

Giới thiệu Tuyệt Thế Bá Sủng

Truyện Tuyệt Thế Bá Sủng của tác giả Đào Điểm Tinh Quang là câu truyện thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, một chọi một một, nam nữ đều sạch, sủng văn.

Anh là ông trùm thương giới, cũng là ông trùm hắc đạo tôn quý máu lạnh, sát phạt quyết đoán lãnh khốc vô tình, đối mặt trăm hoa đua nở không chút lưu tình bẽ gãy, không có người phụ nữ nào có thể lọt vào mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Văn này một chọi một một, nam nữ đều sạch, sủng văn.

Anh là ông trùm thương giới, cũng là ông trùm hắc đạo tôn quý máu lạnh, sát phạt quyết đoán lãnh khốc vô tình, đối mặt trăm hoa đua nở không chút lưu tình bẽ gãy, không có người phụ nữ nào có thể lọt vào mắt anh.

Kinh thế âm mưu làm cô ngã vào vực sâu vạn trượng trong một đêm, đối mặt thế lực thần bí không ngừng đuổi giết, cô hóa thân thành một cô gái luôn tươi cười ngọt ngào để che đậy bản tính phức tạp, vây bản thân trong một vỏ ngoài không thể phá vỡ, thế không bao giờ tin tưởng bất kỳ ai nữa- cho đến khi gặp anh, người đàn ông chỉ muốn cung chịu cô một đời một kiếp, tìm cô mới bắt đầu sống lại, vì vậy một màn cường sủng hào đoạt nóng bỏng diễn ra, cung chịu càng thêm không giới hạn!

Đoạn ngắn một:

Trong đêm đen, trên đường phố lạnh lẽo truyền đến những tiếng bước chân hỗn loạn, một đám người nhanh chóng vây quanh một cô gái: “Thật xin lỗi, hôm nay chúng tôi phải dẫn cô trở về.”

“Chỉ bằng mấy người các người, các người cảm thấy có thể dẫn tôi về sao?” Cô gái khinh miệt giẫm cọt, tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Vâng xin lỗi, đắc tội.” Còn chưa kịp tiếp cận, một đám người đã bị cô gái đánh ngã trên đất, một người đàn ông gấp rút chạy tới thấy một màn bất khả tư nghị này, trong đôi mắt tràn đầy tim tòi, Tần Hiểu Hiểu, rốt cuộc em là ai?

Đoạn ngắn hai:

Anh ôm một người phụ nữ nhưng không có chút phiền chán, loại cảm giác này rất đặc biệt, khi Tần Hiểu Hiểu quấn khăn tắm đi xuống giường. Nhậm Thiên Dã cảm thấy một bộ phận cơ thể đã bị tách ra, đưa tay muốn ngăn cản, lại thấy Tần Hiểu Hiểu cười nói tự nhiên ngoài đầu nhìn lại: “Nhậm tổng, nhìn ánh mắt này của anh, chẳng lẽ đã yêu tôi rồi sao?” Người phụ nữ cười không tìm không phôi, trong mắt tràn đầy trêu tức và xa cách: “Giao dịch của chúng ta kết thúc, tạm biệt!”

“Hiểu Hiểu!” Nhậm Thiên Dã muốn nói lại thôi, đôi mắt dịu dàng đang chậm rãi hòa tan lớp vỏ ngoài không thể phá vỡ của Tần Hiểu Hiểu, nhưng ánh mắt này chỉ làm Tần Hiểu Hiểu cảm thấy chói mắt, chướng mắt! Vẫn còn cười yếu ớt, Tần Hiểu Hiểu lập tức nở một nụ cười quyến rũ, chọt đưa tay bóp chặt cổ họng anh: “Không muốn chết, thì cách xa tôi một chút!”

Cô chán ghét loại ánh mắt này, loại ánh mắt đủ để hòa tan tất cả này!

Đoạn ngắn ba:

“A, trò đùa này một chút cũng không buồn cười.” Không đợi anh trả lời, Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng đi vào đám người, anh muốn lấy mặt nạ trên mặt xuống, nhưng không ngờ lại bị hung hăng chặn ở miệng: “Sao hả, bị chặn thoải mái không?” Tần Hiểu Hiểu nở nụ cười mê hoặc chứng sinh hung hăng chà sát vào chỗ đau của anh Kim đan len trong tay cô giống như một con dao găm sắc bén đâm xuyên qua áo sơ mi trắng đọng thẳng vào ngực của anh. Anh nhếch môi mỉm cười, mồ hôi lạnh tràn ra: “Hiểu Hiểu!”

Đoạn ngắn bốn:

Anh chỉ vào một chỗ trên người Tần Hiểu Hiểu: “Anh muốn chỗ này, em hiểu không.”

“Ừ hừ, đương nhiên tôi hiểu.”

Buổi tối, anh được ăn tim xào, trong ánh mắt lại hiện ra ánh sáng phấn hận: “Tần Hiểu Hiểu! Em lý giải ý nghĩa câu nói của tôi như thế này sao!”

Hiểu Hiểu vô tội nhún vai: “Nhậm tổng, ăn nhanh đi, đồ ăn nguội lạnh ăn không ngon đâu, tôi phải chạy ba cái siêu thị mới mua được đồ tươi, sao hả, anh

còn có gì không hài lòng à?”

Trong đôi mắt sắc bén của Nhậm Thiên Dã dần u ám, tách — âm thanh chiếc đĩa bị rớt xuống đất: “Hiểu Hiểu, anh muốn chính là tim của em, lòng của em! Giao trái tim của em cho anh được không!” Nụ cười xán lạn như hoa đào trên mặt Tần Hiểu Hiểu từ từ cương cứng, cô dùng sức đẩy Nhậm Thiên Dã ra, dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh nhìn anh, khoe môi giương cao thoáng qua một nụ cười hết sức châm chọc: “Nhậm tổng không giống người thích nói giỡn, giao tim của tôi cho anh, vậy tôi dùng cái gì để duy trì tính mạng đây? Thật xin lỗi, cho anh trái tim, tôi vĩnh viễn không làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1: Bé thả mắt đổ đi vào cõi thần tiên

Edit: Mặc Doanh

Máy điều hòa trong phòng họp được mở hết, không khí lạnh lẽo làm cho Tần Hiểu Hiểu đang đứng sau lưng giám đốc Vương khép chặt hai chân thon dài, may mắn, thịt anh ta nhiều có thể chắn gió thay cô, cầu cho cuộc họp nhanh chóng kết thúc. Tần Hiểu Hiểu âm thầm cầu nguyện: “Hắt xì——!”

Một cái hắt xì không chịu thua kém phát ra, cô xấu hổ xoa mũi, lại ôm chặt túi văn kiện trước người để chắn gió. Mắt Tần Hiểu Hiểu có một cái bệnh, đó là khi cảm lạnh thì sẽ đỏ bừng, giống như con thỏ nhỏ làm người ta yêu thương. Thôi xong, bây giờ bệnh cũ của con mắt lại tái phát, bản thân cô hồn nhiên không biết. Bởi vì suy nghĩ của cô đã trôi dạt khỏi phòng họp mấy cây số, nhưng người đàn ông đối diện lại thu hết các thần thái biểu cảm của cô vào mắt, trong đôi mắt thoáng xẹt qua một chút nghiền ngẫm.

“Nhậm tổng, lần họp tác này chúng tôi sẽ cố gắng làm tốt 100%, xin ngài hãy yên tâm.” Đối mặt với người đàn ông nhỏ hơn mình mấy tuổi nhưng giám đốc Vương rất cung kính, còn kém quỳ xuống đất ba quỳ chín lạy thôi.

“Tần Hiểu Hiểu, lấy họp đồng ra cho Nhậm tổng xem.” Trong nháy mắt, thái độ của giám đốc Vương thay đổi 180°, giọng điệu lạnh lùng uy nghiêm. Tần Hiểu Hiểu đang đi vào cõi thần tiên nào nghe thấy phân phó của giám đốc Vương, cả người giống như hóa đá đứng thẳng, suy nghĩ muốn nhanh ra khỏi phòng họp. Không có tiếng đáp lại làm cho bầu không khí trở nên quý dị, giám đốc Vương có chút lúng túng cười khan với người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện, sau đó hắt hét lớn một tiếng: “Tần Hiểu Hiểu!”

Tần Hiểu Hiểu tựa như nghe được tiếng gọi từ bầu trời xa xôi, đánh thức trái tim nhỏ đang bay bổng phương xa của cô: “Hy vọng sẽ họp tác vui vẻ!” Cô thuần thục nói câu kết thúc của cuộc họp, sau đó cầm một chồng văn kiện trên bàn đi về hướng cửa. “Tần Hiểu Hiểu! Cô làm cái gì vậy!”

“Vương tổng, không phải cuộc họp đã kết thúc rồi sao?”

Ánh mắt phẫn hận của giám đốc Vương như hận không thể trừng ra vài cái lỗ trên người Tần Hiểu Hiểu, hần cấn răng nghiền lợi trầm giọng nói: “Ài nói với cô là cuộc họp kết thúc!”

Tần Hiểu Hiểu thu cái chân đã bước ra cửa, vô số quạ đen bay qua đầu, cô xoay người lại, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười tiêu chuẩn: “Giám đốc Vương, không khí trong phòng họp không lưu thông, tôi chỉ muốn mở cửa cho thoáng khí, hi, thoáng khí thôi.” Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng trở về chỗ, đứng sau lưng giám đốc Vương, người đàn ông ngồi đối diện nhìn động tác của Tần Hiểu Hiểu trong mắt lóe lên một chút hứng thú, như đang mong đợi động tác kế tiếp của Tần Hiểu Hiểu.

“Mau lấy họp đồng ra cho Nhậm tổng xem.” Lần này giám đốc Vương trực tiếp bỏ qua cụm ‘Tần Hiểu Hiểu’, hần vội vàng muốn ký được họp đồng này, họp đồng này có ảnh hưởng lớn đến việc thăng chức của hần. Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng tìm bản họp đồng, lần này cô lấy ra rất nhanh, thờ phào đặt họp đồng lên bàn, không ngờ lại nghe thấy tiếng hét như bị thiên của giám đốc Vương, “Tần Hiểu Hiểu! Cô nhìn thử xem, cô nhìn thử xem đây là cái gì”

“Hợp đồng áo len sợi với Pháp!” Tần Hiểu Hiểu bật thốt lên, ngay lập tức 囧, nhanh chóng cầm bản họp đồng ‘Áo len sợi với Pháp’ lên, cái này nhất định là lúc trưa khi photocopy cô đã lấy nhầm, “Tôi——” Tần Hiểu Hiểu có cảm giác muốn đâm ngực dạm chân, lần thử việc này của cô chắc chắn là tan tành rồi. “Giám đốc Vương, họp đồng đó—— có thể là—— còn để ở—— còn để ở——.”

“Để ở đâu!” Tần Hiểu Hiểu nhìn giám đốc Vương tức đến mặt xanh tím, cô thận trọng nói: “Còn—— để ở trên bàn làm việc của tôi.”

Rốt cuộc cũng nghe được đáp án, giám đốc Vương cấn chặt môi, mồ hôi rơi xuống như mưa, vừa muốn nói chuyện, lại nghe người đàn ông đối diện lên tiếng: “Tất cả điều hòa không khí đi.” Nói xong câu đó đồng thời người đàn ông còn có thâm ý khác nhìn Tần Hiểu Hiểu một cái: “Tối nay mang họp đồng đến.”

Người đàn ông nói câu này, làm cho hai người đối diện như được đặc xá, tiễn người đàn ông đi, giám đốc Vương dửng dưng cảnh cáo Tần Hiểu Hiểu tối nay phải biểu hiện cho tốt. Tần Hiểu Hiểu mảnh liệt gạt đầu rồi như một làn khói chạy khỏi phòng họp, rất giống Lưu Tương – một người có sức khỏe cường tráng. Tất nhiên giám đốc Vương có thư ký riêng, nhưng không may là lần này thư ký của hần lại về quê chịu tang, bình thường thấy Tần Hiểu Hiểu này rất thông minh nhanh nhẹn, hơn nữa vóc dáng cũng là hạc trong bầy gà, cho nên mới cho cô cơ hội lần này, tương lai còn có thể trở thành người của mình, nhưng không ngờ cô lại thất trách như vậy, lại dám thất thần trong cuộc họp quan trọng bậc này, còn lấy nhầm họp đồng, đây thật sự là muốn nửa

cái mạng của hắn, may mắn người kia không so đo, nếu không lần này chén cơm của hắn sẽ lung lay. Giám đốc Vương suy nghĩ, sau khi kết thúc họp đồng này, sẽ tiễn Tần Hiểu Hiểu đi, tuyệt không giữ lại, dĩ nhiên hắn không biết trong tương lai có một ngày hắn tuyệt đối phải giữ Tần Hiểu Hiểu lại.

Đứng trước cửa cao ốc, Tần Hiểu Hiểu thở dài một hơi, chuẩn bị đón xe về công ty lấy hợp đồng, nhưng lúc này chuông điện thoại lại vang lên: “A lô——” Tần Hiểu Hiểu vừa nghe điện thoại lòng vừa nóng như lửa đốt đi về phía trước: “Bình——”

“Ui da——!” Giày cao gót bảy phân của Tần Hiểu Hiểu bắt hạnh hôn vào lỗ thủng của nắp cống thoát nước, còn hôn khá sâu, người là gió tôi là cát, dây dưa triền miên không dứt, cùng nhau lượn quanh chân trời. Tôi rút ra, tôi rút ra, tôi dùng sức rút ra, người bên kia điện thoại vẫn còn nói gì đó, nhưng Tần Hiểu Hiểu đã không nghe lọt tai, cúp điện thoại, suy nghĩ duy nhất của cô bây giờ chính là thoát khỏi cái nắp cống này.

Lúc này Tần Hiểu Hiểu đang giẫy dụa, định rút gót giày ra, không chú ý tới trong chiếc xe đằng xa có một đôi mắt kín đáo đang nghiền ngẫm nhìn từng động tác của cô.

————— Hết chương 1 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2: Rút gót giày

Người đàn ông ngồi trong xe nhìn Tần Hiểu Hiểu đang cố gắng rút gót giày ra, trong mắt xẹt qua chút ý cười, chỉ chợt lóe rồi biến mất.

Tần Hiểu Hiểu cảm thấy bị người khác nhẹ nhàng ôm lấy từ sau lưng, mùi thuốc lá nhàn nhạt của đàn ông thoảng quanh chóp mũi: “Đừng động đấy!”

Sống lưng Tần Hiểu Hiểu cứng đờ gật đầu một cái, đang muốn xoay người, lại bị câu tiếp theo của anh dọa sợ hết hồn.

“Cởi giày ra.”

“Cái gì?!” Tần Hiểu Hiểu quay đầu, bắt gặp một đôi mắt như ngọc thạch, “Nhậm, Nhậm tổng!”

“Còn đứng ngây đó làm gì?! Chẳng lẽ chân cô xoay được sao? Mau cởi ra!”

Đại não Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng vận chuyển, gật đầu theo bản năng, ngồi xổm xuống cởi khóa giày.

“Dừng——!”

Tần Hiểu Hiểu nghi ngờ quay đầu lại, dùng ánh mắt hỏi Nhậm Thiên Dã.

Nhậm Thiên Dã cũng dùng ánh mắt để đáp lại nghi ngờ của Tần Hiểu Hiểu, thuận tiện còn dùng tay chỉ xuống dưới, tới khi Tần Hiểu Hiểu hiểu ý của Nhậm Thiên Dã thì trên trán anh đã đầy mồ hôi lạnh, “Cô cởi sai giày rồi.”

Tần Hiểu Hiểu cuối đầu nhìn xuống, mới phát hiện hai tay mình đang cố gắng mở khóa bên chiếc giày không bị lọt lỗ, “À, à, đúng vậy, ha ha.” Cô cười khan hai tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì lúng túng, vội vàng thu tay, vì trọng tâm không vững mà ngã vào lòng ngực rắn chắc của ai kia.

“Hay để tôi làm cho.” Một tay vòng qua cơ thể ấm áp của cô, tay kia nhanh chóng cởi khóa giày, thuần thục y như đang cởi giày của anh.

Tư thế của hai người quá mập mờ, cô kinh ngạc đến mức không dám thở gấp, hơi thở phái nam vờn quanh, Tần Hiểu Hiểu sợ hãi nhảy cẫng lên, may mắn nhờ Nhậm Thiên Dã đè lại kịp lúc mới không bị ngã.

“Tổng giám đốc, có cần tôi giúp một tay không?”

“Không cần, cậu lấy cho cô Tần một cái ghế ngồi.”

“Dạ.”

“Cô Tần, mời.” Tần Hiểu Hiểu ngồi lên cái ghế người đó lấy ra, mặc dù đơn sơ, nhưng ngồi rất thoải mái, nhớ lại cái ôm vừa rồi thật sự là... Ồi, ối, Tần Hiểu Hiểu trong đầu đang nghĩ cái gì vậy hả? Tần Hiểu Hiểu lắc đầu như trống bỏi, không chú ý có một người đang nhìn mình cười khế.

“Cô Tần.”

“Hả?” Tần Hiểu Hiểu tỉnh hồn phát hiện chẳng biết Nhậm Thiên Dã đã đứng trước mặt cô lúc nào.

“Đây là giày của cô.” Nhậm Thiên Dã cầm chiếc giày đặc ý quơ quơ trước mặt Tần Hiểu Hiểu.

“Cám ơn Nhậm tổng.” Tần Hiểu Hiểu đưa tay định cầm giày nhưng không ngờ Nhậm Thiên Dã lại cười khể cầm giày qua một bên, “Nhậm tổng, anh...?”

“Đây có tính là cô đang nợ tôi một ân tình không?” Nhậm Thiên Dã vừa nói vừa nhìn chiếc giày, dáng vẻ ‘tôi đang tập trung nghiên cứu’, size 35, xinh xắn đáng yêu, khó trách lại có thể làm cho người ta vừa cầm lên đã yêu thích không muốn buông tay, anh vừa lăm bắm vừa ngẩng đầu lên nhìn chớp mũi nhỏ xinh của Tần Hiểu Hiểu, đôi mắt mênh mông: “Ôn này cô phải trả tôi như thế nào đây, cô Tần?”

“Cái gì?!” Tần Hiểu Hiểu không ngờ Nhậm Thiên Dã lại đột nhiên nói vậy, làm cho cô phản ứng không kịp, đang nghĩ phải trả lời như thế nào, đã phản xạ có điều kiện nói.

“À——, chưa nghĩ ra ư.” Nhậm Thiên Dã bày ra dáng vẻ ‘tôi đang rất tiếc, cầm chiếc giày muốn đi khỏi.

“Nhậm tổng, anh chờ một chút, anh chờ một chút——.”

“Làm gì?”

“Giày này—— là của tôi.”

“Ừ, đúng là tôi không mang vừa, nhưng tôi chưa từng giúp người khác mà không lấy thù lao.”

Thật hẹp hòi, cô oán thầm trong lòng, ấn tượng tốt với anh khi nãy đã mất sạch sẽ: “Nói đi, Nhậm tổng, anh muốn tôi trả anh bao nhiêu tiền?” Tần Hiểu Hiểu cúi đầu mở túi xách ra, nhanh chóng lấy mấy tờ tiền trong bóp ra: “Vậy, cho anh hết, có đủ không?” Tần Hiểu Hiểu giờ mấy tờ tiền ít đến đáng thương lên, muốn để vào lòng bàn tay Nhậm Thiên Dã.

“Chiếc giày này thật sự không đáng bao nhiêu tiền, vậy tôi sẽ vứt.”

“Ôi, anh——.” Tần Hiểu Hiểu gấp gấp đứng lên, muốn cướp chiếc giày từ trên tay Nhậm Thiên Dã, không ngờ lại mất trọng tâm trực tiếp ôm người đàn ông trước mặt: “Cái đó, ừ, xin lỗi Nhậm tổng...” Cô lúng túng buông anh ra, hai tay nhỏ bé không bé nên để đâu mới đứng.

“Được rồi, ngồi xuống.” Mắt Nhậm Thiên Dã trầm xuống, nâng cái chân không mang giày của cô lên, đích thân giúp cô mang giày vào, động tác dịu dàng thuần thực, làm Tần Hiểu Hiểu có cảm giác như bị điện giật, ngay sau đó anh nói: “Tôi vừa mới đến đây nên không quen lắm, muốn biết ở đây có chỗ nào vui, ngày mai cô dẫn tôi đi khắp nơi tham quan, coi như thù lao cô trả cho tôi.”

“Tần Hiểu Hiểu! Cô còn ngần ra đó làm gì!”

Nhậm Thiên Dã đột nhiên thay đổi làm cô sửng sốt một chút, trong đầu lại xuất hiện một cái đầu heo cỡ big size, không cần hỏi cũng biết là ai, Tần Hiểu Hiểu sợ hết hồn, lui về sau vài bước, giám đốc Vương, không cần dọa người như vậy đâu: “Tôi đi, tôi đi... Vậy tôi đi?” Tần Hiểu Hiểu nhìn bốn phía, người đâu, đi nhanh thật ấy. Coi như cô không đồng ý, nhưng mà nhìn giày trên chân mình, suy nghĩ một chút, coi như hết, không phải chỉ có một ngày sao, dù sao cũng tốt hơn dùng tiền.

Đưa mắt nhìn Tần Hiểu Hiểu đi khỏi, “Tách——” Nhậm Thiên Dã ngồi trong xe, đốt một điếu thuốc, động tác ưu nhã nhẹ nhàng phà khói, vừa nãy khi cô gái kia nhào lên, lại làm cho anh sinh ra cảm giác khác thường, cảm giác này rất vi diệu, nhưng trước giờ anh luôn cách xa phụ nữ ngàn dặm, hôm nay lại có thái độ khác thường cam tâm tình nguyện giúp cô, thật sự là...

“Tổng giám đốc, anh không sao chứ.” Kim Thuần quan tâm hỏi.

“Không sao.” Nhậm Thiên Dã phát tay, khôi phục sự lạnh lùng trước sau như một, nhắm mắt nói: “Lái xe đi.”

———— Hết chương 2 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Chương 3: Ăn nhiều một chút

“Thì ra mày nằm ở đây.” Tần Hiểu Hiểu thở hắt hắt cầm hộp đồng trên bàn, cẩn thận cất vào túi xách, trong đầu nghĩ đến chuyện phải đối mặt tối nay, nghĩ đến đây cô lại không nhịn được mà than thở, nếu không phải hôm qua được thông báo sự sắp xếp tối nay, thì cô cũng sẽ không thất thần khi đang ký hợp đồng.

Nhà hàng Long Thành là nhà hàng cao cấp tiêu biểu, Tần Hiểu Hiểu đứng bên ngoài cửa nhà hàng, không ngừng bị độ xa hoa và cao cấp ở đây làm kinh

ngạc, bởi vì đối tượng hợp tác lần này là tập đoàn RT, cho nên công ty vô cùng coi trọng, ngay cả nhà hàng cũng chọn một nơi cao cấp như vậy, nếu không có cơ hội hợp tác lần này, Tần Hiểu Hiểu nghĩ mình sẽ không thể nào bước vào đây, ngắm trăng, ngắm sao.

Vào thang máy đi lên tầng 29 của nhà hàng, Tần Hiểu Hiểu hít sâu một hơi, dùng sức đẩy cửa ra, mức độ xa hoa lộng lẫy ở đây thiếu chút nữa đã làm nổ mắt của cô, nhưng cô nhanh chóng thấy giám đốc Vương, đi tới: “Giám đốc Vương, đây là hợp đồng anh cần.”

“Tốt lắm, để xuống đi.”

“Không còn chuyện gì khác, vậy tôi đi trước.”

“Ừ.”

Tần Hiểu Hiểu nhìn một đám oanh oanh yến yến vây quanh một người đàn ông như phi tần vây quanh hoàng đế, hình ảnh này làm cô có cảm giác không thoải mái, cau mày một cái, nếu không phải vì công việc, cô thật sự không muốn tiếp xúc với những người này dù chỉ là một chút, đáng tiếc không được như ý, khi cô kéo cửa muốn đi ra ngoài, sau lưng vang lên giọng nói trầm thấp của đàn ông.

“Nếu đã tới không bằng ngồi xuống uống một ly đi.” Phòng bao nháy mắt yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tần Hiểu Hiểu, như có điều suy nghĩ.

Tuy câu này là một câu khách sáo, nhưng nghe ra lại càng giống như đang ra lệnh, huống chi đối phương còn là Boss lớn của tập đoàn RT, mình nhất định phải cho người này mặt mũi. Tần Hiểu Hiểu cố gắng làm cho mình tự nhiên hết mức, xoay người, nở một nụ cười chiêu bài, đi tới trước bàn, cầm một cái ly không lên, rót đầy rượu: “Nhậm tổng, ly rượu này tôi mời anh, chúc quý công ty và công ty Hàm Thần của chúng tôi hợp tác vui vẻ, càng ngày càng huy hoàng!”

Anh nâng ly rượu lên, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, đây là tự tin của cấp trên và sức quyến rũ của bản thân, không cần thay đổi, chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng đã lộ ra khí thế vương giả.

Tần Hiểu Hiểu chủ động uống cạn ly rượu trong một hơi, bởi vì uống gấp, nên có hơi sặc, vị cay của rượu tràn khắp khoang miệng, làm cô chảy nước mắt, lập tức tạo thành một bức tranh ‘mỹ nhân khóc’ vô cùng tươi đẹp thoát tục.

Anh nhìn Tần Hiểu Hiểu uống hết ly rượu, nhưng cũng không gấp gấp uống rượu trong ly của mình, nhìn đôi mắt ngấn nước của Tần Hiểu Hiểu, chậm rãi nói: “Cô Tần rất bận sao?” Câu này nhìn như một câu hỏi, thật ra lại là một câu cảnh cáo nghiêm trọng.

“Tiểu Tần, mau ngồi xuống uống vài chén với Nhậm tổng.” Giám đốc Vương nhìn ra đầu mối, nhanh chóng nói, hẳn vô cùng sợ Nhậm tổng sẽ phát ý rồi không chịu ký hợp đồng, nếu vậy thì tất cả công sức của hắn coi như uống phí. Trong lòng Tần Hiểu Hiểu rất không thoải mái, đúng là cô không có nhiều thời gian, nhưng bây giờ lại không thể nói, đối với cô đây chỉ là một cuộc xã giao không cần thiết, nhưng nghĩ lại mình vẫn còn đang trong thời gian thử việc, cô chỉ có thể cắn răng cầm một ly rượu lên: “Nhậm tổng, tôi chúc sự nghiệp của anh sẽ tăng thêm một bậc!”

Không ngờ anh không uống rượu, lại đứng lên đi thẳng đến trước mặt cô, Tần Hiểu Hiểu có chút lúng túng duy trì động tác giơ ly rượu giữa không trung, nụ cười vẫn làm người ta hải lòng như cũ, chẳng qua trong lòng đã thăm thẳm hỏi cả nhà Nhậm Thiên Dã một trận.

“Sao hôm nay trẻ thế rồi mà con bé Hiểu Hiểu vẫn chưa về?”

“Có lẽ công ty có chuyện.”

“Cũng không chịu nhìn thử hôm nay là ngày gì, người ta đang chờ nó, chờ lâu như vậy rồi mà còn chưa đi, nhanh lên, gọi cho nó thêm một lần nữa.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tần Hiểu Hiểu quay đầu sang chỗ khác lúng túng kéo khóe môi: “Xin lỗi Nhậm tổng, tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Nhậm Thiên Dã như thái sơn áp đỉnh đứng trước mặt Tần Hiểu Hiểu, thân cao của anh làm cho Tần Hiểu Hiểu cao 1m68 cảm thấy khản trương và áp bách, trái tim nhỏ bé đập thịch thịch, vì bài xích cảm giác áp bách này, Tần Hiểu Hiểu dùng sức ngẩng đầu lên, giống như một con gà chiến xù lông, Nhậm Thiên Dã nhìn tất cả, hài hước cong mắt nghiêng người nói khẽ bên tai Tần Hiểu Hiểu, ngay sau đó bật người lên cầm lấy ly rượu của Tần Hiểu Hiểu uống sạch, xoay người ân cần nói với Tần Hiểu Hiểu: “Đi nghe điện thoại đi.”

“Ặc.” Tần Hiểu Hiểu bị động tác của anh dọa sợ hết hồn, ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh gạt đầu, cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Alo, đừng út.”

“Ừ, Hiểu Hiểu, đi con bảo đừng gọi điện thoại hỏi khi nào con về.”

“À, công ty con có một buổi xã giao nên con sẽ về trễ một chút.”

“Ừ, chuyện của công ty quan trọng, bên này con không cần lo lắng.”

“Dạ, xã giao xong con sẽ về ngay, đừng nói với dì hãy yên tâm.”

“Ừ, được.”

Cúp điện thoại, Tần Hiểu Hiểu có chút đau đầu xoa thái dương một cái, sao lại nhiều chuyện vậy nè, xoay người đối mặt với cửa phòng đột nhiên cô nghĩ đến những lời anh vừa nói, làm tim cô không tự chủ được mà đập lỡ một nhịp, anh nói: “Có ai từng nói với cô, đáng về khi cô thất thân rất đẹp chưa!” Nhưng lời này có ý gì? Khen ngoại hình của cô? Nhưng rõ ràng cô không nhìn thấy chút khen ngợi nào trong đôi mắt lạnh lùng kia, ngược lại là một chút nghiền ngẫm, làm người khác có cảm giác muốn chạy trốn, may mắn chuông điện thoại vang lên, coi như cứu cô một mạng. Nhớ lại biểu hiện của mình lúc này, Tần Hiểu Hiểu cười ra tiếng, cô không cho rằng bản thân có sức quyến rũ lớn đến nỗi làm Nhậm Thiên Dã có cảm giác tốt với cô. Lời đồn, Nhậm tổng đối mặt với trăm hoa đua nở, chưa từng lưu tình với bất kỳ ai, đến nay vẫn là người đàn ông độc thân kim cương, bất kỳ nhà danh môn quý tộc nào cũng muốn đưa con gái của mình leo lên giường anh, lúc nào cũng bị anh dứt khoát từ chối, không nề mặt bất kỳ ai.

Lời đồn, vì Nhậm tổng bất lực nên mới từ chối nhiều người đẹp ướm át dăng lên tới miệng như vậy, có người nói anh là gay, thích đàn ông, bởi vì ngay cả thư ký riêng của anh cũng là nam, toàn công ty không thấy bóng dáng của một người phụ nữ.

Ha ha, nghĩ tới đây Tần Hiểu Hiểu lại cảm thấy rất buồn cười, cô cười khẽ một tiếng, nhìn chung quanh một chút, không có ai chú ý tới cô, cô mới yên lòng đi vào.

Trở lại phòng bao, anh đang ngồi chỗ của cô bàn luận cái gì đó, nghe thấy tiếng mở cửa, tất cả mọi người khôi phục tinh thần, anh cũng xoay người lại nhìn cô một cái thật sâu, người thức thời chủ động nhường chỗ bên cạnh Nhậm Thiên Dã lại, cô trừng mắt nhìn, nụ cười vui vẻ làm người khác hài lòng vẫn đọng lại trên mặt, làm cho người khác cảm thấy thoải mái khi nhìn vào, cô dùng nụ cười này che giấu suy nghĩ thật sự trong lòng mình, đánh bại từng kẻ địch trong công ty.

“Lại đây ngồi đi.”

“A, được.”

Nhậm Thiên Dã không nhìn người ngồi bên cạnh mình – Tần Hiểu Hiểu nữa, mà quay sang nói chuyện với những đối tác, Tần Hiểu Hiểu cuối đầu dùng thìa chọt chọt thức ăn trong đĩa của mình, trong đầu suy nghĩ không biết khi nào tiệc rượu này mới kết thúc, kết thúc nhanh một chút, cô còn phải tới chỗ dưỡng nhỏ nói.

“Ăn nhiều một chút.” Giọng nam mát lạnh làm Tần Hiểu Hiểu khôi phục tinh thần.

“Ừ, được, cảm ơn Nhậm tổng.” Tần Hiểu Hiểu ăn giống như con thỏ nhai cà rốt, quai hàm và cổ chuyển động. Mắt lại nhìn người đàn ông bên cạnh, ăn một cách cẩn thận, để người ta nhìn thấy đáng về thất thân của mình, thật sự làm cô cảm thấy quần bách, nhưng cũng may mắn, anh không làm khó cô, trong lòng Tần Hiểu Hiểu suy nghĩ, lúc ăn cũng an tâm hơn.

Động tác của Nhậm Thiên Dã làm cho những người xung quanh sững sốt, lời đồn Nhậm Thiên Dã không gần nữ sắc, bọn họ đã bỏ không biết bao nhiêu công sức để tìm hiểu sở thích của anh, nhưng thái độ của anh đối với Tần Hiểu Hiểu vừa rồi, nhìn thế nào cũng biết có điểm khác với những người khác, chẳng lẽ sau này điểm đột phá mấu chốt chính là cô.....

----- Truyện này của mị không đặt pic, nên mọi người cứ yên tâm nhảy hố, mỗi ngày 1 chương, siêng quá rồi còn gì ^^, nếu không có thì thể nào cũng bù, tóm lại tuần từ 6 - 8 chương, v-----

———— Hết chương 3 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4: Nụ cười vui vẻ sau lớp mặt nạ

Đến mười giờ buổi tiệc kết thúc, Tần Hiểu Hiểu nhận được tin nhắn của dưỡng út, là địa chỉ chỗ hẹn, cô nhìn thời gian trên điện thoại, quyết định đón xe taxi đi đến chỗ hẹn.

Nhà hàng Long Thành nằm ở trung tâm thành phố, vốn là khu vực rất phồn hoa, nhưng ban đêm không dễ đón xe, nguyên nhân rất đơn giản, thời gian về đêm là thời gian dành cho các loại xe hạng sang, tất nhiên những chiếc xe taxi mộc mạc phải nhường đường, rất nhiều xe taxi tự giác đi đường vòng, bởi vì bọn họ biết cho dù có chạy tới đây, cũng không làm ăn được gì, vậy không bằng cứ chạy đến những trạm xe lửa hoặc các chỗ buôn bán bình thường.

Tần Hiểu Hiểu vì hình tượng của công ty mà mang giày cao gót 10cm, bây giờ cô thật sự cảm thấy sức cùng lực kiệt như vừa đánh xong một trận lớn, cô biết đi qua khu phố bên kia sẽ đón được xe taxi, cho nên lúc này cô đang dùng tốc độ rùa bò đi tới đó.

“Két————” Một chiếc xe từ từ dừng trước mặt cô: “Hiểu Hiểu, thật sự là em!”

Cửa kiếng từ từ hạ xuống, khuôn mặt điển trai trắng nõn lộ ra.

“Chanh!” Tần Hiểu Hiểu có chút hưng phấn giậm chân, hai cái tay nhỏ bé dùng sức nhéo một cái lên mặt người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng một mảng.

Cửa cách một tiếng mở ra: “Hiểu Hiểu, hôm nay anh đến đây để ký một hợp đồng giúp ba, không ngờ lại gặp được em, có chuyện gì lên xe hằng nói.”

“Được!”

Chiếc Land Rover vừa mới chạy, đã có một chiếc xe khác chạy đến chỗ vừa rồi: “Ông chủ, xe của chúng ta chậm một bước, cô gái kia đã lên chiếc xe khác rồi.”

“Ừ, tôi biết rồi, cậu lái về phía trước đi.”

“Dạ.”

Nhậm Thiên Dã ngồi trong xe đôi mắt u ám không rõ nhìn chiếc xe phía xa, dáng vẻ tự nhiên và nụ cười dịu dàng của cô luôn quần quanh trong đầu anh, nụ cười này chứa hơn 80% chân thật, anh thật sự muốn xé toang cái mặt nạ của cô, nhìn thử bộ mặt thật của cô là gì, anh biết chắc chắn sẽ rất thú vị, anh rất chờ mong.

“Điều tra về chủ nhân của chiếc xe kia.” Nhậm Thiên Dã lạnh giọng nói, sau đó bắt chéo hai chân.

“Dạ.”

....

“Chanh, anh về nước lúc nào vậy?”

“Tôi hôm qua vừa xuống máy bay, em đó, không chịu nghe điện thoại, quá không có nghĩa khí rồi!”

“Tôi qua?”

“Đúng vậy, anh gọi cho người nhà của em, họ nói sẽ nói cho em biết, họ không có nói với em sao?”

“Sau này đừng gọi số đó, đây là số mới của em, anh nhớ kỹ nha.”

“Sao vậy, em và bọn họ——?”

“Tôi nay có chút chuyện, hôm khác hẹn anh ra nói chuyện.”

“Oke.” Xe dừng trước club tư nhân, Tần Hiểu Hiểu xuống xe vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé: “Hôm nay nhờ gặp được anh, cảm ơn anh nha!”

“Cảm ơn với không cảm ơn cái gì, khách sáo quá rồi, nhưng mà, Hiểu Hiểu, em chắc chắn là chỗ này sao?” Chanh có chút nghi ngờ nhìn club mấy lần.

Tần Hiểu Hiểu nhìn Chanh: “Không sai, chính là chỗ này mà, không nói chuyện với anh nữa, em vào đây! Gặp anh sau...”

Chanh tên Tư Mộc Thành, là người thừa kế của nhà Tư Mộc, sau khi học xong đại học thì được đưa ra nước ngoài học thêm, là đồng bọn lớn lên bên nhau từ nhỏ của Tần Hiểu Hiểu, bạn rất thân, khi còn bé hai người ngủ đắp chung một cái chăn, nhưng tới lúc trưởng thành lại không còn điên cuồng như lúc nhỏ.

Tần Hiểu Hiểu vẫn trước sau như một, ngược lại Tư Mộc Thành càng ngày càng nội liễm, nguyên nhân là do biến cố năm 16 tuổi, trận biến cố thay đổi bánh xe vận mệnh của hai người...

Mặc dù Tư Mộc Thành ở nước ngoài nhiều năm, nhưng cũng có chỗ đứng khá sâu trong giới thượng lưu, ‘Club Tuyên’ nhìn bề ngoài chỉ là club thông thường của xã hội thượng lưu, nhưng bên trong có những hoạt động tầm tòi không ai biết, lúc này Tần Hiểu Hiểu vội vã xuống xe, cho nên Tư Mộc Thành không kịp ngăn cô lại để hỏi rõ ràng, vừa định xuống xe thì nhận được điện thoại của ba từ công ty gọi đến, cúp điện thoại, đôi mắt Tư Mộc Thành sáng quắc chăm chú nhìn vào cửa club một chút, rồi đạp ga lái xe đi.

———— Hết chương 4 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5: Trò chơi của Tuyên thiếu

Mặc dù club không nguy nga lộng lẫy như nhà hàng Long Thành, nhưng trang hoàng rất đặc sắc, phòng khách có thiết kế đơn giản, xung quanh có tám lối đi thông tới tám phòng bao khác nhau, Tần Hiểu Hiểu đứng ở đại sảnh có chút mù mịt, dự định chỉ nói địa chỉ của club này chứ không nói cho cô

biết chỗ cụ thể.

Lúc này một người mặc đồ đen trẻ ngực đi tới: “Xin chào, xin hỏi quý khách có đặt trước không ạ?”

“Anh Nghi đã đặt một phòng bao.”

“Được, xin cô chờ một chút, tôi sẽ đi xem lại.”

Cô tiếp viên tra xét một hồi, đầu mày nhăn lại, vừa muốn mở miệng nói chuyện với Tần Hiểu Hiểu thì thang máy dành cho khách VIP mở ra, hai người đàn ông từ bên trong đi ra, đi đầu là một người đàn ông cao lớn, tướng mạo anh tuấn, duy chỉ có cây gậy bạch kim là không tương xứng.

Cô tiếp viên vừa thấy người đàn ông này thì lập tức cười ngọt ngào, dịu dàng nói: “Xin chào Tuyên thiếu.”

Người đàn ông đi đầu nhìn Tần Hiểu Hiểu một cái, trong mắt lóe lên chút kinh diễm, mặc dù người phụ nữ này rất dịu dàng xinh đẹp, nhưng nhìn kỹ, vóc người này là tỉ lệ vàng, hai chân thon dài thẳng tắp làm cho người ta hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vô cùng động lòng người.

“Xin chào, xin hỏi xưng hô thế nào, có chuyện gì tôi có thể giúp không?” Tuyên thiếu nở nụ cười khêu kéo, tỏ ra lễ phép hào phóng.

“Xin chào, tôi họ Tần, xin hỏi anh là?”

“À, thì ra là cô Tần, xin chào, tôi là chủ của club này, tôi họ Tuyên.” Tuyên thiếu giơ tay ra nhẹ nhàng nắm lấy tay nhỏ của Tần Hiểu Hiểu, con ngươi sáng bóng chợt lóe lên.

Ôi, ôi, thì ra đây chính là người đi và dựng út giới thiệu cho mình, đáng đáp cũng được, nhưng mà tại sao lại là người tàn tật vậy, hai vợ chồng đi út đối xử với mình ‘tốt’ quá đi, Tần Hiểu Hiểu nhìn cây gậy bạch kim nữa giây, sau đó khẽ mỉm cười, nụ cười chiêu bài: “Tuyên thiếu phải không, xin lỗi bởi vì công ty có chút chuyện, tới trễ, xin anh thứ lỗi.”

Hừ? Xem ra cô gái này nhận làm người rồi, nhưng thế cũng tốt, đâm lao thì phải theo lao thôi, huống chi chuyện kể tiếp cũng rất kích thích, Tuyên thiếu cười cười, đưa tay làm động tác mời: “Không sao hết, cô Tần mời qua bên này.”

Tần Hiểu Hiểu đi theo phía sau đi vào thang máy, cô bình tĩnh, ‘ặc lúc này cô tiếp viên gọi người này là Tuyên thiếu, nhưng cô nhớ người dựng út nói họ Nghi mà, ôi ‘Tuyên, Nghi’ hai chữ này, chẳng lẽ, chẳng lẽ—— Tần Hiểu Hiểu vội vàng lấy điện thoại di động ra kiểm tra tin nhắn của dựng út gửi, ‘Club Nghi’!

Tần Hiểu Hiểu chỉ lo mình đã trễ, không nhìn kỹ địa chỉ, bây giờ chỉ cảm thấy có một cảm giác muốn hôn mê mãnh liệt.

“Tuyên thiếu, đợi chút, thật xin lỗi, hình như tôi đến lộn chỗ rồi.”

“Ồ?” Người đi phía trước dừng bước, vô cùng hứng thú chờ câu tiếp theo của Tần Hiểu Hiểu: “Tuyên thiếu, tôi nghĩ anh đã sớm biết tôi nhận làm người, tại sao anh còn dẫn tôi vào?”

“Ha ha, cuối cùng cô cũng phát hiện rồi, nhưng không sao hết.” Tuyên thiếu xoay người tà mị nhướn mày một cái, nghiêng người về phía trước: “Cô Tần, cô không cảm thấy chúng ta rất có duyên sao?”

“Tuyên thiếu, tôi không hiểu ý anh là gì?” Tần Hiểu Hiểu phòng bị lui về phía sau một bước.

“Cô Tần, chẳng lẽ cô sợ tôi sao? Chúng ta chỉ chơi đùa một chút, chơi xong tôi sẽ để cô đi, quyết không nuốt lời.”

“Xin lỗi, Tuyên thiếu, e rằng tôi không thể chơi đùa với anh.”

“Ồ—— vậy thế này thì sao.” Tuyên thiếu vỗ tay, xung quanh lập tức có một đám người mặc áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh chạy ra.

Bỗng Tần Hiểu Hiểu ôm bụng cười rộ lên, sau khi cười xong cô lại bày ra khuôn mặt làm người ta hài lòng: “Tuyên thiếu thật sự muốn dọa hòng người ta, đối với một người phụ nữ trời gả không chặt như tôi, anh còn phải dùng đến bọn họ sao? Tôi đi với anh là được.”

Sao người phụ nữ này lại thay đổi nhanh như vậy, trong lòng Tuyên thiếu nghi ngờ, nhưng mà rất nhanh nhiệt tình đối với trò chơi đã chiếm thế thượng phong: “Cô Tần, mời.”

Tần Hiểu Hiểu đi theo sau lưng Tuyên thiếu đi vào một căn phòng, thiết kế trong phòng rất đơn giản, bên trong có một vách tường trong suốt, có thể thấy, bên trong có rất nhiều cửa, trên cửa có một cái đèn đỏ tui chói mắt: “Cô Tần, một lát cô bước vào một cánh cửa trong đó, sau đó tôi đứng bên ngoài đưa lưng về phía cô rồi đoán cánh cửa cô đi vào, chờ qua 20 phút tôi sẽ đi vào tìm cô, dĩ nhiên, trong 20 phút này cô cũng có thể tự tìm đường ra, nhưng nếu cô đi ra thì chính là cô thừa nhận mình thua, ha ha, rất thú vị đúng không, cô Tần. Bởi vì là trò chơi, nên cô yên tâm, tôi không nhìn camera, tôi sẽ tự suy đoán, lúc đó cô Tần phải trốn kỹ nha, nếu bị tôi bắt được thì cô phải nhận phạt đó.”

“Nếu không bị anh tìm được?”

“Ha ha... Vấn đề này tôi thích, nhưng thật đáng tiếc, chưa từng có ai mà không bị tôi tìm được.” Tuyên thiếu nháy mắt với Tần Hiểu Hiểu một cái: “Cô Tần, trò chơi bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 06: Anh che chở cô

“Nhậm thiếu, tôi đã tra được thông tin của chủ nhân chiếc xe hơi kia.”

“Nói.”

“Chủ xe tên Tư Mộc Thành, anh ta là bạn cùng lớn lên với cô Tần, có thể nói là thanh mai trúc mã, nhưng năm 16 tuổi Tư Mộc Thành đột nhiên bị đưa ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, hai người cũng ít liên lạc, anh ta vừa về nước không lâu.”

“Thanh mai trúc mã?” Nhậm Thiên Dã chậm rãi phun ra mấy chữ này.

“Ặc — — dùng từ đang lưu hành mà nói là bạn thân khác phái.”

Nói xong câu đó Kim Thuần xoa mồ hôi lạnh trên trán, sợ một giây sau sẽ có tai họa bất ngờ.

Nhậm Thiên Dã lập tức giễu cợt: “Trúc mã? A, đi tìm người tra xem anh ta về nước vì cái gì, tra được nói cho tôi biết.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Trong phòng làm việc vô cùng yên tĩnh, một lát sau, Nhậm Thiên Dã phát tay: “Được rồi, đi xuống đi, tôi muốn yên tĩnh một chút.”

Gần đây xã giao rất nhiều, Nhậm Thiên Dã xoa xoa trán, trong đầu đều là hình dáng của cô gái nhỏ kia, không xóa đi được.

Cô gái này không giống với bất kỳ cô gái nào anh từng gặp, cô không có dáng vẻ ketchup, mặt nạ làm cho người ta không nhìn thấu, việc này càng làm anh hứng thú với cô hơn.

Nhậm Thiên Dã đã ký xong hết tất cả hợp đồng, tối nay hẹn bạn đi đánh bài, xe hơi vững vàng dừng lại, anh sửa lại tây trang rồi bước vào trong club tư nhân.

“Nhậm thiếu mời vào trong.”

Tiếp viên tươi cười kiêu kỳ hy vọng có thể được Nhậm Thiên Dã chú ý, đối với bọn họ mà nói, nếu có thể bám vào người này thì sẽ vô cùng may mắn!

Nhậm Thiên Dã đối với tiếp tân xinh đẹp, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho, anh và người mặc tây trang đắt tiền bên cạnh trực tiếp đi đến phòng bao, mở cửa phòng bao ra, bên trong đã tụ tập một đám con nhà giàu, bọn họ tốp năm tốp ba vừa uống rượu, vừa ôm ấp bạn gái trêu chọc, thấy Nhậm Thiên Dã đi vào, bọn họ đều ngừng tất cả động tác ngồi vào bàn bài.

“Anh Nhậm đến rồi!” Người đàn ông cầm đầu mang theo nụ cười du côn ngồi lên ghế, trên tay cầm bài.

“Chào Nhậm thiếu!” Mấy người khác phân biệt ngồi xung quanh bọn họ, Nhậm Thiên Dã chỉ định hai người gia nhập, bài chia làm đông, tây, nam, bắc, bốn nhà, tất cả mọi người tiến vào trạng thái đối chiến, có người nói đánh bài brit là chiến tranh không thuốc súng không tiếng động, nó lại phải dựa vào trí tuệ, vận may, cả tính toán tinh chuẩn và trí nhớ hoàn mĩ.

.....

Mười giờ mười phút tối, không ai chú ý tới lúc này hai tròng mắt dịu dàng của Tần Hiểu Hiểu đã từ ngọt ngào biến thành ngoan lệ, so với ban ngày như hai người khác nhau.

Tần Hiểu Hiểu nhìn nhìn tám cánh cổng trước mặt, trầm tư một lát, đi vào một cánh cửa trong đó, “Cạch — —” cửa được mở ra.

Bên trong gần như không có trang trí gì, càng không cần nói tới vật phẩm dùng để che, khó trách Tuyên thiếu kia lại nói như vậy, thì ra anh ta đã thiết kế xong từ trước, khó trách những cô gái khác nhất luôn bị anh ta tìm được, nhưng Tần Hiểu Hiểu cô sẽ không dễ dàng bị anh ta tìm được như vậy...

Cửa bị khóa lại, ngay sau đó vách tường mở ra một cửa sắt khác, trong phòng xuất hiện âm thanh vù vù chói tai, Tần Hiểu Hiểu bị lỗ tai nhanh chóng đẩy cửa sắt kia ra.

Không ngờ căn phòng này là keo dính cực mạnh đầy đất, bởi vì nhiệt độ mặt đất không ngừng tăng lên, keo dán cũng không ngừng tan chảy. Giày cao

gót của cô đã không thể mang nữa, cô nhanh chóng nhào lộn một cái, động tác gọn gàng, đứng trên chiếc ghế dựa duy nhất trong phòng, tuy nhiên mới vừa đứng vững, hai bên ghế đột nhiên toát ra hai thanh sắt có khóa, giữ một chân Tần Hiểu Hiểu lại.

“Cô Tần, còn chưa ra sao?”

Tuyên thiếu xoay người sang chỗ khác nheo mắt nhìn tám cánh cửa này, lúc ban đầu trò chơi này dùng để thuần phục những thủ hạ không nghe lời, giờ lấy ra giải trí thì càng thêm thú vị, không nói đến đáng về những cô gái ngoan ngoãn chạy ra chịu phạt, riêng dạng về bên trong đã có thể làm cho người ta máu nóng sôi sục.

Giống như Tần Hiểu Hiểu bây giờ, vóc người hoàn mỹ sau khi bị nước xối như ẩn như hiện, chân Hiểu Hiểu bị khóa trên ghế, kết quả cô mới vừa dùng sức rút ra, nóc nhà đã xuất hiện mưa xối xả như trút nước, trong khi bị mưa xối cô lục lọi tìm kiếm đường ra, keo dán trên mặt đất sớm đã không còn tung tích.

Cô mò tới một vật giống như cơ quan, vừa muốn vặn, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa được mở ra: “Cô Tần, trò chơi kết thúc.”

.....

Nhậm Thiên Dã cầm bài, động tác tùy ý đánh ra, sau mấy vòng trên mặt những người khác đều lộ vẻ kinh hoàng, đánh tới cuối cùng, Nhậm Thiên Dã thắng một cách dễ dàng.

Người đàn ông cười du côn lúc này bây giờ sắc mặt đã xanh mét, mặc dù biết Nhậm Thiên Dã lợi hại, nhưng không ngờ anh lại lợi hại như thế, dù là tuyển thủ bài bết quốc tế cũng không phải đối thủ của anh.

Thua cuộc, người đàn ông dùng sức ký một phần hợp đồng đưa đến trước mặt Nhậm Thiên Dã, Kim Thuần sau lưng Nhậm Thiên Dã bất động thanh sắc cất kỹ hợp đồng.

“Thất thiếu, hôm khác gặp lại.”

Kim Thuần thay mặt Nhậm Thiên Dã nói, chào tạm biệt người đàn ông du côn.

“Thắng rồi thì muốn chạy hả?”

Ngược lại sau lưng có một cô gái không sợ chết kêu ầm lên, cô ta là tình nhân của Thất thiếu, thấy cảnh vừa rồi, thấy bất công vì người đàn ông của mình.

Thất thiếu xoay người bước đến bên cạnh cô gái, cô còn chưa kịp phản ứng: “Chát – -” một cái tát vang dội hung hăng đánh vào mặt cô gái xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta lập tức sưng đỏ, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn người đàn ông triền miên với mình một tiếng trước.

“Người phụ nữ của tôi không hiểu chuyện, để cho anh Nhậm chê cười rồi.”

Thất thiếu xoay người lại, dùng ánh mắt áy náy nhìn tuần nhan lạnh lùng của Nhậm Thiên Dã, tuy nói là áy náy, nhưng ngoan lệ trong mắt hấn Nhậm Thiên Dã có thể nhìn ra được, hấn đang khiêu khích mình, tốt, rất tốt, Nhậm Thiên Dã bất động thanh sắc hừ lạnh trong lòng.

Kim Thuần bên cạnh đã hiểu ý của ông chủ, đã biết kế tiếp nên làm thế nào, không cần ông chủ nói thêm câu gì.

Từ lúc Thất thiếu hành động đến khi xoay người lại Nhậm Thiên Dã cũng không biết hiện chút cảm xúc gì, mặt không chút thay đổi lạnh giọng nói: “Thất thiếu, đầu cần phải làm vậy. Được rồi, Kim Thuần, chúng ta đi.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

“Anh Nhậm đi thông thả.”

Nhậm Thiên Dã vừa bước chân ra khỏi phòng bao, trong phòng truyền ra tiếng ly rượu vỡ, vừa này Thất thiếu còn có vẻ xấu hổ mà giờ khuôn mặt lại dữ tợn giống như ác ma địa ngục: “Nhậm Thiên Dã, có một ngày tao sẽ bắt mày hoàn lại gấp bội!” ...

Ngay lúc cửa được mở ra, Tần Hiểu Hiểu nhanh nhẹn nhảy tới bên cạnh Tuyên thiếu, từ trong túi rút ra một cây kim đan len bén nhọn “Bụp – -” đặt trên yết hầu Tuyên thiếu, động tác nhanh đến mức làm cho người ta phản ứng không kịp, Tuyên thiếu quá sợ hãi, hai người đi theo phía sau cũng bị dọa lui về phía sau mấy bước.

Lúc này ánh mắt Tần Hiểu Hiểu vô cùng độc ác, phảng phất như ma quỷ đi ra từ địa ngục.

“Cô Tần, cô, cô mau buông Tuyên thiếu ra!”

Một tên sau lưng coi như còn tỉnh táo la ầm lên.

“Bớt nói nhảm, các người dẫn tôi ra khỏi đây club, tự nhiên tôi sẽ thả anh ta ra.”

Nói xong Tần Hiểu Hiểu lại dùng lực trên cổ họng Tuyên thiếu, máu tràn ra, trên cổ Tuyên thiếu đỏ hồng một mảnh.

“Mau, làm theo lời cô ta.”

Tuyên thiếu hít thở phập phồng nói, không còn tuấn mỹ như trước, anh ta nháy mắt với một tên trong đó, tên đó hiểu ý lui về sau.

Hiệu Hiểu kéo Tuyên thiếu đến trước thang máy dành cho khách VIP nhấn nút, chuông báo động đột nhiên vang lên, cửa thang máy từ từ mở ra, một đám vệ sĩ to lớn hung ác từ bên trong đi ra, tình huống nghịch chuyển trong nháy mắt, Tần Hiệu Hiểu tự biết vừa rồi mình đã tiêu hao quá nhiều thể lực, tình huống lúc này rất bất lợi cho cô, cô phải nhanh nghĩ biện pháp đi ra mới được.

“Cô Tần, người ta vẫn chưa nói cô có thể đi, cô muốn đi, thì rất không lễ phép.”

Một người đàn ông vóc người khô quắt đi ra từ trong đám người chậm rãi đi tới chỗ Tần Hiệu Hiểu, mỗi một bước đi đều nói ra những câu có khí phách vang vọng khắp hành lang.

Cuối cùng anh ta dừng cách Tần Hiệu Hiểu hai bước.

“Anh là ai?!”

“Tuyên — thiếu.”

“VẬY anh là ai?!”

“A, cô đoán đi, người đâu, mang Cô Tần xuống tầng hầm ngầm.”

“Chậm đã!”

Nhậm Thiên Dã đánh bài xong đi đến từ bên kia hành lang, từ thật xa anh đã nghe được động tĩnh bên này, anh chưa bao giờ chồ mồm vào chuyện của người khác nhưng khi nghe giọng nói quen thuộc kia thì bước nhanh tới đây: “Tuyên thiếu, đã lâu không gặp.”

“Nhậm tổng.”

“Bây trận lớn như vậy, là muốn...”

Ánh mắt Nhậm Thiên Dã xuyên qua đám người nhìn thấy cô gái nhỏ bị vây ở giữa, đôi mắt lạnh lẽo liếc nhìn Tuyên thiếu, nói năng khí phách,

“Cô gái này tôi muốn mang đi.”

———— Hết chương 6 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 07: Hiệu Hiểu – bà nội

Edit: Rinnina

Beta: Mặc Doanh

Tần Hiệu Hiểu rơi vào cái ôm có mùi thuốc lá nhân nhát, kim đan len trong tay từ một giây khi thấy Nhậm Thiên Dã đã thu vào, tàn nhẫn trong đôi mắt lập tức biến mất không thấy tăm hơi, giống như trở về thành Tần Hiệu Hiểu ban ngày.

“Sợ lắm hả.”

Nhậm Thiên Dã cung chiều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của Tần Hiệu Hiểu, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vai trấn an cô, nhanh chóng cởi áo khoác choàng lên người cô.

“Nhậm tổng, tôi...”

Hiệu Hiểu mới vừa mở miệng nói chuyện lại bị Nhậm Thiên Dã dùng một ngón tay chặn lại: “Xuyt — đừng nói nhiều, tất cả để tôi giải quyết.”

“Dạ.” Tần Hiệu Hiểu nhu thuận gật đầu, đôi mắt rũ xuống dần hiện ra ánh sáng lạnh không tầm thường.

Người đàn ông vóc người khô quắt đi đến chỗ Nhậm Thiên Dã: “Từ trước đến nay Nhậm tổng không quản chuyện của người khác, sao bây giờ lại bắt

đầu xen vào chuyện của tôi vậy?”

“Tuyên thiếu nói đùa, nhưng giờ các người muốn dẫn người phụ nữ của tôi đi, chuyện này cần tôi đồng ý đúng không?!”

Thân hình cao lớn của Nhậm Thiên Dã vững vàng bảo vệ cô gái trong ngực, cảnh cáo nhìn người đàn ông vốc người khô quắt kia.

Người đàn ông bị nhìn chằm chằm thì lui về phía sau một bước, nói: “Thì ra cô Tần là người của Nhậm tổng, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi.”

Ánh mắt như nhìn con mồi của hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hiểu Hiểu, vung tay lên: “Được rồi, tránh đường hết đi!”

Lúc Nhậm Thiên Dã đi ngang qua bên cạnh người đàn ông khô quắt đó thì lạnh lùng nói: “Tuyên thiếu, tôi cảm thấy những thứ trong tầng hầm ngầm kia thích hợp với anh hơn.”

“Tuyên thiếu, chúng ta cứ để cho bọn họ đi như vậy sao?”

“Cô gái này tôi nhất định phải có được, nhưng không thể nóng lòng này nhất thời, Nhậm Thiên Dã kia là một phiền phức không nhỏ, khụ, khụ, được rồi, không nói nhiều nữa, đi xem miệng vết thương đi, tôi về.”

“Cung tiễn Tuyên thiếu!” Cửa lầu dưới, Tần Hiểu Hiểu vừa muốn bỏ tay của anh ra, giọng trầm thấp của Nhậm Thiên Dã vang lên, tràn ngập cảnh cáo: “Bọn họ còn đang nhìn.”

Một câu nói, làm Tần Hiểu Hiểu ngoan ngoãn tùy ý cho Nhậm Thiên Dã ôm ấp, môi mọng của anh cong lên cho đến khi ngồi vào xe cũng không hạ xuống.

“Kim Thuần, lái xe.”

“Dạ, ông chủ.”

Sau khi Tư Mộc Thành đưa hợp đồng xong thì nhanh chóng trở lại, vừa mở cửa xe đi đúng lúc trông thấy Tần Hiểu Hiểu bị một người đàn ông ôm trong ngực đi lên một chiếc xe hơi, xe hơi đi mất, Tư Mộc Thành nheo mắt lại trầm nghĩ, tại sao bọn họ lại ở cùng nhau.

“Nhậm tổng, anh ôm đủ rồi chứ, xin anh buông ra đi.”

Hiểu Hiểu ngại quan hệ hợp tác của Nhậm Thiên Dã và công ty mình, mặc dù lúc này giận đến sắp phát hỏa, nhưng cô chỉ có thể nhin xuống, cười ngọt ngào với Nhậm Thiên Dã.

“Sao hà, dùng xong thì muốn bỏ à?”

“Đa tạ Nhậm tổng tối nay đã giúp, nhưng chúng ta căn bản không quen không phải sao, lại không cần nói tới chuyện vứt bỏ gì đó.”

Nhậm Thiên Dã nâng cằm cô, con mắt đen như mực mập mờ nhìn phần môi kia, “Hà? Không quen? Được, vậy chúng ta làm quen là được.”

Hơi thở nam tính dần dần tiến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hiểu Hiểu, đôi mắt Tần Hiểu Hiểu lập tức hiện ra sự ngoan lệ, chỉ trong nháy mắt, lại khôi phục sự ngọt ngào, cô dùng bàn tay nhỏ nhắn chặn ngang môi mọng khêu gợi của Nhậm Thiên Dã: “Nhậm tổng, chẳng lẽ anh thích dùng sức mạnh hả?”

Những lời này làm cho đôi mắt mê ly của Nhậm Thiên Dã khôi phục tỉnh táo: “Hiểu Hiểu, tôi càng ngày càng không nhìn thấu em, nhưng em nhớ kỹ, tôi khinh thường dùng sức mạnh với người khác, Hiểu Hiểu, tôi sẽ chờ em tự nguyện.”

Nếu như nói ban ngày nhìn thấy Tần Hiểu Hiểu ngây thơ, ngọt ngào, phúc hắc, như vậy đêm nay nhìn thấy cô mặc dù ngoan ngoãn, nhưng thật sự là lạnh lùng, thậm chí còn có một chút bài xích anh, tại sao một người trong một ngày lại có thay đổi lớn như vậy, trong lòng Nhậm Thiên Dã sinh ra trận trận mê hoặc.

Tần Hiểu Hiểu quay đầu đi, trong lòng hừ lạnh, chờ tôi tự nguyện, cắt —— cứ mộng tưởng xuân thu hảo huyền đi!

“Tại sao tối nay em lại ở chỗ đó?”

“À? Tôi – -.” Chẳng lẽ phải nói cho anh biết là vì đi nhầm chỗ mới đi vào đó sao? Không thể, aizz, đêm nay đã đủ xúi quẩy mất mặt rồi, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ dần mờ hồ, Tần Hiểu Hiểu nói: “Tôi nghĩ đây là chuyện riêng của tôi, Nhậm tổng không cần hỏi.”

“Không cần hỏi?”

Nhậm Thiên Dã lặp lại mấy chữ này: “Tốt, rất tốt.”

Thời gian còn lại trong xe yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy, anh lạnh lùng đưa mắt nhìn gò má xinh đẹp thanh lệ của Tần Hiểu Hiểu, áp suất thấp tuần hoàn trong cả buồng xe.

Kim Thuần ngồi ở ghế lái cảm thấy gió lạnh thổi qua sau lưng, hắn sợ đến mức thiếu chút nữa vượt đèn đỏ, ông trời của tôi, cô Tần này là thế nào, tại sao

cô ta dám nói như vậy với ông chủ, xem ra tí nữa ông chủ sẽ nổi giận.

Nhậm Thiên Dã ôm bà vai Tần Hiểu Hiểu, vô cùng nghiêm túc nói: “Chỗ đó không phải chỗ em có thể tới, Hiểu Hiểu đồng ý với tôi, sau này em đừng đến đó nữa.”

Cái gì?! Tôi không nghe lầm chứ, ông chủ không nổi giận, oh my god! Còn rất quan tâm cô Tần, đây, đây, đây là muốn lật trời sao? Cô Tần quả thực là thần tượng của tôi — bà nội!

“Ngừng xe ở đây là được.”

Xe dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự: “Cám ơn Nhậm tổng, muộn rồi nên tôi không mời anh vào uống trà được, tạm biệt.”

Tần Hiểu Hiểu nói xong, đẩy cửa xe ra bước nhanh xuống, “Bụp — —” một tiếng dùng sức đóng cửa xe, Nhậm Thiên Dã nhìn động tác gọn gàng linh hoạt của cô chỉ cảm thấy trái tim anh trong giây lát trở nên trống rỗng, rất khó chịu, cánh tay từng vòng qua bà vai cô cũng có cảm giác thất bại cô tịch, cho đến khi cô đi vào trong cửa lớn anh mới hồi thần, gờ cánh tay lên lạnh lùng nói: “Lái xe.”

Trong tích tắc xoay người sang chỗ khác về mặt Tần Hiểu Hiểu đã khôi phục thành trong trẻo lạnh lùng, đây mới thực sự là cô, trên thực tế cô có hai nhân cách, vừa qua mười hai giờ khuya, một nhân cách khác sẽ hiện ra, nhân cách này biết rõ sự tồn tại của nhân cách thô trắng kia, nhân cách thô trắng ngọt ngào động lòng người ban ngày không biết sự tồn tại của nhân cách thứ hai.

Tắm nước ấm xong Tần Hiểu Hiểu nằm trên giường nhớ lại chuyện hôm nay, nhân cách thô trắng đúng là háo sắc, thiếu chút nữa đã tạo thành phiền toái lớn, người đàn ông kia vĩnh viễn không phải là người Tần Hiểu Hiểu cô cần, phụ nữ phải phụ thuộc vào đàn ông, đây là suy nghĩ buồn cười cỡ nào, nghĩ những chuyện này xong cô khinh thường nhắm mắt lại ngủ.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 08: Nụ hôn đầu tiên

Edit: Rinnina

Beta: Mặc Doanh

Sáng hôm sau ánh mặt trời ấm áp chiếu thẳng vào đỉnh đầu Hiểu Hiểu, sau khi đồng hồ báo thức vang lên 3 lần Hiểu Hiểu mới lười biếng rên một tiếng, kết thúc cuộc hẹn của cô và Chu công.

“Hắt xì — —” Tần Hiểu Hiểu mới vừa ngồi dậy đã hắt xì một cái thật to, toàn thân nóng ran khó chịu, đầu đau quá, ôi trời! — sao lại cảm rồi? Có chuyện gì vậy, sao mình không nhớ gì hết.

Nhìn chăm chú vào đồng hồ báo thức, Tần Hiểu Hiểu nhảy từ trên giường xuống dưới đất: “A — —! Trễ rồi, trễ rồi, trễ rồi!” Mặc áo, dùng sức trông quần vào, gãi gãi tóc cảm ba lô lên quần khăn quàng cổ vào rồi xuất phát.

Xuống dưới lầu, con mắt của Trương Mỹ Lan đột nhiên sáng lên: “Hiểu Hiểu, tối hôm qua con đi xem mắt thế nào, người di nói thế nào, có hẹn thời gian gặp mặt lần sau không?” Dượng út đang cầm tờ báo cũng lấy lại tinh thần, ân cần nhìn qua.

“Được rồi, được rồi, buổi tối về rồi nói, con sắp trễ giờ rồi! Con đi đây, hắt xì — —.”

Hiểu Hiểu vừa hắt xì vừa chạy ra cửa chính...

Trương Mỹ Lan nghiêng đầu hỏi chồng: “Xem mắt một lần sao lại bị cảm rồi?” Dượng út vô tội lắc đầu bày tỏ không biết, cầm tờ báo đọc tiếp.

Lầu 8 công ty Hâm Thần, Tần Hiểu Hiểu lấy tốc độ 120 bước bay thẳng vào cửa, hô — —, đúng 8 giờ, vô cùng may mắn không trễ, không trễ, Tần Hiểu Hiểu uống thuốc cảm mạo xong, ngồi xuống vị trí của mình, tự nhiên cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Tần Hiểu Hiểu, vào phòng làm việc của tôi một lát.”

“Được.”

“Căn cứ vào biểu hiện công tác gần đây của cô, công ty quyết định kết thúc hợp đồng thử việc với cô.”

“Giám đốc Vương, ý của anh là — —.”

“Được rồi, cô đến bộ tài vụ kết toán tiền lương đi.”

Hiểu Hiểu ôm một thùng đồ đứng ngăn người dưới lầu, aizz, sáng tinh mơ tự nhiên bị sốt, bây giờ lại bị đuổi, chẳng lẽ năm nay là năm hạn của cô sao, Tần Hiểu Hiểu ơi Tần Hiểu Hiểu, gần đây may mắn là đủ xui xẻo mà, aizz —.

Trong tiệm bánh ngọt: “Hiểu Hiểu, sao hôm nay chị đến sớm vậy.”

“Tiểu Ưu, chị bị đuổi.”

“Cái gì —?”

“Ừ, ừ.”

“Được rồi, được rồi, đừng đau lòng, Hiểu Hiểu nhà chúng ta ưu tú như vậy, mất chị là tổn thất của bọn họ, em cá với chị, không quá mấy ngày nữa bọn họ sẽ cầu xin chị về làm.”

“Cầu xin chị? Ha ha, Tiểu Ưu, đừng nói giỡn nữa, được rồi, hôm nay chị muốn một phần bánh vị xoài, thêm một phần việt quất nữa!”

“Được, có liền.”

“Sao rồi, ăn kem xong có khá hơn chút nào không?”

“Ừ, khá hơn nhiều, hất xì —.”

“Chị bị cảm, đừng ăn nhiều đồ lạnh như vậy, Hiểu Hiểu.”

“Không sao, giờ chị cần hạ nhiệt, em mau lên trước đi Tiểu Ưu.”

“Ừ, một hồi hết bệnh em tới đây với chị.”

Tần Hiểu Hiểu mỉm cười nhìn bóng dáng bận rộn của Tiểu Ưu, trên đỉnh đầu đột nhiên có một bóng, Tần Hiểu Hiểu hoảng hốt ném cái muỗng ra ngoài, lại bị một người nào đó bắt lấy cắm vào bánh: “Cô Tần, cô đứng khó tìm.”

“Khó tìm cũng bị anh tìm được không phải sao.” Tần Hiểu Hiểu cong cái miệng nhỏ nhắn lên, vẻ mặt không vui, sau đó lại dùng muỗng múc một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng.

“Sao vậy, tâm trạng không tốt?”

Hôm nay Nhậm Thiên Dã mặc quần áo thoải mái, anh kéo ghế ra, ngồi đối diện Tần Hiểu Hiểu, trong mắt tràn đầy tình yêu: “Ngày hôm qua em còn đồng ý dẫn tôi đi tham quan nơi này mà.”

“Nhậm tổng, tôi có thể nói lý do hôm nay tôi đổi ý không?”

“À? — nói lý do đi?”

“Lý do? Tôi bị đuổi rồi, đây có tính là lý do không?”

“Ừ, đúng là cần phải tính, nhưng đáng tiếc, giả thiết của em không được thành lập.”

“Cái gì —?”

Linh —, điện thoại của cô đột nhiên vang lên: “Alo —, cái gì? Tôi, tôi...”

Cúp điện thoại, Hiểu Hiểu khó có thể tin mở to miệng thờ gáp, sau đó dùng sức ăn một miếng bánh lớn.

“Sao hả, có tin tức tốt gì muốn chia sẻ không?”

Nhậm Thiên Dã cong môi, nâng tay lên xoa đầu Tần Hiểu Hiểu.

Tần Hiểu Hiểu kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, khoảng cách hai người càng lúc càng gần cũng không có cảm nhận được, cho đến khi đôi môi mỏng ẩm áp kia dán lên môi cô.

“Ừm —.”

Đây, đây là tình huống gì, đầu óc Hiểu Hiểu trống rỗng, mắt đẹp tròn trịa mở to lại mở to, nụ hôn đầu của tôi đó, sao cứ mất như vậy.

“Hiểu Hiểu, nhắm mắt lại.”

“Hắt xì ——.”

_ Hết chương 8 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9: Chơi đùa

Trước khi Tần Hiểu Hiểu xỉu vì thiếu đường khí, Nhậm Thiên Dã ôm cô kết thúc nụ hôn sâu, chỉ bạc từ miệng cô kéo ra, vô cùng mịn hoặc động lòng người.

“Hiểu Hiểu, bảo bối, làm người phụ nữ của anh được không.”

Tần Hiểu Hiểu còn đang đắm chìm trong nụ hôn vừa rồi, nhìn miệng Nhậm Thiên Dã mở rồi lại đóng nhưng không biết trả lời thế nào, cô chỉ cười ngọt ngào nhìn anh.

Nhậm Thiên Dã dịu dàng quấn khăn choàng cổ lên cho Tần Hiểu Hiểu, cuối cùng thắt một cái nơ bướm thật to cho cô: “Bảo bối của anh, em thật đẹp.”

Cuối cùng Tần Hiểu Hiểu được Nhậm Thiên Dã ôm vai, nắm tay đi khỏi cửa hàng đồ ngọt, một màn này làm Tiểu Ưu đứng phía xa rớt hàm, người đàn ông này là ai? Đẹp trai còn hơn cả ngôi sao, người này đúng là model số một.

“Đây là đâu?”

“Nhà anh.”

“Tới nhà anh làm gì?”

Tần Hiểu Hiểu có chút phòng bị nhìn Nhậm Thiên Dã.

“Em bị cảm, anh còn có thể làm gì. Mau lên giường nằm nghỉ đi, đợi một chút nữa anh gọi Tu Mục đến cho em gặp.”

Tần Hiểu Hiểu cởi giày nằm lên cái giường rộng lớn của Nhậm Thiên Dã, đắp chăn của anh, phía trên có mùi thuốc lá nhàn nhạt làm cô đỏ mặt nhớ lại nụ hôn vừa rồi ở cửa hàng đồ ngọt.

Có lẽ là do bệnh, hoặc vì nằm trên giường của anh rất thoải mái, Tần Hiểu Hiểu không biết lúc nào đã mơ mơ màng màng ngủ.

Giấc ngủ này rất thoải mái, Tần Hiểu Hiểu giống như con mèo con miến cưỡng mờ tứ chi, lười biếng đáng yêu.

“Dậy nào.” Tần Hiểu Hiểu men theo nguồn phát ra âm thanh, nhìn thấy một đôi mắt đen tuyền, sáng như sao, lúc này cô phát hiện Nhậm Thiên Dã đang nằm bên cạnh mình thì lập tức tỉnh hồn lại, sau đó chui đầu vào chăn, nói: “Sao anh lại lên giường nằm vậy.”

“Đây là giường anh, tại sao anh không thể nằm.”

“Được, vậy tôi xuống.”

Tần Hiểu Hiểu lấy hết dũng khí vén chăn lên định bò xuống giường thì bị một đôi tay hữu lực giữ lại.

“Em bị bệnh, mau nằm xuống đi.”

“Tôi không muốn——!”

“Bảo bối của anh, tính khí không nhỏ, được, anh đi xuống, em nằm đi.”

Nhậm Thiên Dã đắp chăn cho Tần Hiểu Hiểu, sau đó cung chiều vuốt nhẹ chóp mũi của cô.

Tần Hiểu Hiểu nằm trên giường nhưng không ngủ được, cô nghe thấy tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm, nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh.

Màu trắng đen đơn giản, rất phù hợp với thẩm mỹ của đàn ông.

..... Truyện được post tại Diệt Gia Quán và được chủ topic chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy không xin phép!

“Cái gì, cậu nói Hiểu Hiểu không tới!”

“Được, được, tôi biết rồi, thật xin lỗi Nghi thiếu, nếu không hay là như vậy...”

Cúp điện thoại, di của Tần Hiểu Hiểu tức run người, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên: “Chúng ta đã bị con nhỏ Hiểu Hiểu lừa.”

“Hiểu Hiểu làm sao?”

“Còn sao nữa! Vừa rồi Nghi thiếu gọi tới, nói tới hôm qua Hiểu Hiểu không tới, còn làm cho người ta đợi một buổi trời, con nhỏ chết tiệt này, lá gan càng ngày càng lớn!”

“Hiểu Hiểu không tới, lần này có thể không xong, Nghi thiếu là người chúng ta không đắc tội nổi, lần này phải làm sao mới tốt đây.”

“May mắn Nghi thiếu đại nhân đại lượng, không trách tội chúng ta, còn hẹn tới nay gặp mặt.”

“Được, vậy anh sẽ gọi cho Hiểu Hiểu kêu nó về ngay.”

“Ừ, nhanh lên một chút, em đi làm đồ ăn tối, giữ Nghi thiếu lại ăn tối với chúng ta.”

Tần Hiểu Hiểu nằm ở nhà Nhậm Thiên Dã một ngày, ăn cháo uống thuốc, bây giờ trạng thái tinh thần đã tốt hơn nhiều, cô ngồi dậy mặc quần áo.

Nhậm Thiên Dã mang tạp dề bụng một ly nước trái cây và một chén cháo đi vào: “Vẫn chưa hết bệnh, không được ngồi dậy, mau nằm xuống.”

“Dượng tôi gọi đến, kêu tôi về nhà.”

“Được rồi, ăn cháo trước, lát nữa anh lái xe đưa em về.”

—

Xe dừng trước cửa nhà Tần Hiểu Hiểu, cô mở cửa xe nhưng lại mở không được, khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt nhìn Nhậm Thiên Dã.

“Nhậm tổng——.”

Mùi thuốc nhàn nhạt càng lúc càng gần, gần đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau: “Hiểu Hiểu, chuyển tới ở chung với anh đi.”

Trong phòng khách yên tĩnh, Tần Hiểu Hiểu đổi dép đi vào, đèn phòng khách bỗng nhiên được bật toàn bộ, ánh sáng bất ngờ đập vào mắt làm Tần Hiểu Hiểu khó chịu, cô nhìn xung quanh thật lâu mới thấy di út, dượng út còn có một người đàn ông xa lạ đang ngồi đó đợi cô.

Dượng út mang theo giọng điệu của trưởng bối nhẹ nhàng ân cần nói: “Hiểu Hiểu, sao lại về trễ quá vậy? Mau tới dượng giới thiệu cho con, đây là Nghi thiếu, Nghi thiếu, đây là Hiểu Hiểu nhà chúng tôi.”

Người đàn ông xa lạ hơi ngẩng đầu coi như chào hỏi, trong mắt là lạnh nhạt hời hợt.

Đối với cô gái này, hẳn không có cảm giác gì, nếu không phải cười cô sẽ nhận được tài sản của cô, hẳn sẽ không ăn no rồi việc chạy tới đợi cô.

Tần Hiểu Hiểu thấy rõ những suy nghĩ trong mắt hắn, cô hừ lạnh trong lòng, xem ra người này cũng chỉ vì tài sản của cô mà tới, lại là một người đàn ông háms lợi.

Tần Hiểu Hiểu nở nụ cười quyến rũ mang theo chút châm chọc nói: “Nghi thiếu đúng không? Hân hạnh hân hạnh, thật xin lỗi vì bắt anh đợi lâu như vậy, anh xem bây giờ cũng khuya lắm rồi, hay cứ ở lại ngủ một đêm đi.”

———— Hết chương 9 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 10: Ai tặng Lan Hồ Điệp

Trong mắt Nghi thiếu lóe lên một chút mỉa mai không dễ phát giác, đúng là một người phụ nữ tùy tiện, ngay lập tức sinh ra cảm giác chán ghét với cô.

Không chút thay đổi nói: “Đúng là đã trễ lắm rồi, vậy ngày khác tôi sẽ đến.”

Trương Mỹ Lan gấp gáp: “Từ Tu à, cậu đã tới đây, nếu trễ như vậy còn để cậu đi thì người ta sẽ nói chúng tôi chiều dài không chu toàn, đúng không? Phòng khách chúng tôi đã dọn xong rồi, mặc dù cậu và Hiểu Hiểu nhà chúng tôi vừa quen nhau, nhưng tôi thấy hai người rất xứng đôi, sớm muộn gì cũng sẽ cử hành hôn lễ, cho nên ở lại đây cũng không sao đâu, mong cậu cứ yên tâm.”

Trong lòng Tần Hiểu Hiểu ghê tởm đến muốn ói, cô cực hận thái độ của dì nhỏ đối với cô, đường hoàng để một người đàn ông xa lạ ngủ lại, bà ta không chút lo lắng sẽ có ảnh hưởng không tốt cho cô, cô biết bà ta gấp rút muốn gả cô ra ngoài là vì muốn chiếm được tài sản của cô, nhưng bà ta không biết, tài sản của cô bà ta vĩnh viễn không bao giờ chiếm được, bất luận cô có lấy chồng hay chuyển ra ngoài, bọn họ cũng không chiếm được.

Ha ha...

Nghĩ tới đây, trong lòng cô cảm thấy sáng khoái, nhưng đằng sau sự sáng khoái là bi thương, nếu bọn họ có một chút thật lòng với cô, cô sẽ không tuyệt tình như vậy, nghĩ đến tương lai có một ngày bọn họ sẽ nổi điên vì tài sản của cô, trong lòng cô đã cảm thấy vô cùng bi thương.

Tần Hiểu Hiểu vẫn cười xán lạn như hoa đào như cũ: “Nghỉ thiếu, anh xem, dì của tôi cũng đã nói vậy, anh còn—?”

Dương út muốn ngăn cản quyết định khinh suất này của dì út, dẫu sao để một người đàn ông xa lạ ngủ trong nhà một cô gái sẽ không tốt, dì út tình rui hung hăng ngắt dương út một cái, dùng ánh mắt cảnh cáo ‘chớ có xen vào việc của người khác.’

Cứ như vậy, Nghỉ Từ Tu ở lại nhà Tần Hiểu Hiểu.

“Cốc cốc cốc———”

Nghỉ Từ Tu hồi thần, thấy Trương Mỹ Lan bung một ly sữa nóng đi vào: “Từ Tu à, tôi sợ cậu không ngủ được, cố tình bung một ly sữa nóng lên cho cậu.”

“Cảm ơn dì.”

“Ôi, khách sáo cái gì, mau uống lúc còn nóng.”

Trương Mỹ Lan thấy Nghỉ Từ Tu uống cạn ly sữa thì cười lấy lòng: “Tốt lắm, mau nghỉ ngơi cho khỏe đi, tôi sẽ không quấy rầy cậu, nếu không để cho Hiểu Hiểu trên lầu hai biết sẽ oán giận người dì này nhiều chuyện.”

Nghỉ Từ Tu nằm trên giường chuẩn bị ngủ thì cảm thấy cả người nóng ran khó chịu, cảm giác này không xa lạ gì, trước kia lúc hắn và những bé gái vị thành niên chơi đùa đã dùng loại thuốc này rồi, đứng nhìn bên ngoài hắn lạnh nhạt hơi hột, thực chất bên trong là một tên biến thái, hắn thích chơi gái vị thành niên, không thích phụ nữ thành thực, chỉ có những cô gái vị thành niên non nớt mới có thể kích thích hứng thú của hắn, đột nhiên hắn nghĩ tới câu nói lúc này của dì nhỏ: “Hiểu Hiểu ở lầu hai.”

Rõ ràng trong mắt hắn Tần Hiểu Hiểu thuộc dạng phụ nữ thành thực, không phù hợp với yêu cầu của hắn, nhưng bây giờ hắn cần dập lửa, nhớ lại lúc này Tần Hiểu Hiểu cười rất tự nhiên, nghĩ rằng cô cũng có ý với hắn, nếu không sẽ không chủ động mời hắn ngủ lại.

Nghỉ Từ Tu khó khăn bò dậy từ trên giường, bây giờ cả người hắn nóng ran, cảm giác như muốn nổi điên, Trương Mỹ Lan này thật lớn gan, chờ hắn giải thuốc xong, sẽ tìm bà ta tính sổ.

“Anh rất khó chịu à?”

Tiếng phụ nữ trong trẻo lạnh lùng vang lên, cô gái đứng bất động ở phòng khách nhìn Nghỉ Từ Tu đang chật vật.

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chủ pic chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy không xin phép!

“Cô là———?” Nghỉ Từ Tu thờ hồn hển mở miệng, nhịp bước rối loạn lau về phía cô gái.

“Thật khó cho anh, muốn kết hôn với tôi, lại không nhận ra giọng của tôi, rốt cuộc là anh cưới tôi, hay cưới tài sản của tôi đây?”

“Cô là Tần Hiểu Hiểu!” Cô gái không trả lời, cô lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông hai mắt đỏ ngầu trước mặt, hắn bước lên một bước muốn bắt cô lại, cô chỉ nhẹ nhàng lách người một cái đã tránh được bàn tay ghê tởm của hắn.

“Xem ra bà ta còn cho anh uống thuốc, đúng là lo lắng quá rồi.”

“A—— cô gái, cho tôi chơi không tốt sao.”

“Cần rồi! Anh không có tư cách!”

Tần Hiểu Hiểu nghịch bĩnh thuốc nhỏ trong tay, trong mắt đã sớm không còn vẻ tươi cười, cô không chút dể dặt, nói: “Đây là thuốc giải, muốn không?”

Nghỉ Từ Tu vươn tay muốn bắt cô, nhưng lại bị tránh một lần nữa: “Cô, rốt cuộc cô muốn thế nào?!”

“Rất đơn giản, tôi muốn anh lập tức———.”

.....

Tần Hiểu Hiểu nghĩ tới cuộc gọi của công ty, đến bây giờ vẫn còn có chút khó tin, công ty mời cô trở về làm hơn nửa còn thặng cô lên làm thư ký trưởng, thật khó tin, thật sự có cảm giác như bay lên mây.

Sáng hôm sau, Tần Hiểu Hiểu vừa đến công ty đã nhận được một bó Lan Hồ Điệp lớn, tươi mới còn đọng sương sớm, chị Trương ngồi đối diện là một người phụ nữ đã lập gia đình, hăm mộ không thôi: “Hiểu Hiểu, được nha! Hoa này thật đẹp, ai tặng vậy?”

Nói xong chị Trương lập tức nghiêng đầu qua, vênh tai đợi câu trả lời.

Tần Hiểu Hiểu cười ngọt ngào với chị Trương, cầm bó hoa cười khan hai tiếng: “Ai tặng? Em cũng muốn biết đây nè. Được rồi, chị thích thì lấy đi.”

“Cái này, làm sao được chứ.”

“Không muốn? Vậy thì vứt đi.”

“Đừng, đừng, hoa đẹp như vậy vứt thì rất đáng tiếc.”

Dứt lời chị Trương vui vẻ cầm bó Lan Hồ Điệp đi cắm vào bình.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, vừa muốn chào hỏi, bên kia đã nói trước: “Cô Tần, có thích bó hoa đó không?”

Tần Hiểu Hiểu sững sốt một chút, nghe tiếng của đàn ông: “Hóa ra là Tuyên thiếu, khó trách lại bỏ nhiều tiền như vậy.”

“Ha ha, cô Tần khách sáo rồi, nếu em thích tôi tặng tiệm hoa cho em cũng không có vấn đề gì.”

“Thôi thôi, một bó tôi còn có thể cho thùng rác xử lý, nếu là một tiệm hoa, tôi sẽ không biết phải xử lý thế nào.”

Dứt lời thì thở dài một tiếng.

“Em, cô Tần! Người khác tặng quà cho em, cho dù em không thích cũng không thể vứt đi.”

“Ồ, tại sao không thể?!”

Điện thoại đột nhiên bị ngắt, trước khi ngắt Tần Hiểu Hiểu còn nghe được tiếng ly vỡ từ đầu kia điện thoại, cô không khỏi giễu cợt nhếch môi, người đàn ông này đúng là kỳ quái, chẳng lẽ tối hôm trước bị cô dạy dỗ còn chưa đủ sao?

———— Hết chương 10 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11: Thử đoạn của Nhậm Thiếu

Cúp điện thoại, Tuyên thiếu quăng ly rượu vang vào tường, rượu đỏ trượt dài từ trên tường xuống, nhìn mà phát sợ, trước khi hắn gặp người phụ nữ này hắn đã nghĩ phụ nữ không đáng để hắn bỏ công tốn sức, chỉ cần hắn ngoắc tay một cái thì sẽ có hàng trăm người phụ nữ cời sạch nằm trên giường chờ hắn, nhưng chỉ có người phụ nữ gặp tối hôm trước này, khơi gợi được hứng thú của hắn.

Lúc đầu có lẽ vì dáng người tỷ lệ vàng của cô làm hắn muốn có được cô, tay Tuyên thiếu chậm rãi trượt đến cổ mình, trên đó có một vết sẹo còn ứ máu, đó là kiệt tác của Tần Hiểu Hiểu, hắn hưng hăng đề lên vết sẹo đó, cơn đau kéo đến làm hắn hít thở khó khăn như máu huyết đang tuông ra hết, hưng phấn khác thường! Cuồng bị ngược là câu dùng để hình dung về hắn.

Thời gian nghỉ trưa, trong phòng trà nước truyền đến một tin tức oanh động, Thất thiếu của tập đoàn Thất Thắng nhảy lầu tự sát!

Mọi người vô cùng hứng thú thảo luận chuyện này, một thiếu gia nhà giàu tại sao đột nhiên lại tự sát, Tần Hiểu Hiểu vẫn cười tự nhiên nghe mọi người thảo luận nhưng không tham dự.

Nói cách khác, người này chết thì có liên quan gì đến cô? Cô không có hứng thú với chuyện của người khác, cô muốn nhanh chóng ký xong hợp đồng thôi.

“Tổng giám đốc, chuyện đã làm xong rồi.”

“Ừ, rất tốt, nhưng mà lần này hơi chậm, Kim Thuần.”

“Xin lỗi, tổng giám đốc, thuộc hạ lập tức tổ chức đại hội cổ đông của tập đoàn Thất Thắng.”

“Sau này không có tập đoàn Thất Thắng, đổi tên thành chi nhánh của tập đoàn RT.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Không sai, bởi vì Thất thiếu ở trên thương trường lòng lang dạ thú làm cho Nhậm Thiên Dã cảm thấy vô cùng chán ghét, mới ra tay với con tôm nhỏ không biết tự lượng sức này, cách nhanh lẹ nhất chính là—— ép chết!

Bên ngoài nhìn vào chỉ là một vụ tự sát đơn thuần, không có ai nghĩ đến là do Nhậm Thiên Dã, Kim Thuần ra tay anh luôn yên tâm, cho dù tổ trọng án hay cảnh sát đều không tra ra được dấu vết gì, Nhậm Thiên Dã quả quyết sát phạt, máu lạnh vô tình, ở trong quân giới thương giới và hắc đạo anh nổi danh là một người tàn nhẫn, ai gặp anh cũng đều muốn tránh, chỉ có những tên choai choai không nghe trưởng bối khuyên dạy mới tự đi tìm chết đựng vào anh, Thất thiếu là minh chứng tốt nhất.

Trong đại hội cổ đông, khi Nhậm tổng xuất hiện mọi người đều hoảng sợ muốn chạy trốn, cơ thể cao lớn hoàn mỹ của Nhậm Thiên Dã được bao bọc bởi bộ tây trang được cắt may thủ công thẳng thớm, bên ngoài mặc một cái áo khoác xám đen dài, càng làm tăng thêm khí phách vương giả của anh.

Cởi áo khoác ra, anh ngồi lên vị trí dành riêng cho Chủ tịch, cuộc họp vì áp suất từ trên người anh mà được rút ngắn nửa tiếng.

..... Truyện được edit ở Diệt Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy không xin phép!

Tần Hiểu Hiểu quần khăn choàng cổ đi tới khu buôn bán, lên tới lầu sáu, đi vào một cửa hàng ‘dụng cụ đan dệt’

“Hiểu Hiểu, em đến rồi!”

Một người phụ nữ đang đưa lưng về phía Tần Hiểu Hiểu xoay người lại, khi nhìn thấy Tần Hiểu Hiểu thì lập tức nở nụ cười, má lúm đồng tiền lộ ra.

“Chị Mân Mân, chị lại nhập hàng mới hả?”

Tần Hiểu Hiểu đi theo sau lưng nhìn Mân Mân, mắt đánh giá xung quanh cửa hàng, cửa hàng này chia thành hai bộ phận, phía trước bán áo lông thành phẩm, phía sau là các loại chỉ và dụng cụ đan len, nhiều màu đến nỗi làm cho người ta hoa mắt.

“Cô hai của tôi ơi, hàng chỗ chị có cái nào không bị em chọn một lần, sao có thể có hàng em không biết chứ, à, hôm nay có một lô hàng mới—— em chờ, chị đi lấy ra cho em

Tần Hiểu Hiểu mỉm cười nhìn bóng lưng của Mân Mân, vui vẻ nói: “Được, em chờ, chị từ từ tìm, đừng vội!”

Năm nay Tần Hiểu Hiểu 22 tuổi, lại không có cùng sở thích với những cô gái khác, cô thích——— đan khăn choàng cổ, khi đan xong một cái khăn choàng cổ thì cô lại cảm thấy mình có thành tựu, mỗi cái khăn choàng cổ còn nói lên cảm ngộ về cuộc sống của cô, trong nhà cô có không dưới 100 cái khăn choàng cổ khác nhau, chiếm hết một tủ quần áo, Tần Hiểu Hiểu vuốt khăn choàng cổ đầy một tủ quần áo, bất giác cười, nhẹ nhàng khép tủ lại, cúi đầu nhìn chỉ đan vừa mới mua trong tay, Tần Hiểu Hiểu xuất thần, khi cô lấy cuộn chỉ này đã bị chị Mân Mân cười trêu chọc nói ‘Hiểu Hiểu nhà chúng ta có bạn trai rồi đúng không? Lúc trước em chọn màu không tao nhã như vậy.’

Đúng là Tần Hiểu Hiểu thích màu mát mẻ, rất thích màu kẹo, còn có màu đỏ rực diêm dúa, nhưng lần này lại mua màu xám tro, vừa nhìn vào đã biết là màu dành cho đàn ông, Tần Hiểu Hiểu cũng không biết tại sao mình lại mua màu này, nhưng đã mua về rồi, thì phải đan, có lẽ một ngày nào đó có thể dùng đến, nhưng Tần Hiểu Hiểu không ngờ lại dùng trong tình huống đó, dĩ nhiên, những thứ này đều là nói sau.

————— Hết chương 11 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 12: Dù có lập gia đình cũng phải tự chọn

Trên bàn ăn, Tần Hiểu Hiểu im lặng ăn cơm, mắt rũ xuống không nhìn bất kỳ ai, di út ngồi đối diện huyếch dượng út một cái, nháy mắt với ông ta, dượng út nghiêng đầu nhìn đi út sau đó lại nhìn Tần Hiểu Hiểu rồi lắc đầu.

Trương Mỹ Lan thấy thái độ của chồng mình, bà ta tức giận trừng mắt nhìn chồng mình, sau đó hắng giọng nói: “Cái đó, Hiểu Hiểu à, tối hôm qua con cảm thấy Nghi thiếu như thế nào, ha ha... Ý di là tối hôm qua con và Nghi Thiếu chung đụng có vui không.”

Tần Hiểu Hiểu dùng động tác gấp thức ăn một lát, cô chậm rãi nhìn lên gương mặt đối trá của di mình, lạnh lùng nhìn chằm chằm cặp vợ chồng đối diện,

nói: “Tôi hôm qua thật sự là phải cảm ơn sự sắp xếp của dì, hơ, chúng tôi chung đụng vô cùng tốt!”

“Vây, vậy, vậy thì tốt.”

Trương Mỹ Lan bị ánh mắt hung ác của Tần Hiểu Hiểu dọa sợ, đến nói chuyện cũng cà lăm.

“Được rồi, khi ăn cơm nói chuyện ít một chút, Hiểu Hiểu, mau ăn đi, đồ ăn nguội sẽ ăn không ngon.”

Dương út nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Một bữa cơm chẳng hề vui vẻ, Tần Hiểu Hiểu buông đũa xoay người định đi lên lầu thì bị Trương Mỹ Lan gọi lại: “Sao vậy, dì út còn có chuyện gì sao?”

“Haizz, chị hai và anh rể qua đòi, để lại Hiểu Hiểu đáng thương của chúng ta.”

Trương Mỹ Lan giả vờ ‘thương cảm’ lấy tay lau nước mắt, liếc thấy sắc mặt Tần Hiểu Hiểu không thay đổi, tiếp tục nói: “Dì chỉ muốn tốt cho con mà thôi, con gái mà, công danh không quan trọng, tìm được một chỗ tốt gả đi mới quan trọng, Nghi Từ Tu này, là đối tượng kết hôn do dì và dương con tỉ mỉ lựa chọn cho con, Nghi Từ Tu xuất thân từ gia đình quyền quý, mặc dù là con riêng, nhưng cũng có huyết thống nhà giàu, hơn nữa dì còn nghe nói ông cụ nhà họ Nghi định bồi dưỡng Nghi Từ Tu thành người thừa kế, cho nên chỉ cần con gả qua, thì chính là làm một phu nhân, cả đời hưởng phúc.”

“Ồ? Chuyện tốt như vậy tại sao dì không giữ lại cho con gái của dì đi?”

Tần Hiểu Hiểu đi tới ghế salon ngồi xuống, giọng điệu mỉa mai nói: “Dì út, nếu tôi nhớ không lầm Nhã Nhã chỉ nhỏ hơn tôi sáu tháng.”

Trương Mỹ Lan bị câu hỏi của Tần Hiểu Hiểu làm cứng họng, lúc này dương út lại lên tiếng: “Nhã Nhã không bằng con, nó còn nhỏ, lại đang du học ở nước ngoài, chuyện lập gia đình không gấp, Hiểu Hiểu, dương và dì của con thật lòng suy tính cho tương lai và hạnh phúc của con, cho nên, con hãy nghiêm túc cân nhắc một chút đi.”

“Cân nhắc một chút?! Ha ha! Thật lòng tốt với tôi hay có mục đích khác tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng các người cứ yên tâm, tôi sẽ lập gia đình, sẽ không ở đây làm vướng mắt các người, nhưng trước khi tôi lập gia đình, kính nhờ các người đừng tùy tiện sắp xếp cho tôi coi mất, nếu không, tài sản mẹ tôi để lại, các người đồng mơ tưởng có được dù chỉ là một xu.”

Tần Hiểu Hiểu bỏ lại những lời này, lập tức đứng dậy đi lên phòng, đóng cửa lại, từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm hình trắng đen, ôm thật chặt trước ngực: “Mẹ, mẹ thấy rồi đúng không, là bọn họ ép con, cho nên, dù tương lai con có làm gì có lỗi với lời trăn trối của mẹ thì mẹ cũng đừng trách con.”

Dưới lầu phát ra tiếng ly vỡ, sau đó là tiếng nam nữ cãi vã: “Con quý nhỏ này thật sự càng lớn càng thành tinh, tôi đã nuôi nhăm một con bạch nhãn lang rồi!”

“Được rồi! Nếu không phải em liên tiếp sắp xếp coi mất cho Hiểu Hiểu, con bé sẽ làm vậy với chúng ta sao?!”

“Anh——! Tôi làm vậy không phải là vì chúng ta sao!”

Tần Hiểu Hiểu nghe thấy những lời này, vô cùng châm chọc nhếch môi, sau này sợ là sẽ không ngừng có kịch hay, không thể không xem.

Điện thoại đột nhiên vang lên, kéo Tần Hiểu Hiểu về: “Alo, có chuyện gì vậy Chanh.”

“Bảo bối, hôm nay em có bận không, nếu không có thì tới chỗ cũ nhé.”

“Không có, ừ, gặp ở chỗ cũ.”

Một phút sau, Tần Hiểu Hiểu mặc thêm một cái áo khoác kaki vàng nhạt và quấn một cái khăn choàng cổ đi ra ngoài, mái tóc bù xù nằm ngoài tơ lụa, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

“Bảo bối, em tới rồi.”

Tư Mộc Thành gian xảo trừng mắt nhìn Tần Hiểu Hiểu, đặt menu tới trước mặt cô: “Hôm nay anh mời khách, ngàn vạn lần đừng tiết kiệm dùm anh nha.”

“Chanh, sao em có thể tiết kiệm cho anh chứ.” Tần Hiểu Hiểu nhận menu sau đó giờ tay véo mũi Tư Mộc Thành: “Anh chạy ra nước ngoài nhiều năm như vậy mới về, xem bà đây có ăn cho anh khóc luôn hay không.”

Hai người vừa nói vừa cười gọi thức ăn, nhìn từ xa giống như một đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt, Tư Mộc Thành lại không chút cố kỵ nắm tay Tần Hiểu Hiểu, những động tác này làm cho trong mắt một người nào đó ở phòng bao trên lầu nổi lên thuốc súng, bång bång, bång bång.

————— Hết chương 12 —————

Chương 14: Chương 13: Tôi muốn gả, anh dám cưới sao?

“Ông chủ, có muốn đi xuống chào hỏi cô Tần hay không?”

“Không cần, nói đi.”

“Dạ, gần đây chúng tôi phát hiện hạng mục hợp tác với tập đoàn Nghi thị có chút vấn đề, sau khi điều tra thì phát hiện tập đoàn Nghi thị và tập đoàn Xuyên thị có quan hệ khá sâu.”

“Khá sâu? Chẳng lẽ tập đoàn Nghi thị liên hợp với Xuyên thị là có thể chống lại tôi và tập đoàn RT sao?! Đúng là nực cười, xem ra có người muốn trở thành Thất thiếu tiếp theo, cũng tốt, phái người đến tập đoàn Nghi thị hủy bỏ hợp đồng, nói tập đoàn RT sẽ không hợp tác với tập đoàn không trung thành với mình.”

“Dạ, ông chủ, tôi lập tức phái người đi làm”

“Được rồi, người bận rộn, ra ngoài thì hãy buông công việc xuống đi, nào, uống một ly.” Lãnh Diệc Thần ngồi đối diện nâng ly rượu vang lên, uống một hơi cạn sạch, sau khi để ly xuống còn liếm môi mỏng, trong đôi mắt dần hiện lên chút mập mờ: “Lúc này nghe Kim Thuận nói cô Tần gì đó, Dã, nếu tớ đoán không sai thì cô Tần đó ngồi ở dưới lầu, phía bên phải, bàn số ba.”

Đôi mắt Nhậm Thiên Dã sáng quắc nhìn bóng dáng xinh đẹp dưới lầu, chỉ ‘ừ’ một tiếng rồi không nói nữa, cô gái dưới lầu bị người đàn ông đối diện chọc cho cười không ngừng, đáng vẻ vô cùng vui vẻ.

“Dã, xem ra, cậu có hứng thú với cô gái kia?”

“Có phải cậu đã nói nhiều quá rồi không.”

“Không có hứng thú? Vậy tớ sẽ——.”

“Cậu, đừng đụng vào cô ấy.” Nhậm Thiên Dã quay đầu, cho Lãnh Diệc Thần một ánh mắt cảnh cáo.

“Được, được, thật khó Dã của chúng ta mới vừa ý một cô gái, sao tớ có thể cướp chứ, nhưng tớ không làm, không có nghĩa là người khác sẽ không làm, đúng không?” Lãnh Diệc Thần ám chỉ nhìn xuống dưới lầu, chép miệng: “Cậu nhìn...”

Dưới lầu, khi Tần Hiểu Hiểu ăn vô tình làm văng nước canh lên người Tư Mộc Thành, cô cầm khăn giấy nghiêm túc lau áo sơ mi cho Tư Mộc Thành, không ngờ lại bị Tư Mộc Thành bắt tay đặt trước ngực không buông, Tần Hiểu Hiểu cũng không ngăn đầu lên, nhếch môi nói: “Được rồi, Chanh, anh đừng làm rộn, mau buông ra, một chút nữa nước canh thấm vào sẽ không lau sạch được.”

“Hiểu Hiểu, lau không sạch thì không cần lau.”

“Hả? Như vậy sao được.” Tần Hiểu Hiểu ngược đầu đụng phải đôi mắt nóng bỏng của Tư Mộc Thành, sững sốt một chút sau đó cười lớn: “Chanh, về mặt nghiêm túc của anh thật sự quá nắc nứ, xin anh đừng có dùng loại biểu cảm này nhìn em nữa, em sẽ, em sẽ cười vỡ bụng mất.”

“Hiểu Hiểu, anh——.”

Tư Mộc Thành vừa muốn nói chuyện lại bị người đàn ông từ trên lầu đi xuống cắt ngang, anh ta có chút không vui nhìn người đàn ông này một chút, nhưng người đó cũng không thèm để ý tới anh ta, mà vẫn đi tới bên cạnh Tần Hiểu Hiểu, nói: “Cô Tần, thật trùng hợp, lại gặp nhau ở chỗ này.”

Tần Hiểu Hiểu nhìn người đàn ông đeo khuyên tai kim cương mặc áo sơ mi màu hồng nhạt trước mặt, cô mờ mịt, nói: “Ừm, anh này, xin hỏi anh là ai?”

“Gọi tôi là Lãnh thiếu được rồi, chúng ta không quen nhau, nhưng bạn của tôi lại quen cô, bây giờ cậu ấy đang ngồi trong phòng bao trên lầu chờ cô, cô có muốn đi lên uống một ly hay không?”

“Quen tôi?” Tần Hiểu Hiểu có chút kinh ngạc chỉ vào mặt mình.

“Ừ, đúng vậy.” Lãnh Diệc Thần nhún vai một cái, tỏ vẻ đồng ý.

“Cũng được, Chanh, theo lễ phép em phải lên lầu chào hỏi người kia, anh chờ em một chút nha.”

“Này——.”

“Anh Tư Mộc, xin anh yên tâm, tôi sẽ đưa cô Tần trở lại an toàn.”

Phòng bao trên lầu: “Dã, người ta đã đưa người đến rồi đây, chuyện còn lại tự cậu xử lý, được rồi, tớ lấy chìa khóa xe nhé, ở nhà điện thoại có chút chuyện cần tớ xử lý, ối, tiếc quá đi, hôm nay tớ không thể thấy được màn đặc sắc này của cậu.”

“Tên lẩm mồm nhà cậu, không ai giữ cậu lại, đi nhanh đi.”

Lãnh Diệt Thần vừa đi ra cửa phòng thì gặp Tần Hiểu Hiểu: “Lãnh thiếu, anh—?”

“Người bên trong chê tôi chướng mắt, tên đó thấy giai nhân thì đá tôi ngay.” Lãnh Diệt Thần thấy Tần Hiểu Hiểu bỗng nhiên nghiêm túc thì không nhịn được cười ha ha: “Được rồi, cô Tần, tôi giỡn chút thôi, chúc hai người ăn cơm vui vẻ, tôi còn có việc, đi trước.”

“Àc, được, hẹn gặp lại.”

Tần Hiểu Hiểu vừa mới đẩy cửa phòng bao ra đã bị Nhậm Thiên Dã dùng sức ôm vào lòng, vành tai tóc mai chạm vào nhau: “Hiểu Hiểu, chúng ta lại gặp nhau.”

Anh thở nhẹ bên tai cô, mùi thuốc lá và hơi thở phách nam nhân nhạt làm cô đỏ mặt.

Tần Hiểu Hiểu giùng giàng theo bản năng, kết quả lại bị người đàn ông phía sau ôm chặt hơn: “Ngoan, để anh ôm một lát là được rồi.”

Tần Hiểu Hiểu không cử động nữa, mặc cho anh ôm, đôi mắt sáng như sao đột nhiên biến thành lạnh lùng, qua một lúc lâu chỉ nghe cô chậm rãi nói: “Nhậm Thiên Dã, tôi muốn gả, anh dám cưới sao?”

———— Hết chương 13 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14: Hai tờ giấy chứng nhận kết hôn

Edit: Rinnina

Beta: Mặc Doanh

“Hiểu Hiểu, em vừa nói gì?!” Trong nháy mắt Nhậm Thiên Dã cảm thấy tim mình đập lồi một nhịp, anh cực lực nhấn nại sự vui mừng trong lòng hỏi Tần Hiểu Hiểu lần nữa, trước kia anh từng nghĩ đủ cách hỏi Tần Hiểu Hiểu có bằng lòng lấy anh hay không, nhưng anh lại lo lắng nếu nhanh quá sẽ dọa bảo bối của anh chạy mất, cho nên anh định tiếp xúc rồi từng chút xâm nhập sau đó lấy được kết quả mình mong muốn, không ngờ Tần Hiểu Hiểu lại cho anh niềm vui bất ngờ lớn như vậy! Nghĩ tới đây tay Nhậm Thiên Dã lại siết chặt, sợ một giây sau bảo bối của anh sẽ chạy trốn, anh thật sự vô cùng yêu vật nhỏ này.

Tần Hiểu Hiểu xoay người lại từ trong ngực Nhậm Thiên Dã, đôi mắt trong sáng nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của anh: “Đúng vậy, giống như anh mới vừa nghe thấy, tôi muốn —.”

Chưa nói hết câu môi hồng đã bị môi mọng của Nhậm Thiên Dã xâm lược bao trùm, đôi môi truy đuổi từ nông đến sâu dịu dàng mút hút, Tần Hiểu Hiểu rên nhẹ, Nhậm Thiên Dã nhân cơ hội chen vào linh hoạt quăn quanh cái lưỡi của cô, cơ thể Tần Hiểu Hiểu dần dần mềm nhũn, cô leo lên người Nhậm Thiên Dã tùy ý anh muốn làm gì thì làm.

Đối với nuptial của người đàn ông này, Tần Hiểu Hiểu tuyệt không bài xích, ngược lại còn muốn nhiều hơn, khi Tần Hiểu Hiểu là nhân cách ban đêm đã từng nghĩ giải quyết xong người đàn ông trước mắt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu hai vợ chồng đi út muốn cô lập gia đình, vì tại sao cô không thuận nước đẩy thuyền mà lấy anh chứ, người đàn ông này thoát nhìn rất yêu nhân cách thô trắng ban ngày của cô, quan trọng hơn là cô rất hài lòng với thân phận và bối cảnh của người đàn ông này.

Sau khi bị hôn đôi mắt Tần Hiểu Hiểu long lanh nước, hai má nõn nà xinh đẹp như cánh hoa đào, nhất là đôi môi hồng sưng đỏ kia làm người ta mê đắm muốn nhắm nháp nhiều hơn. Nhậm Thiên Dã cảm thấy máu nóng trong người tập trung vào một chỗ, làm toàn thân anh nóng ran khó chịu, anh nói một câu tối nghĩa: “Bảo bối, sau này anh không cho phép người đàn ông khác gọi em là bảo bối, bởi vì em là của anh!”

Cho đến khi từ trong cục dân chính đi ra, Tần Hiểu Hiểu từng to mắt không dám tin nhìn giấy chứng nhận kết hôn của hai người, trong hình hai người cười xán lạn như sao, muốn bao nhiêu tươi đẹp có bấy nhiêu tươi đẹp, Tần Hiểu Hiểu xinh đẹp áp đầu trên bờ vai Nhậm Thiên Dã tuyên thệ chủ quyền, hết cách, ai kêu cô gái chụp hình kia cứ nhìn người đàn ông của cô chăm chăm chứ: “Đang suy nghĩ gì đấy?” Nhậm Thiên Dã cung chiêu vuốt mái tóc dài của Tần Hiểu Hiểu, vung tay lên vòng qua bả vai cô.

Tần Hiểu Hiểu ngẩng đầu, nghênh tiếp con người đen nhánh kia, cô giơ hai tờ giấy chứng nhận kết hôn lên chớp chớp mắt to: “A, không có gì, chúng ta thật sự đã kết hôn?”

“Ừ, dựa trên luật pháp thì là như vậy, nhưng --.” Nhậm Thiên Dã cố ý tạm ngừng, làm Tần Hiểu Hiểu tò mò hỏi.

“Nhưng cái gì?” Nhậm Thiên Dã cong khoe môi, hôn lên trán Hiểu Hiểu một cái, tâm trạng vui vẻ nói: “Nhưng giờ anh đói bụng, đi, chúng ta đi ăn cơm.” Chuyện này đương nhiên không thể nói cho bảo bối bây giờ, Nhậm Thiên Dã muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, cho nên lúc này sao có thể nói ra chứ.

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy không xin phép, phi chính chủ!!

Quyết định xong, Nhậm Thiên Dã dẫn Tần Hiểu Hiểu đi tới nhà hàng Long Thành, xe mới vừa dừng thì lập tức có phục vụ tới lái xe vào gara, đây đã là lần thứ hai Hiểu Hiểu tới chỗ này, lần trước là vì hộp đồng, bởi vì cuồng cuồng vội vàng, món ăn có mùi gì cũng không biết, lần này cô có thể nếm thử rồi: “Thích ăn món gì thì cứ gọi.”

“Em muốn ăn thịt bò.”

“Chỉ là thịt bò, còn có cái gì khác không?”

“Không.” Tần Hiểu Hiểu lắc đầu.

“Được.” Nhậm Thiên Dã đóng thực đơn lại gọi nhân viên phục vụ tới bên cạnh nói vài câu: “Được rồi, đi đi.”

“Em đi toilet.”

“Ừ, đi đi.” Trong phòng rửa tay Tần Hiểu Hiểu chà nước rửa tay chà ra rất nhiều bọt khí, lúc này điện thoại vang lên, Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng rửa tay, lấy điện thoại từ trong ba lô ra đi ra ngoài nghe: “Búp”, cô đụng vào người nào đó điện thoại cũng rơi xuống đất, Tần Hiểu Hiểu vừa muốn nhặt điện thoại lại bị kéo vào một vòng ôm xa lạ, người đàn ông dùng sức ép Tần Hiểu Hiểu lên tường: “Cô thơm quá, xin hỏi cô dùng nước hoa gì vậy, mau nói cho tôi nghe.”

Hóa ra là người say rượu, Tần Hiểu Hiểu tránh khỏi khuôn mặt đang gần sát của người đàn ông kia, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng sáng lên trong nháy mắt, một lát sau người đàn ông ngã xuống đất như một vũng bùn nhão, Tần Hiểu Hiểu nhặt điện thoại đi động lên sai bước rồi khỏi, đôi mắt lại khôi phục như bình thường.

“Người phụ nữ này thật thú vị.” Người đàn ông đứng xa xa đúng lúc thấy một màn này, trong mắt anh ta tràn đầy tìm tòi nghiên cứu: “Con ma men này lại bị cắt đứt gân tay, không thể nói lại, ra tay đúng là quá tàn nhẫn.” Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn sẽ không tin đây là do một người phụ nữ làm, một thiên kim tiểu thư nhà họ Tần, sao lại có thủ đoạn độc ác như vậy? Ha ha ha... Nhất định phải nói cho cậu ấy nghe, nhất định cậu ấy sẽ cảm thấy hứng thú.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 15: Ăn cái này có cảm giác gì

Edit: Rinnina

Beta: Mặc Doanh

Tần Hiểu Hiểu đẩy cửa vào nhìn thấy trên bàn đầy đồ ăn thì kinh ngạc, sém chút rớt cằm, trên bàn bày đầy các loại đồ ăn làm từ thịt bò, thịt bò hấp, thịt bò kho tàu, thịt bò nạm, bò-bít-tết, sườn bò kho tàu, đuôi bò...

Ông trời của tôi ơi, tôi chỉ đi ra ngoài một lát, có cần khoa trương như vậy không hả, trong lòng Tần Hiểu Hiểu âm thầm phi nhổ, cô dùng sức nuốt nước miếng: “Những món này đều do anh chọn?”

Nhậm Thiên Dã cong môi lên lắc đầu, chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hiểu Hiểu: “Là em chọn mà.”

“Em?! Em gọi nhiều như vậy hỏi nào chứ!”

Dù tôi thích ăn thịt bò, nhưng tôi đâu có gọi nhiều món như vậy, Tần Hiểu Hiểu nhìn nhiều món ăn làm từ thịt bò còn bốc hơi nóng trên bàn, lập tức muốn rơi lệ, cho dù có tiền cũng cần dùng như vậy, thế này thì ăn bao lâu mới hết chứ... Tần Hiểu Hiểu hóa đá rồi.

“Bảo bối em mau quên quá, đây là thịt bò em vừa mới chọn, ngoan, mau tới nếm thử.”

Nhậm Thiên Dã kéo Tần Hiểu Hiểu ngồi xuống bên cạnh anh, gấp một miếng thịt bò kho tàu đút vào miệng cô: “Như thế nào, hương vị được chứ, anh kêu bọn họ dùng nước súc bí chế làm, ăn cũng không tệ.”

Không phải không tệ, mùi vị này thật sự vô cùng ngon! Ăn một miếng, Tần Hiểu Hiểu cảm thấy mùi thơm tràn đầy khoang miệng, thịt non mềm mại vừa ngậm đã tan, đây quả thực là cực phẩm, cực phẩm...

Tần Hiểu Hiểu ăn đến hai mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, hài lòng hừ hừ.

Nhậm Thiên Dã thấy cô ăn vui vẻ, lại gấp cho cô một miếng: “Bảo bối, ném thử cái này xem.”

Tần Hiểu Hiểu há miệng ăn vào, nhai lấy nhai để: “Ăn ngon thật, đây là cái gì vậy?”

“Cái này ——.” Nhậm Thiên Dã dùng một chút, sắc mặt khác thường: “Cũng là thịt bò.”

Lúc anh nói ra mấy chữ này thì thở dài một hơi, nếu để cho bảo bối của anh biết món này làm từ bộ phận đó của con bò, không biết cô có thể ăn vô không.

“Cái này ăn ngon.”

“À, em rất thích ăn cái này hả?”

Tần Hiểu Hiểu vô cùng mong đợi dùng sức gạt đầu, trong mắt phát ra ánh sáng trong suốt, như đang nói, em muốn, em muốn, em còn muốn.

Nhậm Thiên Dã xấu hổ cười cười, gấp thêm cho một miếng Tần Hiểu Hiểu sau đó dúi món ăn này qua một bên: “Được rồi, em ăn canh đi.”

Anh nói với phục vụ mang tất cả đồ ăn làm từ thịt bò lên, không ngờ món này cũng ở trong đó, nhìn bảo bối của anh thích ăn như vậy, nhưng anh không dám cho cô ăn, lỡ như ăn vào bị bệnh gì thì phải làm sao đây.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, thì Tần Hiểu Hiểu đã diệt hết một đĩa đồ ăn không chừa chút xíu nào, sau cùng cô còn ợ một cái vang dội: “Ăn ngon thật, no quá.”

Nhậm Thiên Dã hồi thần lại lấy cái đĩa qua xem, sau đó lại nhìn sắc mặt Tần Hiểu Hiểu: “Bảo bối, em có khỏe không?”

“Ăn no quá, muốn hoạt động thân thể một chút.”

“Trừ nó còn có cảm giác gì khác không?”

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy không xin phép!

“Cảm giác khác?” Tần Hiểu Hiểu sờ cái bụng tròn vo: “Không có, không có mà.”

Nhậm Thiên Dã thở phào một hơi, Tần Hiểu Hiểu hỏi ngược lại: “Nên có cảm giác gì chứ?”

Nhậm Thiên Dã bị Tần Hiểu Hiểu hỏi thì trán trượt xuống ba vạch đen, anh kéo đầu cô dựa vào ngực mình, lẩm bẩm nói: “Không có gì, không có.”

.....

Theo thông lệ Kim Thuần kiểm tra công ty bách hóa, lúc đi lên lầu sáu đi ngang qua một gian có bảng hiệu ‘dụng cụ đan dệt’ thì dừng bước, trong tiệm có đầy các loại len sợi và thành phẩm, hần vô thức bước vào tiệm cầm một cái khăn choàng màu đồng cổ, thất thần.

Lúc này là giờ tan sở, Mân Mân đang sửa sang lại hàng hóa, khi cô chỉnh lý hàng hóa xong ngẩng đầu thì thấy một người đàn ông đang cầm một chiếc khăn choàng sừng sờ đứng đó, Mân Mân nở nụ cười nghề nghiệp bước tới: “Xin chào quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?”

“À, ngại quá.”

Kim Thuần hồi thần, gãi gãi đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Xin hỏi khăn choàng cổ này là ai đan?”

Kim Thuần đột nhiên hỏi làm Mân Mân hơi bất ngờ: “À? Chiếc khăn choàng này có vấn đề gì sao?”

“Ồ không, tôi chỉ là hỏi cho biết thôi.”

“Những chiếc khăn choàng này là sản phẩm người khác gửi bán, thật xin lỗi tôi không thể cho anh biết tên của bọn họ được.”

Kim Thuần thất vọng, nhưng không buông khăn choàng ra, loa nhắc nhở đóng cửa của trung tâm thương mại vang lên, Mân Mân có lòng tốt nói: “Anh ơi, chỗ chúng tôi phải đóng cửa, anh ——.”

Mân Mân vừa muốn lấy chiếc khăn choàng lại, không ngờ Kim Thuần lại nói: “Chiếc khăn này bao nhiêu tiền?”

“240 đồng.”

“Tôi mua, đây là 300 đồng không cần thối, sau này nếu người đan chiếc khăn này còn đan tôi mua hết.”

Kim Thuần lấy ba trăm đồng ra đặt vào tay Mân Mân, rồi xoay người sai bước đi khỏi tiệm, để lại cho Mân Mân một bóng lưng cô đơn.

Tại sao chỉ lấy khăn choàng cô đan? Mân Mân nhìn Kim Thuần đi xa, thần thờ thật lâu, cho đến khi tiếng nhắc nhở đóng cửa vang lên lần nữa cô mới lấy lại tinh thần, sắp xếp vật phẩm trong tiệm.

_ Hết chương 15 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16: Vẫn luôn tin em

Edit: Rinnina

Beta: Mặc Doanh

Hai người ăn xong thì đi xuống đại sảnh lầu một chuẩn bị đi về, nhưng lúc này một bảo vệ chạy tới ngăn cản, nói: “Nhậm thiếu xin dừng bước, phu nhân này có chuyện tìm cô gái đi cùng anh.”

“Chính là cô ta, các người mau bắt cô ta lại!” Người phụ nữ ưu nhã đột nhiên nhào về phía Tần Hiểu Hiểu, nhân viên ở đây hoảng loạn.

Nhậm Thiên Dã kéo Tần Hiểu Hiểu ra sau lưng, bắt cánh tay của người phụ nữ kia, nắm thật chặt lạnh giọng nói: “Làm càn! Ai dám!”

Lúc Nhậm Thiên Dã nói chuyện đồng thời cũng đè người phụ nữ kia xuống đất “Còn đứng ngây đó làm gì, còn không nhanh kéo cô ta ra!”

“Vâng!”

Động tác Nhậm Thiên Dã nhanh đến nỗi làm cho bảo vệ không kịp phản ứng, cho đến khi anh mở miệng những bảo vệ kia mới tỉnh từ trong mộng, đi lên, tiếp nhận người phụ nữ dưới tay anh, để lại chờ anh xử lý.

“Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi?! Các người bắt lầm người! Mau thả tôi, thả ra!”

Cô ta gãy giữa trong tay bảo vệ, không còn một chút khí chất, hiển nhiên là một người đàn bà chanh chua.

“Nói, tại sao dám động vào cô ấy!”

“Bởi vì cô ta vừa đánh gãy tay chồng tôi, giờ chồng tôi đau đến hôn mê bất tỉnh, tôi muốn tìm cô ta trả thù! Trả thù!”

“Nói bậy!”

“Tôi không nói bậy anh hỏi cô ta sẽ biết!”

“Không cần hỏi, người phụ nữ của tôi tôi tin tưởng!”

Tần Hiểu Hiểu nghe được câu này, trong đôi mắt có một chút lay động, nhanh đến mức làm cho người ta không bắt được, cô nhích vào lòng Nhậm Thiên Dã, lạnh lùng nhìn về phía người phụ nữ kia.

“Tôi có chứng cứ!”

“Các người buông cô ta ra.”

“Vâng”

Người phụ nữ bị buông ra không nhào về phía Tần Hiểu Hiểu nữa, cô ta phẫn hận nhìn Tần Hiểu Hiểu, sau đó lấy băng ghi hình trong túi xách ra: “Đây là chứng cứ!”

Người phụ nữ giơ băng ghi hình lên rống to: “Trong cuốn băng ghi hình này có cảnh cô ta chạm mặt chồng tôi.”

“Lấy tới đây!”

“Vâng”

Bảo vệ lấy bằng ghi hình cung kính đưa Nhậm Thiên Dã, ngoài dự đoán là Nhậm Thiên Dã cầm bằng ghi hình nhưng không thèm nhìn tới đã hủy.

“Mày – -!”

Người phụ nữ nhân giận run người, nhắc chân muốn tới cướp bằng ghi hình nhưng không ngờ bị Nhậm Thiên Dã đá lăn trên mặt đất không bò dậy nổi.

“Mẹ nó, hai đứa mày sẽ chết không được tử tế.” Người phụ nữ quát to.

“Nói cho Lãnh tông của các người biết, làm cho cái miệng của người phụ nữ điên này sạch hơn một chút, sau này đừng để cho hạng cận bả như thế đi vào đây, nếu không sẽ không đơn giản như hôm nay, cuối cùng hỏi cậu ấy nhà hàng này cậu ấy còn muốn kinh doanh không?!”

Đi ra khỏi nhà hàng, ngồi vào xe, Nhậm Thiên Dã nghiêng người thắt dây an toàn cho Tần Hiểu Hiểu, đột nhiên Tần Hiểu Hiểu ôm lấy cổ Nhậm Thiên Dã: “Tại sao —— tại sao anh lại tin em? Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh không sợ em – -.”

“Bé ngoan, mau buông ra.” Nhậm Thiên Dã nhìn Tần Hiểu Hiểu, cung chiều vuốt chóp mũi cô: “Bé ngốc, anh vẫn luôn tin em.”

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy không xin phép!

“Vẫn luôn tin...”

Tần Hiểu Hiểu lăm bắm nhìn ra ngoài cửa xe, bàn tay nhỏ bé bất giác buông lỏng hơn.

Nhậm Thiên Dã cong môi đứng dậy muốn ngồi xuống nhưng không ngờ Tần Hiểu Hiểu lại ôm lấy anh, cô dùng sức ôm cổ anh càng hôn, nụ hôn của cô không có quy luật, chỉ là lung tung hôn hít trên mặt Nhậm Thiên Dã, lông mi cong dài như cánh bướm run run, hôn, hôn, hôn, hôn, hôn, hôn của anh dần dần nặng nề, ôm eo cô để cô lên ghế mạnh mẽ đáp lại nụ hôn của cô, môi hồng mịn màng của Tần Hiểu Hiểu sưng lên, đầu lưỡi cào quấy trong miệng đối phương, Tần Hiểu Hiểu dần hít thở không thông, cô rên lên tiếng, càng hôn anh nhiều hơn.

Trước khi Tần Hiểu Hiểu ngất vì hết hơi, Nhậm Thiên Dã buông cô ra, anh thở hổn hển khàn giọng nói: “Bảo bối, em đang châm lửa biết không.”

“Dã, cảm ơn anh đã tin em.”

Tần Hiểu Hiểu đáp, đôi mắt sáng như sao nhìn anh.

“Bảo bối, em, em vừa gọi anh là gì?”

Con mắt đen nhánh của Nhậm Thiên Dã dần hiện ra sự hạnh phúc và khó có thể tin.

“Dã.”

Tần Hiểu Hiểu động tình gọi thêm một tiếng, trong giọng nói lộ ra chút mềm yếu hấp dẫn.

“Gọi một lần nữa.”

“Dã.”

“Bảo bối, thắt dây an toàn cho tốt.”

Anh đạp ga, lái xe lao ra như một con báo săn, xem ra bảo bối của anh đã hoàn toàn tiếp nhận anh, biểu hiện hôm nay của cô làm cho anh ngạc nhiên mừng rỡ, anh mới biết được bảo bối của anh còn có một mặt nhiệt tình như vậy, cô đúng là một con mèo con mê người.

_ Hết chương 16 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 17: Lựa chọn của Tần Hiểu Hiểu

Xe dừng trước một biệt thự tư nhân, Nhậm Thiên Dã kéo Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng đi vào, vừa vào phòng, cô đã bị anh đè lên cửa hôn, nụ hôn của anh vội vàng cường thế và bá đạo, Tần Hiểu Hiểu bị hôn cả người nóng ran khác thường, hai tay nhỏ bất tri bất giác quàng lên vai anh, anh đột nhiên ôm lấy cô xoay vòng, Tần Hiểu Hiểu trải qua một trận trời đất quay cuồng rồi bị ôm vào phòng ngủ đầy hơi thở nam tính.

Tần Hiểu Hiểu nằm trên giường, mái tóc như tơ lụa tán ra, đôi mắt quyến rũ như tơ nhìn người đàn ông hoàn mỹ trước mặt, anh dịu dàng vuốt ve tóc cô,

bàn tay to khỏe vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn: “Bảo bối, em thật quyến rũ.”

“Dã, em——.” Tiếng chuông điện thoại vang lên, làm hai người đang đắm chìm trong ái dục thức tỉnh, là điện thoại của Tần Hiểu Hiểu, cô có chút áy náy nhìn Nhậm Thiên Dã một cái rồi nghe điện thoại: “Alo, Chanh.”

“Hiểu Hiểu, em đang ở đâu?” Giọng nói vội vàng của Tư Mộc Thành từ đầu kia điện thoại truyền qua.

“Chanh, anh gọi cho em có chuyện gì không?” Tần Hiểu Hiểu lập tức nghi ngờ nói.

Tư Mộc Thành đột nhiên rống to: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc em ở đâu, có phải em đang ở cùng người đàn ông kia không?”

“Chanh, em...”

“Cô ấy ở chỗ tôi, cậu tìm cô ấy có chuyện gì.” Nhậm Thiên Dã lạnh giọng nói, trong nháy mắt không khí khẩn trương khác thường.

Tư Mộc Thành nghe được tiếng Nhậm Thiên Dã, hận không thể lập tức bay qua: “Nhậm Thiên Dã, tại sao cô ấy lại ở chỗ anh, anh đã làm gì cô ấy?”

Tần Hiểu Hiểu đi tới bên cạnh Nhậm Thiên Dã, ôm hông anh, nói vào điện thoại: “Chanh, em và Dã ở cùng nhau, em không sao hết, anh không cần lo lắng.”

“Hiểu Hiểu, tại sao em lại ở chung với anh ta!”

“Cô ấy ở cùng ai không phải do cậu định đoạt, được rồi, không có chuyện gì thì tôi cúp đây.”

“Hiểu——.” Tút tutt, tiếng điện thoại bị ngắt vang lên, tay Tư Mộc Thành run run nắm chặt điện thoại, hận không thể bóp nát nó, ngay sau đó anh ta cầm chìa khóa xe đi nhanh ra ngoài.

Sau khi xong việc Mân Mân đi tới siêu thị gần đó mua đồ, cô mua đồ dùng thường ngày, tới quầy quần áo cô lại coi hai bộ quần áo trẻ em, một bộ là váy công chúa, một bộ là váy màu hồng bánh ngọt, nhìn ra được cô rất thích hai bộ quần áo trên tay, nhưng không biết mua cái nào.

“Nếu như thích, thì mua cả hai.”

“A, Thì ra là anh.”

“Ừ, gọi tôi là Kim Thuần được rồi.”

“À, tôi tên Mân Mân, anh gọi tôi là chị Mân Mân được rồi.”

“Chị Mân Mân? Ha ha——tuổi của cô đâu có lớn như vậy?”

“À, người khác vẫn luôn gọi tôi như vậy, cho nên tôi cũng quen.”

“Thì ra là vậy.”

“Ừ.” Hai người đột nhiên im lặng, bầu không khí lập tức trở nên lúng túng: “Anh Kim, anh từ từ chọn, tôi mua xong rồi, tôi đi trước nha, hẹn gặp lại.”

“Ừ, hẹn gặp lại.” Kim Thuần nhếch môi nhìn bóng lưng Mân Mân vội vã rồi đi, cầm cái váy công chúa bị cô bỏ lại, đi tới quầy tính tiền: “Xin chào, làm phiền cô gói cái này lại cho tôi.”

“Anh thật tình mắt, đây là sản phẩm mới nhất của chúng tôi, ừ, chắc hẳn con gái của anh rất đáng yêu, có một người ba tốt như anh, chắc cô bé rất hạnh phúc, được, tôi sẽ gói kỹ cho anh, tổng cộng 389 đồng.”

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy không xin phép!

Ba? Ha ha, xưng hô này làm cho Kim Thuần sững sốt một chút, nhưng chỉ cười mà không phản bác. Kim Thuần cầm lấy gói quần áo đặt trong giỏ hàng, tiếp tục mua rau củ và thịt rồi mới tính tiền, hôm nay hắn đi siêu thị mua thức ăn cho ông chủ, không ngờ lại gặp người phụ nữ kia, chẳng biết tại sao khi gặp cô hắn lại muốn đến gần, có lẽ vì lần trước mua khăn choàng cô ở chỗ cô, suy nghĩ lại thì thật buồn cười, nhưng hình như cô ở gần đây, như vậy có lẽ sau này còn có cơ hội gặp mặt.

Kim Thuần lái xe tới biệt thự tư nhân của Nhậm Thiên Dã, vừa đậu xe trước cửa đã nghe được tiếng cãi vã bên trong, hắn đi nhanh vào, nhìn thấy một vị khách không mời mà đến đứng trước mặt ông chủ lôi kéo tay cô Tần.

“Nhậm thiếu——.” Kim Thuần muốn đi lên giúp lại bị Nhậm Thiên Dã dùng ánh mắt ngăn lại.

“Chanh, xin anh buông tay!”

“Hiểu Hiểu, anh không thể!”

“Anh——!”

“Cậu Tư Mộc, mời cậu mau đi khỏi nhà tôi, nếu không tôi sẽ kiện cậu tự xông vào nhà dân, hơn nữa Hiểu Hiểu đã là vợ tôi, cậu lôi kéo tay cô ấy như vậy thì rất không thích hợp!”

“Anh nói gì?!”

“Chanh, em và Dã đã đăng ký kết hôn rồi.”

“Tại sao, tại sao vậy Hiểu Hiểu?! Em có biết lần này anh trở về là vì ——.”

“Đù rồi, Chanh, trước giờ em chỉ coi anh là anh trai.”

“Anh trai?! Ha ha ha... Tần Hiểu Hiểu, anh nghĩ rằng tình cảm của anh đối với em, em đều biết, nhưng không ngờ chỉ có mình anh đơn phương tình nguyện, nghĩ lại thì thật con mẹ nó buồn cười! Nhưng Hiểu Hiểu, cho dù hai người kết hôn, anh cũng sẽ không từ bỏ! Một ngày nào đó anh sẽ có được em!” Tư Mộc Thành giống như người điên, cuồng tiếu rồi đi, bóng lưng vững vàng, trên mặt đầy mờ mịt.

———— Hết chương 17 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18: Đau thì cứ kêu

Chương 18: Đau thì cứ kêu

“Hoan nghênh quý khách!”

Sáng sớm Tiểu Ưu thuận thực đứng trong tiệm nghênh đón khách, tiệm đồ ngọt này nằm ở trung tâm thành phố, đến cuối tuần sẽ vô cùng bận rộn, Tiểu Ưu không làm xuể, cho nên cuối tuần Tần Hiểu Hiểu sẽ đến giúp, nhưng cuối tuần này Tần Hiểu Hiểu không thể đến, Tiểu Ưu có hơi thắc mắc nhưng vì quá bận rộn nên không thể gọi điện thoại hỏi lý do.

“Đinh linh——” Tiếng chuông cửa vang lên, Tiểu Ưu thấy hai người đi vào thì giật mình, hai người khách không mời mà đến này là dì và dưỡng út của Tần Hiểu Hiểu: “Con bé Hiểu Hiểu có tới chỗ cô không?”

Trương Mỹ Lan đánh giá khắp cửa hàng của Tiểu Ưu, tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Tiểu Ưu bận bịu đón khách, chờ khách ngồi xuống hết cô mới đi đến chỗ Trương Mỹ Lan: “À, tuần này Hiểu Hiểu không có tới chỗ con.”

“Thật sự không tới?”

Trương Mỹ Lan còn có chút không tin, hỏi ngược.

“Ừ, không tới.”

Trương Mỹ Lan nhướn mày, có làm ra vẻ, sửa cổ áo một cái: “Được rồi, nếu con bé Hiểu Hiểu xuất hiện thì phiền cô kêu nó về nhà nhanh.”

“A.”

Dưỡng út đứng bên cạnh nhẹ kéo ống tay áo Trương Mỹ Lan, thấp giọng nói: “Em xem anh đã nói là Hiểu Hiểu không có ở đây, em còn muốn tới.”

Trương Mỹ Lan bị kéo ống tay áo, không nhịn được nói: “Không đến thì làm sao biết rốt cuộc nó có tới hay không?”

“Được rồi, hỏi xong rồi, đi nhanh đi, Tiểu Ưu, xin lỗi đã quấy rầy.”

Trên mặt dưỡng nhỏ đầy áy náy kéo Trương Mỹ Lan rời đi.

“Tiểu Ưu nói: “Ồ, không sao hết.”

Trương Mỹ Lan bị chồng kéo đi khỏi cửa hàng đồ ngọt, về đến nhà, bà ta ò e ò e kêu to: “Con quý nhỏ này đã mất tích mấy ngày, đúng là không coi hai người lớn chúng ta ra gì.”

“Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi.”

Dượng út ân cần nói.

“Báo cảnh sát làm gì, anh ngu à, nếu nó thật sự mất tích, tài sản của chị hai không phải sẽ——.”

Nói tới đây Trương Mỹ Lan dừng một chút, tròn mắt liếc chồng mình một cái.

Mặc dù biết suy nghĩ của vợ, nhưng ông ta vẫn do dự nói: “Chúng ta làm vậy, làm vậy không tốt lắm đâu.”

“Cái gì mà không tốt, chẳng lẽ anh đã quên con quý nhỏ đó đối xử với chúng ta như thế nào?”

Dượng út bị vợ mình hỏi vậy thì cứng họng, ông ta có chút bực tức đi ngồi lên ghế salon đọc báo.

Cuối cùng cũng qua buổi trưa, Tiểu Ưu xem thời gian rồi gọi điện thoại cho Tần Hiểu Hiểu: “Alo, Hiểu Hiểu, chị đang ở đâu vậy? Hôm nay đi và dượng của chị tới chỗ em tìm chị, nhìn đáng vẻ rất gấp, chị nhanh gọi điện thoại về cho bọn họ đi.”

Mặc dù Tiểu Ưu biết đi và dượng của Tần Hiểu Hiểu rất thực tế, những dấu sao cũng là chuyện liên quan đến Tần Hiểu Hiểu, nên Tiểu Ưu vẫn gọi cho cô, buổi sáng không có thời gian, bây giờ rảnh nên mới có thể gọi.

Tần Hiểu Hiểu nghe điện thoại, trong lòng âm thầm cười nhạt, ha ha, gấp gấp nhi, bọn họ gấp cái gì cô hiểu rất rõ: “Được, chị biết rồi, Tiểu Ưu.”

“Ừ, được rồi, không nói với chị nữa, có khách vào rồi.”

“Ừ, mau làm việc đi.”

Cúp điện thoại, Tiểu Ưu ngẩng đầu phát hiện người đi vào là Tư Mộc Thành: “Ồi, là anh Chanh hả.”

Tiểu Ưu mừng rỡ kêu lên.

“Ừ.”

“Lâu quá không nhìn thấy anh đi chung với chị Hiểu Hiểu, ha ha, hôm nay chị Hiểu Hiểu không có tới, anh uống công rồi.”

Tiểu Ưu từ quầy đi ra, trên tay bưng một ly cà phê đặt lên bàn Tư Mộc Thành.

Tư Mộc Thành nghe thấy Tiểu Ưu nhắc tới Tần Hiểu Hiểu, anh ta có chút tự giễu thần thờ nói: “Cô ấy——, ha ha, sau này sẽ không đi cùng anh nữa.”

“Anh Chanh, lời này của anh có ý gì, chị Hiểu Hiểu đã xảy ra chuyện gì?”

“Hi, cô ấy không xảy ra chuyện gì hết, rất khỏe mạnh, nhưng chuyện của cô ấy thì chờ cô ấy tới nói cho em biết đi.”

“Anh Chanh, hai người, có phải hai người có hiểu lầm gì không?”

“Hiểu lầm? Nếu là hiểu lầm thì tốt quá, không nói nữa, Tiểu Ưu, hôm nay anh đến giúp.”

“À, được, bàn số 2 gọi bánh ngọt, phiền anh bưng qua giúp em.”

“Được.”

Một ngày bận rộn trôi qua rất nhanh, Tư Mộc Thành có chút mệt mỏi ngồi trên ghế hút thuốc, tia khói mờ ảo bay xa: “Anh Chanh, cho anh.”

Tiểu Ưu cười híp mắt đưa một cái khăn lông nóng qua: “Mau lau mặt chút đi.”

“Ừ, cảm ơn.”

“Anh Chanh, anh có tâm sự phải không?”

“Không, không có gì.”

“Được rồi, đừng gạt em, tâm sự của anh đã viết lên mặt rồi kia.”

Tiểu Ưu làm mặt quỷ muốn làm Tư Mộc Thành vui vẻ, nhưng người này lại không thay đổi gì.

.....

Trong biệt thự của Nhậm Thiên Dã, Tần Hiểu Hiểu đã ở đây mấy ngày, giữa trưa nắng tốt, cô híp mắt nằm trên ghế mây trước cửa sổ, Nhậm Thiên Dã nhẹ nhàng đi tới, vòng lên hông cô từ sau lưng, bàn tay to không an phận động đây, Tần Hiểu Hiểu sợ nhất là người khác đụng vào chỗ này của cô, bởi vì cô rất sợ nhột.

“Được rồi, Dã, anh đừng làm rộn.”

“Ừ, vậy em có nhường anh hay không——.”

“Không muốn.”

Tần Hiểu Hiểu nghịch ngợm trừng mắt nhìn, đẩy bàn tay to lớn của anh ra, tránh né truy đuổi của anh, nhưng lại không cẩn thận đụng vào hàng rào: “Ui da——!”

Tần Hiểu Hiểu cau mày kêu đau: “Bảo bối, sao vậy, em có sao không, mau tới cho anh nhìn xem.”

Nhậm Thiên Dã ôm Tần Hiểu Hiểu thả lên ghế salon trong phòng khách, cẩn thận nhìn, khi anh thấy đầu gối cô đỏ bừng một mảng thì đau lòng, giống như người bị thương là bản thân anh vậy.

Anh cầm hòm thuốc ra, bôi thuốc cho cô, vừa bôi vừa thôi: “Bảo bối, thoa thuốc, còn đau không?”

“Ừ, bây giờ đỡ hơn một chút.”

“Đau thì cứ kêu, ngoan, đừng chịu đựng.”

Trong lòng Tần Hiểu Hiểu bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, đã từng, lúc nhỏ cũng có người đối xử với cô như vậy: Hiểu Hiểu, ôm một cái, đau thì cứ kêu, đừng chịu đựng.

Nhưng sau đó cho đến khi cô lớn lên thì không còn ai quan tâm cô nữa, bao nhiêu năm qua đi, cô không ngờ mình lại được nghe câu này, âm điệu quen thuộc kia, trong nháy mắt các loại cảm xúc xông lên đầu Tần Hiểu Hiểu, nồng nặc không tiêu tán.

————— Hết chương 18 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19: Người đàn ông trên ảnh

“Bảo bối, thoa xong rồi.”

“À?” Tần Hiểu Hiểu bị giọng nói của anh gọi về thực tại, lông mi dài hơi rung mấy cái, đôi mắt tựa như ánh sáng lấp lánh, cô nghiêm túc ngưng mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình, đột nhiên nghiêng người hôn lên mặt anh một cái: “Cám ơn anh, Dã.”

“Vật nhỏ, đừng bao giờ khách sáo với anh.”

Được cô hôn, Nhậm Thiên Dã có hơi bất ngờ, đây là lần thứ hai cô chủ động hôn anh, đây có phải là đang nói cô đã hoàn toàn tiếp nhận anh không.

Sáng hôm sau, trời u ám, mưa liên miên, Tần Hiểu Hiểu nằm trên giường không muốn xuống, đột nhiên cái móng nhỏ bị đánh một cái, Tần Hiểu Hiểu tức giận như mèo xù lông nhảy cẫng lên: “Ui da!” Nhân tiện cô còn giơ quả đấm tỏ vẻ bất mãn.

“Bảo bối, thức dậy ăn sáng.”

“Người ta rất buồn ngủ, không muốn ăn sáng.”

Vừa nói cô vừa xoa mắt, lại ngã xuống giường lần nữa: “Rất buồn ngủ, người ta phải ngủ.”

A———! Tần Hiểu Hiểu lập tức bị bay lên không trung, cô kinh ngạc kêu thành tiếng, lập tức chống với cặp mắt đen như mực: “Thức rồi?”

Nhậm Thiên Dã cười, má lúm đầu tiên hiện ra.

Tần Hiểu Hiểu phát hiện mình được anh ôm kiểu công chúa đi ra khỏi phòng ngủ, tắt cả buồn ngủ lập tức chạy sạch, đi tới phòng ăn, cô bị bỏ vào chỗ ngồi: “Súc miệng trước đã.”

“À.”

Tần Hiểu Hiểu có hơi mơ hồ mở miệng ra, ngậm một hóp nuốt luôn vào bụng.

“Bảo bối, phun ra.”

“Hà?”

Tần Hiểu Hiểu chỉ bụng mình: “Đã nuốt xuống rồi.”

Cô vội tội nhưng vai ngáp một cái: “Ừ, vị chanh, uống rất ngon á.”

Trên trán Nhậm Thiên Dã rơi xuống ba đường hắc tuyến (o.o |||), khóe miệng co giật: “Bảo bối, cái đó là nước súc miệng mà——.”

...

Tần Hiểu Hiểu ngồi trong xe, ợ một cái, trong miệng còn vị chanh, thật sự vô cùng mát mẻ: “Xem ra bảo bối rất thích nước súc miệng mà anh chuẩn bị.” Nhậm Thiên Dã trên ghế nói.

Tần Hiểu Hiểu có chút lúng túng rụt đầu không lên tiếng, Nhậm Thiên Dã quay đầu nhìn cô một cái, tâm trạng tốt, cười nói: “Buổi tối muốn ăn gì? Tan việc anh tới đón em.”

“Ừ, em phải suy nghĩ đã.”

“Được, nghĩ xong gọi cho anh nha.”

Trong lúc nói chuyện thì xe đã đến trước công ty Hâm Thần, anh chăm sóc còi dây an toàn cho cô, Tần Hiểu Hiểu vừa muốn đẩy cửa đi ra thì bị anh gọi lại: “Chờ một chút——.”

Tần Hiểu Hiểu nghi ngờ nhìn anh, anh cười chỉ vào má mình: “Đây.”

Tần Hiểu Hiểu cong môi, bẹp một cái lên má anh: “Ngoan.”

Anh mỹ mãn xoa tóc cô, mở cửa xe nhìn cô đi vào công ty.

Vừa đi vào công ty, Tần Hiểu Hiểu lập tức dừng bước, cô lấy điện thoại ra, bấm một dãy số: “Alo, luật sư Trương, bây giờ anh có thể giúp tôi làm thủ tục chuyển dời tài sản.”

“Dạ, tiểu thư.”

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!

Cúp điện thoại, Tần Hiểu Hiểu cong môi, nụ cười không chạm tới đáy mắt, cũng đến lúc kết thúc rồi.

...

Đêm đó Nghi Từ Tu ngủ lại, Tần Hiểu Hiểu đi vào phòng khách nhìn hân cả người đầy mồ hôi, trong mắt tràn đầy dục vọng, không cần hỏi cũng biết là kiệt tác của Trương Mỹ Lan, thủ đoạn này của bà ta không nằm ngoài dự đoán của cô, bởi vì trước kia bà ta từng làm tiếp viên quán rượu, loại phụ nữ này, thủ đoạn rất cao.

Cũng may, Tần Hiểu Hiểu biết điểm này, bình thường cũng trữ sẵn thuốc giải trong phòng và trên người mình, tối nay bà ta giữ Nghi Từ Tu lại cô đã cảm thấy có vấn đề, quả nhiên là bị cô đoán trúng.

Tần Hiểu Hiểu cần chai thuốc giải đi lên trước, không ngờ tên khốn này lại muốn bắt cô để dập lửa, Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng tránh né đồng thời giẫm hân dưới chân, cũng tốt, tại sao không làm cho bà ta nghĩ rằng mưu kế của bà ta được như ý chứ, vì vậy Tần Hiểu Hiểu nói muốn hân phối hợp với cô diễn một màn kịch hay, mà cô cũng kiêu mỹ ngâm kêu ra tiếng, lúc này Trương Mỹ Lan đứng bên ngoài nghe thấy thì cười mãn nguyện.

Nghi Từ Tu biết Tần Hiểu Hiểu rất lợi hại, cô làm như vậy không làm hân thấy vui vẻ hài lòng, ngược lại hân cảm thấy cô là nữ vương địa ngục hung ác cay độc, sau khi hân uống thuốc giải xong thì không dám... tùy tiện lộn xộn với cô nữa, Tần Hiểu Hiểu rất hài lòng biểu hiện của hân, cũng đạt được hiệp nghị với hân, nội dung chỉ có vô vàn hân biết.....

Rất nhanh đã tới giờ tan việc, Tần Hiểu Hiểu làm trưởng phòng nhưng không được phân công việc nhiều, làm cô rảnh rỗi đến nỗi sắp sợ, nhàm chán lên mạng tìm mẫu áo len mới nhất, ừ, cái này không tệ lắm, ừm, cái này cũng không tệ, Tần Hiểu Hiểu nói thầm trong lòng, đột nhiên cô dừng lại trên một tấm ảnh, người mẫu trên ảnh anh tuấn cao ngất, trong đôi mắt tràn đầy quyến luyến vô hạn, tại sao lại là hân—— Tần Hiểu Hiểu hí mắt, không khí nguy hiểm nháy mắt lan ra.

“Hiểu Hiểu, mau tan việc đi.”

“À, mọi người xuống trước đi, một hồi tôi xuống sau.”

Tần Hiểu Hiểu ổn định cảm xúc, khôi phục dáng vẻ làm người ta vui vẻ.

“Được, vậy chúng tôi không đợi nữa.”

Tần Hiểu Hiểu lấy điện thoại ra, vừa muốn bấm số thì điện thoại đã vang lên: “Alo, Dã.”

“Bảo bối, xong chưa? Anh ở dưới lầu chờ em”

“À, Dã, xin lỗi, tối nay e rằng em không thể ăn cơm với anh.”

“Có chuyện?”

“Đi em gọi điện thoại tới, em sẽ đi một chuyến, cho nên——.”

“Có muốn anh đi cùng em không?”

“Dã, để lần sau đi.”

“Ừ, không sao, em cứ làm đi, xong rồi gọi điện thoại cho anh, anh đến đón em”

“Ừm, được, cảm ơn anh.”

Cúp điện thoại, trong mắt Nhậm Thiên Dã như có điều suy nghĩ, bảo bối của anh luôn khách sáo với anh như vậy, cảm giác này làm anh không vui, hơn nữa tối nay cô về nhà lại không cho anh đi cùng, thật sự làm anh không hiểu tại sao.

————— Hết chương 19 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20: Thay đổi của nhà họ Tần

Tập đoàn Tần thị ở thành phố mặc dù không phải tập đoàn cao cấp gì, nhưng cũng có một chỗ đứng nhất định trong thành phố, tập đoàn này do cha mẹ của Tần Hiểu Hiểu sáng lập, sau khi cha mẹ cô qua đời thì giao lại cho cậu cô quản lý, nhưng đi út của Tần Hiểu Hiểu không cam lòng, muốn tranh quyền quản lý.

Tần Hiểu Hiểu không hỏi tới những thứ này, cho dù đây là tập đoàn cha mẹ để lại cho cô, cô chỉ cảm thấy nếu như cậu thích hợp thì cứ để cậu tiếp tục quản lý, nhưng có vài người muốn gây ra chuyện mới cam tâm, cho nên dù cô không muốn quan tâm, thì bây giờ cũng phải đứng ra giải quyết.

Trong phòng tiếp khách nhà họ Tần, dì và dưỡng út mặt dày mày dạn của Tần Hiểu Hiểu sòng vai ngồi trên ghế salon đối diện, một nhà cậu mợ ngồi một bên, một bên khác, chủ của cô cúi thấp đầu như có điều suy nghĩ, còn cô của cô thì ở nước ngoài không về, luật sư Trương mặc âu phục thẳng thớm đứng bên cạnh Tần Hiểu Hiểu.

Tần Hiểu Hiểu lướt mắt nhìn tất cả những người trong phòng một lượt, lạnh lùng nói: “Tôi kết hôn rồi.”

Sau đó cô lấy tờ giấy hôn thú trong túi xách ra đặt lên bàn, tiếp tục nói: “Hôm nay mời các vị trưởng bối đến là để làm chứng, được rồi, luật sư Trương, có thể bắt đầu rồi.”

“Dạ, tiểu thư.”

Luật sư Trương vừa mở miệng đọc thì Trương Mỹ Lan đã phản đối ngay: “Tần Hiểu Hiểu, mày có ý gì, tao uống công nuôi mày 20 năm giờ mày báo đáp tao như vậy đó sao.”

“Đi út, nói chuyện phải có chứng cứ, hơn hai mươi năm qua tôi đã sống như thế nào tôi nghĩ dì là người rõ ràng nhất, bây giờ lại nói là dì nuôi tôi? Ha, dì không cảm thấy mình nói chuyện rất buồn cười sao, cười xong rồi hãy cẩn thận kéo cẩn thận lưỡi.”

“Mày——!” Hai tròng mắt Trương Mỹ Lan phun lửa, đứng lên muốn tát Tần Hiểu Hiểu, tiếng tát tai không vang lên, ngược lại có tiếng phụ nữ kêu gào: “Tần Xuyên, anh, anh mau buông tôi ra.”

Tần Xuyên hung ác nhìn Trương Mỹ Lan một cái sau đó hất bà ta ra: “Đây là nhà họ Tần chúng tôi, không tới phiên người bên nhà ngoại là cô la ó om sòm, nếu cô dám động tới một cộng đồng của Hiểu Hiểu, cẩn thận tôi đuổi cô khỏi nhà họ Tần.”

Tần Xuyên là chú của Tần Hiểu Hiểu, cũng là trưởng bối yêu thương cô nhất, chẳng qua là hàng năm chú ấy đều ở bên ngoài đốc sức vì quốc gia, rất ít

được về nhà, lúc nhỏ Tần Hiểu Hiểu luôn trông chờ ngày mình lớn, bởi vì khi cô lớn thì cô có thể đi tìm người chú yêu thương cô nhất.

Lần này chú về là nhờ phá được một đường dây buôn ma túy lớn, tối hôm qua mới chạy về nhà, bây giờ hai tròng mắt còn vằn vện tia máu, nhưng khi nhìn Tần Hiểu Hiểu lúc nào cũng vô vàn cung chiều, cô gái nhỏ này đã lớn rồi, nó sẽ không bao giờ... để người ta bắt nạt bản thân nữa, như vậy thật tốt! Trong lòng Tần Xuyên vui mừng cười

Bởi vì đoạn nhạc đệm nhỏ vừa rồi, Trương Mỹ Lan trở nên đáng hoàng hơn chút, nhưng đôi mắt căm hận và bất mãn của bà ta không giảm bớt, dượng út ngồi bên cạnh lôi kéo vạt áo bà ta, ý bảo bà ta đừng lộn xộn nữa.

Lúc này, cậu ngồi ở một bên nói: “Hiểu Hiểu, tập đoàn này vốn là do ba mẹ con để lại cho con, chỉ là giao cho cậu quản lý, bọn họ đã trần trời rỗ, chờ con lập gia đình, tập đoàn sẽ giao lại cho con và chồng con quản lý, bây giờ cậu cũng nên giao lại cho con, bộ xương già này của cậu đã mệt rồi.”

Tần Hiểu Hiểu cong môi: “Cậu đâu có già, cậu của con vẫn còn trẻ lắm, không tin cậu cứ hỏi mợ thử xem.”

Tần Hiểu Hiểu nói xong còn nghịch ngợm nháy mắt một cái, chọc cho cậu cười ha ha.

Cuối cùng đạt thành hiệp nghị, cậu Tần Hiểu Hiểu tiếp tục quản lý tập đoàn Tần Thị, chỉ là trên mặt cổ phần Tần Hiểu Hiểu nắm giữ 70%, còn 20% cho cậu, 10% cho chú, chú Tần Xuyên vẫn một mực từ chối, nói mình không cần, làm Trương Mỹ Lan ghen tỵ vô cùng, mày không muốn, thì cho bà đây, bà ta cắn răng oán hận nghĩ.

Trương Mỹ Lan cho là Tần Hiểu Hiểu lập gia đình thì cổ phần sẽ bị chia nhỏ lần nữa, như vậy bọn họ sẽ có cơ hội lấy được cổ phần, nhưng không ngờ Tần Hiểu Hiểu đã sớm chuẩn bị xong tất cả, chẳng qua chỉ đọc trước mặt bọn họ thôi, ngay cả gia sản nhà họ Tần cũng bị Tần Hiểu Hiểu chuyển tới tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, nói tóm lại là bây giờ bọn họ không nhận được một đồng xu sắt bạc nào.

“Đi út, căn nhà này đi ở có quen không?”

Ngay lúc tất cả mọi người định đi, Tần Hiểu Hiểu nhìn về phía Trương Mỹ Lan, trong đôi mắt không nhìn ra vui giận.

Trương Mỹ Lan mừng rỡ trong lòng, chẳng lẽ, con quý nhỏ này sẽ để căn nhà lại cho bà ta, trong lòng thầm tính toán mảnh đất và căn nhà này, nghĩ rằng bán cũng kiếm được một khoản lớn, vì vậy bà ta mừng rỡ nói: “Ôi Hiểu Hiểu, lúc này đi bấy quá, giờ nghĩ lại cũng cảm thấy hối hận, con cũng biết mà, đi nói năng chua ngoa nhưng trái tim đậm hũ, con cũng chỉ có một người đi là đi, nghĩ lại, chị hai của đi mất sớm, chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau.”

Nói tới chỗ này Trương Mỹ Lan kêu lên hai tiếng dụi mắt một cái: “Đi biết con có hiếu, căn nhà này đi thật sự đã ở quen.”

“Xem ra đi rất hài lòng với căn nhà này.” Tần Hiểu Hiểu cắt đứt bộ dáng làm bộ làm tịch của Trương Mỹ Lan, cô cười: “Nhưng mời hai người thu dọn hành lý sớm một chút, bởi vì tuần tới tôi sẽ bán căn nhà này.”

Trương Mỹ Lan lập tức bối rối, đợi khi tỉnh hồn lại thì lập tức rống to: “Tần Hiểu Hiểu mày được lắm! Mày là bạch nhãn lang không có lương tâm! Tại sao chị tao lại sinh ra một đứa không có lương tâm như mày chứ! Chị ơi, chị ơi, chị nhanh lên đi, chị nhìn đứa con gái Tần Hiểu Hiểu của chị đang muốn đuổi em gái chị đi đây này! Chị nói thử xem một nhà ba người bọn em phải ở đâu đây!”

“Im miệng! Các người chính là sâu mọt của nhà họ Tần, nếu không vì các người, lần đó điểm của Hiểu Hiểu sẽ không bị kém——.”

“Được rồi! Chú, không cần nói nhiều với bọn họ.”

Tần Hiểu Hiểu ngăn không cho Tần Xuyên nói tiếp, đi tới trước mặt Trương Mỹ Lan: “Những năm qua nhờ các người ban tặng mới có tôi hôm nay, về tình về lý tôi cũng phải tặng các người một món quà lớn!”

—— Hết chương 20 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 21: Số mạng luân hồi

Trương Mỹ Lan thấy món quà lớn Tần Hiểu Hiểu nói thì sắc mặt lập tức tái nhợt sém chút ngất xỉu, con gái bà ta bị người khác làm lớn bụng đang từ trên lầu đi xuống: “Mẹ——.”

“Chát.”

Một cái tát vang dội vang lên: “Tao không có đứa con gái như mày!”

Đây là cảm ký của Trương Mỹ Lan, chuyện là năm đó khi bà ta làm việc ở quán rượu đã bị một đám du côn cường hiếp, cuối cùng bà ta mang thai nhưng không biết đứa bé là của ai, sau đó mẹ Trương tức bà ngoại của Tần Hiểu Hiểu tức giận đến mức nhập viện, vốn dĩ bà đã không đồng ý để con gái làm việc ở quán rượu, bây giờ lại mang thai một dã chủng, mặt mũi của nhà họ Trương bị đứa con gái này làm mất hết rồi.

Trương Mỹ Lan khóc lóc chạy khỏi nhà, sau đó uống say ngã ở ven đường được dưỡng út cứu, ông ta đưa Trương Mỹ Lan về phòng trọ của mình, ban ngày đi làm tối tan sở đứng giờ, mỗi lần về đến nhà trong tay đều cầm theo một chén cháo dinh dưỡng nóng hổi, ông ta nói cháo này có lợi cho cơ thể, lần nào cũng dỗ Trương Mỹ Lan uống, bụng bà ta càng ngày càng lớn, ông ta lại đưa ra yêu cầu kết hôn, Trương Mỹ Lan nể ông ta bị điên, thừa dịp ông ta đi làm thì bỏ đi, kết quả ông ta giống như người điên tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tìm được Trương Mỹ Lan đang ngồi ngẩn ngơ trên hàng ghế trong công viên, ông ta sai bước lên ôm lấy bà ta, ông ta nói với bà ta lần đầu tiên nhìn thấy bà ta ông ta đã yêu, cho dù biết trong bụng bà ta có con của người khác ông ta cũng không muốn buông tay, bây giờ đứa bé sinh ra cần có một người ba, cho nên ông ta tình nguyện trở thành ba của đứa bé, yêu thương mẹ con bọn họ.

Sau đó mẹ của Tần Hiểu Hiểu tìm được cả nhà bọn họ, bà ấy nói với Trương Mỹ Lan, mẹ bọn họ đã qua đời vào tháng trước, trước khi chết còn nói nhất định phải tìm được con gái út, tìm được con gái út.

Bà nói ép đứa con gái út bỏ đi là sai lầm lớn nhất cuộc đời bà, con gái của bà bởi vì quật cường mà không trở về nhìn bà một lần, bà chết không nhắm mắt....

Trương Mỹ Lan nghe, lệ rơi đầy mặt, bà ta chưa bao giờ hận mẹ mình, cho dù bị đuổi ra khỏi nhà, bà ta vừa mới đăng ký kết hôn với chồng, còn định đến bệnh viện thăm mẹ một lần, hy vọng được mẹ chúc phúc, nhưng không ngờ lại nghe được những chuyện này.

Khi đó Trương Mỹ Lan còn đơn thuần hiền lành, sau đó bà ta đi theo mẹ của Tần Hiểu Hiểu đến nhà nội Tần Hiểu Hiểu sống, mặc dù nhà nội Tần Hiểu Hiểu không phải đại phú đại quý nhưng cũng thuộc hàng trung lưu, bà ta cực kỳ hâm mộ, nhất là sau khi con gái bà ta ra đời thì bà ta lại càng sợ sẽ mất đi cuộc sống an dật này, bà ta kêu chồng mình đi đầu tư, kết quả dưỡng út không có chút năng khiếu nào về phương diện này, ngã chổng vó, bà ta tức giận chỉ vào mũi dưỡng út mắng: Anh là đồ vô dụng. Lúc này Trương Mỹ Lan đã mất đi bản chất hiền lành đơn thuần, sau đó vẫn là cha của Tần Hiểu Hiểu giúp bọn họ trả nợ, tìm một công việc văn phòng ổn định cho chồng của Trương Mỹ Lan.

Nhưng đời người thì sẽ có bất trắc, trong một lần tham gia tiệc rượu, cha mẹ Tần Hiểu Hiểu lái xe về nhà, đêm đó đột nhiên trời đổ mưa to, mặt đường trở nên trơn trượt, đột nhiên bên cạnh vọt ra một chiếc xe container lớn, cha Tần Hiểu Hiểu không né kịp mà bị kẹt dưới đáy xe, đến khi nhân viên cứu hộ chạy tới, cha và mẹ Tần Hiểu Hiểu đã không còn hô hấp, nhưng nghe những người đó nói khi cha mẹ cô chết vẫn ôm chặt lấy nhau không buông nhau ra, nhân viên cứu hộ cũng từng gỡ họ ra nhưng không thành công, những người chứng kiến một màn này đều vô cùng cảm động.

Cha mẹ đột nhiên qua đời, Tần Hiểu Hiểu còn bé không hiểu chuyện cần có người chăm sóc, lúc này Trương Mỹ Lan nói sẽ chăm sóc Tần Hiểu Hiểu, không ai phản đối nên đã quyết định như vậy.

Nhưng sau này Trương Mỹ Lan càng ngày càng tham lam, bà ta không chỉ muốn có tiền, còn muốn có được cơ nghiệp của nhà họ Tần, bà ta còn lấy tiền cha mẹ Tần Hiểu Hiểu để lại cho cô để sau này cô đi du học cho con gái của ba ta ra nước ngoài du học, mặc dù trên danh nghĩa Tần Hiểu Hiểu là thiên kim tiểu thư nhà họ Tần, thực chất ngay cả một con ở cũng không bằng.

Sau khi Tần Xuyên biết những chuyện này thì đã muốn lấy lại quyền nuôi dưỡng Tần Hiểu Hiểu, nhưng quanh năm ông đều bên ba bên ngoài không thể cho Tần Hiểu Hiểu một cuộc sống ổn định, cuối cùng Tần Hiểu Hiểu vẫn do vợ chồng Trương Mỹ Lan nuôi đến khi trưởng thành.

Những thứ này đều là chuyện cũ năm xưa, Trương Mỹ Lan nhìn đứa con gái đứng trước mặt mình, hình ảnh của bà ta năm xưa hiện ra, bà ta hận đến nắm chặt quả đấm, móng tay bấm vào thịt bà ta cũng không thấy đau: “Nói! Không phải mày ra nước ngoài học sao! Tại sao lại bị làm cho lớn bụng!”

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!

“Mẹ, đại học ở nước ngoài con căn bản không thích học, là mẹ ép con đi, bây giờ con có con, đã làm thủ tục nghỉ học.”

Con gái Trương Mỹ Lan đặt tay lên bụng mình, nhẹ nhàng vuốt ve: “Đứa bé này là con của con và Jeff, Jeff là một nhà nghệ thuật đường phố, chúng con rất yêu nhau.”

“Cái gì?! Nó chỉ là một thằng biểu diễn đường phố!”

Trương Mỹ Lan nghe xong tức giận vô cùng, một thứ ngai ngái ứ ở cổ họng, bà ta đã tạo nghiệt gì....

Giải quyết xong chuyện của Trương Mỹ Lan, Tần Hiểu Hiểu tạm biệt Tần Xuyên rồi hẹn ông ngày khác tụ họp để giới thiệu Nhậm Thiên Dã cho ông biết, Tần Xuyên vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn rất chờ mong ngày gặp được người thân bí kia.

Tần Hiểu Hiểu vừa mới đi ra, đã cảm giác được một hơi thở không bình thường, loại hơi thở này cô không thể quen thuộc hơn, cô nhìn xung quanh, sau đó đi về phía trước, đi vào một con phố u ám, đôi mắt vui vẻ lập tức trở nên ác liệt: “Các người còn không chịu ra à?!”

———— Hết chương 21 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22: Anh chỉ muốn em là của anh

Đã đến giữa khuya mười hai giờ, Nhậm Thiên Dã ngồi trong phòng khách hút thuốc, khói lên lượn lờ khuếch tán đến mỗi góc của căn phòng, đây đã là cuộc điện thoại không biết thứ mấy mà anh gọi, nhưng điện thoại liên tục báo bận không ai nghe, Nhậm Thiên Dã nhú mi, cầm chùm chìa khóa xe trên bàn sải bước đi ra cửa phòng.

Chiếc Ferrari màu đen phóng nhanh trên đường cao tốc yên tĩnh, chuyển xuống đường cao tốc thì chính là đường tới nhà Tần Hiểu Hiểu, lúc chạy qua một con đường nhỏ hẹp Nhậm Thiên Dã cảm nhận được sự khác thường: “Két – -.” Thẳng xe lại, anh chậm rãi đi trên đường phố, cẩn thận từng bước.

Trong đêm đen, trên đường phố lạnh trẻo truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, một đám người bao vây một cô gái: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi phải dẫn cô về.”

Người đàn ông cầm đầu cung kính hành lễ với cô gái, sau đó từ từ đến gần cô.

“Hừ, không ngờ các người lại tìm tới nhanh như vậy, nhưng- -.”

Cô gái nhìn một vòng rồi neho mắt lại: “Chỉ bằng mấy người các người, anh cảm thấy có thể dẫn tôi về sao?”

Vừa nói cô gái vừa cời giày cao gót ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“Vậy xin lỗi, đắc tội.”

Những người đàn ông kia lao vào, nói một cách chính xác là chuẩn bị bắt cô gái, nhưng bọn họ chưa kịp đến gần, đã bị cô gái đánh ngã trên đất, cô chỉ nhấc chân đá vài hòn đá nhỏ ven đường, đánh huyết yếu trên người bọn họ, bọn họ đau đớn kêu rên lăn trên đất, không bò dậy nổi.

Cô gái mang giày vào, xoay người bước đi rồi đột nhiên quay đầu lạnh giọng nói: “Các người nói cho ông ta biết, muốn tôi về, thì bảo ông ta tự mình đến tìm tôi.”

Đội cô gái biến mất ở ngã tư đường, một đôi giày da xuất hiện từ chỗ khuất.

Một màn này đã bị người đàn ông gấp rút chạy tới nhìn thấy, trong mắt anh hiện lên sự nghi hoặc, đây tìm tòi khó hiểu, Tần Hiểu Hiểu, rốt cuộc em là ai? ...

Điện thoại di động vang lên làm Nhậm Thiên Dã hồi thần, nhìn tên người gọi, anh nhếch môi, tay cầm điện thoại bất giác nắm chặt, một lát sau anh nghe điện thoại: “Alo.”

“Dã, em rất mệt, đêm nay sẽ không về.”

Nói xong Tần Hiểu Hiểu hà hơi một cái: “Được rồi, không nói nữa, em muốn ngủ.”

“Đợi chút, giờ anh đang ở gần nhà em.”

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!

“Hà?”

Tần Hiểu Hiểu neho mắt lại: “Cũng được, mười phút sau gặp dưới lầu.”

Năm phút sau chiếc Ferrari màu đen dừng trước cửa nhà Tần Hiểu Hiểu, anh vừa đốt điếu thuốc, đã nghe thấy tiếng cửa sổ xe bị gõ, cửa xe bị mở ra, Tần Hiểu Hiểu cười ngọt ngào chui vào: “Dã – -.”

Đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương khớp lên vai anh, gò má anh trong bóng đêm trở nên quyến rũ đến kì lạ, Tần Hiểu Hiểu si mê ngắm nhìn, anh lại chột xoáy đầu nhìn thẳng vào cô: “Hiểu Hiểu – -.”

Anh muốn nói lại thôi, đôi mắt đẹp của Tần Hiểu Hiểu chột lóe, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch: “Ừ? Anh làm sao vậy, Dã.”

“Không sao, chỉ là anh nhớ bảo bối của anh thôi.”

Anh lập tức giơ tay lên ôm cô vào ngực, tay to dùng sức ấn lấy đầu Hiểu Hiểu vào ngực mình, không buông tay.

“Dã, anh làm đau người ta.”

Nhậm Thiên Dã không buông tay mà càng thêm dùng sức ôm cô, như muốn khảm vào cơ thể mình, Tần Hiểu Hiểu cảm nhận được đêm nay anh hơi

khác thường, bằng trực giác cô cảm thấy nhất định anh có chuyện đó giấu mình, bình thường anh sẽ không làm chuyện khác người như vậy, cuối cùng là chuyện gì? Chẳng lẽ là —.

“Ôi —.”

Môi Tần Hiểu Hiểu bị người anh cắn mạnh một cái, cô đau đến hít một hơi lạnh, mắt đôi mênh mông ngập nước bất mãn nhìn người đàn ông trước mặt.

“Nghĩ gì vậy, mắt hồn như thế?”

Anh trầm thấp nói, đôi mắt thâm thúy như có thể nhìn thấu lòng người, tay vuốt tóc cô mang theo vô hạn cưng chiều, anh đặt trán mình lên trán cô, hơi nóng bóng phun lên mắt cô, trên mũi, trên môi, Tần Hiểu Hiểu bị anh treu chọc đến ý loạn tình mê, bàn tay nhỏ bé dần dần leo lên vai anh, đan xen vào tóc, khe rên.

“Dã —.”

Tần Hiểu Hiểu như con mèo nhỏ quẫy rừ lên tiếng, cái miệng nhỏ mê hoặc lòng người lúc đóng lúc mở chủ động hôn anh.

Tần Hiểu Hiểu, anh không cần biết em là ai, em chỉ là của anh, của anh, anh bá đạo nghĩ, cẩn thận nhìn chăm chăm cô gái trước trong vòng tay mình, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt trên môi anh đưa lưỡi vào miệng cô, anh dùng ra một tay nhẹ gạt cọng cỏ trên vai cô xuống, sau đó lại tập trung vào nụ hôn, thật lâu.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23: Cô bé Tiểu Đậu Đỏ

Trên giường lớn, cô mở đôi mắt xinh đẹp nhìn gương mặt say ngủ của người đàn ông bên cạnh, môi anh rất đẹp, chiếc mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy mê hoặc lòng người, mày kiếm anh khí bức người, tất cả đều hoàn mỹ, hoàn mỹ tới mức làm cho cô nhìn đến xuất thần, có lẽ nhìn như vậy cả đời cũng không thôi, nhưng đáng tiếc, có rất nhiều chuyện không ai đoán trước được ...

Sáng hôm nay thời tiết vô cùng tốt, Mân Mân mặc đồ thể thao đi vào một căn phòng trẻ con, cô kéo một cục đang gồ lên trên giường: “Này —, dậy đi!”

“Mẹ —.”

Một tiếng gọi bí bô lại hơi làm nũng vang lên, sau đó cô bé ôm chặt đùi của Mân Mân: “Để con ngủ thêm chút nữa được không?”

“Không được- -.”

Về mặt cô nghiêm túc, lạnh lùng nói.

“Mẹ, mẹ, mẹ xinh đẹp —.”

Cô bé tiếp tục ôm đùi Mân Mân mà nheo, rất giống con mèo nhỏ làm nũng.

“Tiểu Đậu Đỏ, mẹ đếm đến ba con phải lập tức đứng lên, nếu không —.”

Cô bé lập tức đứng thẳng, nhón chân lên dùng bàn tay nhỏ bé mồm mồm che miệng Mân Mân lại: “Dậy mà, mẹ, có thể đừng lúc nào cũng dùng chiêu này không?”

“Con nói đi?”

Người phụ nữ lấy ra bàn tay nhỏ bé kia ra, nhúu mày hỏi ngược lại.

“Được rồi.” Bé con cúi đầu bày tỏ đã hiểu.

“Hai phút mặc quần áo, mẹ ngồi ở phòng khách chờ con.”

Mân Mân quẳng xuống những lời này rồi đi ra: “Cạch—” cửa bị đóng lại.

“Bịch, soạt, soạt.”

Tiếng mặc quần áo gấp gấp vang lên: “Soạt —.”

Tiếng quần được kéo vào chân, “Tệch.”

Đôi giày nhỏ bé được mang vào.

“Một phút 39 giây, rất tốt, có tiến bộ, mau tới ăn điểm tâm đi.”

“Dạ.”

Cô bé âm thầm thở dài một hơi, ông trời ơi, ông mau ban cho con một thần khí có thể cứu vớt mẹ đi, kể từ khi Tiểu Đậu Đồ bắt đầu có ý thức, mẹ đã luôn có dáng vẻ này, nghiêm túc, mạnh mẽ, gian xảo, lạnh lùng, nghĩ tới đây Tiểu Đậu Đồ lại rùng mình một cái, nhưng nghe nói khi làm việc mẹ rất dịu dàng, rất động lòng người, tại sao khi ở nhà lại như vậy —.

“Nghĩ gì thế, còn không mau tới dùng ăn sáng.”

Mân Mân thúc giục Tiểu Đậu Đồ đang ngây người, có vẻ bức mình.

“Dạ, mẹ.”

Tiểu Đậu Đình nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình cầm lấy ly sữa uống một hớp lớn, sau đó lại cắn một miếng sandwich: “Hi —, bữa sáng mẹ làm là ngon nhất!”

Về mặt Mân Mân nghiêm túc nhìn thoáng qua Tiểu Đậu Đồ, không nói gì, giúp bé lau hết mảnh vụn trên khóe môi.

Đứa bé này là ngoài ý muốn, lúc trước là cô kiên trì muốn sinh, cô gạt cha mẹ nói vào thành phố đi làm, nói với bọn họ mình đã tìm được công việc ổn định trong một công ty nước ngoài lớn, tiền lương rất hậu hĩnh, nếu bỏ qua sẽ rất đáng tiếc, cứ như vậy cô một mình lẻ loi tới thành phố xa lạ này, từ đi làm thuê cho người khác đến tự mình mở tiệm, từng bước cải thiện cuộc sống.

Theo thời gian trôi qua, Tiểu Đậu Đồ dần dần lớn lên, cảm xúc của cô đối với bé rất phức tạp, có đôi khi rất muốn thương bé ôm lấy bé, nói với bé rằng mẹ rất yêu con, nhưng mà đôi lúc khi nhìn thấy gương mặt xa lạ này, xa lạ đến vừa nhìn thấy thì cô sẽ bắt đầu nhớ lại lần ngoài ý muốn kia, chuyện cho cả đời cô không thể nào quên, cô lại không dám yêu thương bé, cô biết rõ không phải lỗi của bé, nhưng thanh xuân chết non của cô thì ai sẽ trả lại đây?

Mân Mân lắc đầu, khề thờ dài, có lẽ, có lẽ đây là số mạng, Tiểu Đậu Đồ thông minh đáng yêu làm người ta yêu thích, những thứ này hẳn là ông trời đền bù cho cô.

“Mẹ, sao mẹ không ăn?”

Tiểu Đậu Đồ tỉnh tể phát giác được tâm trạng mẹ mình thay đổi, bé tri kỷ gấp một miếng thịt chiên cho mẹ: “Mẹ ăn cái này mới mau lớn.”

Đôi mắt to tròn sáng rõ làm người ta yêu thích.

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!

Mân Mân hồi thần, nhìn bé con lác lư trước mắt, khóe môi cô cong lên một giây, nhưng biến mất rất nhanh: “Mẹ ăn rồi, con ăn đi.”

“Dạ.”

Tiểu Đậu Đồ nhìn thịt chiên nằm trong đĩa, lại nhìn sữa chỉ được uống một chút, mẹ đang nói dối, mẹ rõ ràng chỉ ăn một chút, nhìn mẹ mang giày đi ra khỏi nhà, Tiểu Đậu Đồ rơi vào trầm tư, xem ra đã tới lúc mình tự thân xuất mã! ...

_ Hết chương 23 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 24: Tìm bạn trăm năm

Kim Thuần theo Nhậm Thiên Dã đi vào công trường, nền tảng sơ bộ đã xây xong, còn lại là không gian bên trong, lúc trước hạng mục này tập đoàn RT hợp tác với tập đoàn Nghi thị nhưng vì họ hợp tác với Xuyên thị nên tập đoàn RT đã ngừng việc hợp tác với nó, hơn nữa tập đoàn RT còn đưa ra chứng

có bắt tập đoàn Nghi thị bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, mặc dù tập đoàn Nghi thị không cam lòng nhưng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, tập đoàn RT nổi tiếng với tác phong tàn nhẫn, lãnh đạo lại là người của gia tộc đứng đầu trong năm gia tộc bậc nhất, luận về tài về lực đều mạnh hơn tập đoàn Nghi thị, cho nên nếu không phải bọn họ mua dây buộc mình múa riu qua mắt thợ, sẽ không phải trả số tiền vi phạm hợp đồng kékéch xù, tự mình hại mình.

“Chuẩn bị thế nào rồi?”

“Nhậm tổng, tất cả đều dựa theo yêu cầu của anh mà làm, vô cùng thuận lợi.”

“Ừ, cậu đi điều tra thị trường chứng khoán gần đây.”

“Vâng”

Trong phòng khách, Kim Thuần cầm máy tính xách tay thỉnh thoảng gõ bàn phím, chợt có một quảng cáo nhỏ chắn phía trước thị trường chứng khoán, hần vừa nhắc tay muốn đóng thì bị nội dung trên đó hấp dẫn: ‘Nếu như bạn là cao phú soái chói lóa làm mù mắt người khác, nếu như bạn là người đàn ông tài giỏi chu đáo, nếu như bạn là người đàn ông dịu dàng biết thương yêu mẹ mình?! Nếu như, nếu như, như vậy xin bạn nhanh chóng gọi số XXXXXX, nhanh tay lẹ chân, ặc, mua một tặng một, cực kỳ giá trị! PS: Bảo đảm đều là những cô gái dịu dàng, đáng yêu! Bên dòng chữ quảng cáo còn có một icon công chúa vậy đôi cánh nhỏ trong suốt làm động tác hôn môi, làm cho người ta yêu thích.’

Ha ha, Kim Thuần nhìn quảng cáo tìm bạn trăm năm này, cười ra tiếng, hần rất ít cười, nhưng đọc quảng cáo này làm cho hần cảm giác như thấy được người viết bài quảng cáo này rất đáng yêu và trẻ con, nghĩ tới đây, Kim Thuần lại cong môi.

“Hất xì ——.”

Ai nói về mình vậy nhỉ, mặc dù mình biết mình xinh đẹp như hoa, hừm, chẳng lẽ là tiểu Đông? Hay là Hiên Hiên? A, cũng có thể là Jack.

Tiểu Đậu Đỏ bắt mắt quơ nắm đấm nhỏ, rồi lại lấy hai tay chống cằm trầm tư, hôm nay là cuối tuần, nhà trẻ cho nghỉ, mẹ lại đi làm, ở nhà một mình rất buồn chán, bé đăng quảng cáo tìm bạn trăm năm này đã hơn nửa tiếng, khoai tây chiên cũng ăn hết gói thứ năm, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, lại xoa cái miệng nhỏ nhắn, hơi buồn ngủ rồi.

“Hất xì ——.”

Tiểu Đậu Đỏ hất xì một cái, con mắt to tròn dần sụp xuống, cơ thể nhỏ bé nghiêng qua một bên muốn ngủ thiếp đi: “Đình...”

QQ của bé vang lên tiếng thông báo, Tiểu Đậu Đỏ giật mình mở to mắt nhìn màn hình.

.....

Tần Hiểu Hiểu ngồi trước máy vi tính xuất thần, người đàn ông mặc áo lông kia cứ quanh quẩn trong đầu cô, bây giờ thời gian nhân cách ban đêm của Tần Hiểu Hiểu chiếm cứ tư tưởng càng ngày càng nhiều, có đôi khi ban ngày cô cũng sẽ chợt biến thành người phụ nữ ngoan lệ mà mị ban đêm kia, càng như vậy cô càng trở nên xa lạ.

Ví dụ như càng ngày càng thích ở một mình, càng ngày càng không thích nói chuyện với người khác, càng ngày càng không muốn đếm xỉa tới đàn ông, đứng, không muốn đếm xỉa, thậm chí là có chút chán ghét, mà ngay cả khi đối mặt với người đàn ông yêu chiều cô, cô cũng chỉ lạnh nhạt đáp lại, chắc anh cũng có thể cảm nhận được, aizz, Tần Hiểu Hiểu châm chọc cười một tiếng, nụ cười như hoa nhưng mà là đóa hoa hồng đầy gai không dễ đụng vào, nhiều gai, làm người khác bị thương.

Đã tới giờ tan ca, có người rủ Tần Hiểu Hiểu đi dạo phố, cô cười yếu ớt từ chối, trước khi cô tan ca gọi điện thoại cho Nhậm Thiên Dã, nội dung cuộc gọi là buổi tối xong việc không cần đến đón em, hình như anh sớm đã đoán được, ngoài miệng nhu tình đồng ý, khóe môi lại cười khô, hai người chẳng nói gì nữa nên Tần Hiểu Hiểu cúp điện thoại.

“Tút TUT...”

Nhậm Thiên Dã cầm điện thoại, đôi mắt ảm đạm, gần đây cô thường xuyên biểu hiện như vậy, lòng anh đau đớn như bị xé rách, giống như một giây sau cô sẽ biến mất khỏi anh vậy.

Một mình chạy ô tô đến nội thành lại từ nội thành chạy ra ngoại ô thành phố, cuối cùng gọi điện thoại cho Lãnh Diệc Thần, rủ anh ta đi uống vài ly, Lãnh Diệc Thần còn nhớ chuyện xảy ra lần trước trong khách sạn, chuyện đầu tiên anh ta làm sau khi đi vào phòng bao là trêu chọc Nhậm Thiên Dã.

“Dã, nhìn không ra cậu lại làm thật, lần trước tớ đã giúp cậu xử hai người kia, sau này sẽ không để đám chó mèo đó quấy rầy cậu.”

Nói đến đây anh ta ngồi xuống bên cạnh Nhậm Thiên Dã mở chai rượu ra, rót đầy cho mình, uống một ngụm, liếm môi trêu tức, nói: “Nhưng người phụ nữ kia bị cậu đá gãy hai cây xương sườn, chồng cô ta cũng bị cắt đứt gân tay.”

“Đợi chút, cậu nói cái gì?”

Nhậm Thiên Dã cắt đứt lời trêu chọc của Lãnh Diệc Thần, nhú mày, đôi mắt bắt đầu lạnh lại.

“Mình nói chồng cô ta ——.”

Lãnh Diệc Thần bị anh nhìn chăm chăm thì sợ hãi, anh ta dịch ra xa.

“Chồng cô ta bị cắt đứt gân tay?!”

Im lặng, im lặng, không khí lập tức ngưng đọng, chèn ép làm người ta hít thở không thông, thật lâu sau anh mới lạnh lùng nói: “Không phải do tớ làm.”

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25: Cảm ơn cô, cà phê uống rất ngon

Sau khi tan việc Tần Hiểu Hiểu đi dạo một mình, bất tri bất giác đã đi tới trung tâm thương mại nơi Mân Mân mở cửa hàng, lâu rồi cô không mua chỉ len, Tần Hiểu Hiểu đi vào trong, đi thang máy lên tầng sáu, bên trong cửa hàng của Mân Mân đang có mấy vị khách chọn mua hàng dệt kim, Mân Mân bận rộn vòng tới vòng lui, Tần Hiểu Hiểu hơi buồn cười, cuối cùng những khách hàng kia cũng mua xong, Mân Mân thở dài một cái, Tần Hiểu Hiểu cười khê, lúc này Mân Mân mới phát hiện Tần Hiểu Hiểu đang đứng trước cửa tiệm.

“Hiểu Hiểu, em đến đây lúc nào!”

Mân Mân kinh ngạc, vui mừng nói, sải bước đi đến chỗ Tần Hiểu Hiểu, trước giờ Tần Hiểu Hiểu không thích tiếp xúc thân mật với người khác, nhưng cô không có chút xấu chán ghét nào với Mân Mân, bạn tốt chính là từ để hình dung bọn họ, cô còn biết Mân Mân có một Tiểu Đậu Đỏ đáng yêu, hai người đã từng cùng nhau đưa cô bé đi chơi, mặc dù Mân Mân luôn nghiêm túc với Tiểu Đậu Đỏ, nhưng trong mắt Mân Mân có tình yêu của mẹ mà người khác xem không hiểu.

“Thấy chị bề bộn nhiều việc, nên em đứng đợi ở cửa một lúc.”

Tần Hiểu Hiểu ngồi ở quầy nhìn khắp tiệm, câu được câu không trò chuyện với Mân Mân: “Sao rồi, dạo này Tiểu Đậu Đỏ có khỏe không?”

“Con bé, rất khỏe, mỗi ngày đều rất hoạt bát.”

“Mân Mân, chẳng lẽ chị vẫn chưa quên những chuyện kia? Biết đó là ngoài ý muốn, nhưng Tiểu Đậu Đỏ đích thực là con gái ruột của chị.” (D: có khi nào, bé đậu đỏ là con của Kim Thuần không? @@)

“Chị biết, Hiểu Hiểu, không nói những chuyện này nữa, xem thử tác phẩm mới của chị đi.”

Mân Mân lấy một chiếc váy dài màu lam bằng len ra, váy được thiết kế hết sức tinh xảo, nếu mặc lên người nhất định sẽ quyến rũ động lòng người.

“Đẹp quá! Chị may lúc nào vậy?”

“Tạm thời đừng hỏi, mau mặc vào cho chị xem.”

Tần Hiểu Hiểu bị Mân Mân đẩy vào phòng thay quần áo, cô có chút không biết làm sao cười cười cởi áo khoác ra, thay váy, chiếc váy dài này làm cho người phụ nữ trở nên là lướt và quyến rũ vô hạn, cổ áo chữ V càng làm người khác si mê.

Đẹp, thật đẹp, đây là cảm giác đầu tiên của người đàn ông đứng ngoài tiệm, không không chế được biết vào, đưa tay muốn đặt lên vai cô, Tần Hiểu Hiểu liếc mắt thấy người đàn ông đi tới sau lưng mình, cô nhanh chóng né người: “Anh là ai?”

Người đàn ông hơi lúng túng bỏ tay xuống, môi hơi cong lên: “A, xin lỗi——— nhưng mà, cô thật sự rất đẹp.”

“Anh không cảm thấy nói những lời này với một người xa lạ thì có chút đối trá sao?”

“Hiểu Hiểu———.”

Mân Mân kéo tay Tần Hiểu Hiểu, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, Mân Mân biết người đàn ông trước mắt không giàu cũng sang, sợ là bọn họ không chọn nổi (@@): “Xin chào quý khách, xin hỏi anh muốn mua gì?”

Người đàn ông không nhìn Mân Mân đang chắn trước mặt Tần Hiểu Hiểu, đôi mắt hứng thú nhìn chăm chăm Tần Hiểu Hiểu: “Cô ơi, cô muốn mua gì tôi sẽ thanh toán, coi như là tôi bồi tội với cô.”

“Cảm ơn, không cần.”

Tần Hiểu Hiểu lạnh lùng nói, sau đó xoay người đẩy cửa phòng thay đồ: “Cup——.”

Cửa bị cô dùng sức đóng lại.

Mân Mân có chút lúng túng kéo môi: “Anh này, thật sự——.”

Người đàn ông làm hành động dừng nói chuyện: “Đồ cô ấy thử, gói lại hết giúp tôi.”

Hắn lấy thẻ đen số lượng có hạn từ trong túi ra giao cho Mân Mân.

Mân Mân vừa muốn nhận lại bị người khác lấy trước: “Xuyên tổng, tôi nghĩ Nhậm phu nhân mua quần áo không cần anh trả giúp.”

Kim Thuần giờ thẻ đen trước mặt người đàn ông, giữa hai hàng lông mày của Xuyên tổng này đã kết một tầng băng, trong nháy mắt, kinh ngạc biến thành tức giận, Nhậm Thiên Dã, đối thủ một mất một còn của hắn, tại sao lại là Nhậm Thiên Dã! Xuyên tổng tức giận lấy thẻ đen lại, đôi mắt có chút không cam lòng nhìn cửa quần thay quần áo, sải bước rời đi.

“Anh Kim, thì ra là anh.”

Mân Mân phục hồi tinh thần lại, tìm ghế mời Kim Thuần ngồi xuống.

“Cám ơn—— vừa rồi người đàn ông kia có làm gì quá đáng với Nhậm phu nhân không?”

“Nhậm phu nhân?”

Mân Mân có chút nghi ngờ nhìn về mặt nghiêm túc lạnh lùng của Kim Thuần, vừa muốn nói chuyện thì cửa phòng thay đồ mở ra: “Anh ta đi rồi?”

Tần Hiểu Hiểu có chút chán ghét nhìn cánh cửa, lại thấy một bóng người quen thuộc: “Kim Thuần, tại sao anh lại ở đây?”

Cô đi tới trước mặt Mân Mân đưa chiếc váy đã xếp xong cho cô ấy, về mặt quen thuộc nói chuyện với Kim Thuần.

Mân Mân nhìn hai người trước mặt, tình ngộ chỉ tay vào Tần Hiểu Hiểu nói: “Hiểu Hiểu, em, em lập gia đình rồi!”

Hai người xoay đầu lại, Tần Hiểu Hiểu ngăn người một chút rồi gạt đầu, mà khi Kim Thuần thấy chiếc váy trong tay Mân Mân thì mắt tối xuống.

.....

Thời tiết dần trở nên ấm áp, tiệm đồ ngọt buôn bán ngày càng tốt, Tiểu Ưu vẫn tươi cười như ánh mặt trời và bận rộn như cũ.

Một người đàn ông cô đơn ngồi ở một xó trong tiệm uống cà phê, người đàn ông này đã tới uống cà phê mấy ngày liên tiếp, uống xong thì đi ngay, không nói nửa câu, Tiểu Ưu bất giác quan sát người đàn ông trước mắt, người này ước chừng ba mốt ba hai tuổi, mặc quần áo màu nâu nhạt, rất thoải mái, ngất nổi trước mặt có tóc rũ xuống làm cho người ta không nhìn ra gì, nhưng lại tỏ ra thần bí, khí thế của người này rất mạnh, không giống người bình thường một chút xíu nào.

“Cô gái, nhìn đủ chưa?”

Tiểu Ưu kinh ngạc vì người đàn ông này nói chuyện với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bạo nộ: “Xin lỗi anh, tôi, tôi không cố ý.”

Người đó chậm rãi ngược mắt, con người đen như hắc diệu thạch lóe lên làm tim Tiểu Ưu run lên, người đó từ từ đứng dậy, ưu nhã đi tới trước mặt Tiểu Ưu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cúi đầu nói: “Cám ơn cô, cà phê uống rất ngon.”

Nói xong thì đi qua người cô, đi khỏi tiệm, Tiểu Ưu kinh ngạc không nhúc nhích, há miệng một cái nhưng không biết nên nói gì, đợi khi cô tỉnh hồn lại, người đó đã sớm biến mất không còn bóng dáng, giống như chưa từng xuất hiện.

———— Hết chương 25 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 26: Mưu kế được thực hiện

Mân Mân tan việc về nhà, cô không biết trước khi về mình đã bị con gái bán rồi, hơn nữa con bé còn tự nhận khách hàng là một người không tệ, có năng lực dời núi lấp biển, cho nên chỉ cần nửa phút đã có thể thu phục mẹ.

“Mẹ, mẹ về rồi!”

Tiểu Đậu Đỏ giương hai cánh tay nhỏ bé chạy như bay tới cửa.

Mân Mân hơi mệt mỏi đôi giày, buông túi xách, coi tư thế đòi ôm của Tiểu Đậu Đỏ thành không khí, cô đi vào phòng bếp trầm giọng hỏi: “Tối nay muốn ăn gì?”

Tiểu Đậu Đỏ buông tay xuống, sự thất vọng chọt lóe trong đôi mắt, nhưng khi nói chuyện thì giọng điệu vô cùng vui vẻ: “Chỉ cần là mẹ làm thì cái gì cũng được.”

Nghe con gái nói, giọng điệu gần như lấy lòng, tay đang lục đồ trong tủ lạnh của Mân Mân ngừng một lát, tim của cô bị làm cho mềm một ít, sao cô có thể không thấy ánh mắt mong đợi được ôm của Tiểu Đậu Đỏ, sao cô có thể không thấy được con bé đang lấy lòng cô, so với những đứa cùng lứa thì con bé hiểu chuyện hơn nhiều, nhưng cô không thể nào quên được, cũng không thể nào đối mặt với chuyện đau khổ đó.

Mân Mân bình tĩnh nói, không nghe ra chút khác thường nào: “Trong tủ lạnh có thịt bò, cà chua, buổi tối làm thịt bò sốt cà chua đi.”

“Dạ được!”

Tiểu Đậu Đỏ hưng phấn vỗ đôi tay nhỏ bé, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng óng ánh: “Con thích nhất là súp mẹ làm.”

Vừa nói bé còn làm động tác uống: “A, uống rất ngon.”

Sau khi ăn xong Tiểu Đậu Đỏ thỏa mãn ợ một cái, bé xoa cái bụng tròn, con người vòng tới vòng lui luôn nhìn mẹ đang cầm remote: “Mẹ, thứ bảy mẹ dẫn con đi dạo phố được không?”

“Lại muốn mua gì rồi?”

Mân Mân cầm remote không nhìn Tiểu Đậu Đỏ một cái.

“Dạ, cũng không phải đặc biệt muốn mua gì, chỉ là đã lâu không được ra ngoài với mẹ, Tiểu Đậu Đỏ nhớ cảm giác được ra ngoài cùng mẹ.” (D: Dễ thương ghê, có được con gái gì chắc ai cũng thích!!)

Mân Mân cắt đứt lời nói của Tiểu Đậu Đỏ, lạnh nhạt nói: “Ừ, sáng thứ bảy 9 giờ đi.”

“Hay quá! Mẹ vạn tuế!”

Trong mắt Tiểu Đậu Đỏ xẹt qua ý cười, mưu kế được thực hiện, đôi mắt to tròn cong cong như một con cáo nhỏ.

....

Kim Thuần nhớ lại chiếc váy màu lam trong tiệm Mân Mân, lông mày không khỏi nhíu lại, kiểu đàn của chiếc váy kia hẳn rất quen thuộc, kiểu đàn y như kiểu đàn của chiếc khăn choàng cổ, điều này nói rõ cả hai đều được một người làm, nhưng rốt cuộc người này là ai, hẳn cầm mảnh vải len màu tím trong tay, rơi vào trầm tư. (D: @@ kh lẽ editor đoán bừa mà trúng ta...)

Sau khi ra khỏi tiệm của Mân Mân, Tần Hiểu Hiểu đón xe trở lại biệt thự, trên tay cầm chỉ len màu xám khói, nhìn một cái đã biết là màu sắc dành cho đàn ông, chất liệu rất thoải mái, nghĩ đến nếu có người choàng lên nhất định sẽ rất ấm áp.

Nhưng tại sao phải đàn nó, ngay cả bản thân cô cũng không thể nói rõ, có lẽ là vì anh? Ừ, Tần Hiểu Hiểu cười tự giễu.

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác đã hơn mười giờ tối, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh đen nhánh, cũng không có tiếng xe hơi, bởi vì Nhậm Thiên Dã không thích có người quấy rầy cuộc sống của mình, nên mỗi ngày chỉ có người làm thêm giờ đến quét dọn, bây giờ một căn biệt thự lớn như vậy mà chỉ có mình Tần Hiểu Hiểu, vô cùng vắng vẻ, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, Tần Hiểu Hiểu ngừng động tác trên tay, nghe điện thoại: “Alo ———.”

Bên kia điện thoại dừng một chút: “Cô là ai?” Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web đều là copy không xin phép!

Tần Hiểu Hiểu không ngờ lại nghe thấy tiếng phụ nữ trung niên, cô nghe thấy sự không vui trong giọng nói của người này, nhưng cô không cúp điện thoại, trả lời: “Vợ của Nhậm Thiên Dã.”

“Cô nói gì? Cô kêu Thiên Dã tới nghe điện thoại cho tôi.”

“Xin lỗi, anh ấy vẫn chưa về.”

Người phụ nữ bên kia đã tức giận đến mức thở hổn hển: “Được, cô nói cho nó biết nếu như nó không cho ông nội nó một lời giải thích hợp lý, coi chừng ông nội nó rút hết quyền lợi của nó.”

Một câu cuối cùng nói xong, người phụ nữ thờ phỉ phò cúp máy, không đợi Tần Hiểu Hiểu trả lời.

Tần Hiểu Hiểu cong môi cười một tiếng, ha ha, có ý tứ, không ngờ Nhậm Thiên Dã lại gạt người nhà làm thủ tục kết hôn, nếu cô đoán không sai thì người phụ nữ này là trưởng bối thậm chí là mẹ anh, người phụ nữ này còn mang ông nội Nhậm Thiên Dã ra uy hiếp, được lắm, cô ngược lại muốn xem Nhậm Thiên Dã sẽ lựa chọn thế nào.

Tần Hiểu Hiểu không có một chút xíu khủng hoảng vì cuộc nói chuyện vừa rồi, ngược lại là mang theo ý tưởng xem kịch vui, nếu Nhậm Thiên Dã thấy Tần Hiểu Hiểu lúc này, không biết anh có nghĩ gì hay không.

Trong phòng bao, Nhậm Thiên Dã đã uống say mềm bất tỉnh nhân sự ngã trên ghế salon, Lãnh Diệc Thần kéo tay anh muốn đưa anh về, nhưng Nhậm Thiên Dã đột nhiên vùng tay không chịu đi, còn la hét gọi Tần Hiểu Hiểu.

Lãnh Diệc Thần không biết làm sao lắc đầu, lấy điện thoại của Nhậm Thiên Dã, tìm tên trong danh bạ, khi nhìn thấy tên ‘bảo bối’ thì nổi da gà, tên lạnh lùng này cũng có một mặt nhu tình à? Lãnh Diệc Thần bủi môi bày tỏ khinh bỉ.

“Alo, xin chào, cô Tần hả, tôi là Lãnh Diệc Thần bạn của Dã, trước kia chúng ta đã gặp nhau, bây giờ Dã uống say không chịu đi, cho nên xin cô tới đón cậu ấy về.”

“Được, tôi biết rồi.”

Hỏi địa chỉ xong, cúp điện thoại, Tần Hiểu Hiểu buông dụng cụ đan len trong tay, đón xe đi tới quán rượu.

—— Hết chương 26 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27: Đừng rời xa anh

Tần Hiểu Hiểu đi vào căn phòng đầy vỏ chai, Nhậm Thiên Dã nằm trên ghế salon ngủ mê man, Lãnh Diệc Thần thấy Tần Hiểu Hiểu đi vào thì đứng lên nhún vai một cái: “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tôi có việc, đi trước.”

Tần Hiểu Hiểu gạt đầu, đưa mắt nhìn người đàn ông đi ra cửa, trong con ngươi lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, cô đỡ Nhậm Thiên Dã muốn đi ra ngoài, nào ngờ anh đột nhiên mở đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn cô, sau đó anh cười lớn: “Ha ha ha, bảo bối, thật sự là em sao? Nhìn đi, anh uống nhiều nên có thể thấy em, thật tốt, thật tốt...”

Tần Hiểu Hiểu không hiểu tại sao đột nhiên anh lại uống nhiều rượu như vậy, hai người đã sống chung một thời gian nhưng cô chưa từng thấy anh uống nhiều như thế này, nhiều đến mức mơ hay thực cũng không phân biệt được, chẳng lẽ anh có tâm sự?

Đôi mắt lim dim của Nhậm Thiên Dã bỗng nhiên mở to nhìn Tần Hiểu Hiểu đang đỡ mình, đột nhiên anh vươn tay ra, như một con gấu ôm chặt lấy cô làm cô giật mình: “Bảo bối, đừng đi, đừng rời khỏi anh.”

Anh tự lẩm bầm, cánh tay ôm Tần Hiểu Hiểu càng thêm chặt.

Tần Hiểu Hiểu nhìn người đàn ông đang say rượu, kéo một cái làm anh choáng váng, đàn ông say rượu đúng là phiền, cô quyết định từ đây về sau không cho anh uống nhiều rượu nữa, mặc dù cô dùng một tay đỡ anh cũng không có vấn đề gì, nhưng cảm giác bị đè rất không thoải mái, Tần Hiểu Hiểu khóc không ra nước mắt, mình bây giờ có khác gì đang gánh núi đâu?! (@@. tênh yêu bự chà bá)

Đi tới cửa quán rượu cô tìm được chìa khóa xe trong túi anh, sau đó mở cửa xe, mới vừa để anh ngồi vào ghế sau xong thì sau lưng truyền đến một giọng nói khàn khàn: “Trùng hợp vậy, cô Tần cũng tới chơi?”

Tần Hiểu Hiểu: “Bụp——.”

Dùng sức đóng cửa xe lại, cô không quay đầu đi về cửa ghế lái, cửa xe vừa mở ra, bị một cánh tay lớn ngăn cản, sau đó xuất hiện một gương mặt làm người ta chán ghét: “Phuuuu——.”

Tuyên Lạc phun một hơi thuốc vào mặt Tần Hiểu Hiểu, cô cau mày, đáy mắt càng lúc càng ác liệt: “Sao hả, vết sẹo hôm đó lành nhanh vậy à? Bây giờ tôi cho anh thêm vài vết nhé?!”

“Ha ha ha—— mùi vị bị xé đau đó, đến hôm nay tôi còn hoài niệm đây.”

Tuyên Lạc cười lạnh muốn nắm cầm Tần Hiểu Hiểu, lại bị cô nhanh chóng né tránh, hấn cũng không giận, chỉ chạch tay vào cái rồi ngửa ra sau: “Không

có người phụ nữ nào có thể cho tôi cảm giác này, cô là người đầu tiên, không cảm thấy vinh hạnh sao?”

“Vinh hạnh? Ha ha, đáng tiếc, tôi không lạ gì!”

Hiếu Hiếu thuận tay rút chìa khóa xe, để vào túi, lui về sau một bước, duy trì khoảng cách với Tuyên Lạc.

“Ồ——?” Tuyên Lạc kéo dài âm thanh, trong đôi mắt lóe lên sự hung ác: “Không lạ gì? À—— cô Tần, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!”

Nói xong lập tức đưa tay muốn nắm vai Tần Hiếu Hiếu: “À——!”

Nhậm Thiên Dã siết chặt cổ tay Tuyên Lạc: “Người phụ nữ của tao mà mày cũng dám đụng! Mày chán sống rồi!”

Xương cổ tay bị bóp nát: “Lần trước tao đã cảnh cáo mày không nên đụng vào cô ấy, xem ra lần này không cho mày chút dạy dỗ mày sẽ còn tái phạm.”

Tần Hiếu Hiếu đứng sau lưng Nhậm Thiên Dã âm thầm nhìn tất cả, say rượu còn có thể nhảy bèn như vậy, xem ra anh không phải người bình thường, mà càng giống sát thủ hơn.

Trong phút chốc cổ tay Tuyên Lạc đã bị bóp nát, hấn kêu rên, con mắt tròn dử dối, Nhậm Thiên Dã xoay người ôm Tần Hiếu Hiếu ngồi vào xe, không nhìn Tuyên Lạc thêm một lần nào nữa: “Em lái xe.”

Tần Hiếu Hiếu gạt đầu, thắt dây an toàn sau đó khởi động xe đạp ga lái xe đi, anh chăm chú nhìn cô lái xe, trông mắt từ từ mờ mịt, nghiêng một cái, ngã lên vai cô.

Cánh tay đang lái xe của Tần Hiếu Hiếu ngừng một lát, nghiêng đầu phát hiện anh đã ngủ, cô tưởng rằng anh cố ý, nhưng nhìn anh ngủ an tường như vậy, lắc đầu một cái, vừa rồi anh bị sao vậy, cần thuốc lắc sao?

Đào mắt đã ngủ thành như vậy, haizz, Tần Hiếu Hiếu dừng xe đưa tay ra ghế sau lấy áo choàng dài đắp lên cho anh, lúc này anh mở mắt ra, vừa muốn ra tay nhưng phát hiện là Tần Hiếu Hiếu thì thanh tĩnh lại, cô nhìn anh, nói: “Sau này đừng uống nhiều rượu như vậy nữa.”

“Em đang quan tâm anh sao?”

“Dĩ nhiên, anh có thể cho là như vậy.”

Tần Hiếu Hiếu xoay người đạp cần ga chuẩn bị lái xe.

Anh lập tức ôm chặt lấy cô: “Bảo bối, anh chỉ cần em, đồng ý với anh, không bao giờ rời xa anh.”

Tần Hiếu Hiếu nghe những lời này, cơ thể cô lập tức cứng đờ, từ đầu tới cuối không nói gì, cứ lẳng lặng để anh ôm.

Hình như ôm cô không đủ làm anh thỏa mãn, anh hôn lên đôi môi lạnh băng của cô, ngậm vào miệng từ từ làm nó nóng lên, bàn tay to dạo chơi trên người cô, lửa dục dấy lên, anh muốn cô, vô cùng muốn.

Tần Hiếu Hiếu bắt đầu đáp lại anh, mặc dù không nồng nhiệt nhưng cũng có khát vọng.

“Vũ, vũ——.”

Tiếng gì vậy? Cô mở mắt ra, phát hiện Nhậm Thiên Dã đã ngủ, anh, anh đúng là không bình thường, Tần Hiếu Hiếu giựt môi, cô chỉnh ghế thành một góc độ thoải mái, đỡ anh nằm xuống, trả lời, cô nên trả lời như thế nào, bên tai giống như vang lên câu nói kia của anh, đồng ý đừng bao giờ rời xa anh.

Xem ra anh đã cảm giác được gì đó, như vậy chuyện kế tiếp phải làm nhanh một chút mới được. (@@)

———— Hết chương 27 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 28: Nguy cơ

Xe hơi như con báo chạy nhanh như chớp trong bóng tối, qua lại nhiều con phố lớn ngõ nhỏ, Tần Hiếu Hiếu hơi nheo mắt lại, bởi vì cô phát hiện có một chiếc xe màu đen đang theo dõi bọn họ, chiếc xe đó theo sát phía sau, cô vòng mấy con phố cũng chỉ bỏ rơi được một khoảng, nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, cô đạp ga gia tăng tốc độ, một chiếc Land Rover lại bị cô chạy với tốc độ xe đua.

Nhà cửa hai bên đường tụt về phía ngược lại thật nhanh, qua một con phố nữa thì sẽ tới đường dẫn về biệt thự ở ngoại ô, trước mắt cô không biết mục đích của đối phương là gì, nhưng bất luận đối phương có mục đích gì, cũng tuyệt không tốt đẹp, bởi vì vừa rồi có thêm hai chiếc xe gia nhập đội ngũ theo đuôi, tình thế lập tức nghịch chuyển, hai người Tần Hiểu Hiểu rơi vào thế bất lợi.

Bánh xe xoay thật nhanh, cọ với mặt đường tạo ra tia lửa, mấy chiếc xe phía sau bị thay đổi đội hình đột ngột, có hai chiếc xe va vào xe cản cầu: “Ầm ——.”

Chiếc xe nhỏ màu đen hung hăng đụng vào chiếc Land Rover, Tần Hiểu Hiểu nắm chặt tay lái, vòng cua ổn định thân xe, mà bên kia chiếc xe nhỏ vừa vận dụng vào thân xe.

Bọn họ nhanh chóng chạy đến một con đường chật hẹp, chiếc xe hơi nhỏ màu đen nhanh chóng vượt qua chiếc Land Rover, Tần Hiểu Hiểu thắng xe, khoảng cách vừa vặn là một centimet, cửa xe mở ra, cây gậy bạch kim xuất hiện, sau đó một đôi giày da màu đen lộ ra: “Cô Tần, sao lại đi nhanh vậy chứ?”

Tên đàn ông gầy gò gương mặt nứt nẻ lại xuất hiện, Tần Hiểu Hiểu híp mắt, thoáng qua chút nguy hiểm, cô chậm rãi còi dây an toàn ra, không chút biểu cảm điểm huyết ngừ của người đàn ông bên cạnh.

Tần Hiểu Hiểu đạp giày cao gót xuống nền đường, ra khỏi xe, sau khi xuống xe trên mặt cô luôn là nụ cười ngọt ngào, làm cho người đàn ông phía trước rạo rực cả người: “Ha ha ha, cô Tần quả nhiên là người phụ nữ đặc biệt nhất tôi từng gặp.”

“Các người lái xe chặn đường tôi chỉ vì nói những câu này sao?”

Tần Hiểu Hiểu lạnh lùng cười ra tiếng, dùng ngón tay quăn lộn tóc mai.

“Dĩ nhiên không phải, nhưng cô không tò mò tôi là ai sao?”

Người đàn ông chống gậy nặng nề gõ hai cái trên mặt đất, giống như đang tuyên cáo thân phận bất phàm của hắn.

“Tò mò? Ha ha, từ này không thể dùng trên người tôi, huống chi nếu anh đã cố ý không nói, thì tôi cần gì phải hỏi?”

“À——? Câu này thật mới lạ.”

Tách—— Người đàn ông chạch tay một cái, Tuyên Lạc tay quăn băng được đỡ ra, mặc dù cổ tay đã được băng bó, nhưng rõ ràng sắc mặt tái nhợt của hắn không thể nào che dấu, Tần Hiểu Hiểu nhìn Tuyên Lạc vô cùng chật vật, cô không nhịn được cười to: “Ha ha ha, sao thế, muốn ăn hành nữa à!”

Tuyên Lạc trợn mắt nhìn người phụ nữ đang cười như điên trước mặt, cắn răng nói: “Anh, mau giết thẳng đàn ông trong xe trả thù cho em!”

Sau đó gơ tay chỉ vào Tần Hiểu Hiểu: “Còn có người phụ nữ này, em muốn nó bị giam trong tầng hầm vĩnh viễn làm vù nhìn!”

“Được rồi, Tuyên Lạc, anh sẽ giúp em hoàn thành tâm nguyện, em đừng gấp.”

Người đàn ông quơ tay, vệ sĩ đỡ Tuyên Lạc xuống: “Sao hả, cô Tần, bây giờ cô đã biết quan hệ của chúng tôi, không sai, Tuyên Lạc là em trai sinh đôi của tôi, mà tôi là anh trai của nó Tuyên Khải.”

Sinh đôi? Nhưng dáng dấp của bọn họ? Có điểm nào giống nhau? Đôi mắt đẹp của Tần Hiểu Hiểu trợn tròn cẩn thận quan sát người đàn ông trước mặt, bất luận là thân hình hay khuôn mặt, hai người này tuyệt đối không có chỗ nào giống nhau, cái này, thực sự là đang khảo nghiệm mắt của cô! Truyện chỉ được đăng tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Tần Hiểu Hiểu vẫn lạnh nhạt nói: “Xưa nay chỉ nghe nhà họ Tuyên có một vị thiếu gia, không ngờ lại là hai vị, đúng là làm người ta có chút bất ngờ.”

Dường như Tuyên Khải nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tần Hiểu Hiểu, đôi mắt đục ngầu của hắn nhìn chăm chăm cô, đôi môi khô nứt đóng mủ: “Đúng vậy, hai anh em chúng tôi không có chỗ nào giống nhau, nguyên nhân là do lần thí nghiệm của mấy năm trước, nếu như không có lần đó, nhà họ Tuyên cũng sẽ không chỉ có một vị thiếu gia, một vị khác thì phải sống dưới lòng đất u ám.”

Bốp, bốp, bốp, Tần Hiểu Hiểu vỗ tay: “Chuyện của nhà họ Tuyên quả nhiên xuất sắc, nhưng chuyện cũng đã nghe xong rồi, xin hỏi tôi có thể đi chưa.”

Một câu cuối cùng là khẳng định chứ không phải câu hỏi, bởi vì Tần Hiểu Hiểu đã xoay người mở cửa xe.

“Chờ một chút—— xem ra cô Tần không hiểu tình cảnh của mình bây giờ, người đâu! Giết tên trong xe, bắt người phụ nữ này.”

———— Hết chương 28 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29: Mẹ bệnh rất nặng

Buổi sáng cuối tuần, thời tiết vô cùng tốt, Tiểu Đậu Đỏ lần đầu thức sớm mà không cần mẹ gọi liên tục, tự giác xuống giường, nâng tay bé nhỏ xoa mắt, ngáp một cái, hôm nay mình dậy thật sớm, vì hạnh phúc của mẹ, cố gắng lên! Cố gắng lên! Cố gắng lên!

Tiểu Đậu Đỏ dùng không đến một phút để ăn mặc chỉnh tề, hôm nay bé mặc cái đầm hồng phấn màu bánh ngọt mẹ mua, đầu đội một chiếc mũ viền hoa, chân mang hài trắng, cuối cùng lấy cái balo Kitty trong ngăn tủ ra.

Tất cả đã xong, đôi chân bé nhỏ bước đi, tay đẩy cửa đi vào phòng khách, hử? Phòng khách yên tĩnh, sao mẹ còn chưa rời giường, Tiểu Đậu Đỏ nghi ngờ đi về hướng phòng mẹ, chẳng lẽ mẹ quên lời hẹn hôm nay?

“Răng rắc—.” Cửa phòng ngủ bị bé đẩy ra, người phụ nữ nằm trên giường không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt đỏ ửng khác thường: “Khụ khụ—.”

Mân Mân suy yếu mờ mắt ra nhìn bé, tơ máu phủ kín mắt làm Tiểu Đậu Đỏ sợ hết hồn.

“Mẹ, mẹ bệnh rồi!?”

Tiểu Đậu Đỏ ân cần, quan sát mẹ, nâng bàn tay bé nhỏ vuốt ve trán của Mân Mân: “A, thật nóng.”

Tiểu Đậu Đỏ nói to, phải làm sao bây giờ, mình không biết chăm sóc bệnh nhân thế nào, bây giờ mẹ bệnh nặng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lâm vào hôn mê, Tiểu Đậu Đỏ gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Tối giờ hẹn, người đàn ông mặc đồ trắng thoải mái, ngồi chờ trong quán cà phê, gờ tay lên nhìn đồng hồ, bất giác ngồi đợi nửa tiếng, người đàn ông mỉm cười.

Nhớ lại lúc nhìn thấy dòng quảng cáo tìm bạn trăm năm, hần lập tức bị câu văn thú vị này hấp dẫn, sau đó lại ma xui quỷ khiến thêm [Tàn Khốc Mụ Tiểu Đậu Đỏ] vào QQ của mình, trò chuyện một lúc lại có cảm giác quen thuộc làm hần muốn tìm tòi, nhìn ra được [Tàn Khốc Mụ Tiểu Đậu Đỏ] cũng rất hài lòng với hần, còn chủ động nói cho hần biết mẹ nó thích đàn ông mặc đồ trắng, thích nhất cà phê mocha trong tiệm cà phê đầu đường, cho nên bọn họ hẹn gặp mặt ở đó, cuối cùng [Tàn Khốc Mụ Tiểu Đậu Đỏ] còn nhắn ‘không gặp không về!’ nữa. Người đàn ông nhìn tin nhắn rất giống cách nói chuyện của mình, bất giác lắc đầu mỉm cười, nghĩ đứa bé này nhất định rất đáng yêu.

Tiểu Đậu Đỏ đang lên mạng tra cách chăm sóc bệnh nhân, đột nhiên ứng dụng QQ vang lên, thôi rồi, sao lại quên cuộc hẹn chứ, bé vỗ trán vuốt mặt mình: [Xin lỗi Thần Khí, xem ra hôm nay không thể dẫn mẹ tới gặp chú rồi.]

Đánh xong còn thêm một cái icon chán nản.

[Sao vậy, ở nhà xảy ra chuyện gì?] Người đàn ông trả lời rất nhanh.

Tiểu Đậu Đỏ vênh cái miệng nhỏ nhắn: [Mẹ bị bệnh, hơn nữa rất nặng, trán rất nóng, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.]

Sau đó bé lại gửi một cái icon khóc lóc.

Người đàn ông ngồi trong quán cà phê ngừng bấm một chút, nhìn tin nhắn của Tiểu Đậu Đỏ trên màn hình laptop, tim lập tức co rút đau đớn, môi mím chặt, sau đó nhanh chóng bấm: “Nhà con ở đâu?”

Tiểu Đậu Đỏ không nhớ được đây là đường gì, chỉ nói tên của tiểu khu và dưới lầu có một tiệm sửa giày, QQ của người đàn ông lập tức tối thui, Tiểu Đậu Đỏ còn muốn cho chú biết bên cạnh nhà bé còn có một chợ hải sản không lớn không nhỏ, nhưng vẫn chưa kịp nói, nhìn nick QQ tối thui, Tiểu Đậu Đỏ khẽ thở dài, tiếp tục lên mạng tìm ‘cách chăm sóc bệnh nhân’.

“Phù——! Cuối cùng cũng tìm được.”

Bé tắt máy vì tính, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, nhón chân lấy một cái khăn lông, ngâm khăn lông vào nước, đè một cái, chắc xong rồi nhì, ‘rào’ bé lấy khăn lông lên, toàn nước là nước, dĩ nhiên trước ngực bé cũng bị ướt một mảng lớn, vớ quần áo bị ướt, mát quá! Tiểu Đậu Đỏ âm thầm nghĩ trong lòng, khó trách trên mạng lại nói làm vậy có thể làm người bệnh hạ nhiệt, thật sự rất có đạo lý.

Vừa nghĩ Tiểu Đậu Đỏ vừa xách khăn lông chảy nước đi về phía phòng ngủ: “Tình tình——.”

Tiếng chuông vang lên cửa làm cho Tiểu Đậu Đỏ dừng chân, bé xoay người đi về phía cửa chính, bập bẹ hỏi: “Ai vậy ạ?”

“Tiểu Đậu Đỏ, mở cửa.”

“Dì Hiểu Hiểu.”

Tiểu Đậu Đỏ nghe được tiếng của Tần Hiểu Hiểu, bé mừng rỡ đi mở cửa để đi Hiểu Hiểu vào, chẳng qua khi mở cửa thì bé bị dọa sợ hết hồn, hờ? Sao lại cống một chú đang ngủ?

Tần Hiểu Hiểu đi vào phòng khách, đóng cửa phòng, thả Nhậm Thiên Dã lên ghế salon để anh nằm xuống, sau đó cô cúi đầu nhìn Tiểu Đậu Đỏ đang cầm một cái khăn lông đầy nước: “Mẹ con ra ngoài rồi hả?”

Tiểu Đậu Đỏ lắc đầu.

“Vậy chị ấy đâu?”

Tiểu Đậu Đỏ chỉ vào phòng ngủ, Tần Hiểu Hiểu dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn cô bé trước mặt mình: “Vậy con dùng khăn lông ướt như vậy để làm gì?”

“Hạ nhiệt cho mẹ.”

Vừa nói bé vừa giơ khăn lông ướt nhẹ lên: “Đi Hiểu Hiểu, nước lạnh có tác dụng giải nhiệt đó.”

“Đừng cử động.”

Tần Hiểu Hiểu nói chậm hơn Tiểu Đậu Đỏ một bước, nước văng đầy mặt Tần Hiểu Hiểu, có chút cảm giác chật vật.

Tần Hiểu Hiểu muốn lấy khăn lông nhưng nghe phía ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập, cô nhăn mày tính rui làm động tác ý bảo Tiểu Đậu Đỏ nói chuyện, Tiểu Đậu Đỏ ngậm hiểu gật đầu một cái, cao giọng hỏi: “Ai vậy ạ?”

—— Hết chương 29 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 30: Thần Khí làm cho người ta vừa lòng

Edit: rinnina

Beta: Mặc Doanh

“Khóc mẹ tiểu Đậu Đỏ, khóc mẹ tiểu Đậu Đỏ mau mở cửa!”

Hả? Đó là ai, sao biết tên tài khoản của mình còn tìm tới tận nhà? Tiểu Đậu Đỏ chớp mắt to hoang mang gãi đầu: “Chú là ai vậy?”

“Là chú, Thần Khí!”

Thần Khí?! Cái gì, cái gì?! Thần Khí lại tìm đến tận nhà, đầu óc Tiểu Đậu Đỏ hơi không theo kịp tiết tấu này, cô bé ngây người ở đó thất thần hồi lâu.

Tần Hiểu Hiểu nghe thấy là người quen của Tiểu Đậu Đỏ, đôi mắt lạnh lẽo buông lỏng sự đề phòng, vừa định hỏi anh ta là ai, bé đã nhanh hơn cô một bước mở cửa ra.

Cửa mở ra, đập vào mắt là một đôi giày màu trắng, đi lên là một cái quần tây màu trắng, khi Tần Hiểu Hiểu thấy khuôn mặt của người kia, lập tức ngăn ra: “Kim Thuần!”

Lúc Kim Thuần thấy Tần Hiểu Hiểu cũng rất kinh ngạc: “Phu nhân!”

Tiểu Đậu Đỏ đứng giữa hai người, ngẩng đầu lên nhìn Kim Thuần lại nhìn Tần Hiểu Hiểu, cô bé giơ ngón tay út lên chỉ trước sau: “Nè, còn có con nữa!”

Kim Thuần theo tiếng nhìn lại, thấy một cô bé mở to đôi mắt tròn nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc trác làm người ta muốn cắn một cái, cô bé có một đầu tóc đen quăn, trên người mặc váy màu hồng phấn ngọt ngào làm hấn ngẩn ra, chiếc váy này hấn nhớ rõ, là cái Mân Mân chọn trong siêu thị lần trước, một cái khác đã được hấn mua, chẳng lẽ bé gái trước mắt là ——.

Kim Thuần đang trầm tư thì bị một tiếng bi bô cắt đứt hồi tưởng: “Chú, chú là Thần Khí?!”

Còn không đợi Kim Thuần phản ứng, Tiểu Đậu Đỏ đã quan sát Kim Thuần, bé đi quanh hấn mấy vòng, rất ra dáng lắm bằm trong miệng: “Vóc người không tệ, nhưng hình như quá cao, giọng nói cũng chấp nhận được, nhưng quá nghiêm túc, ngũ quan hả ——?”

Tiểu Đậu Đỏ cẩn thận quan sát, đột nhiên giang hai cánh tay: “Chú ơi, chú ôm con đứng lên đi.”

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép!

Kim Thuần khó hiểu nhìn Tiểu Đậu Đỏ, lại giang hai cánh tay bế cô bé lên, đây lần đầu tiên hắn là ôm trẻ con, cảm giác này rất kỳ diệu, cô bé mềm mại yếu ớt, giống như dùng lực mạnh một chút cũng sẽ làm đau bé, cho nên lúc Kim Thuần bế bé không dám dùng sức, nhưng lại sợ quá lỏng sẽ làm bé té, cánh tay khấn trương đau đớn, cũng may Tiểu Đậu Đỏ chỉ ôm mặt của hắn, nhìn quanh một chút, sau cùng còn nhéo mũi của hắn, gật đầu bày tỏ sự hài lòng, nên biết đàn ông mũi càng cao bày tỏ phương diện nào đó càng lợi hại, tìm Thần Khí cho mẹ, đương nhiên là muốn mọi phương diện đều ưu tú, cũng chỉ có như vậy, mới xứng với người mẹ hoàn mỹ đến mức làm người ta muốn bạo phát của mình, Tiểu Đậu Đỏ rất phúc hắc thâm nghĩ: “Được rồi, chú để con xuống đi.”

Vừa rơi xuống đất, Tiểu Đậu Đỏ lập tức làm tư thế mời: “Con chào chú, chính thức giới thiệu với chú, con tên Tiểu Đậu Đỏ, tên tài khoản là khóc mẹ tiểu Đậu Đỏ, vâng, người chú muốn tìm chính là con.”

“Tiểu Đậu Đỏ?”

Kim Thuần nhú mày: “Chẳng lẽ mẹ con là phu nhân?!”

“Ặc ——, không biết không nên nói lung tung được không, Hiểu Hiểu là dì của con, mà mẹ con đang bị bệnh nằm trong phòng ngủ.”

Tiểu Đậu Đỏ bày tỏ sự khinh bỉ và bất mãn với suy đoán của Kim Thuần, cô bé héch cái miệng nhỏ nhắn lên cho hắn một cái bĩu môi khinh thường.

“Xin lỗi, chú nhận lỗi với Tiểu Đậu Đỏ.”

“Hừ, vậy mới được chứ.”

Tiểu Đậu Đỏ xoay người đi đến phòng ngủ của mẹ, không để ý tới vẻ mặt Kim Thuần nữa, vừa đẩy cửa ra vừa nghĩ tới gì đó: “Đúng rồi, hôm nay con bận nhiều việc, phải chăm sóc mẹ bị bệnh, chú và dì Hiểu Hiểu biết nhau, hai người từ từ tán gẫu nha, thứ cho con hôm nay không thể chiều dài, xin lỗi.”

“Răng rắc ——.”

Cửa bị đóng lại, phòng khách khôi phục sự yên tĩnh, Tần Hiểu Hiểu không ngờ Kim Thuần lại biết Tiểu Đậu Đỏ, hơn nữa nhìn dáng vẻ thì quan hệ cũng không tệ lắm “Ngồi đi.”

Kim Thuần đi vào phòng khách mới phát hiện tổng giám đốc đang trên giường ngủ ngon, còn ngủ rất ngon, xem ra vừa nãy bọn họ nói chuyện không có âm ỉ đến anh: “Phu nhân, cô và tổng giám đốc ——?”

“Chiếc Land Rover kia của Dã gặp tai nạn xe cộ, sửa rồi, anh ấy uống nhiều rượu nên khó thuê xe, cho nên tôi dẫn anh ấy đến chỗ bạn của tôi nghỉ ngơi một chút.”

“À, hóa ra là như vậy, vậy cô có muốn tôi về biệt thự lái chiếc xe khác tới đón cô và tổng giám đốc hay không?”

“Không cần, anh giúp tôi đỡ anh ấy vào phòng của Tiểu Đậu Đỏ nghỉ ngơi là được.”

Hai người cùng đỡ Nhậm Thiên Dã đến giường của Tiểu Đậu Đỏ, đúng là giường quá nhỏ, thêm cái ghế cuối giường mới có thể miễn cưỡng đủ chỗ, sắp xếp cho Nhậm Thiên Dã xong, Kim Thuần ngắm nhìn bốn phía, đây là một căn phòng trẻ con tiêu chuẩn, có giấy dán tường xanh hồng trên tường, trên đó còn có một lâu đài thật lớn bằng sợi tổng hợp, càng thú vị là ở bên cửa sổ lâu đài có một cô bé nhỏ đầu ra, rất giống Tiểu Đậu Đỏ, ha ha, Kim Thuần cười trong lòng, vẻ mặt nghiêm túc bất giác hơi buông lỏng, cô bé rất thú vị không phải sao?

“Ui da ——!”

Từ một căn phòng ngủ khác truyền đến tiếng hét của Tiểu Đậu Đỏ, tâm trạng Kim Thuần vừa mới buông lỏng một tý lập tức khấn trương, hắn nhắc chân muốn lao ra khỏi phòng ngủ, xem chỗ Tiểu Đậu Đỏ xảy ra chuyện gì, nhưng khi hắn nhìn Tần Hiểu Hiểu, thì không biết làm sao.

Tần Hiểu Hiểu nhìn ra mâu thuẫn trong lòng Kim Thuần, cô cười nhạt nói: “Anh đi xem Tiểu Đậu Đỏ đi, ở đây có tôi là được rồi.”

“Vâng, cảm ơn phu nhân.”

Kim Thuần xoay người, không dừng một giây, mở cửa đi ra khỏi phòng.

_ Hết chương 30 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31: Đóa hoa hồng khát máu

Editor: rinnina

Beta-er: Mặc Doanh

Tần Hiểu Hiểu đưa mắt nhìn theo bóng lưng Kim Thuần, gương mặt vẫn còn tươi cười yếu ớt bỗng trở nên ngoan lệ hung ác nham hiểm, trên người cô tràn đầy mùi máu tươi, đây là hương vị để lại sau khi giết người, tới đây chỉ vì muốn rửa ráy sạch sẽ, bởi vì sợ sau khi về biệt thự sẽ bị Nhậm Thiên Dã phát hiện khác thường, cô không muốn tiến hành bước tiếp theo sớm như vậy, nhưng không ngờ lại gặp phải Kim Thuần, bằng mắt, cô dám đoán chắc hẳn vẫn chưa phát hiện bí mật của mình, nếu không cô chỉ có thể——.

Bị hai thiếu gia nhà họ Tuyên vây trên đường, Tần Hiểu Hiểu nghe Tuyên Khải âm ngoan cuồng vọng rống lên một tiếng, cô dừng lại động tác mở cửa xe, cười ngọt ngào xoay người sang chỗ khác, không biết từ khi nào trong tay lại có thêm một cây kim đan: “Tuyên thiếu, anh vừa mới nói cái gì? Sao tôi không nghe rõ vậy.”

“Không nghe rõ? Cô Tần, cô đang đùa giỡn với tôi hay sao?!” Những lời này ẩn chứa ý cảnh cáo, mặt Tuyên Khải càng thêm vận vẹo xấu xí làm cho người ta chán ghét. Những tên áo đen đã nghe theo lệnh nhanh chóng bao vây xe của bọn họ, có hai người đàn ông tiến lên muốn bắt Tần Hiểu Hiểu, cô cười như hoa, không ai biết đóa hoa kiều diễm này đã biến thành đóa hoa hồng đầy gai khát máu, kim đan lóe lên, người đàn ông trước mặt ngã xuống đất, nhanh đến mức không ai thấy rõ động tác của cô, mà huyết thái dương của người kia đang ồ ồ chảy máu, chứng minh chuyện vừa mới xảy ra là thật.

Một tên khác vây quanh Tần Hiểu Hiểu, chần chờ lui bước, Tuyên Khải hung ác giương cây gậy lên: “Bắt người phụ nữ này! Các người phải bắt người phụ nữ này cho tôi!” Mấy chữ cuối cùng là nghiến răng nghiến lợi.

Tần Hiểu Hiểu cười ra tiếng, bước về phía trước một bước, mấy tên áo đen khác nhanh chóng vây lại chuẩn bị công kích, Tần Hiểu Hiểu nắm chặt kim đan rỉ máu, trong đôi mắt tràn đầy khát máu và hưng phấn, bây giờ cô đã không phải là Tần Hiểu Hiểu đơn thuần ngây thơ ban ngày, mà là nữ yêu tinh tới từ địa ngục, đúng vậy, cô nhanh chóng né tránh cú tấn công của một tên áo đen, xoay người đá một cái xinh đẹp làm tên đó bay xa mấy mét, tên áo đen đập xuống đất thờ hồn hèn muốn đứng lên, nhưng cơ thể yếu ớt chỉ chuyển động vài cái rồi không động đậy được nữa.

“Cậu ta chết rồi!” Một người áo đen thét lên, bọn họ cũng được coi là cao thủ, cho dù không phải là cao cấp nhất, nhưng tổ hợp của bọn họ tuyệt đối không kém, không ngờ hôm nay, sau hai hiệp lại thua bởi một người phụ nữ yếu ớt, chuyện này bảo bọn họ làm sao cam tâm! Một tên áo đen nháy mắt ra hiệu với những tên còn lại, chúng đồng loạt gật đầu: “Lên!” Người phụ nữ này không giống với những người trước kia, xem ra bọn họ phải tấn công tập thể mới có thể thắng.

Tần Hiểu Hiểu như có mất sau lưng, cô có thể tránh né cú đánh sau lưng trong một giây cuối cùng, xoay người lại nắm cổ áo tên kia, tàn nhẫn châm kim vào huyết thái dương của hắn: “Phốc ——” Rút kim ra thì tên đó đã mất mạng, một giây trước khi chết tên đó vẫn không thể tin mờ to hai mắt, chớp mắt đã biến thành một thi thể lạnh lẽo, máu tươi văng lên mặt Tần Hiểu Hiểu, cô xoa mặt, cười ngọt ngào: “Sao vậy, kẻ tiếp là ai, đã nghĩ ra chưa? Hay các người muốn lên một lượt!” Mặc giọng điệu dịu dàng, nhưng lại khiến người khác không rét mà run, ma quỷ, người phụ nữ này là ma quỷ!

Những tên còn lại sợ hãi lùi về phía sau, Tần Hiểu Hiểu khát máu liếm khóe môi, “Bụp ——.” Thi thể tên kia bị đá, những người kia hoảng hốt chạy thực mạng, con mẹ nó, nếu không chạy sẽ mất mạng!

Tần Hiểu Hiểu nhìn những tên đó chạy trốn như chuột kia, cô cười lạnh từ từ đi tới chỗ bọn chúng, mỗi bước đi của cô đều dọa bọn chúng lùi về phía sau, ai cũng không muốn là người bị giết tiếp theo, cô giống như là sứ giả địa ngục đến đây để lăng trì những sinh vật ti tiện này, điều khiến sự sống chết của bọn họ.

Tuyên Khải hoảng hồn, hán gỗ cây gậy bạch kim trên mặt đất: “Nếu ai có thể giết chết con quỷ này, tôi sẽ thưởng cho người đó bốn mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Tuyên thị!” Tục ngữ nói trọng thưởng thì sẽ có dũng phu, thực sự có mấy tên không sợ chết quay lại, run rẩy đi về phía Tần Hiểu Hiểu, bọn họ đồng loạt xông lên, Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng tránh né, quét một cái đã có vài người ngã xuống đất, những tên kia ngã xuống đất, bò về phía sau cố gắng kéo dài khoảng cách với cô, Tần Hiểu Hiểu nhìn ra tâm tư của bọn chúng, không nóng nảy, cô thích nhất là chơi trò mèo vờn chuột, mà bây giờ trò chơi chỉ mới bắt đầu.

_ Hết chương 31 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 32: Kết cục của anh em nhà họ Tuyên

Editor: Rinnina

Beta-er: Mặc Doanh

Sau lưng Tần Hiểu Hiểu còn có một kẻ không sợ chết, muốn công kích cô, tên đó di chuyển nhanh, giờ cao tay phải dùng sức vung về phía cô, Tần Hiểu Hiểu cong môi, nắm đầm của cô tên đó đụng phải kim đan của cô đâm xuyên qua cổ họng trước mặt cô: “Phốc ——.” Tiếng da thịt bị đâm thủng, chỉ dùng không đến một giây đã kết thúc tính mạng của một người, động tác của Tần Hiểu Hiểu gọn gàng tàn nhẫn: “Bịch- -.” Tên đó ngã xuống đất.

Những tên áo đen khác đã sớm nhún chân, Tần Hiểu Hiểu mỉm cười, “Cho các người thời gian hai mươi phút, chạy nhanh đi, chạy càng xa càng tốt, thời gian vừa hết, tôi sẽ đi tìm.”

Cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng vào trong lỗ tai những tên kia thì lại giống như là lời tuyên án cuối cùng với bọn chúng, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhất thời không biết làm thế nào cho phải: “Sao vậy? Không chạy à? Giờ tôi bắt đầu đếm ngược đấy.”

Chạy, mấy người đàn ông liều mạng chạy như bay, bọn họ không biết mình chạy tới đâu mới là an toàn, chỉ có thể cố gắng chạy thật xa, xác định khoảng cách an toàn, gió gào thét thổi qua tai họ, ven đường chỉ có thể nhìn thấy một vài cây cối cao lớn, nhưng không nhìn thấy tòa nhà nào có thể ẩn nấp, có người đã mệt mỏi dừng lại thở hổn hển, có người biết mình không thể dừng lại, nếu không sẽ không có chút hy vọng sống sót, thời gian từng chút từng chút trôi qua, hai mươi phút.... Qua rất nhanh.

Tuyên Khai nhấn một nút trên cây gậy, cây gậy lập tức biến thành một cây dao nhọn sắc bén, ánh sáng lạnh lóe lên: “Mày, mày đi chết đi!” Hắn lao tới chỗ Tần Hiểu Hiểu.

Tần Hiểu Hiểu vẫn mỉm cười nhìn hắn, không có bất kỳ động tác gì, Tuyên Khai vung dao lên đâm thẳng vào tim cô, ánh sáng hắt vào mặt cô, cô dùng kim đan ngăn cản tiến công của Tuyên Khai, nhẹ nhàng nhảy lên, dao nhọn trên tay Tuyên Khai rơi xuống, bay về phía sau, Tuyên Khai nghiêng người hung ác nhắm mắt, trong mắt là đặc ý vì mưu kế được thực hiện thành công, trong tay anh hắn có một cây dao găm tinh xảo, hắn lập tức đẩy dao nhọn ra đánh về phía cổ cô.

“Muốn chết!” Mắt đẹp của Tần Hiểu Hiểu lập tức trở nên bén nhọn, cô lui về phía sau, nghiêng đầu tránh khỏi, kim đan cắm thẳng vào đỉnh đầu Tuyên Khai: “Răng rắc ——.” Tiếng xương sọ vỡ vụn vang lên, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết.

“A ——!” Tuyên Khai hét to một tiếng, mặt đầy máu té trên mặt đất, hắn co quắp không ngừng.

Tuyên Lạc ngồi trong xe nhìn kết cục chết thảm của anh mình, hắn đã sớm bị dọa điên mất rồi: “Ha ha ha... Ngã xuống, ngã xuống, sao các người đều ngã xuống?” Tuyên Lạc đẩy cửa bước xe ra, nghiêng ngã đi đến bên cạnh Tuyên Khai: “Anh, anh ơi, sao anh lại ngủ thiếp đi? Anh, mau tỉnh lại, ngủ trên mặt đất rất lạnh.” Tuyên Lạc cúi xuống thì thấy cứng cứng của Tuyên Khai, khi hắn chạm vào máu tanh, lập tức tiếp lui về phía sau: “A - -! Máu, máu, thật nhiều máu, trên mặt đất có thật nhiều máu!”

“Phé vật vô dụng!” Tần Hiểu Hiểu lạnh lùng khinh thường kéo tóc Tuyên Lạc bắt hắn ngẩng đầu lên, còn tưởng rằng anh em nhà họ Tuyên có bao nhiêu lợi hại, người anh còn có chút bản lĩnh, mà người em thì quả thực là thùng rỗng kêu to. Kim đan tàn nhẫn đâm vào cổ họng Tuyên Lạc, kết thúc tính mạng của hắn.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Kim đan len còn đang rỉ máu, màu đỏ tuyệt diệu, từng giọt chảy lên mặt đất, ban đêm lạnh lẽo vô cùng yên tĩnh, mọi nơi ngoại trừ tiếng gió lạnh gào thét thì không thấy gì khác.

“Những thứ này giao cho chúng tôi xử lý, xin tiểu thư hãy trở về.” Một đám người áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh xông ra từ bóng tối, tập hợp sau lưng Tần Hiểu Hiểu, người đàn ông cầm đầu mặt không chút thay đổi cung kính cúi đầu.

Tần Hiểu Hiểu đi về phía trước vài bước rồi dừng lại, khôi phục sự lạnh lùng: “Nếu muốn giống như bọn họ, thì cứ thử.” Nói xong cô không quay đầu, đi vào đêm đen, truy tìm con mồi của cô, người đàn ông cầm đầu ngẩng đầu lên nhìn cô thật lâu không di chuyển: “Xử lý những thứ này!”

“Dạ, người trong xe thì xử lý thế nào?”

“Đề lại đợi tiểu thư xử lý.”

“Vâng.”

Cô như thợ săn tìm kiếm con mồi khắp nơi, mục tiêu thứ nhất nhanh chóng bị phát hiện, cô cong môi, rất tốt, chính là hắn ta. Người đàn ông sợ hãi vẫn còn nhìn xung quanh, không ngờ Tần Hiểu Hiểu đã đến gần hắn, hắn còn chưa phản ứng, đã biến thành một thi thể, máu chảy đầy đất. Nghe động tĩnh từ rừng cây đằng xa, Tần Hiểu Hiểu cong môi, thì ra là trốn ở chỗ này, thú vị, kim đan len bị cô bắn ra phía sau cây, làm một đám chim giật mình bay lên: “A - -!” Tiếng hét đau đớn thảm thiết vang lên, tiếng vật nặng ngã xuống đất truyền tới.

Rất nhanh lại có ba con mồi bị cô giải quyết, trong từ điển của Tần Hiểu Hiểu không có sự khác nhau giữa có thể giết và không thể giết, chỉ cần là người cô cho rằng không nên sống, thì phải chết, cho nên anh em nhà họ Tuyên rơi vào kết cục này cũng là bọn chúng gieo gió gặt bão.

Cô trở lại chỗ đậu xe, rất tốt, xử lý rất sạch sẽ, tay chân coi như lưu loát, nhưng chiếc xe này đã không thể dùng, ít nhất là bây giờ, nhìn người đàn ông ngủ say trong xe, trong mắt cô tràn đầy phức tạp.

“Cô muốn làm gì!” Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của đàn ông: “Cô —, rốt cuộc là ai?”

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 33: Là địch hay bạn

Trong mắt Tần Hiểu Hiểu chứa đầy sát khí, xoay người: “Là anh?”

Cô thu kim đan trong ống tay áo lại, mở hai tay ra, cười ngọt ngào giờ tay lên: “Anh thấy hết rồi?”

“Tôi chỉ thấy một đám người mặc đồ đen đứng sau lưng cô, làm theo lệnh cô, rất cung kính nghe lệnh của cô.”

Tu Mục thấy trong mắt Tần Hiểu Hiểu hiện lên sự tàn khốc, tim đập nhanh hơn, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh, nhưng hắn không muốn để Tần Hiểu Hiểu phát hiện sự khác thường của mình, bởi vì chỉ khi giữ được bình tĩnh hắn mới có phần thắng, bây giờ hắn đang đặt cược, cược cô không đánh lòng, thắng cược, tất cả đều vui vẻ, nếu thua, hắn thật không dám tưởng tượng.

“Sau đó thì sao?”

Tần Hiểu Hiểu tùy ý nói, giống như đang nói chuyện trên trời dưới đất, không chút khác thường nào.

Tu Mục không rõ trong lòng Tần Hiểu Hiểu đang nghĩ gì, chỉ có thể trả lời: “Sau đó bọn họ dọn dẹp sạch sẽ những thi thể ngổn ngang trên mặt đất.”

“À... Thú vị, chẳng lẽ bọn họ không phát hiện sự tồn tại của anh?” Tần Hiểu Hiểu nghe câu trả lời, biểu cảm vô cùng hứng thú, sau đó lạnh nhạt nói ra nghi vấn trong lòng.

“Tôi nghĩ, bọn họ không phát hiện, nếu không, bây giờ tôi cũng không thể đứng đây nói chuyện với cô.”

Tu Mục thẳng thắn trả lời không chút giấu giếm.

“Đúng thế, thân thủ của bọn họ đã giảm rồi.”

“Không, không thể nói vậy, sát khí trên người bọn họ rất nồng, là do tôi ẩn nấp hơi thở và giấu mùi của mình thôi.”

“À—? Sao tôi lại quên anh là một bác sĩ, bác sĩ hiểu về hơi thở và mùi hương rất rõ, nói vậy, bọn họ đã gặp phải đối thủ mạnh hơn.”

Tần Hiểu Hiểu đưa ngón tay chỉ vào Tu Mục, giọng điệu vừa đùa cợt vừa tán thưởng.

“Đối thủ thì không dám nhận, là địch hay bạn do cô quyết định.”

Tu Mục bỗng nhiên kiên định, đôi mắt sáng quắc nhìn Tần Hiểu Hiểu, không chút tránh né.

“Tôi?!”

Tần Hiểu Hiểu chỉ nói một chữ, lại bao gồm nhiều thâm ý, nhưng phải xem Tu Mục lý giải như thế nào đã.

“Đúng, cô.”

Tu Mục lặp lại lời của Tần Hiểu Hiểu, nhấn mạnh từ ‘cô’.

“Ha ha, vậy bây giờ anh nghĩ tôi sẽ chọn như thế nào đây?”

“Cô sẽ không giết tôi, cho nên cô là bạn không phải địch.”

“Ồ? Sự tự tin của anh từ đâu mà có vậy, tôi chưa nói gì cả.”

“Không, nếu cô muốn giết tôi thì bây giờ tôi đã biến thành một thi thể, không phải sao?”

Tần Hiểu Hiểu không nói gì, khẽ mỉm cười, nụ cười chiêu bài làm người ta hải lòng, không trả lời mà chờ Tu Mịch nói tiếp.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

“Như vậy, tôi có thể hỏi, cô sẽ làm gì Dã?”

“Đối với anh ấy, tôi không biết phải làm gì.”

Tần Hiểu Hiểu nhìn người đàn ông ngủ trong xe, trong mắt chứa ánh sáng dịu dàng, nhu tình: “Đáp án này anh hải lòng chưa?”

Tu Mịch hơi ngẩng đầu, chậm rãi cong môi tạo thành một vòng cung đẹp mắt: “Như vậy, bây giờ tôi có thể biết cô là ai không?”

“Tôi là ai? Ha ha ha.” Tần Hiểu Hiểu cười sang sảng, đi thẳng tới bên cạnh Tu Mịch, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Anh đoán.”

Tu Mịch còn muốn hỏi, nhưng lại thấy cô đặt ngón trỏ lên môi: ‘Leng keng——, một chùm chìa khóa xe rơi vào bàn tay Tu Mịch: “Anh mở chiếc xe kia, thuận tiện xử lý sạch sẽ.”

Tu Mịch chưa kịp nói gì, Tần Hiểu Hiểu đã lấy chìa khóa xe của hắn: ‘Xe của anh giao cho tôi.’

Lời này hoàn toàn là mệnh lệnh chứ không phải thỉnh cầu, đợi khi Tần Hiểu Hiểu và Nhậm Thiên Dã biến mất, hắn mới tỉnh hồn lại, thờ dài một hơi, sờ sau lưng mình một cái, phát hiện đã ướt đầm vì mồ hôi.

....

Kim Thuần đẩy cửa vào, phát hiện Tiểu Đậu Đỏ té ngã trên đất, khăn lông ướt đầm cũng bị bay qua một bên, người phụ nữ nằm trên giường muốn bước xuống, nhưng không có một chút sức lực, Tiểu Đậu Đỏ đau muốn chết nhưng cố nhịn không khóc.

“Tiểu Đậu Đỏ, mau dậy đi.”

Kim Thuần sải bước đi lên, ôm Tiểu Đậu Đỏ vào lòng.

“Thần Khí——.”

Tiểu Đậu Đỏ che cánh tay đau, chôn đầu vào ngực Kim Thuần, lén rơi nước mắt, bé vẫn chỉ là một đứa con nít, dù có nhịn thế nào, khi bị uất ức cũng sẽ lộ ra cảm xúc thật.

“Anh là ai, vào bằng cách nào?”

Mân Mân nhìn người đàn ông phá cửa vào, tức giận đặt câu hỏi.

Kim Thuần từ từ ngẩng đầu lên nhìn hướng phát ra âm thanh, khi bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Mân Mân lộ ra sự kinh ngạc: “Anh Kim, tại sao lại là anh?”

————— Hết chương 33 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 34: Ba Thần Khí

“Là tôi, cô mau nằm xuống đi, không nên nói chuyện nhiều, Tiểu Đậu Đỏ cứ giao cho tôi.”

Mân Mân nhìn bóng lưng Kim Thuần ôm Tiểu Đậu Đỏ đi khỏi phòng ngủ, lệ nóng oanh tròng, hốc mắt nóng lên, nếu Tiểu Đậu Đỏ có thể có một người cha thì tốt biết mấy, như vậy con bé sẽ không bị những đứa bé khác bắt nạt, chỉ tiếc, ai——, cô thờ dài một hơi, nằm xuống.

Kim Thuần ôm Tiểu Đậu Đỏ ra ngoài phòng khách, động tác dịu dàng sợ làm đau cô bé.

“Hộp y tế nhà con để ở đâu?”

“Ở cửa phòng khách bên cạnh hộp giữ đồ.” Kim Thuần nhanh chóng tìm được hộp y tế, hẩn cẩn thận bôi thuốc cho Tiểu Đậu Đỏ, Tiểu Đậu Đỏ vẫn cảm thấy đau, Kim Thuần nhìn cô bé chịu khổ, vừa thoa vừa thổi, Tiểu Đậu Đỏ chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn động tác của Kim Thuần, bé chu cái miệng nhỏ nhắn: “Ba, ba Thần Khí.” Động tác bôi thuốc của Kim Thuần ngừng một lát, hai hàng lông mày dần hiện ra thần thái khác thường: “Tiểu Đậu Đỏ, con, con kêu chú là gì?”

Tiểu Đậu Đỏ khoe léo kè sát tai Kim Thuần: “Tiểu Đậu Đỏ muốn cho Thần Khí làm ba, có phải Thần Khí đang chê Tiểu Đậu Đỏ không.” Vừa nói vừa uất ức chảy nước mắt, bé dùng sức hít mũi một cái, buông cánh tay đang ôm tay Kim Thuần ra, xoay đầu về phía khác không thèm nói chuyện.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Kim Thuần có chút áo nã vì lời nói vừa rồi của mình, hẩn không chê Tiểu Đậu Đỏ, chỉ có chút kinh ngạc vì thỉnh cầu của bé, điều đó làm hẩn không biết mình phải đáp lại thế nào. Buông hộp y tế xuống, Kim Thuần ngồi sát bên Tiểu Đậu Đỏ, cánh tay giơ lên rồi lại buông xuống, hẩn không có kinh nghiệm dỗ con nít, đối mặt với Tiểu Đậu Đỏ đột nhiên mất mác hẩn cũng không biết phải an ủi như thế nào: “Tiểu Đậu Đỏ.” Hẩn thử gọi cô bé, nhưng cô bé không xoay đầu lại: “Ừm, Tiểu Đậu Đỏ, Thần Khí không chê con, thật, nhưng chú nghĩ vấn đề ‘ba’ này nên thương lượng với mẹ con, nếu mẹ con đồng ý, chú nghĩ chú có thể thử, con thấy sao.”

“Thật không?!” Đôi mắt rừ xuống của Tiểu Đậu Đỏ toát ra ánh sáng chói mắt, xoay đầu bẹp một cáo hôn lên mặt Kim Thuần, Kim Thuần kinh ngạc trong chớp lát, sau đó vô cùng vui mừng, lần đầu tiên gặp bé hẩn đã thích, không ngờ bé cũng thích hẩn như vậy, thật tốt!

“Vừa rồi tại sao con lại ngã xuống đất vậy?”

“Là mẹ chê con những khăn lông quá ướt, con vừa đắp lên cho mẹ thì bị mẹ vạt ra, mẹ dùng lực hơi lớn, cho nên vô tình làm con ngã.”

Kim Thuần hiểu ý gạt đầu, nhẹ nhàng sờ lên trán Tiểu Đậu Đỏ một cái: “Vấn đề này để Thần Khí làm, bảo đảm mẹ sẽ không chê.”

Kim Thuần cầm khăn lông đi vào nhà vệ sinh, nhanh chóng đi ra, làm động tác OK với Tiểu Đậu Đỏ, Tiểu Đậu Đỏ vui vẻ cười toe toét: “Thần Khí cố gắng lên!” Kim Thuần đẩy cửa đi vào, Mân Mân nằm trên giường giật giật: “Anh Kim, làm phiền anh rồi.”

“Cô mau nằm xuống đi.” Kim Thuần bước lên đắp chăn cho Mân Mân: “Nhanh dùng khăn lạnh hạ sốt, nếu vẫn không giảm thì tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Làm anh chê cười rồi, chỉ sốt thôi không có gì nghiêm trọng cả.”

“Nhưng cô nhìn xem, Tiểu Đậu Đỏ rất lo lắng cho cô, con bé còn cố ý lên mạng tìm cách chăm sóc cô, có thể nhìn ra, trong lòng con bé cô quan trọng hơn bất cứ thứ gì, cho nên cô không nên nói những lời đó.”

Mân Mân nghe Kim Thuần nói xong, rơi vào trầm tư, Kim Thuần nhìn cô một cái, nói: “Hôm nay tôi có thể chạy tới đây là nhờ Tiểu Đậu Đỏ, con bé lên sắp xếp coi mắt cho cô, con bé hy vọng mẹ mình có người chăm sóc, con bé hy vọng có một gia đình hạnh phúc, con bé làm những chuyện này cho cô, cô có biết không?”

Mân Mân nghe Kim Thuần, khóc không ra tiếng, cô che miệng nói gì đó, Kim Thuần nhìn cô khóc thật lâu, tâm trạng bình tĩnh lên tiếng an ủi: “Được rồi, là tôi nói nhiều, bây giờ cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Ngay khi Kim Thuần xoay người, Mân Mân nghẹn ngào thấp giọng nói: “Cám ơn, cám ơn anh đã cho tôi biết những chuyện này, bây giờ sợ rằng tôi không thể chăm sóc con bé, nếu như có thể, xin anh chăm sóc con bé giúp tôi, cám ơn.”

“Yên tâm, tôi biết rồi.” Kim Thuần cong môi, nhẹ nhàng khép cửa phòng ngủ lại, không chỉ Tiểu Đậu Đỏ, còn cô nữa.

———— Hết chương 34 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 35: Bữa sáng ngọt ngào

Ánh mặt trời sáng chói, bị đau đầu do say rượu khiến anh trông có vẻ uể oải: “Đã, anh dậy rồi.”

Tần Hiểu Hiểu bung một chén canh giải rượu: “Mau uống canh đi, có thể giải rượu.”

Nhậm Thiên Dã nhận lấy chén canh uống một hơi cạn sạch, khi anh đưa chén lại cho Tần Hiểu Hiểu, nắm chặt tay cô: “Bảo bối, cảm ơn em.”

Tần Hiểu Hiểu mỉm cười: “Em không cần anh cảm ơn em, chỉ cần lần sau anh đừng uống say mềm nữa là tốt rồi.”

“Xin lỗi, anh đã làm cho em lo lắng.” Nhậm Thiên Dã áy náy thờ dài ôm cô vào lòng: “Bảo bối, em vĩnh viễn đừng rời xa anh có được không?” Cô nằm trong lòng anh, mắt chợt lóe lên, rồi khôi phục về bình thường: “Em xuống lầu một chút, hôm nay em có dặn nhà bếp làm cháo tôm cho anh, chờ chút nữa em sẽ kêu thím Trương bung lên.”

Nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng anh dâng lên cảm giác phức tạp, lời nói của Lãnh Diệc Thần còn quanh quẩn bên tai, gân tay người đàn ông kia bị cắt đứt, chẳng lẽ, chẳng lẽ những chuyện này thật sự do cô làm? Nhưng anh vẫn không thể hiểu, trong thành phố, bất luận tiểu thư nhà giàu nào cũng yếu đuối, thủ đoạn thâm độc như vậy, sao có thể là do cô làm, anh không tin, trừ phi anh tận mắt nhìn thấy, anh mới tin.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Nhậm Thiên Dã đi xuống lầu, mùi thơm từ phòng bếp truyền ra, Tần Hiểu Hiểu đang giúp thím Trương, cô vẫn như vậy, tay chân luống cuống trông vô cùng đáng yêu.

“Dã, anh xuống rồi.” Trong mắt Tần Hiểu Hiểu thoáng qua sự mừng rỡ, cô gơ cánh tay nhỏ bé lên ngoắt anh.

“Ừ.” Anh cong môi, cứng chịu nhìn cô.

“Mau ném thử cháo tôm bí chế của nhà họ Tần.” Tần Hiểu Hiểu bung chén cháo tôm vẫn còn bốc hơi nóng “cạch——,” một tiếng đặt lên bàn.

Anh múc một muỗng cháo, đưa tới trước môi cô: “Bảo bối, chúng ta ăn chung.”

“Ừ, được.”

“Mùi vị thế nào?”

“Ừ, mùi vị không tệ.”

“Ha ha, biết là em cũng thích ăn.” Anh nhướn mày, mập mờ cấn vành tai cô: “Anh càng thích ăn em hơn, ừ.”

“Đáng ghét.” Tần Hiểu Hiểu mắc cở đỏ mặt, bưng tô cháo giả vờ phải đi, nhưng không ngờ anh nhanh tay hơn, giống như đã sớm biết suy nghĩ của cô, bàn tay to lập tức ôm cô vào ngực. Tần Hiểu Hiểu bị anh kéo vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện nhiều rặng mây đỏ: “Anh mau buông em ra.”

Cô gấp gáp muốn đẩy tay của anh ra, nào ngờ anh cầm chén cháo để lên bàn, sau đó dòi qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vành tai tóc mai chạm vào nhau.

Tuy bọn họ đã kết hôn, nhưng vẫn chưa tiến hành bước cuối cùng, bởi vì anh muốn giữ gìn điều đó cho đến tận hôn, nhưng anh lại muốn cảm nhận xúc cảm tốt đẹp của cô, cho nên anh dùng lửa nóng để cô cảm nhận, để cô thỏa mãn. Lần đầu tiên, Tần Hiểu Hiểu vô cùng xấu hổ, nhưng dần dần cô lại có cảm giác như bay lên mây, cảm giác này rất tuyệt vời, làm cô bất tri bất giác yêu thích. Nhậm Thiên Dã nhìn ánh mắt quyến rũ như tơ của cô, anh động tình vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Muốn sao.”

“Ừ.” Tần Hiểu Hiểu khẽ gật đầu một cái.

Lúc này đầu óc cô đã mơ hồ, nhìn anh làm cô không thể từ chối, anh nhanh chóng cho cô, khiến cô ngủ trong tiếng rên. Nhìn Tần Hiểu Hiểu ngủ say, anh dịu dàng cựa cánh môi đỏ hồng của cô. Bất chợt, tầm mắt đặt trên chiếc khăn choàng cổ mới được làm một nửa đặt trong góc ghế, làm cho anh ư? Ha ha, đột nhiên trong lòng anh có chút mong đợi.

Tiếng chuông điện thoại không thức thời vang lên, Nhậm Thiên Dã ra khỏi phòng, sợ đánh thức cô, đi tới thư phòng, anh nghe điện thoại: “Alo.”

“Tổng giám đốc, tối nay 10 giờ Xuyên thị tổ chức dạ tiệc, Xuyên thị rất hi vọng anh sẽ tham dự, anh xem——.”

“Ừ, tôi biết rồi, giúp tôi chuẩn bị một phần quà, đến giờ tôi sẽ tới.”

“Vâng, tổng giám đốc.”

Cúp điện thoại, anh ngồi lên ghế salon bằng da, rơi vào trầm tư. Mặc dù trên danh nghĩa Xuyên thị là tập đoàn cạnh tranh của RT, nhưng trong tối hai bên đấu với nhau sống chết, có thể nói là đối đầu nhau, đột nhiên lại mời, ngoài mặt thì vẫn nên tới, thương nhân lấy lợi ích làm đầu, không có kẻ thù tuyệt đối, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, điểm này Nhậm Thiên Dã hiểu rõ, tối nay Xuyên Chi Hạ em gái Xuyên Từ Lăng về nước, nếu anh không đi thì không có đạo lý, người ngoài sẽ nói ông chủ RT là anh keo kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36: Lễ phục đồ

Tần Hiểu Hiểu nằm trên giường bị Nhậm Thiên Dã ôm vào ngực: “Bảo bối, bảo bối, mau thức dậy, mau thức dậy.”

Tần Hiểu Hiểu đang ngủ say, bị anh làm ồn, cô bất mãn nhủ mày, tay nhỏ bé qua loa vỗ lên người anh, cái miệng nhỏ nhắn lầu bầu: “Ừ, ừ.” Không có ý định mở mắt.

Nhậm Thiên Dã nhìn động tác đáng yêu của cô, trong mắt đều là cưng chiều: “Được rồi, bảo bối, vậy em tiếp tục ngủ, buổi tối anh ra ngoài một chút, sẽ cố gắng về sớm.”

Nói xong anh đặt cô lên giường, động tác nhẹ nhàng đến mức như đang cầm một món đồ thủy tinh dễ vỡ, Tần Hiểu Hiểu nghe thấy anh nói đi ra ngoài, đôi mắt hoa hoa đảo mở ra, mắt đi nửa phần buồn ngủ, cô không muốn một mình đợi trong đêm tối, rất cô độc, tất nhiên cô không biết những chuyện mầu me cô làm trong những đêm kia, nếu không nhất định sẽ không cảm thấy ban đêm cô độc.

Nhìn vào mắt anh, cô cười ngọt ngào, nói: “Đi đâu?”

“Thức rồi.”

Anh nhìn cô bị đánh thức, trong mắt qua thoáng qua chút áy náy, nghĩ động tác của mình quá mạnh nên mới đánh thức cô.

“Ừ.”

Tần Hiểu Hiểu vịn vai anh ngồi dậy, gật đầu, sau đó cô ôm lấy cổ anh, đầu tựa vào một bên vai anh, thời gian tựa như đang ngừng trôi, có thể nghĩ được mùi vị của ánh mặt trời trên người anh, ôm rất thoải mái, làm cho người ta không muốn buông tay, cô thích loại cảm giác này, cảm giác này làm cô cảm thấy thỏa mãn và an toàn, cô thật sự muốn như vậy cả đời, không buông tay ra.

“Bảo bối, nếu em còn ôm anh không buông, anh sẽ nghĩ rằng em lại muốn.”

Anh xấu xa kẻ sát tai cô nói nhỏ, Tần Hiểu Hiểu nghe được giọng nói mập mờ của anh, vành tai nóng lên, đỏ như máu, cô vội vàng buông tay, nhanh chóng nhảy xuống giường đẩy cửa chạy ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng cô chạy trốn, anh cong môi, bảo bối của anh đúng là đáng yêu, nhưng vừa nghĩ đến cái đêm nhìn thấy Tần Hiểu Hiểu, còn có lúc cô tan việc từ chối anh, khuôn mặt anh tuần trầm xuống, bảo bối, tại sao ban đêm em lại như biến thành một người khác, hay em có điều gì khó nói.

Anh không muốn hỏi, anh nghĩ nếu cô muốn nói, sẽ nói cho anh biết, nếu không, dù anh có hỏi cũng vô ích.

Nhậm Thiên Dã đi xuống lầu dưới, nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Tần Hiểu Hiểu: “Wow! Nhiều quần áo đẹp như vậy.”

Tuy trước kia cô là thiên kim tiểu thư nhà họ Tần, nhưng lại sống cuộc sống còn tệ hơn người làm, cho nên những quần áo trước mắt, cô chưa từng thấy qua.

“Cho em, thích không?”

Anh ôm cô từ phía sau, giọng nói lẫn quần bên tai cô.

Tần Hiểu Hiểu dùng sức gật đầu một cái, anh khẽ cắn vành tai cô, rồi buông cô ra: “Em chọn đi.”

Tần Hiểu Hiểu đi tới giá quần áo bắt đầu chọn, ở đây điều là lễ phục dự tiệc, hàng thứ nhất là váy đuôi dài, hàng thứ hai là váy ngang gối, hàng thứ ba là lễ phục nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Sao hả? Em chọn được cái nào chưa?”

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Tần Hiểu Hiểu cầm cái váy đồ bó sát lên, cười với anh: “Đã, cái này được không?”

“Đi vào mặc thử một chút.”

“Được.”

Tần Hiểu Hiểu đi vào phòng thử quần áo, người giúp cầm quần áo trong phòng khách ai nấy cũng đều hâm mộ nhìn cô, có thể được thiếu gia cưng chiều như vậy, cô Tần thật sự có phúc!

Đây là sản phẩm mới nhất của Dia, số lượng có hạn, Tần Hiểu Hiểu cầm váy liếc nhìn nhãn hiệu, cong môi, lạnh lùng cười, ha ha, Nhậm Thiên Dã đối với mình đúng là không tệ, không đúng, nói chính xác là đối với Tần Hiểu Hiểu ‘ban ngày’ không tệ chứ không phải cô bây giờ.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói từ tính trầm thấp của anh truyền vào: “Bảo bối, em thử xong chưa?”

Cửa được mở ra, tay anh vẫn còn đặt giữa không trung

Anh khó hiểu nhìn váy ngắn trong tay cô, vừa muốn nói thì cô đã bước qua anh, đi ra ngoài: “Bộ này không hợp, em đổi cái khác.”

Khi nói những lời này, cô không nhìn anh, mà đi thẳng qua người anh đi tới giá quần áo, chiếc váy màu đỏ bị cô vứt qua một bên, không nhìn một lần nào nữa. (D: bà ghen với ‘ban ngày’ à @@)

Trong mắt anh xuất hiện sự lo lắng, nhưng không nói gì, sau đó cô chọn một bộ lễ phục đuôi dài đỏ thắm lộ lưng, bộ lễ phục này được khảm đá quý sau lưng, thiết kế hở từ lưng đến cổ, cực kỳ quyến rũ, bộ lễ phục này và bộ váy ngắn đơn giản vừa rồi hoàn toàn là hai thái cực khác nhau.

Đám người hầu trở mắt nhìn nhau, không ai ngờ Tần Hiểu Hiểu sẽ chọn một bộ lễ phục khác với lần chọn trước một trời một vực như vậy, nhưng bất luận cô chọn gì, bọn họ cũng không thể nói gì.

“Chọn xong?”

Nhậm Thiên Dã nhìn cô chọn lễ phục, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, tại sao một người chọn quần áo, phong cách trước sau lại tương phản lớn như vậy, điều này thật sự làm anh cảm thấy khó hiểu.

———— Hết chương 36 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37: Trêu đùa

Nhưng không đợi anh nghĩ ra, cô đã đi vào phòng thay đồ: “Wow, perfect!” Một người đàn ông mặc áo sơ mi quần cộc, đầu đội mũ đi vào: “Dã, sao anh có được báu vật này? Nhìn dáng người và gương mặt của cô ấy, wow, thật sự là quá tuyệt vời!” Người này còn khoa trương đi mấy vòng quanh Tần Hiểu Hiểu, sau đó đi tới bên cạnh Nhậm Thiên Dã.

“Dã, em mặc bộ này có đẹp không?” Tần Hiểu Hiểu cười đi tới bên cạnh anh, làn da tuyết trắng lại càng thêm phần nổi bật dưới màu đỏ của bộ lễ phục, trắng nõn mê người, mái tóc đen như thác nước đổ xuống sau ót càng làm cô cực kỳ hấp dẫn.

Yết hầu Nhậm Thiên Dã mất khống chế mà nhúc nhích. Cô xinh đẹp đoạt mắt hòn và trái tim anh, chỉ nhìn thôi đã làm anh có phản ứng, huống chi lúc này cô còn khoác tay lên vai anh, cảm giác giống như điện giật vậy. Anh bắt lấy cánh tay bé nhỏ đang tác quái tác quái, cầm lên nhẹ nhàng hôn trả: “Bảo bối, em thật quyến rũ!”

Tần Hiểu Hiểu nhìn ánh mắt si mê của anh, cô không quan tâm đến ánh mắt của mọi người ở đây, hài lòng mà dâng môi hồng lên. Lúc anh muốn hôn xuống, cô lại nhẹ nhàng cười ngọt ngào né tránh.

Anh bị cô trêu đùa, làm cho cơ thể xuất hiện phản ứng khác thường. Bây giờ anh rất muốn mặc kệ tất cả, để cô xuống ghế salon để làm, một giây trước vẫn còn là thiên sứ, một giây sau đã biến thành yêu tinh, người phụ nữ này rốt cuộc có bao nhiêu quyến rũ? Giữ một chút lý trí cuối cùng, anh vuốt sọc tóc đen của cô: “Được rồi, để Lý Ngang trang điểm cho em đi.”

Tần Hiểu Hiểu nhẹ nhàng găm vành tai của anh, xoay người đi về phía Lý Ngang: “Wow, Hiểu bảo bối phải không! Rất vinh hạnh phục vụ cô, hy vọng sẽ làm cô hài lòng, mời đi qua bên này.”

Tần Hiểu Hiểu đi theo Lý Ngang vào phòng hóa trang, cô không quay đầu nhìn anh, nhưng cô dám chắc cơ thể anh có phản ứng, hơn nữa còn rất mãnh liệt. Ha ha, cô muốn nhìn thử anh sẽ giải quyết như thế nào, nhất định sẽ cực kỳ thú vị. Cô cong môi, bây giờ Tần Hiểu Hiểu chính là đóa hoa hồng có gai, mỉa mai lòng người, vui vẻ, phúc hắc, quyến rũ, lại có sức hấp dẫn trí mạng.

Khi cô xoay người đi thì Nhậm Thiên Dã cũng xoay người đi lên phòng ngủ trên lầu. Đóng cửa lại, anh nhanh chóng cởi quần áo đi vào phòng tắm ngâm nước lạnh. Bây giờ mỗi động tác mỗi ánh mắt của cô cũng đủ làm anh đánh mất lý trí, huống chi cô còn treu đùa găm vành tai của anh, đây thực sự là một kích thích. Anh lại dùng sức chà sát cơ thể mới có thể hạ nhiệt.

Bên trong phòng hóa trang, Lý Ngang vây quanh cô bận rộn vòng tới vòng lui: “Da của cô thật đẹp, căn bản không cần trang điểm nhiều, chỉ cần một lớp phấn mỏng là được.” Lý Ngang quét vẽ tô điểm trên làn da mịn màng của Tần Hiểu Hiểu. Cô cong môi dưới không nói tiếng nào. Lý Ngang nhanh chóng trang điểm xong cho cô. Trong gương cô như một con Thiên Nga cổ dài cao quý, xinh đẹp. Trên mặt được trang điểm tinh xảo, đôi môi đầy đặn đỏ mọng, đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người, đuôi mắt còn được kẻ tí mỉ, càng thêm quyến rũ, lông mi của cô vốn đã dài, so với người gầy lông mi giả còn dày, dài và đen hơn, phối hợp với đồ trang sức, làm cho cô càng cao quý hơn, quyến rũ hơn, hấp dẫn hơn.

Cô cười vui vẻ: “Không tệ, không hổ là nhà thiết kế hàng đầu Paris, tôi rất hài lòng.”

“Ha ha ha, cảm ơn cô đã hài lòng với tạo hình này, tôi thật sự rất vui, rất vui.” Vừa nói Lý Ngang còn khoa trương nhảy. Tần Hiểu Hiểu bị động tác này chọc cười. Khi bọn họ đi ra, rõ ràng đôi mắt đẹp của cô ngấn ra, nhưng chớp lát sau đã khôi phục bình thường. Nhậm Thiên Dã cũng đã thay quần áo xong, anh mặc bộ Âu phục cao cấp được may thủ công của nhãn hiệu Armani, cúc ống tay áo bằng kim cương đen chói mắt càng làm tăng sự tôn quý, hợp với lễ phục của Tần Hiểu Hiểu. Nhất định chính là một đôi bích nhân hoàn mỹ, anh mở cửa xe cho cô, thắt dây an toàn, sau đó bảo Kim Thuần lái xe.

Xe hơi nhanh chóng chạy đến địa điểm tổ chức dạ tiệc. Anh nhìn lại, có chút hối hận vì đã để cô ăn mặc như vậy: “Anh nghĩ, có lẽ tối nay không nên mang em đến đây”. Nhậm Thiên Dã vừa nghĩ tới ánh mắt của những tên đàn ông khác nhìn cô, làm anh có một cảm xúc khó chịu không diễn tả được. Anh muốn giấu cô đi, như vậy sự tốt đẹp của cô chỉ có mình anh biết.

————— Hết chương 37 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 38: Cung chiều em cả đời

Edit: Rinnina

Beta: Mặc Doanh

Dạ tiệc mừng Xuyên Chi Hạ về nước tổ chức tại tầng VIP cao nhất của khách sạn Long Thành, đại sảnh xa hoa tráng lệ, phong cách Châu Âu, Tần Hiểu Hiểu khoác tay Nhậm Thiên Dã chậm thong thả đi vào đại sảnh, bên trong đã có rất nhiều người, nhìn thấy bọn họ đi vào thì nhiều người nhanh chóng xúm lại bắt chuyện, cũng có rất nhiều người dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá Tần Hiểu Hiểu bên cạnh Nhậm Thiên Dã.

“Nhậm tổng, thật sự hân hạnh!”

Một người đàn ông đi lên duỗi tay muốn bắt tay Nhậm Thiên Dã, Nhậm Thiên Dã như quân vương cao quý liếc cánh tay đưa ra của người đàn ông đó, lập tức lễ phép mà xa cách ngăn đầu.

“Là tôi thất lễ.”

Người đàn ông kia tươi cười, còn muốn nói gì thì đã bị những người khác chen đến.

“Chào Nhậm tổng! Trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay vừa thấy thì quả nhiên là rồng trong loài người, khí độ bất phàm!”

“Quá khen.”

Mặt Nhậm Thiên Dã không chút thay đổi phun ra hai chữ, lạnh nhạt như thường.

Người đàn ông kia nhanh chóng chú ý tới sự tồn tại của Tần Hiểu Hiểu, hai mắt bất giác sáng lên, Nhậm Thiên Dã là cực phẩm, người phụ nữ anh mang theo cũng cực phẩm, không biết quan hệ của người phụ nữ này với anh là như thế nào, trong lòng hần mang theo vài phần dò xét mở miệng nói: “Thứ cho tôi mạo muội, xin hỏi cô gái đi cùng Nhậm tổng là ai vậy?”

Tần Hiểu Hiểu hứng thú cười khế, anh ở ngoài và ở nhà thật sự khác biệt quá lớn, nhưng cô lại cảm thấy hứng thú với anh, việc này có tính là một phát hiện ngoài ý muốn không nhỉ, cô vuốt tóc mau, nhàm chán nhìn trời.

Nhậm Thiên Dã thu hết biểu cảm của cô vào mắt, anh cung chiều ôm cô vào lòng, khẽ cúi đầu nhìn cô: “Xin lỗi.”

Nói xong không đợi mọi người phản ứng đã ôm Tần Hiểu Hiểu đi đến khu nghỉ ngơi của bữa tiệc, để lại bọn người tới bắt chuyện đứng đó với một sự kinh ngạc.

Vì một người phụ nữ, lại có thể bỏ qua mặt mũi của những người trong giới thượng lưu, xem ra anh cực kỳ yêu chiều người phụ nữ này.

Xuyên Tử Lãng thu hết vào mắt, hần đứng trong góc hội trường uống sampanh, bóng lưng người phụ nữ kia hơi quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra đã gặp ở đâu, hần cảm ly sampanh lắc thật lâu, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng hình xinh đẹp kia.

“Sao hả, có phải cảm thấy rất nhàm chán hay không?”

Nhậm Thiên Dã đỡ cô ngồi lên ghế, khom lưng hôn lên trán cô: “Chờ anh một chút.”

Anh xoay người đi đến khu tiệc đứng.

Vài phút sau, bụng mấy món điểm tâm ngọt tinh xảo và nước trái cây tới đặt trên bàn: “Bảo bối, ném thử xem.”

Anh ghim một miếng trái cây lên, không coi ai ra gì đút vào Tàn Hiểu Hiểu.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Tàn Hiểu Hiểu hơi không quen khê nhũ lông mày, nhưng cũng phối hợp mở miệng nhỏ ra: “Rất ngọt.”

Sau đó cô nhận đĩa trái cây trong tay anh, bắt đầu ăn.

Nhậm Thiên Dã cung chiều cong môi lên, anh cho rằng Tàn Hiểu Hiểu sẽ khản trương, nhưng ngoài dự đoán, biểu hiện của cô rất tốt, thậm chí còn hơi tự nhiên khí phách.

Nếu là cô gái bình thường nhìn thấy loại trường hợp này đã sớm khản trương đến không biết làm sao, nhưng cô cảm thấy không thú vị, còn thoải mái tự tại, giống như cô đã từng trải qua trường hợp này trăm ngàn lần.

Trăm ngàn lần? Trong lòng Nhậm Thiên Dã cười thầm, sao có thể chứ, trước kia, trước kia Tàn Hiểu Hiểu chưa từng tham gia bữa tiệc thế này, cô ở nhà họ Tàn chỉ là một thiên kim giả thôi, nói trắng ra là hữu danh vô thực, bởi vì nhà họ Tàn đều do di út của cô định đoạt, nghe nói cơ hội ra nước ngoài học cũng bị bà di kia lấy cho con gái của mình.

Có thể đoán ra những năm qua cô đã sống thế nào, anh đau lòng nhìn cô gái đang chuyên chú ăn uống, giây phút này anh quyết định phải cung chiều cô cả đời, chỉ cần cô muốn, thì anh sẽ cho gấp trăm ngàn lần.

Tàn Hiểu Hiểu ăn uống rất tao nhã, cô không kiêu căng giống những cô tiểu thư nhà giàu kia, nhưng lại có khí chất cao quý đặc biệt của mình.

Anh cầm cái đĩa để, để qua một bên, ngồi xuống cạnh cô, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô trong lòng bàn tay, giọng dịu dàng mang theo dò xét: “Nếu em không thích, bây giờ chúng sẽ về, những chuyện khác giao cho Kim Thuần xử lý là được.”

Ngoài dự đoán, Tàn Hiểu Hiểu đưa tay khoác cánh tay Nhậm Thiên Dã, mặt mờ dựa sát vào anh, nói: “Thật sự không thích, nhưng bây giờ có anh lại thích.”

Có anh lại thích? Có ý gì, trong lòng Nhậm Thiên Dã suy tư, chẳng lẽ cô là vì anh nên mới —— không đợi anh phản ứng lại, Tàn Hiểu Hiểu đã bày ra nụ cười chiều bãi ngọt ngào động lòng người: “Dã, em nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta đi thôi.”

_ Hết chương 38 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 39: Tạm biệt Xuyên Tử Lãng

Tàn Hiểu Hiểu cười khuyh quốc khuyh thành, nụ cười xinh đẹp mê người, những người đàn ông khác ở đây đã sớm nghiêng ngã vì sắc đẹp của cô, nếu không phải cô được Nhậm Thiên Dã kéo ở bên người, những người đàn ông kia đã xum xoe chạy tới từ lâu rồi, cô nhìn thấu hết mọi chuyện, nhưng không để trong lòng, bởi vì không có một ai, có thể lọt vào mắt cô, muốn làm người đàn ông của Tàn Hiểu Hiểu cô? Bọn họ đầu thai một ngàn lần nữa cũng không đủ tư cách!

Loại dạ tiệc này cô không muốn tham gia, ngoại trừ sợ bị người không nên thấy để mất tới, còn có, bản thân cô cũng không có hứng thú, đương nhiên lúc này hứng thú của cô là người đàn ông bên cạnh mình, như vậy dù cho không có hứng thú cũng hơi có hứng thú.

Bọn họ đang đi đến trung tâm phòng tiệc, trên sân khấu có một người đàn ông mặc lễ phục dạ hội màu hồng phấn kiểu Anh đang đứng, hắn có cánh mũi thẳng tắp, hai tròng mắt sâu thẳm, màu xanh ngọc, Tần Hiểu Hiểu không xa lạ gì với đôi mắt này, bởi vì cô đã gặp một lần, là anh ta, Tần Hiểu Hiểu nói thầm trong lòng, trên mặt vẫn giữ nụ cười ngọt ngào.

“Xin chào các bạn! Hoan nghênh mọi người đã đến tham dự bữa tiệc chào đón em gái tôi, tôi thay em gái tôi cảm ơn mọi người trước, sau đó em gái tôi sẽ đàn một khúc bằng đàn vi-ô-lông để cảm ơn mọi người, hy vọng mọi người sẽ thích, cuối cùng tôi chúc mọi người đêm nay chơi đùa vui vẻ! Cảm ơn.”

Giọng đàn ông trầm thấp, diễn thuyết vừa phải, vô số cô gái mê muội vì hấn, thậm chí phía dưới còn có người xì xào bàn tán: “Anh ấy thật là đẹp trai!”

“Ừ, anh ấy là người thừa kế duy nhất của Xuyên thị Xuyên Từ Lăng!”

“Lấy anh ta chẳng khác nào được ngồi trên ngai vàng phu nhân tổng giám đốc Xuyên thị.”

“Đó là chuyện tôi tha thiết ước mơ.”

“Cơ hội tới, đợi lát nữa tôi phải kiểm soát nói chuyện phiếm vài câu với anh ta, nếu có số điện thoại, không phải —— hi hi.”

“Ngừng mơ đi, Xuyên Từ Lăng là người an phận, nhân viên công ty cũng chưa từng gặp anh ta, lần này vì em gái mình nên anh ta mới ra mặt chủ trì, chắc chắn anh ta sẽ lập tức rời khỏi đại sảnh.”

“Như vậy sao được, tôi muốn làm phu nhân tổng giám đốc Xuyên thị...”

Xuyên Từ Lăng đi xuống, đi tới chỗ hai người Nhậm Thiên Dã, lúc trên sân khấu hấn đã nhìn thấy người phụ nữ làm cho hấn thần hồn điên đảo kia, hấn còn nhớ lúc cô mặc chiếc đầm len kia có bao nhiêu xinh đẹp, dung nhan xinh đẹp vòng eo thon nhỏ, làm cho hấn động lòng, khi hấn biết cô là người phụ nữ của Nhậm Thiên Dã, trong lòng không khỏi hơi âm ảm, và còn có không cam lòng, đứng, không cam lòng, hấn đường đường tổng giám đốc tập đoàn Xuyên thị, là một trong tứ đại gia tộc của thành phố cũng, tại sao cô lại là người phụ nữ của Nhậm Thiên Dã, cảm giác bất công lập tức sinh ra trong lòng.

Xuyên Từ Lăng đi tới trước mặt Tần Hiểu Hiểu, những người phụ nữ khác sớm đã ghen tỵ muốn chết, hừ, bên người cô đã có một người đàn ông cao lớn đẹp trai, mà giờ nam thần trong lòng bọn họ cũng đi tới trước mặt cô, sao bọn họ có thể không đố kỵ.

Không đếm xỉa đến cái nhìn của người khác, Xuyên Từ Lăng vừa nhìn thấy Tần Hiểu Hiểu thì lập tức mừng rỡ, hấn liền khôi phục thái độ bình thường, chào hỏi Nhậm Thiên Dã: “Cảm ơn Nhậm tổng đã tới tham gia dạ tiệc, hy vọng đêm nay hai người sẽ chơi vui vẻ!”

Hấn nâng ly rượu lên đụng vào ly của Nhậm Thiên Dã, nhấp một miếng: “Cô Tần, không ngờ cô cũng tới, đúng là hân hạnh!”

Nhậm Thiên Dã không uống rượu, anh chỉ nâng ly tượng trưng rồi để xuống, nghe thấy Xuyên Từ Lăng nói chuyện với Tần Hiểu Hiểu như thế, anh không vui nhử mảy: “Sao vậy, Xuyên tổng rất quen thuộc với vợ tôi?”

Vốn dĩ chỉ kéo tay, lúc này lập tức đổi thành ôm eo, không khí giương cung bạt kiếm quanh quần giữa hai người, Nhậm Thiên Dã có tham muốn giữ lấy mệnh mẽ.

Lúc Xuyên Từ Lăng nghe được câu ‘vợ tôi’ thì mặt trầm xuống, nhưng qua giây lát hấn lại khôi phục thái độ bình thường: “Ồ? Hóa ra cô Tần là vợ của Nhậm tổng?”

Lúc hấn nói những lời này thì giống như rất bất ngờ, mang theo ngơ ngơ và khiêu khích, hấn cong môi, nói tiếp: “Chúng tôi có quen không thì còn phải hỏi phu nhân của anh mới biết được, đúng không Nhậm tổng?”

Đôi mắt xinh đẹp như sao của Nhậm Thiên Dã neho lại: “Ồ ——? Trước giờ tôi chưa từng nghe báo bối của tôi nhắc tới anh, phải không báo bối?” Anh nghiêng răng khi nói hai chữ chữ nhắc tới.

Tần Hiểu Hiểu nhìn anh nguy hiểm híp mắt, đối mặt với Xuyên Từ Lăng, cô cảm thấy tình cảnh lúc này rất thú vị, bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm kéo mặt anh qua, động tác vô cùng mập mờ, ghé sát lỗ tai anh nói nhỏ: “Dã, anh đang ghen phải không?”

Nhậm Thiên Dã chẳng trả lời, xoay đầu nhướn mày, đôi mắt thâm thúy sáng quắc nhìn cô, hạ giọng nói: “Nếu không em cảm thấy thế nào?”

Tần Hiểu Hiểu cười ngọt ngào nhìn Xuyên Từ Lăng: “Xin lỗi nhé Xuyên tổng, mảnh khốc đến gần của anh đã OUT, hy vọng anh đừng dùng chiêu này lần hai, để tránh bị người chê nha.”

Nói xong còn đá lông neho với hấn, đôi mắt nhìn như quyến rũ, thật ra bên trong đều là khinh thường.

Mặt Xuyên Từ Lăng trầm xuống, hấn lập tức nhìn chằm chằm Tần Hiểu Hiểu như nhìn con mồi, cười nói: “Tuy nói không tính là rất quen thuộc, nhưng chúng ta cũng đã từng gặp nhau mặt mặt một lần, cô Tần sẽ không quên nhanh như vậy chứ.”

“Xuyên tổng, từ quen này không hợp dùng ở trên người anh.”

Tần Hiểu Hiểu từ từ đi đến trước mặt Xuyên Từ Lăng, nâng ngón trỏ lên lắc lư trước mặt hấn: “Bởi vì trước giờ tôi chưa từng nhớ anh, tại sao lại nói quên chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40: Thua tôi thì sẽ múa thoát y

Xuyên Từ Lăng nghe Tần Hiểu Hiểu nói vậy thì sửng sốt, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, đôi mắt màu lam thâm thúy giống như muốn nhìn thấu nội tâm người khác, người phụ nữ này rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không cần ai bảo vệ cũng có thể đánh bại người khác, người phụ nữ này rất phức tạp, phức tạp như một con hồ ly giả hoạt làm đôi phương hãm sâu vào vũng bùn không thể tự thoát ra, đối với sự phát hiện mới bất thành linh này, hắn rất hưng phấn, càng như vậy thì càng kích thích sự hứng thú hắn với cô, có ý tứ, người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng hợp khẩu vị của hắn.

“Xuyên tổng, tôi nghĩ vợ tôi đã trả lời xong vấn đề của anh, như vậy không có việc gì, chúng tôi xin lỗi không tiếp được.”

Không đợi Xuyên Từ Lăng đáp lại, Nhậm Thiên Dã đã ôm cô đi xa.

Xuyên Từ Lăng nhìn theo bóng lưng hai người, nghiền ngẫm thật lâu, hắn giờ ly rượu lên ngửi hương thơm rượu, uống một hớp, ngâm trong miệng một lát mới nuốt xuống.

“Anh nhìn cái gì vậy?” Một người đàn ông từ trên lầu đi xuống thấy Xuyên Từ Lăng thì dừng bước đứng bên cạnh hắn.

“Phong —— cảnh ——.”

“Ồ? Ở đây khắp nơi đều là phong cảnh, không biết anh xem trọng chỗ nào? Ừ ——, để em đoán một chút, là cô này, là cô đó, hay là cô kia!”

Lúc nhìn thấy Tần Hiểu Hiểu, thì giật mình há hốc mồm: “Sao cô ta cũng tới?”

Xuyên Từ Lăng nhìn theo tầm mắt hắn, khẽ nheo mắt: “Cậu biết cô ấy?”

“Dạ, em biết cô ấy, nhưng cô ấy không biết em.”

“Ồ? Nói thử xem.”

“Anh còn nhớ người phụ nữ em nói với anh không?”

“Cậu nói ——.”

“Đúng vậy, chính là cô ấy!”

Tiếng nhạc du dương vang lên, tất cả khách khứa ở đây dừng nói chuyện, xoay người nhìn lên sân khấu, trên sân khấu có một cô gái xinh đẹp mặc bộ váy dài vàng nhạt ưu nhã đang ngồi trên ghế nhẹ nhàng kéo ra giai điệu động lòng người, đàn vi-ô-lông ở trong tay cô ta kéo ra âm thanh tự nhiên, tất cả mọi người bị âm thanh động lòng người này làm say mê, cô gái kéo đàn vi-ô-lông chính là em gái của Xuyên Từ Lăng – Xuyên Chi Hạ.

Tần Hiểu Hiểu và Nhậm Thiên Dã tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống, anh tỉ mỉ giúp cô vuốt tóc mai, tròng mắt Tần Hiểu Hiểu lộ ra sự gọi cảm đầu độc: “Dã, vừa nãy em biểu hiện thế nào?”

Nhậm Thiên Dã hài lòng giương cao môi mông, đặt một nụ hôn lên gương mặt trắng nõn của cô: “Bảo bối, biểu hiện của em rất xuất sắc.”

Tần Hiểu Hiểu cười ngọt ngào rồi không nói nữa, cô gái trên sân khấu kéo đàn vô cùng thuần thục, nhưng đáng tiếc, mặc dù như vậy vẫn bị Tần Hiểu Hiểu nghe ra một âm không hoàn chỉnh, đây có tính là một tý vết không, cô ta muốn biểu hiện, chỉ cần hiệu quả và lợi ích, cho nên mới xuất hiện sai lầm nhỏ này, người ngoài không hiểu nên không nghe ra, dù hiểu cũng chưa chắc nghe ra, nhưng đụng phải Tần Hiểu Hiểu, coi như cô ta xui, bởi vì Tần Hiểu Hiểu có thính giác khác hẳn với người thường, cho nên nghe nhạc cũng vô cùng sắc bén nhạy cảm, cô có thể nghe được âm cao người thường nghe không được, âm vực cô nghe thấy vô cùng rộng lớn.

Một khúc kết thúc, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm, cô ta cười ngọt ngào trong tiếng vỗ tay, cô ta vô cùng kiêu căng, không bằng anh trai của cô ta Xuyên Từ Lăng, an phận nội liêm, Tần Hiểu Hiểu rất khinh thường kiểu người như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác ghét cái gì đến cái đó.

“Học trường Nhậm, thật vui khi anh có thể tới tham gia dạ tiệc mừng em về nước.”

Cô ta đã đi từ trên sân khấu xuống, cười nói tự nhiên đi tới trước mặt Nhậm Thiên Dã.

Mặt Nhậm Thiên Dã không chút thay đổi nhìn cô gái kia, bất động thanh sắc kéo bàn tay nhỏ bé của Tần Hiểu Hiểu: “Không cần khách sáo, tôi tới là do Xuyên tổng mời, dù sao cũng đã cạnh tranh nhiều năm trên thương trường, nên lui tới thì phải lui tới.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Xuyên Chi Hạ trắng bệch, cô ta cắn chặt môi dưới không lên tiếng nữa, vì anh xuất hiện nên cô ta mới chăm học khổ luyện một tháng để kéo được bài này, cùng anh chỉ vì mặt mũi của anh trai mới đến chứ không phải vì cô ta, điều này làm cho người luôn luôn kiêu ngạo tự mãn là cô ta không thể nào chịu nổi.

Cô ta không cam lòng bấu môi nói: “Học trường Nhậm, mặc kệ anh vì nguyên nhân gì, em đều vui mừng chào đón anh.”

Cô ta dừng một chút lại nhìn Tần Hiểu Hiểu: “Cô gái này nhất định là thư ký của Nhậm tổng, có thể làm thư ký của Nhậm tổng hẳn là có chỗ hơn, phương diện tài nghệ tự nhiên càng hơn người, không biết cô gái xinh đẹp này có thể vì các vị khách ở đây và chơi một bản hay không?”

Mặt Nhậm Thiên Dã trầm xuống, vừa muốn mở miệng, đã bị Tần Hiểu Hiểu dè cánh tay lại ý bảo đừng nói gì cả, cô ưu nhã đứng lên: “Cô Xuyên muốn nghe tôi đàn không phải là không thể, nhưng nếu chỉ là khuấy đàn mà không đánh cược hi thật sự là hơi không thú vị không phải sao?”

“Vậy cô muốn đánh cược cái gì?”

Xuyên Chi Hạ hást cằm cao ngạo nhìn cô.

Tần Hiểu Hiểu không bị nét mặt của cô ta làm tức giận, chỉ cười yếu ớt nói: “Đánh cược cây đàn vi-ô-lông của cô, thế nào?”

“Được! Nhưng nếu cô thua thì sao?”

Xuyên Chi Hạ dứt khoát đáp ứng, rồi vẫn không quên khiêu khích.

Tần Hiểu Hiểu nhìn mọi người, đôi mắt vô cùng mê hoặc, cô làm động tác cởi quần áo sau đó nhìn mọi người cười ngọt ngào: “Tôi múa thoát y vũ cho mọi người xem, thế nào?”

“Íu ýt —.”

Tiếng huýt sáo vang lên, một đám người xem kịch vui đã nhao nhao chờ đợi, bọn họ hy vọng Xuyên Chi Hạ thắng, như vậy bọn họ có thể xem biểu diễn múa thoát y miễn phí, huống chi còn do người phụ nữ của Nhậm Thiên Dã múa, vừa nghĩ đã thấy kích thích.

Nhậm Thiên Dã nghe thấy bọn họ đánh cược, nhú mày kéo tay Tần Hiểu Hiểu, “Bảo bối, em —.”

“Dã, đừng nói chuyện, em biết rõ anh muốn nói cái gì.”

Tần Hiểu Hiểu ôm cổ anh nói nhỏ: “Em bảo đảm sẽ không làm anh mất mặt, đợi tí nữa sẽ có kịch vui, tin tưởng em, đừng cản em.”

Xuyên Chi Hạ đứng một bên đã sớm bị hành động của bọn họ làm đổ kị, tại sao người phụ nữ bi ổi này có thể khoác cánh tay lên cổ học trường Nhậm, còn anh em em, đúng là làm người ta chán ghét, Xuyên Chi Hạ oán hận siết chặt quả đấm, thân thể khẽ run, ngay cả móng tay khảm vào thịt cũng không thấy đau, cô khốn này, đợi tí nữa chắc chắn mình sẽ làm cho cô ta đẹp mắt, làm cho cô ta xấu hổ!

Xuyên Từ Lăng bị tiếng động bên này hấp dẫn lại, khi hắn thấy em gái mình muốn PK với Tần Hiểu Hiểu, đáy mắt nóng lên muốn ngăn cản lại bị em gái tức đỏ mặt đẩy ra: “Anh, chuyện này không cần anh lo, hôm nay em chỉ muốn dạy dỗ cô ta này một chút.”

“Hạ, em đừng làm loạn!”

Xuyên Từ Lăng dùng giọng cũng chỉ có hai người có thể nghe được.

“Không, anh, nếu anh ngăn cản, đừng trách em không nhận người anh trai này!”

Xuyên Từ Lăng bất đắc dĩ thở dài, hắn hiểu tính tình của em mình, chuyện đã quyết định thì không thể nào thay đổi, mặc dù hắn không biết tài nghệ Tần Hiểu Hiểu ra sao, nhưng cảm thấy cô là một nhân vật rất lợi hại.

Cũng tốt, cho Hạ nếm thử mùi vị thất bại, như vậy sau này con bé cũng sẽ không tự kiêu nữa.

_ Hết chương 40 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41: Dạy dỗ ác nữ (1)

Tần Hiểu Hiểu đi theo Xuyên Chi Hạ lên sân khấu, dưới sân khấu đã tụ tập một đám người xem kịch vui, đôi mắt lạnh thấu xương của Nhậm Thiên Dã chăm chú nhìn người phụ nữ trên sân khấu, đám đưng vào người phụ nữ của Nhậm Thiên Dã anh, ngày tốt của Xuyên Chi Hạ này coi như chấm dứt.

Tần Hiểu Hiểu nhìn đám người sượt sân khấu, vui vẻ cười một tiếng, lấy được tràng vỗ tay nhiệt liệt, cô không nhanh không chậm quán tóc, lại không nói mình muốn dùng nhạc cụ gì. Xuyên Chi Hạ đứng bên cạnh cười giễu cợt: “Cô Tần, cần nhạc cụ gì cứ nói với tôi, nhà họ Xuyên chúng tôi có đầy đủ.”

Mái tóc đen nhánh rủ vron trên bờ vai tuyết trắng của Tần Hiểu Hiểu, từng sợi tóc tản ra mùi thơm mê hoặc, cảm dỗ người khác, không quan tâm sự chăm chọc của Xuyên Chi Hạ, cô tà mị nói: “Dùng cái này là được rồi.”

Chi thấy cô lấy một cây trâm từ tóc ra, phía trên cây trâm là hoa văn được thêu bằng sợi tơ xanh biếc, nhìn thật thanh nhã khác biệt, đang lúc mọi người còn mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra, cô giống như biết ma thuật làm cây trâm biến hình, cây trâm nhanh chóng biến thành một kim đan len, tuy là cây kim đan len nhưng lại khác với những cây thông thường, bởi vì cây kim này được tạo thành hoàn toàn từ bạch kim, đầu kim được làm từ kim cương cứng rắn, nói đúng hơn đây là một món hàng xa xỉ, các cô gái nhìn cây kim sáng chói kia, mắt mê ly, trong lòng nghĩ nếu có thể có nó thì tốt biết bao, cánh đàn ông cũng vì công nghệ tinh diệu này mà thần phục.

Nhậm Thiên Dã âm thầm thần phục trong lòng, trên mặt vẫn lạnh lùng trước sau như một, bảo bối của anh có món đồ quý giá như vậy từ lúc nào, tại sao anh lại không biết.

Tần Hiểu Hiểu lấy 12 cái ly từ phục vụ, bên trong chứa rượu vang, cô xếp thành một hàng theo thứ tự, sau đó rót thêm rượu vào, cách thức rót rượu làm Xuyên Chi Hạ đứng bên cạnh choáng váng, đứng ngơ ngác như tượng gỗ nhìn từ cử động của Tần Hiểu Hiểu.

“Tôi đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu rồi.” Tần Hiểu Hiểu ngồi trên ghế dựa mềm, dùng kim bạc gõ lên ly rượu, âm nhạc dễ nghe phát ra, tiếng nhạc như nước chảy mây trôi chậm rãi đi vào lòng mỗi người, làm dịu cơ thể và trái tim của bọn họ.

“Ừ, tiếng nhạc rất thoải mái, làm cho người ta thư giãn.” Có người bình luận.

Có người say mê nhắm hai mắt lại: “Thần khúc, thần khúc, hay!” Nam nữ đều bị tiếng nhạc của Tần Hiểu Hiểu thuyết phục, có tình nhân ôm nhau hôn môi, có người đàn ông xạ lạ đặt tay lên vai người phụ nữ, người phụ nữ cũng rất hưởng thụ sự vuốt ve, Tần Hiểu Hiểu nhìn biểu hiện của đám nam nữ dưới sân khấu, cười một tiếng, tiếp tục.

Xuyên Chi Hạ đã sớm say mê trong tiếng nhạc, cô ta dùng ngón tay cắm vào tóc vuốt ve đầu mình, miệng rên nhẹ: “Ừ, thật thoải mái.”

Lúc này Nhậm Thiên Dã cảm thấy cơ thể có một chút khác thường, anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn Tần Hiểu Hiểu đang gõ nhạc trên sân khấu, đây là loại âm nhạc gì, tại sao trước kia anh chưa từng nghe, hơn nữa dường như tiếng nhạc này có ma lực, làm cho người ta buông lỏng say mê trong đó, càng kỳ dị hơn là sẽ người cảm lòng không được, ví dụ như hành động của đám trai gái xung quanh lúc này, anh nhìn đám trai gái đang vuốt ve, hôn nhau, tầm mắt của anh cũng bắt đầu mơ hồ, cuối cùng đây là loại âm nhạc gì.

Xuyên Từ Lăng nghe được tiếng nhạc này, mặt lập tức trắng bệch, cô ta, tại sao cô ta lại biết được loại âm nhạc này!

Hắn đã được nghe một lần ở nước D, đây không phải là loại nhạc bình thường, mà là loại nhạc không chế và nhiếp hồn, ăn mòn thần kinh của người khác, người có thính giác đều sẽ biến thành cái xác biết đi mặc cho người đánh nhạc điều khiển.

Hắn muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng cổ họng nghẹn khuất không thể phát ra tiếng nói, dường như cảm nhận được phản ứng của Xuyên Từ Lăng, Tần Hiểu Hiểu ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đập vào mắt Xuyên Từ Lăng, hắn chủ động ngậm miệng.

“Keng——” Tiếng nhạc hơi ngừng, mọi người dần tỉnh hồn lại từ trong si mê, Tần Hiểu Hiểu rất hài lòng biểu hiện của bọn họ, rất tốt, nhiếp hồn thuật của mình vẫn chưa suy giảm.

Đám người tỉnh hồn lại ra sức khen ngợi Tần Hiểu Hiểu, có người còn nói muốn nghe một lần nữa, kết quả cuộc so tài đã rõ, Xuyên Chi Hạ ôm đàn violon thừa dịp mọi người không chú ý muốn chạy trốn, nào ngờ giọng nói ác liệt của Tần Hiểu Hiểu vang lên: “Cô Xuyên muốn đi đâu vậy?” Xuyên Chi Hạ bị Tần Hiểu Hiểu gọi thì sững sốt một chút, cô ta ngơ ngác cầu khẩn nhìn Xuyên Từ Lăng phía dưới, Xuyên Từ Lăng nhú mày, cứ như không thấy em gái mình.

Xảo quyết, nhưng dù sao cũng là người nhà, hắn trầm giọng nói: “Cô Tần, Chi Hạ còn nhỏ, cuộc đánh cược cứ coi như xong đi.”

“Ồ?! Xuyên tổng, là do cô Xuyên chủ động đánh cược với tôi, vậy cũng được, chứng tỏ người nhà họ Xuyên các người nói chuyện không giữ lời?!”

“Đây——” Xuyên Từ Lăng bị hỏi á khẩu không trả lời được, há hốc mồm không biết nên nói gì mới tốt.

“Xuyên tổng, làm người phải giữ chữ tín, nếu lần này người thua là tôi, anh sẽ cầu xin cô ta tha cho tôi sao?! Ha ha, tôi nghĩ anh sẽ không!” Dừng một chút Tần Hiểu Hiểu tiếp tục nói: “Nhưng nếu cầu xin tha thứ có tác dụng, vậy còn phải đánh cược để làm gì?!” Ánh mắt sắc bén trực tiếp lấy đi hồn phách người khác, Xuyên Từ Lăng bị cô nhìn thì đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt sắc bén này, thật sự là hung hăng xé nát tim hắn! Cô ta, rốt cuộc cô ta là ai?!

Xuyên Chi Hạ nhìn anh trai mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì tức giận, cô ta phẫn hận nhìn Tần Hiểu Hiểu đang đứng giữa sân khấu: “Xuyên Chi Hạ này đã chấp nhận đánh cược, thứ này cho cô!” Tuy là nói vậy, nhưng tay cô ta vẫn siết chặt đầu đàn không buông, đây là món quà quý giá nhất của cô

ta, là phần thưởng vua nước Anh cho cô ta, phần thưởng dành cho người ưu tú nhất học viện LY, nào ngờ hôm nay lại bị thua mất, thua Tần Hiểu Hiểu, cô ta thật sự không cam lòng, nhìn những ly rượu trước mặt, cô ta lại tính toán: “Cô Tần cũng coi như thư ký của Nhậm tổng, chắc hẳn từ lượng rất kinh người, những ly rượu này nếu đổ đi thì rất đáng tiếc, không bằng cô Tần hãy uống hết?”

Mười ly rượu đầy làm cho đám nam nữ dưới sân khấu hít vào một hơi, mặc dù là rượu vang nhưng cũng là rượu, huống chi còn là mười ly đầy, cái này, rõ ràng là đang làm khó người khác!

Tần Hiểu Hiểu cười lạnh: “Sao hả, cô không chịu thua!” Xoay người nhìn Xuyên Chi Hạ, trong mắt lộ ra ánh sáng khát máu, người này, đáng chết!

Xuyên Chi Hạ bị Tần Hiểu Hiểu nhìn như thế thì vô cùng sợ hãi, trái tim cô ta đập nhanh, a——! Ánh mắt thật đáng sợ, cảm giác như đã chết trăm ngàn năm, cô ta rũ mắt xuống nhìn về phía khác, nhìn những người dưới sân khấu, cô ta hơi an tâm một chút, sắc mặt âm trầm nhỏ giọng nói: “Tôi không có ý đó, nhưng nếu bỏ những ly rượu này thì rất đáng tiếc không phải sao.”

“Tôi uống.” Nhậm Thiên Dã đi lên đứng bên cạnh Tần Hiểu Hiểu, anh cầm một ly rượu đặt lên môi, lạnh giọng nói: “Hy vọng cô Xuyên giữ lời, nếu không tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào làm cho Xuyên thị không thấy được ánh mặt trời ngày mai!”

—— Hết chương 41 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42: Dạy dỗ ác nữ (2)

Xuyên Chi Hạ nghe Nhậm Thiên Dã nói, sợ đến mức mặt trắng xanh, trong mắt xuất hiện nước mắt uất ức, học trưởng lại vì người phụ nữ này mà muốn diệt Xuyên thị, cô ta phải cứu vãn: “Học, học trưởng, vừa rồi em chỉ nói giỡn, nói giỡn thôi, mấy ly rượu này anh không cần uống, không cần uống.”

Xuyên Chi Hạ liên tục xua tay, nhìn thấy Nhậm Thiên Dã thay Tần Hiểu Hiểu uống rượu, trong lòng cô ta giống như có cả hăm giấm, chua xót vô cùng, nếu, nếu biết vậy thì đã nói là mình uống, như vậy học trưởng sẽ uống thay mình, mình cũng có thể nhân cơ hội bày tỏ tình yêu với anh ấy. (@@)

Nhậm Thiên Dã không liếc cô ta dù chỉ là một cái, cho dù cô ta khóc như mưa cũng chẳng liên quan, từng ly rượu đỏ được anh uống, Tần Hiểu Hiểu nhìn cổ họng anh, yết hầu lên xuống vô cùng hấp dẫn.

Đứng bên cạnh anh làm cơ thể cô nảy sinh cảm xúc khác thường, lúc này cô rất muốn hôn anh, đương nhiên cô cũng làm như vậy, khi anh uống xong ly rượu cuối cùng, cô vòng tay ôm cổ anh, hôn lên đôi môi kia, môi anh hơi lạnh, vị rượu còn vương lại, Tần Hiểu Hiểu chơi đùa dùng lưỡi liếm sạch rượu ở mép anh, dần dần anh cũng đáp lại, hô hấp nhanh hơn, bá đạo chui thẳng vào miệng nhỏ của cô, hôn cơ thể mềm mại nóng bỏng của cô, bàn tay to của anh dần đặt sau lưng cô, lưu luyến vuốt ve, như có dòng điện chạy qua cơ thể, cô lập tức tỉnh hồn lại khẽ đẩy anh ra, cầm đặt trên vai anh: “Đã, đủ rồi!”

Anh cúi đầu, thổi khí bên tai cô, nói khẽ: “Bảo bối, tối nay anh muốn em.”

Không khí mập mờ giữa hai người liên tục tăng lên, bọn họ coi tất cả mọi người thành không khí, đứng trên sân khấu tán tỉnh nhau, cô liếc mắt nhìn những người phía dưới, lý trí của anh cũng lập tức chạy về, đám người dưới sân khấu nhìn thấy cảnh đẹp này, bọn họ thậm chí mong đợi, hai người sẽ làm gì đó trên sân khấu cũng không tệ.

Tin đồn Nhậm Thiên Dã không gần nữ sắc bị phá vỡ trong tối nay, mọi người đã thấy anh nhiệt tình như lửa, các cô gái dưới sân khấu đều hận vì người được anh hôn không phải mình, kiểu đàn ông cấm dục này khi nhiệt tình thì sẽ mạnh mẽ vô cùng, bọn họ đều muốn ném thư mùi vị đàn ông. ... Một người đàn ông mắt xanh nhìn chằm chằm vào Nhậm Thiên Dã không rời một giây.

Xuyên Chi Hạ bên cạnh đã tức sôi máu, tiện nhân, tiện nhân, dám hôn học trưởng Nhậm trước mặt nhiều người như vậy, coi tao có xé rách mặt nạ hồ ly của mày không! Cô ta tức đến nỗi đã quên ánh mắt kinh khủng của Tần Hiểu Hiểu, tìm chết hét lên: “Học trưởng Nhậm, cô ta thật sự không biết xấu hổ!”

Tần Hiểu Hiểu cười tự nhiên: “Ồ? Cô nói xem tôi không biết xấu hổ chỗ nào?”

“Cô, cô dám hôn anh ấy trước mặt mọi người, đó chính là không biết xấu hổ!”

Nhậm Thiên Dã nhướn chặt lông mày, xem ra cô ta đã quên lời cảnh cáo của anh, rất tốt, vậy thì đừng trách anh tàn nhẫn!

Tần Hiểu Hiểu đi tới trước mặt Xuyên Chi Hạ, cười nhìn cô ta, không nói câu gì, ánh mắt phảng phất như đang nhìn người chết! Xuyên Chi Hạ bị cô nhìn như vậy, mặt mày xanh mét, ngu si không nhúc nhích, môi lay động nhưng không nói được gì, sợ một giây tiếp theo sẽ bị ánh mắt của cô lăng trì mà chết.

Cô lấy cây đàn violon Xuyên Chi Hạ đang cầm trong tay, cười lạnh một tiếng: “Thật sự là đàn rất tốt, a——.”

Khi mọi người chưa kịp phản ứng, đàn violon đã bị bẻ gãy thành hai nửa, “Rắc rắc——.” Đàn vỡ tan tành, tất cả mọi người đều sợ đến nỗi quên phản ứng, ngơ ngác nhìn chuyện đang diễn ra trên sân khấu.

“A———!” Xuyên Chi Hạ khôi phục tinh thần, xoay người xông tới chỗ Tần Hiểu Hiểu: “Đưa đàn violon cho tao, đàn violon!”

Tần Hiểu Hiểu không nhúc nhích, lười biếng nhìn, khinh thường giễu cợt người đang la lối om sòm trước mặt, một giây trước khi cô ta chạm vào cô, Nhậm Thiên Dã đã đứng chắn trước cô, vung tay lên, đánh tay cô ta ra, Xuyên Chi Hạ bị đẩy lùi một cái, anh lạnh lùng nhìn Xuyên Chi Hạ: “Người phụ nữ của tôi, cô có gan thì cứ đụng vào!”

Xuyên Từ Lăng chạy lên đỡ Xuyên Chi Hạ dậy, đôi mắt cô ta ngập nước nhìn anh trai mình: “Anh, đàn violon bị gãy rồi, nó là món quà quý giá nhất!”

“Được rồi, Chi Hạ, đừng nói nữa, anh biết.”

Xuyên Từ Lăng đau lòng nhìn khủy tay xung đỏ của em gái mình, lạnh lùng đối mặt với Nhậm Thiên Dã: “Nhậm tổng, có phải anh nên cho tôi một lời giải thích không?”

“Xuyên tổng, anh nói những câu này thì không đúng rồi, khách mời ở đây đều thấy Xuyên Chi Hạ vô lý trước, mà người làm anh là anh còn dung túng nên mới có kết quả thế này, bây giờ anh muốn nói lý với chúng tôi, anh không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Tần Hiểu Hiểu đứng cạnh Nhậm Thiên Dã, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng hung ác, từng chữ nói ra đều là châu ngọc, làm người khác không thể chống đỡ.

“Dã, chúng ta đi.”

Xuyên Chi Hạ cắn môi không cam lòng kêu một tiếng: “Mày———.”

Tần Hiểu Hiểu xoay người giơ tay lên, làm động tác dừng lên tiếng, khí thế ác liệt làm cô ta mất hết ngôn ngữ, khách dưới sân khấu chủ động nhường đường cho Nhậm Thiên Dã và Tần Hiểu Hiểu, hai người nắm tay nhau rời đi.

———— Hết chương 42 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43: Người đàn ông của cô

Trong phòng, anh tham lam hôn cô: “Hiểu Hiểu của anh, em có biết hôm nay em quyến rũ bao nhiêu không, anh rất thích em như vậy!”

Anh điên cuồng gặm cắn vai cô, để lại nhiều dấu răng, vô cùng hấp dẫn.

Ngã xuống giường, Nhậm Thiên Dã nắm cảm xinh xắn của Tần Hiểu Hiểu, đôi mắt thanh thủy cẩn thận chu đáo, Tần Hiểu Hiểu hơi nheo mắt, hai má đỏ hồng mê hoặc lòng người! Anh khẽ hôn lên chân mày của cô, lông mi, cánh mũi, môi, giống như đang nâng niu một bảo vật quý giá, Tần Hiểu Hiểu bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, khi anh vén váy cô lên, cô lại nhẹ nhàng nói với anh mấy chữ: “Đi cả của em đến.”

Anh lập tức ngẩn ngơ, ngừng lại, trên mặt đều là không dám tin, ngay cả hơi thở nóng hổi cũng chợt nguội xuống, biểu cảm ần nhẫn đau khổ, sải bước chạy về phía phòng tắm.

Phòng tắm nhanh chóng vang lên tiếng nước chảy rào rào, cô nằm trên giường, cong môi nhìn về phía phòng tắm, người đàn ông này thật thú vị, thậm chí cô còn cảm thấy anh rất đáng yêu, thỉnh thoảng trêu chọc anh một chút cũng vui, cô phát hiện bây giờ mình càng ngày càng thích sống chung với anh, nghĩ đến nếu có một ngày thật sự phải rời khỏi anh, có lẽ cô không bỏ được.

Lúc Nhậm Thiên Dã đi ra, Tần Hiểu Hiểu đang nằm trên giường đọc sách, đáng vẻ khi cô đọc sách nhìn rất đẹp, một bên tóc bị rơi xuống, nghe được tiếng mở cửa, cô ngước đầu lên, nhìn thấy thân hình cường tráng của anh, cơ bắp rõ ràng, màu da lúa mạch vô cùng quyến rũ, nước từ tóc chảy dài xuống thấm vào khăn tắm đang quấn nửa người dưới.

Tần Hiểu Hiểu hài lòng nhìn vóc người của anh, cô cười ngọt ngào liếc mắt đưa tình với anh, hình ảnh mỹ nam tắm, thật sự đẹp đến ngấy, nhất là người này còn là người đàn ông của cô, trong đầu cô chợt lóe lên bốn chữ này, cô không thể tưởng tượng nổi lúc đầu, từ lúc nào mà mình lại có ý nghĩ này? Thật sự không biết đây là chuyện tốt hay———.

“Đang nhìn gì vậy?”

Anh duỗi một tay kéo chân ra, ôm cô vào lòng, xấu xa gặm vành tai cô: “Bảo bối, có phải em nên bồi thường cho anh một chút không?”

Tần Hiểu Hiểu nghịch ngợm đẩy môi anh ra, ngón trỏ khẽ vuốt môi anh, yếu ớt nói: “Vậy anh muốn em làm gì?”

Nhậm Thiên Dã lấy sách của cô đặt qua một bên, cầm tay nhỏ bé của cô, trong mắt dần hiện lên khát vọng: “Bảo bối, cho anh.”

Rất nhanh sau đó, anh thỏa mãn mỉm cười vuốt tóc cô, bảo bối, em thật giỏi! Đúng là bảo bối của anh. Tần Hiểu Hiểu vẫy vẫy cánh tay đau nhứt, hờn dỗi nhìn anh, Nhậm Thiên Dã đau lòng xoa tay cô, đặt lên môi, dịu dàng hôn.

Đêm dài đằng đẵng, một nam một nữ nằm trên giường, người phụ nữ đột nhiên mở mắt ra, cô nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, môi đỏ hơi cong lên, người đàn ông này, cô muốn.

.....

Trên giường công chúa rộng lớn, một cô gái đang ngủ rất không yên ổn, ánh mắt trong buổi dạ tiệc của Tần Hiểu Hiểu làm cô ta rất bất an, dĩ nhiên sự bất an của cô ta chỉ mới bắt đầu, Tần Hiểu Hiểu nhìn cô gái trên giường, lạnh lùng nhìn hồi lâu, người này rất không thức thời, đặc biệt Tần Hiểu Hiểu cô, như vậy cô sẽ không để cô ta sống tốt.

Cô nhẹ nhàng đè lên gò má mềm mại của cô ta, vốn ngủ không sâu, Xuyên Chi Hạ bị cảm giác lạnh lẽo trên mặt đánh thức, khi chạm phải một đôi mắt lạnh như băng thì lập tức hoảng hốt bật dậy, nắm góc chân lúi về sau: “Mày, mày vào bằng cách nào?”

———— Hết chương 43 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 44: Không kiên nhẫn

Cảm giác lạnh lẽo làm mặt cô ta tái nhợt, Tần Hiểu Hiểu khom người, đôi mắt xinh đẹp kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta: “Nói đi, cô muốn tôi bắt đầu từ chỗ nào, hay bắt đầu từ chỗ này nhé?” Kim loại sắc bén rà lên mặt Xuyên Chi Hạ, trượt đến cổ.

“Mày, mày muốn làm gì! Đây là nhà tao, tao cảnh cáo mày đừng có làm loạn!”

“Ha ha.... Vậy mày cứ thử kêu một tiếng xem, xem thử kim của tao nhanh hay mày thét nhanh!”

Xuyên Chi Hạ cắn chặt môi, không nói nữa, hoảng sợ nhìn Tần Hiểu Hiểu, sau đó nước mắt tràn ra, điềm đạm đáng yêu thấp giọng nói: “Cầu xin cô, cầu xin cô tha cho tôi, tôi bảo đảm, bảo đảm sẽ không đánh chủ ý lên người học trưởng Nhậm nữa, tôi bảo đảm.”

“Ha ha——, mày tưởng tao không nhìn ra mày đang dùng thủ đoạn như trong buổi tiệc lúc nãy sao, nếu đổi thành người khác có lẽ sẽ tha cho mày, nhưng trong mắt Tần Hiểu Hiểu tao chưa bao giờ có hai chữ ‘tha thứ!’”

Xuyên Chi Hạ nhấn một cái nút nào đó trên giường, ngay khi cái nút được nhấn, Tần Hiểu Hiểu hung ác nắm cổ áo Xuyên Chi Hạ: “Tiện nhân! Dám dùng thủ đoạn với tao!”

Xuyên Chi Hạ đắc ý cười một tiếng: “Sẽ có người chạy tới ngay, tao muốn nhìn thử mày làm sao chạy trốn.”

“Ồ? Mày cho là mày gọi cứu binh, thì tao sẽ bị bắt?! Đúng là ngây thơ!”

Xuyên Chi Hạ chưa kịp trả lời, Tần Hiểu Hiểu đã cười ngọt ngào nói: “Biết Tuyên thiếu chết thế nào không?”

Cái chết ly kỳ của Tuyên thiếu đã làm chấn động cả thành phố, càng làm người ta lo sợ bất an là Tuyên thị tan rã trong một đêm, bây giờ chỉ đang kéo dài hơi tàn, không biết do ai gây nên, dù cảnh sát đã điều tra một tháng cũng không tra được gì, chỉ có thể kết luận là do trả thù.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ là——.”

Xuyên Chi Hạ che miệng không dám nói nữa.

“Không sai!”

Tần Hiểu Hiểu đi lên, giờ kéo muốn cắt tay cô ta, hai mắt cô ta tròn to, nhắm mắt lại, ngắt đi: “Tao thay đổi ý định rồi, lập tức giải quyết mày thì quá hời cho mày đúng không? Chi bằng—— ha ha.”

Xuyên Chi Hạ đột nhiên bật dậy: “A——! Cô ta tới, tới! Anh ơi, nhanh tới bảo vệ em!”

Xuyên Từ Lăng ở phòng kế bên nghe tiếng chạy vào, hấn lấy Xuyên Chi Hạ đang ngồi trên giường: “Hạ Hạ, Hạ Hạ, không sao cả, em gặp ác mộng thôi, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

Xuyên Chi Hạ nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu theo bản năng, khi nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia thì lập tức khóc nức nở: “Anh ơi, anh ơi, người phụ nữ kia tới tìm em, ánh mắt của cô ta thật khủng khiếp, cô ta muốn giết em, em rất sợ, thật sự rất sợ!”

“Ngoan, Hạ Hạ ngoan đừng khóc, ở đây không có người phụ nữ nào hết, không có, em chỉ thấy ác mộng thôi.”

Xuyên Từ Lăng ôm Xuyên Chi Hạ đầu rồi bù nước mắt giàn giụa, bàn tay to dùng sức xoa đầu cô ta: “Ngoan, ngoan, đừng khóc, đừng khóc.”

Từ sau bữa tiệc đó thì biểu hiện của Xuyên Chi Hạ rất bất thường, đặc biệt là ban đêm cô ta thường xuyên hét lên, biểu hiện vô cùng bất thường, Xuyên Từ Lăng lo lắng nhìn em gái, rốt cuộc là bị gì?

Buổi sáng Nhậm Thiên Dã xoay mình, chỗ bên cạnh trống không, bên giường đã lạnh, anh mở mắt ra nhìn quanh bốn phía, sau đó cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một bóng dáng quen thuộc đi vào, tay cầm một cái khăn nóng lau mồ hôi, thấy anh thức rồi thì cười ngọt ngào đi tới.

“Sao em dậy sớm vậy?”

Anh đau lòng nắm cánh tay nhỏ bé lạnh ngắt của cô, ân cần hỏi.

“Dì cả tới, cơ thể không thoải mái, đi vận động một chút.”

Tần Hiểu Hiểu để khăn lông vào tủ đầu giường, thuận thế ngồi vào lòng anh, dùng trán cọ trán anh.

Nhậm Thiên Dã ôm cơ thể mềm mại lạnh lẽo của cô, đắp chăn lên cho cô, khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo chút trách cứ và ân cần nói: “Bất cẩn quá, mau đắp chăn nằm nghỉ, chờ một chút anh xuống lầu nấu cháo đậu đỏ cho em.”

“Đã, xem ra anh rất rành về dì cả của em.”

Cô trêu ghẹo nói.

Rành? Nhậm Thiên Dã nghĩ thầm trong lòng, anh vốn không biết ngày này của phụ nữ nên chú ý cái gì, nhưng vì cô nên anh mới nghiên cứu, nếu không phải vì cô, anh sẽ không quan tâm mấy chuyện này.

Anh nghiêm túc đắp chăn cho cô xong mới đi xuống lầu nấu đồ ăn, không lâu sao dưới lầu truyền đến tiếng nôi chén va chạm, Tần Hiểu Hiểu nằm trên giường bất giác mỉm cười, cô càng ngày càng thích người đàn ông này.

Một chén cháo đậu đỏ bỏ máu được làm xong, anh vừa muốn bung chén cháo lên lầu thì điện thoại đột nhiên vang lên, đặt chén cháo xuống, anh lấy đi động ra nhìn tên trên màn hình, đôi mắt tối lại, nghe điện thoại, anh lạnh giọng nói: “Chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể điện thoại cho con sao?”

“Ông nội, tại sao lại là ông?”

“Ừ, cũng may, con còn nhớ bộ xương già này.”

Bên kia điện thoại dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Đưa cô gái kia về nhà một chuyến.”

“Cái gì?”

“Thiên Dã, là mẹ.”

Nhậm Thiên Dã nghe được giọng nói bên kia điện thoại thay đổi thì im lặng, người kia cũng nhận ra ý anh, cho nên không chờ anh lên tiếng đã nói: “Đưa con gái kia mẹ đã thấy rồi, trừ đáng đáp tạm được thì gia thế không xứng với nhà họ Nhậm chúng ta.”

“Bà điều tra cô ấy!”

Rõ ràng, giọng nói của anh mang theo thuốc súng, không có một chút tôn kính với trưởng bối: “Đừng đụng vào cô ấy! Nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn!” (D: Anh hãy cứ lo cho bà ấy đi, đừng lo cho chị Hiểu... =)))

“Mày——!”

Bên kia còn muốn nói gì nữa nhưng bị Nhậm Thiên Dã không kiên nhẫn cúp ngang, ném điện thoại lên ghế salon, anh đốt một điếu thuốc lá, phìên nảo hít hai cái rồi vút, dùng chân nghiền nát, liếc nhìn cháo nóng trên bàn, bung lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45: Cháo rất ngon

“Ăn lúc còn nóng!” Nhậm Thiên Dã bung một chén cháo đậu đỏ nóng hổi đi tới trước giường.

Tần Hiểu Hiểu bò dậy từ trong chăn, nhận chén cháo ăn từng ngụm: “Ừm——, nóng quá!”

“Cẩn thận một chút, mau há miệng ra cho anh nhìn xem!”

Anh khăn trương buông chén xuống, kiểm tra miệng Tần Hiểu Hiểu, trong mắt tràn đầy đau lòng và khăn trương.

“A——.”

Tần Hiểu Hiểu khôn khéo há mồm ra để anh kiểm tra, không chớp mắt nhìn động tác và biểu cảm của anh.

“May mắn không bị phỏng, để anh thổi rồi em hân uống.”

Nhậm Thiên Dã cúi đầu dịu dàng thổi cháo, tay cầm muỗng khuấy nhẹ, sau đó ngẩng đầu lên múc một muỗng cháo, dịu dàng nhìn cô: “Anh đút em.”

Một muỗng cháo ấm áp nuốt vào miệng, dạ dày ấm áp, Tần Hiểu Hiểu cảm thấy toàn thân cũng thoải mái ấm áp lên, tâm trạng đặc biệt vui vẻ.

Anh nhìn biểu cảm của cô, bắt tri bắt giác cong môi: “Ăn miếng nữa.”

Tần Hiểu Hiểu lại phối hợp ăn thêm, cô hài lòng liếm môi, chọc cho yết hầu anh bắt đầu lên xuống: “Xem ra cháo rất ngon, anh cũng muốn thử một chút.”

“Đáng tiếc, em ăn hết rồi, anh có muốn đi làm thêm một chén không?”

“Không cần.”

“A?”

Tần Hiểu Hiểu chỉ cảm thấy môi bị tấn công, ngược mặt nhìn tuấn nhan gần ngay trước mắt, lông mi của anh rất đẹp, dài cong đen nhánh, cánh mũi cao thẳng y như thần Hy Lạp cổ đại làm người ta mê muội, Tần Hiểu Hiểu chậm rãi nhắm mắt lại phối hợp với anh, tay bắt tri bắt giác leo lên cánh tay anh.

Nhậm Thiên Dã không buông tha bất kỳ một xó xỉnh nào trong miệng cô, tấn công nồng nhiệt đến khi cô xụi lơ trong ngực anh, cho đến khi cô rên lên, anh mới lưu luyến kết thúc nụ hôn nóng bỏng: “Ừ, đúng như anh đoán, uống ngon thật.”

Anh liếm môi, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, cười tà mị.

Hè đến làm cho tiệm đồ ngọt của Tiểu Ưu làm ăn ngày càng tốt, vì tiệm buôn bán tốt nên Tiểu Ưu thuê thêm hai nhân viên, như vậy cô sẽ không bận rộn đến choáng váng đầu óc.

“Này——, Phục vụ!”

Một cặp nam nữ mặc áo tình nhân rồng về phía Tiểu Ưu.

“Phục vụ, phục vụ, gọi cô đó! Không nghe thấy hả?!” Thanh niên không nhịn được lại rống mấy tiếng, nghiêng cổ, một bộ anh đây là du côn.

“A——, đến ngay, đến ngay, xin hỏi quý khách cần gì?”

Tiếng rống to làm Tiểu Ưu hồi thần, vội vàng chạy nhanh tới bàn đôi tình nhân kia.

“Cho chúng tôi một phần việt quất!”

Cô gái ôn a ôn ền ôm cổ tên thanh niên, liếc nhìn Tiểu Ưu.

“Được, xin chờ một chút.”

Tiểu Ưu không vì bọn họ mà trở nên gấp gáp, cô ôn hòa nhã nhặn tiếp đãi.

“Ê! Bạn gái tôi thích Monkey này, chúng tôi là hội viên, muốn lấy cái này!”

Tên thanh niên dánh về lưu manh ôm chặt cô gái đi lên, cánh tay khác lười biếng chỉ về phía cạnh quầy.

“Cái này dùng để tích lũy để đổi, xin quý khách trình thẻ hội viên, chúng tôi giúp quý khách kiểm tra điểm tích lũy có được không.”

Cô gái soát túi nhưng không tìm thấy. Nhỏ giọng lầm bầm với tên thanh niên mấy câu, đôi mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm Monkey trong quầy không rời.

“Rồi sao, không tìm được thẻ hội viên sẽ không cho à?! Bọn tôi là những người thường xuyên tới đây tiêu tiền, cho một món đồ hư thì tính là gì?”

Tên thanh niên càng nói càng bất thiện, nói xong câu này lại còn có hành động thô lỗ.

Tiểu Ưu tức đến đỏ mặt, nhưng cô vẫn kiên nhẫn giải thích: “Xin lỗi quý khách, nếu quý khách không có thẻ hội viên chúng tôi có thể làm miễn phí cho quý khách, nhưng Monkey này phải đủ điểm tích lũy mới đổi được, nếu lần sau quý khách mang thẻ hội viên đến chung tôi có thể——.”

“Đủ rồi! Bọn tôi không có thẻ hội viên đó rồi sao! Rốt cuộc cô có cho hay không!”

Tên thanh niên cắt ngang lời nói của Tiểu Ưu, đặt tay lên quầy chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Như vậy nhé, tôi sẽ cho quý khách chìa khóa nhỏ hoặc giấy dán, quý khách thấy được——.”

Tiểu Ưu nổi giận cắn chặt môi, chịu đựng cơn tức giải thích.

“Ai cần cái thứ đồ bỏ kia! Bọn tôi muốn cái đó!”

Tên thanh niên lại cắt ngang lời nói của Tiểu Ưu lần nữa, ngang ngược chỉ vào lỗ mũi Tiểu Ưu rống to.

“Quý khách, cái này thật sự cần có điểm tích lũy mới đổi được.”

“Đừng nói nhảm với tôi, cô cho hay không cho!”

Tên thanh niên vô lại đến cực độ, thậm chí còn giơ tay đẩy Tiểu Ưu mấy cái, làm cho mọi người trong cửa hàng chú ý.

“Không—— cho——!”

Một giọng nói lạnh lùng truyền tới, bóng dáng cao lớn xuyên qua đám người đi tới. ...

—— Hết chương 45 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 46: Hương vị khiến người ta nhớ nhưng

Lãnh Diệt Thành lướt qua đám người đứng đối mặt với tên thanh niên và cô gái trẻ, chiều cao 1m91 làm cho tên thanh niên cảm thấy thấp bé, hần sờ mũi nhìn người đàn ông lạ trước mặt: “Con mẹ nó mày ai hả?! Đừng xen vào việc của người khác!”

Lúc cô gái trẻ nhìn thấy Lãnh Diệt Thần thì trong mắt đều là si mê, cho đến khi cô ta nghe tiếng bạn trai mình la hét mới phản ứng lại, cô ta tóm lấy vạt áo bạn trai mình, im lặng đứng bên cạnh.

Khi Tiểu Ưu nhìn thấy Lãnh Diệt Thần thì mở to mắt, há hốc mồm, còn chưa mở miệng đã nghe anh nói: “Mẹ mày không dạy mày phải súc miệng sạch sẽ rồi mới nói chuyện à?!”

Nam thanh niên đi tới trước mặt Lãnh Diệt Thần, ngẩng đầu lên, ánh mắt độc ác trừng anh: “Con mẹ nó, mày nói cái gì? Tao nghe không rõ!”

Nói xong làm động tác ngoáy lỗ tai vô cùng thô tục.

“Ồ——? Thế này thì nghe rõ chưa!”

Lãnh Diệt Thần bước lên đưa tay siết chặt lỗ tai tên thanh niên, làm hần đau đến mức nhe răng trợn mắt, tên thanh niên giơ tay lên muốn gạt Lãnh Diệt Thần ra, Lãnh Diệt Thần lại né tránh rất nhẹ nhàng, một quyền vô ích, tên thanh niên lão đảo vọt tới góc bàn: “A ——.”

Hần đau hô ra tiếng, những người xem náo nhiệt đứng chỉ trỏ, có người còn che miệng cười trộm, rất hào hứng.

“Giờ là lúc tiệm bánh ngọt đóng cửa, mong mọi người tự giác rời khỏi.”

Lãnh Diệc Thần nhìn bọn họ rồi phun ra một câu lạnh như băng, không nói nhiều, nhưng lại làm người ta kính sợ.

Đám người rời khỏi rất nhanh, trong tiệm chỉ còn lại hai nhân viên, tên thanh niên, cô gái trẻ và Tiểu Ưu, nhân viên đi đóng cửa lại, để tránh bị người vây xem ảnh hưởng làm việc ăn trong tương lai, nhân viên nhanh chóng đóng cửa, kéo rèm cửa sổ xuống, trong nháy mắt cả tiệm yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cô gái trẻ đỡ tên thanh niên lên, tên thanh niên bị dạy dỗ, đã không ngông nghênh như lúc này, nhưng hắn còn chưa chịu thua mà nghiêng ngả đứng lên nhờ sự giúp đỡ của cô gái kia.

“Còn có thể đứng lên được? Ha ha ——.”

Lãnh Diệc Thần lạnh lùng cười ra tiếng.

“Mày đánh tao bị thương, tao phải tới cục cảnh sát kiện mày tội cố ý gây thương tích!”

“A ——, tao còn nghĩ là nhân vật lợi hại nào, thì ra chỉ là miếng trứng mềm! Được, cứ việc đi kiện, tao chờ.”

“Mày ——!”

Nghe Lãnh Diệc Thần nói vậy, tên thanh niên ý thức được người đàn ông trước mặt hắn không chọc nổi, hắn nuốt nước bọt: “Hôm nay coi như tao xui xẻo, chúng ta đi!”

Hắn kéo tay phải cô gái trẻ, muốn rời khỏi lại bị Lãnh Diệc Thần ngăn lại.

“Nói —— xin lỗi ——!”

“Cái gì?!” Tên thanh niên nhìn người đàn ông kiêu ngạo trước mặt, lửa giận thoáng cái vụt lên, kiêng kỵ lúc này đều ném ra sau đầu, hắn nhắc chân vung quyền đánh Lãnh Diệc Thần, Tiểu Ưu khẩn trương nhìn bọn họ trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài, anh ta, anh ta ngàn vạn lần đừng có chuyện gì, cô yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Tên thanh niên chân đá Lãnh Diệc Thần, anh nghiêng người một cái tránh khỏi công kích của tên thanh niên, anh lập tức chéo hai tay của tên thanh niên ra sau lưng: “Tao chỉ đếm tới ba, nói —— xin lỗi ——!”

Lãnh Diệc Thần lạnh lùng nói, dù là bây giờ thời tiết đang rất nóng nhưng sự lạnh lẽ từ trên người anh làm tên thanh niên rét run.

“Ồi ời ——! Anh, Anh buông tôi ra trước, tôi sẽ, nói, xin lỗi.”

Tên thanh niên đau đến chảy mồ hôi lạnh, hắn cầu xin lại không được anh để ý, Lãnh Diệc Thần bắt đầu đếm, đồng thời gia tăng lực trên hai cánh tay của tên thanh niên.

“Một——, hai——.”

“Tôi xin lỗi, tôi nói xin lỗi!”

Tên thanh niên kêu rên nói, khom lưng ngẩng đầu nhìn Tiểu Ưu, trong mắt tràn đầy sợ hãi: “Thành thật xin lỗi bà nội, là con có mắt mà không nhìn thấy thái son đụng vào bà, bà đại nhân đại lượng tha cho con đi, xin lỗi, thành thật xin lỗi...”

“Cút ——!”

Lãnh Diệc Thần lạnh lùng phun ra một chữ, đá một cước vào trên mông tên thanh niên.

Nhìn hai người kia chật vật rời khỏi, trái tim treo lơ lửng này giờ của Tiểu Ưu cuối cùng cũng rơi xuống, trong đôi mắt sáng tràn đầy biết ơn: “Hôm nay, hôm nay thật sự cảm ơn anh, nếu không tôi không biết nên làm gì bây giờ.”

“Ừm——, muốn cảm ơn tôi mà còn không mời tôi uống ly nước?”

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Diệc Thần cong lên, trêu chọc cong môi nhìn Tiểu Ưu.

“A, được, lập tức có cà phê.”

Động tác Tiểu Ưu thuận thực tự mình pha cà phê cho Lãnh Diệc Thần, không lâu sau một ly cà phê bốc hơi nóng, hương thơm nồng nàn được bung tỏa: “Có cà phê rồi, mau uống thử.”

Lãnh Diệc Thần cầm ly ngửi một cái rồi nhẹ nhàng uống một miếng, động tác rất ưu nhã: “Ừ, không tệ.”

Tiểu Ưu vui vẻ, mỉm cười: “Sau này cà phê của anh tôi bao hết.”

“Ồ—?”

Lãnh Diệc Thần cười yếu ớt nói: “Mọi lúc mọi nơi?”

“Ặc?”

“Ha ha —, đùa thôi, nhưng cà phê cô pha, hương vị làm cho người ta nhớ nhung.”

Anh chính là người đàn ông một tuần trước đến trong tiệm Tiểu Ưu chỉ ngồi yên uống cà phê, làm Tiểu Ưu chú ý, Tiểu Ưu cho rằng người đàn ông này sẽ không trở lại, lại không ngờ hôm nay anh lại đến, hơn nữa còn giúp cô, đây có tính là nhân duyên không, Tiểu Ưu trầm nghĩ, Lãnh Diệc Thần đang uống cà phê lại giống như biết thuật đọc tâm, nói: “Sao vậy, cho là tôi sẽ không tới nữa?”

“Hà —? Sao anh biết?”

Nói xong Tiểu Ưu muốn cắt đứt đầu lưỡi của mình, đây không phải là không đánh đã khai sao.

“Ha ha —, từ trong mắt của cô nhìn ra được.”

Uống cà phê xong thì Lãnh Diệc Thần đứng lên, sờ đầu búp bê xoã tung của Tiểu Ưu: “Cô yên tâm, mấy người kia không dám tới làm phiền cô nữa đâu, cầm lấy cái này, có lẽ sau này cô sẽ dùng tới.”

Tiểu Ưu nhìn theo bóng lưng Lãnh Diệc Thần lớn tiếng nói: “Tôi có thể làm bạn với anh không?!”

Lãnh Diệc Thần dừng bước xoay người ngoái đầu nhìn lại: “Chúng ta không phải bạn bè sao, còn nữa nhớ kỹ tôi chỉ uống cà phê cô pha thôi nha.”

Cái gì? Anh ấy nói mình và anh ấy là bạn! Tiểu Ưu đắm chìm trong kinh ngạc, anh đã sớm đi mất, mình lại, hoàn toàn không biết anh ấy tên gì, cuối cùng nên gọi anh ấy thế nào đây, Tiểu Ưu bắt đầu suy tưởng đủ thứ, hai nhân viên sau lưng nháy mắt lẫn nhau, xem ra bà chủ của chúng ta đã yêu rồi, đúng vậy, đúng vậy, hình như người kia còn là một cao phú soái đây, ừ, bà chủ rất hạnh phúc! Hai người đồng thời bốc lên bọt khí tình yêu...

Lincoln màu đen chạy trên đường lớn, người đàn ông trong ô tô nghiêm túc, người phụ nữ ngồi bên cạnh cũng yên tĩnh nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, đây là lối đi đến biệt thự tư nhân, con đường này trước kia cô chưa từng tới, đoán hẳn là chỗ của nhà họ Nhậm, cây tùng hai bên đường cao ngất, giống như binh sĩ bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Tại sao Nhậm Thiên Dã lại đột nhiên dẫn mình tới đây, Tần Hiểu Hiểu không biết, nhưng chuyến đi này sẽ không yên bình, tuy nhiên, Tần Hiểu Hiểu cô đâu phải là thiện nam tín nữ gì, nhất là nhân cách ban đêm càng ngày càng chiếm nhiều thời gian của thân thể này, nắm vận mệnh trong tay.

—— Hết chương 46 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47: Linh

Từ xa xa có thể nhìn thấy một nhà kiến trúc xưa được bao bọc trong bụi cây trọc trời, Nhậm Thiên Dã mở mắt ra, Tần Hiểu Hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh, dùng ánh mắt hỏi anh đến muốn đưa mình tới chỗ nào.

Bàn tay ấm áp của anh đặt lên trên bàn tay nhỏ của cô, lưu luyến vuốt ve, thần nhiên nói: “Đây là nơi anh sinh ra.”

“Hóa ra là nhà anh.” Tần Hiểu Hiểu gật đầu.

“Không, nơi này không phải.”

Anh phủ nhận lại không giải thích quá nhiều, ôm cô vào lòng nhẹ nhàng an ủi, cửa chính trang nghiêm của căn nhà từ từ mở ra, xe hơi lái vào.

Bộ đàm được nối máy: “Chuyện gì.”

“Nhậm tổng, hạng mục thi công làng du lịch của chúng ta có công nhân bị thương, không biết phóng viên lấy được tin tức từ đâu, giờ đang không kiêng nể đăng tin sự cố lần này, tôi đã cố hết sức phong tỏa tin tức, nhưng vẫn kè hờ, bởi vì chuyện này mà giá cổ phiếu của chúng ta đã giảm năm điểm, giờ cổ đông đều tụ tập trong phòng họp chờ anh tới.”

Nhậm Thiên Dã nhíu mi nhìn nhà chính gần ngay trước mắt, anh trầm giọng nói: “Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại anh bảo lái xe quay đầu về, chuyện bảo đảm an toàn của làng du lịch từ trước đến nay vẫn rất tốt, anh rất yên tâm, nhưng bây giờ đột nhiên lại nói có công nhân bị thương, mà phóng viên lại biết nhanh như vậy, nên biết chỗ thì công làng du lịch là ngoại ô vắng vẻ, phương tiện giao thông còn đang xây dựng, ai sẽ chú ý chỗ đó? Trừ phi là có người có ý sắp xếp.

Đôi mắt đẹp như sao của Nhậm Thiên Dã nguy hiểm nheo lại, người này trong lòng anh đã biết, anh gọi một chiếc xe tới đưa Tần Hiểu Hiểu về biệt thự, mình thì lái xe tới tập đoàn.

Trong phòng họp yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Kim Thuần nói người nhà của công nhân bị thương đang ở bệnh viện não loạn yêu cầu bồi thường, rải tiền giấy đầy đại sảnh bệnh viện, còn kêu khổ với phóng viên báo tập đoàn RT hung ác, tuyên bố muốn kiện tập đoàn RT.

“Đủ rồi!”

Nhậm Thiên Dã cắt đứt tự thuật của Kim Thuần: “Lập tức phái người đến bệnh viện dàn xếp, làm cho gọn gàng, chỗ phóng viên tôi sẽ bảo Tu Mục giải quyết.”

“Dạ, tổng giám đốc, tôi lập tức phái người đi làm.”

“Tôi muốn thấy giá cổ phiếu tăng lại trong hai ngày.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

“Sự kiện lần này hiển nhiên là có người cố ý dàn xếp, nhưng xin các cổ đông yên tâm, tôi đã có phương án giải quyết hoàn mỹ, chắc chắn mọi người sẽ không tổn thất chút lợi ích nào.”

“Có những lời này của Nhậm tổng chúng tôi đã yên tâm rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Như vậy xin hỏi Nhậm tổng có biết lần này là ai cố ý gây chuyện với tập đoàn RT chúng ta không?”

“Người này là ai thì thứ cho tôi chưa thể nói cho mọi người, nhưng tôi bảo đảm nhất định sẽ không để cho người này sống tốt!”

Cổ đông tán đồng, Nhậm Thiên Dã dặn Kim Thuần đi liên lạc Tu Mục, Tu Mục nhanh chóng lái xe đến, đi thang máy tốc hành lên phòng tổng giám đốc: “Cốc cốc cốc.”

“Vào đi.”

Tu Mục đi vào, hỏi ngay: “Tìm tôi có chuyện gì, không phải mèo con của cậu lại bị thương chứ?”

Hắn mang theo vài phần trên chọc tìm chỗ ngồi xuống.

Nhậm Thiên Dã sắc lạnh liếc Tu Mục một cái làm cho hắn cảm miệng: “Cậu cho người tới trung tâm bệnh viện đuổi phóng viên đi, lần này có người cố ý gài phóng viên đưa tin bôi đen chúng ta, và cả trên internet, trên báo chí cũng phải dọn sạch sẽ, tôi tin tưởng năng lực của cậu.”

Tu Mục khẽ ngẩng đầu: “Tôi đi làm ngay.”

Hắn nhắc chân đi ra khỏi cửa, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại: “Chiếc Land Rover của cậu đã chạy rất lâu rồi.”

Nhậm Thiên Dã không chút thay đổi cảm chòm chìa khóa xe ném về phía Tu Mục, hắn chụp lấy, cong môi: “Cảm ơn.”

Nghề nghiệp của Tu Mục là bác sĩ, nhưng sản nghiệp của gia tộc hắn tòa soạn Lí Thị, dưới cờ là nhiều tòa báo, nhưng hắn không muốn thừa kế sản nghiệp gia tộc, nên mới không ai biết thân phận khác của hắn.

Tần Hiểu Hiểu ở trong biệt thự đan khăn quàng cổ, giờ tay hoạt động gân cốt, có tiếng mở cửa, cô tưởng anh về nên đặt đồ xuống nghênh đón, lại bị hòng súng lục đen ngòm chìa vào mũi.

“Đến rồi à?”

Tần Hiểu Hiểu không đếm xỉa tới hòng súng, cười quyến rũ: “Anh vẫn như trước, thích đùa giỡn như vậy.”

“Tiểu thư, nếu như lần này tôi không đùa thì sao?”

“Có ý gì?”

Trong mắt Tần Hiểu Hiểu có thêm nửa phần cảnh giác, lui về chỗ kim đan lên, “Không phải là anh cũng như bọn họ, đến mời tôi về sao?”

“Tôi tới mời cô, chẳng qua là mời cô lên đường!”

Dứt lời tiếng súng vang lên, Linh ác độc nhắm ngay ngực cô.

Tần Hiểu Hiểu bắt được kim đan len, nhanh chóng lộn một vòng tránh khỏi viên đạn: “Linh ——! Anh không phải do ông ta phải tới!”

Tần Hiểu Hiểu mỉm cười, trong mắt lộ ra sự u ám độc ác.

“Cô nói đúng rồi, rất không khéo là có người muốn mạng của cô, lại đúng lúc tìm được tôi, cho tôi một khoản tiền lớn.”

Linh thối khỏi trống toát ra dưới họng súng, trào phúng liếc xéo cô gái trên mặt đất: “Cô cũng biết mà, lấy tiền người thay người tiêu tai, huống chi mạng của cô thật sự có giá trị!”

“Đó là ai!”

“Chuyện này cô hãy đi hỏi Diêm Vương đi!”

Bằng —— bằng ——, Linh liên tục nổ hai phát súng, trên thảm lông cừu có thêm hai cái lỗ, còn bốc khói: “Ha ha, không ngờ cô rời khỏi lâu như vậy, mà thân thủ vẫn rất lợi hại, có thể tránh thoát ba viên đạn của tôi, nhưng tiếp theo không biết cô còn may mắn như vậy hay không.”

“Linh, anh dám đối với tôi như vậy không sợ ông ta biết sẽ giết anh sao!”

“Sợ? Ha ha, nếu tôi đã dám làm như thế, thì đã nghĩ kỹ đường lui, đến lúc đó tôi có thể nói là cô phản kháng không muốn về, sau đó cô cướp súng lục của tôi, tôi lại sợ làm cô bị thương nên giành súng với cô, kết quả lao súng cướp cô, cô bất hạnh bị bắn chết, tôi tự nổ một phát tạ tội là được rồi.”

“Hèn hạ!”

Tần Hiểu Hiểu cầm lấy kim đan len từ từ nâng lên, trong mắt phát ra sự tàn khốc kinh người.

“Cảm ơn tiểu thư đã khen ngợi, nhưng có tôi hôm nay là do cô tiến cử không phải sao?”

Tần Hiểu Hiểu giận quá hóa cười, không tránh né đi đến chỗ Linh: “À ——, được, vậy đừng trách tôi không niệm tình cũ nào, thanh lý tên phản đồ này!”

———— Hết chương 47 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 48: Cô ấy là vợ con

Trong phòng tổng giám đốc tập đoàn RT, Nhậm Thiên Dã cảm thấy, mí mắt giật liên tục, trong lòng rất bất an: “Kim Thuần, ở đây giao lại cho cậu, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi, tôi về biệt thự trước.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Nhậm Thiên Dã không ngừng lại, cầm chìa khóa xe bước nhanh đi ra khỏi phòng làm việc, Kim Thuần nhìn theo bóng lưng anh, cười cười, kể từ khi tổng giám đốc ở cùng cô Tần, cuộc sống đã trở nên quy luật, trước kia liều mạng tăng ca mà giờ trở thành người đàn ông tốt, còn săn sóc tinh tế quan tâm cô Tần, trên mặt cũng không còn lạnh băng, chuyện này trước kia ngay cả nghĩ hần cũng không dám nghĩ, xem ra lần này tổng giám đốc gặp đúng người rồi.

Cùng thời gian đó, trong biệt thự, Linh đang nã đạn về phía Tần Hiểu Hiểu, Linh là cao thủ trong tổ chức, am hiểu sử dụng súng lục mini, bắn cực chuẩn, hần thích sưu tầm súng lục, mỗi lần giết người đều dùng những cây súng lục khác nhau, dùng lời của hần thì đó là tạo ra vì người sắp chết, súng của hần rất ít trật, gần như vừa bắn đã trúng chỗ hiểm.

Hần biết rõ Tần Hiểu Hiểu chưa bao giờ dùng súng, dùng lời của cô chính là nếu dùng sức thì chuyện việc giết người trở nên quá mức nhẹ nhàng không thú vị, cũng chính là phần tự tin này của cô nên hôm nay Linh mới có cơ hội ra tay.

Tần Hiểu Hiểu liên tục tránh thoát ba viên đạn, cô đi về phía Linh trên mặt là nụ cười ngọt ngào, nụ cười này giống như có ma lực làm cho Linh ngẩn ra trong chốc lát, thừa dịp này, Tần Hiểu Hiểu bước lên trước dùng kim đan len sắc bén đặt dưới hàm hần: “Linh, anh thua.”

Linh không ngờ tốc độ Tần Hiểu Hiểu lại nhanh như vậy, chỉ trong chớp mắt đã tới cạnh hần, xem ra là hần đánh giá thấp thực lực của cô, hần nhứ chặt mày, cả người khẽ nghiêng về phía sau, súng lục trên tay cũng bị Tần Hiểu Hiểu thoải mái lấy đi.

“Linh, anh biết không, súng trong mắt tôi là đồng nát sắt vụn, chỉ có mấy người các người mới coi nó như bảo bối, nhìn xem, giờ nó bị tôi lấy rồi, bảo bối của anh cũng không thể nào cứu được anh, không phải sao?”

Linh nhếch môi mỏng không nói chuyện.

“Nói đi, muốn chết thế nào.”

Tần Hiểu Hiểu giờ kim đan len lên áp sát hàm dưới của Linh, trong mắt tràn đầy khinh thường mỉa mai: “Nếu không tôi cho anh một cơ hội, chúng ta đánh cận chiến nhé?”

Linh khẽ gật đầu, Tần Hiểu Hiểu vút cây súng lục xuống, buông Linh ra, cô thích cảm giác giết người trong chớp mắt, nhưng đôi khi chơi trò mèo vờn chuột một chút cũng hay, không phải sao.

Ngay khi được buông ra, trong mắt của Linh xẹt qua ánh sáng tối tăm, đánh cận chiến với Tần Hiểu Hiểu, hấn điên rồi chắc, người phụ nữ này lúc trước giẫm đạp lên xác chết để sống sót, luận tốc độ, sự chịu đựng và lực bộc phát, hẳn đều không phải là đối thủ của cô, hẳn biết trước khi cô giết người thì thích làm cho đối phương sợ hãi, giãy vờ tinh thần, cho nên lần này hẳn đánh cược, chỉ cần cô không giải quyết hẳn ngay, thì hẳn có cơ hội nghịch chuyển.

Tần Hiểu Hiểu chợt thấy ánh mắt Linh có chỗ không đúng, còn chưa nghĩ ra thì hẳn đã móc một thanh súng lục mini màu bạc sáng loáng từ trong ngực ra, súng lục ‘bằng’ một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Nhậm Thiên Dã chợt thấy tim đau nhói, anh dừng xe ổn định tâm trạng, tại sao lại có cảm giác bất an như vậy, chẳng lẽ Hiểu Hiểu xảy ra chuyện gì?! Điện thoại đột nhiên vang lên: “Thiên Dã, chuyện làng du lịch ông có nghe thấy, giờ con về nhà chính một chuyện.”

“Ông nội, con không ——.”

“Con có ý gì? Chẳng lẽ con muốn ông thu hồi quyền hành của con ở tập đoàn RT?!”

Nhậm Thiên Dã không chút thay đổi cúp điện thoại, bây giờ không phải là lúc vạch mặt, anh không cam lòng cắn răng, đạp chân ga vòng xe chạy về nhà chính, bảo bối, anh sẽ về nhanh thôi, em nhất định phải chờ anh.

Lúc này biệt thự rất bừa bộn, ly rượu bị bể nát, cái bàn ngã lệch, rèm bị cho thấy ở đây vừa mới trải qua một trận chiến kịch liệt, vết máu trên mặt đất càng làm người ta ghê mình.

Trong nhà chính nhà họ Nhậm, Nhậm Thiên Dã mới vừa bước vào đại sảnh đã bị sắp hình trên bàn hấp dẫn, sắp hình chụp lại cảnh Nhậm Thiên Dã hôn Tần Hiểu Hiểu trong dạ buổi tiệc của Xuyên Chi Hạ, góc chụp vô cùng tốt, vừa nhìn đã biết là do một người khách dưới sân khấu chụp lại.

“Con không giải thích gì à?”

“Ông nội, ông đã thấy rồi, còn muốn con giải thích gì đây.”

“Vô liêm sỉ! Trước mặt mọi người mà dám làm ra chuyện đồi phong bại tục thế này, có phải con bị con hồ ly tinh đó làm mê mẩn đầu óc rồi không!”

Ông cụ Nhậm nên gây lên đất, làm mẹ Nhậm đang đi từ trên lầu đến xuống cả kinh.

“Ba, xin ba bớt giận.”

“Cô xem đi, cô xem ảnh chụp của thằng hư đốn này đi!”

Ông cụ Nhậm quăng sắp ảnh vào trước mặt mẹ Nhậm

Mẹ Nhậm nhìn ảnh chụp, sắc mặt càng lúc càng khó coi: “Thiên Dã, đây, đây cuối cùng là thế nào?”

“Ông nội, xin ông tôn trọng cô ấy, cô ấy không phải là hồ ly tinh, cô là vợ của con.”

“Cái gì?! Tụi bây, tụi bây đã ——?!”

Nhậm Thiên Dã ngắt đầu: “Hôn lễ được tổ chức vào ngày 21 tháng sau, nếu rảnh thì ông cứ tới dự.”

“Tao sẽ không tham gia hôn lễ của tụi bây, tao không cho phép mày cưới nó!”

Hai mắt ông cụ Nhậm tròn to: “Tao đã điều tra, là cô ta phá hư dạ tiệc của Xuyên thị, người ta mới trả thù chúng ta, người phụ nữ không hiểu chuyện như vậy làm sao có tư cách bước vào cửa chính nhà họ Nhậm chúng ta!”

“Không có bất cứ người nào xứng làm vợ của con hơn cô ấy, nếu ông cứ cố chấp như thế, thì con sẽ không lùi bước nửa bước!”

Đôi mắt Nhậm Thiên Dã lạnh băng tàn khốc, anh xoay người đẩy cửa đi ra ngoài. Để lại ông cụ Nhậm nổi điên sau lưng.

Quả nhiên đúng như anh đoán là Xuyên Tử Lăng giờ trò quý, dám đánh chủ ý lên người anh, đáng chết! Anh kéo cà vạt, đạp chân ga, đấu với Nhậm Thiên Dã anh, hẳn không đủ tư cách!

Linh che cánh tay bị thương chạy trốn tới kho hàng bỏ hoang ở ngoại ô, nếu không phải là hấn đánh lửa, chỉ sợ giờ hấn đã trở thành một thi thể lạnh lẽo, nhớ lại cuộc giằng co vừa nãy, bây giờ hấn còn cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Người phụ nữ kia đúng là ma quỷ, khi hấn giờ súng chuẩn bị bắn, cô liếc một cái đã nhìn thấu âm mưu của hấn, đâm vào cánh tay cầm súng của hấn, làm cho hấn đánh rơi súng lục, máu tươi lập tức chảy ra, hấn thấy trong mắt Tần Hiểu Hiểu toát ra sự khát máu và hưng phấn, hấn biết cô sẽ lập tức kết thúc tính mạng của mình, nên nhắm mắt tuyệt vọng chờ chết, vào lúc này lại nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa lớn, tiếng này Tần Hiểu Hiểu cũng nghe được, cô dừng bước lại, chần chờ, nên Linh có cơ hội chạy trốn, hấn liều mạng chạy như điên, cuối cùng trốn tới chỗ này.

Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng khôi phục nguyên trạng cho biệt thự, người đi vào cũng không phát hiện chút khác thường nào, chị Lý nấu ăn xách một giỏ rau dưa tươi mới đi vào phòng bếp, Tần Hiểu Hiểu đi vào phòng bếp lên tiếng chào chị, chị Lý nhiệt tình nói cho cô biết là Nhậm tổng bảo chị đến nấu cơm cho phu nhân, nói thân thể phu nhân không thoải mái, lo cô sẽ đói bụng, chị Lý vừa nói vừa hâm mộ, khen Tần Hiểu Hiểu có phúc.

Tần Hiểu Hiểu cười khẽ với chị Lý, Dã của cô đúng là càng ngày càng sắc sảo, tí mí, cô cũng càng ngày càng hưởng thụ sự ấm áp anh mang đến.

Đương nhiên, Tần Hiểu Hiểu không biết lần này mình cho Linh chạy thoát, đã làm thay đổi một số chuyện.

_ Hết chương 48 _

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 50: Chương 49: Thần Khí xuống bếp

Cô nằm trên salon ngủ say sưa, Nhậm Thiên Dã từ ngoài cửa đi vào thì thấy bức tranh người đẹp ngủ, anh cởi áo khoác ra đắp lên người cô, cô cảm nhận được cảm giác ấm áp nên thỏa mãn rục đầu một cái.

“Cô ấy ngủ bao lâu rồi?”

“Phu nhân đã ngủ được một tiếng, dựa theo lời dặn của ông chủ, nấu cháo giải cảm cho phu nhân, bây giờ chắc là cháo đã có tác dụng.”

“Phiền chị Lý rồi.”

“Ông chủ, đừng khách sáo, không có chuyện gì tôi về trước.”

Nhậm Thiên Dã phát tay, chị Lý thu dọn đồ đạc xong thì đi xuống.

Nhìn cô nằm ngủ, anh đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt cô, cảm giác như chạm vào tơ lụa, thật sự làm anh yêu thích không muốn buông tay. Trong không khí có mùi thuốc súng khác thường, anh nhạy bén ngửi ra, thứ mùi này không xa lạ gì, là mùi đạn, tại sao lại có đạn? Anh nghi ngờ nhú chặt mày, dò xét xung quanh phòng khách, nhanh chóng phát hiện một lỗ chấy nhỏ trên thảm, anh ngồi xuống lấy tay phui bụi, xem ra chuyện này vừa mới xảy ra không lâu, nếu anh đoán không sai thì đạn này được bắn ra từ súng giảm thanh mini.

Anh nheo mắt lại, toàn thế giới chỉ có năm gia tộc có loại súng lục này, hơn nữa những gia tộc này đều bán súng ống đạn dược, tại sao loại súng này lại đột nhiên xuất hiện trong nhà anh, trước giờ anh không có chút dây dưa nào với bọn chúng, chẳng lẽ——, anh nhìn chăm chăm Tần Hiểu Hiểu đang ngủ say, trong mắt xuất hiện sự phẫn nộ, chỉ mong anh đoán sai.

Nhậm Thiên Dã đi tới ghế salon, nhẹ nhàng ôm cô gái nhỏ còn đang ngủ say vào lòng, anh muốn để cô ngủ thoải mái hơn, mặc dù bây giờ trong đầu anh rất loạn, nhưng không thể ảnh hưởng đến sự cung chiều của anh dành cho cô, anh dịu dàng hôn lên môi cô, thỏa mãn cười khẽ.

Bé cô lên lầu, vừa bước được mấy bước, anh lập tức dừng lại, mùi máu tanh không dễ phát giác xông vào mũi anh, anh lui về sau một bước, thấy rõ vết máu loang lổ dưới chân, trên khuôn mặt lạnh lẽo lập tức xuất hiện sự nghiêm túc.

Đặt cô lên giường lớn, anh vội vàng kiểm tra khắp người cô, khi chạm đến eo cô thì có một cánh tay nhỏ bé hữu lực ngăn lại, bốn mắt nhìn nhau, cô cười ngọt ngào: “Dã, anh về rồi.”

Dứt lời, cô dần nói lỏng tay, khôi phục dáng vẻ yếu đuối, trước khi anh mở miệng nói chuyện, cánh tay nhỏ bé của cô như dây leo lưu luyến vuốt ve tai anh, dần dần nâng gò má anh lên.

Nhậm Thiên Dã vốn muốn hỏi cô vết máu dưới lầu từ đâu mà có, và cả vết súng, nhưng anh lại nói: “Bảo bối, bụng đỡ hơn chút nào chưa?”

Anh cũng không biết tại sao mình lại hỏi vậy, hay vì sợ câu trả lời kia đúng như dự đoán của mình, nếu thật sự là vậy, anh không biết mình phải đối mặt như thế nào.

“Ừ, chị Lý nấu cháo rất ngon, ăn cháo của chị ấy xong em cảm thấy rất thoải mái.”

“Ừ, vậy thì tốt.”

Anh ôm cô vào ngực, đôi mắt nhìn thẳng vào tường, thất thần, chờ chốc lát anh nói tiếp: “Nếu em thích, thì ngày nào anh cũng bảo chị Lý làm cho em ăn, nuôi em có da có thịt chút xíu sờ mới thoải mái.”

“Đã——.”

Tần Hiểu Hiểu chôn sâu trong ngực anh về vòng tròn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nâng lên ngậm yết hầu của anh, mút ra tiếng: “Hi, ăn ngon, ăn ngon thật!”

“Vật nhỏ, sao hả? Anh ngon như vậy sao?”

Trong mắt xuất hiện lửa đục, nhưng anh cực kỳ cố gắng kiềm chế, anh trầm giọng nói một câu tối nghĩa pha thêm chút tò mò: “Bảo bối, chiều hôm nay, có, chuyện gì, xảy ra sao?”

“Choang—— âm thanh của thứ gì đó bị rơi vang lên....

Chân nhỏ của Tiểu Đậu Đỏ lúc ẩn lúc hiện trên ghế, cái bụng không chịu thua kém ọt một tiếng, trên mặt toàn là mong đợi: “Thần Khí, xong chưa?!

Một lát sau, một cái đầu anh tuấn lộ ra từ phòng bếp: “Xong nhanh thôi!”

Động tác đánh trứng của Kim Thuần không ngừng lại, nhìn hết sức chuyên nghiệp.

Sau năm phút, những món ăn đặc sắc bày đầy cả bàn: “Gà cung đình, oa!”

Tiểu Đậu Đỏ không kịp đợi, bóc một miếng thịt gà đưa vào miệng nhai: “Oa, oa, ăn ngon, ăn ngon thật!”

Bé phòng má nói.

Kim Thuần nhìn Tiểu Đậu Đỏ ăn vui vẻ, trong lòng của hắn cũng rất vui vẻ, cong môi: “Ném thử món này xem.”

Hắn gấp một con tôm chưng trứng thả vào chén Tiểu Đậu Đỏ, cung chịu sờ đầu nhỏ của bé.

Tiểu Đậu Đỏ vui đầu chiến đấu với thức ăn ngon, không rảnh để ý đến thứ khác, đang ăn thì phát hiện Thần Khí của bé không động đũa: “Thần Khí, thức ăn ngon như vậy, tại sao chú không ăn đi?”

Kim Thuần nhìn đôi mắt Tiểu Đậu Đỏ nói: “Thần Khí thích xem con ăn.”

“Hử? Vậy chú không đói bụng sao?”

Tiểu Đậu Đỏ hơi nghi hoặc một chút, gãi gãi đầu nhỏ, tỏ vẻ không hiểu.

Kim Thuần cười khế, không nói thêm gì nữa, chốc lát lại gấp một miếng bánh nếp cho Tiểu Đậu Đỏ: “Cái này ăn rất ngon, mau ném thử một chút.”

Tiểu Đậu Đỏ vui vẻ ăn toàn bộ, nếu ngày nào cũng được ăn đồ ăn ngon như thế này thì quá tốt.

“Nghĩ gì vậy?”

Kim Thuần kéo Tiểu Đậu Đỏ từ cũi thần tiên về hiện thực, mỉm cười búng trán bé.

“Ừ da——.”

Tiểu Đậu Đỏ kêu thành tiếng, bé vui vẻ nói: “Con đang nghĩ nếu ngày nào cũng được ăn đồ ăn của chú làm thì sẽ rất tốt.”

“À?”

Lúc này đến phiên Kim Thuần thất thần, hôm nay vốn là ngày Tiểu Đậu Đỏ đi nhà trẻ, nhưng Kim Thuần đã đồng đưa bé đi chơi, bọn họ tới khu trò chơi trước, Tiểu Đậu Đỏ hưng phấn la to, điều này làm Kim Thuần có cảm giác mình đang làm ba, đã lâu rồi, đây là lần đầu hắn đưa một cô gái, không, nói chính xác hơn là một bé gái tới nhà mình, hắn không thích ăn đồ ăn bên ngoài, không dinh dưỡng lại mất vệ sinh, cho nên luôn tự nấu ăn, đây cũng là một niềm vui trong cuộc sống, nhưng không ngờ niềm vui này lại có thể thỏa mãn khẩu vị của Tiểu Đậu Đỏ.

“Ờ——.”

Tiểu Đậu Đỏ ợ một cái: “Ăn ngon quá đi.”

“Ăn no rồi, chờ chút nữa chú đưa con trở lại nhà trẻ.”

“Vâng.”

Nghe thấy phải trở lại nhà trẻ, đôi mắt sáng như sao của Tiểu Đậu Đỏ đột nhiên sa sầm, Kim Thuần nhìn thấy tất cả, hần ngồi xuống đặt hai tay lên vai cô bé: “Tiểu Đậu Đỏ, Thần Khí bảo đảm sau này sẽ thường xuyên nhin thời gian đến chơi với con.”

“Vũ——!”

———— Hết chương 49 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 50: Làm người thế thân

Kim Thuần cười sờ mái tóc quăn của Tiểu Đậu Đỏ, tóc xù rất đáng yêu, cũng rất giống tóc của mình lúc nhỏ, bỗng nhiên hần dừng tay, nhìn chăm chăm Tiểu Đậu Đỏ.

Tiểu Đậu Đỏ bị Kim Thuần nhìn, cảm thấy hơi kỳ quái, bé cũng nhìn chăm chăm lại, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, bầu không khí quái dị: “Ha ha ——.”

Tiểu Đậu Đỏ cười ra tiếng: “Thần Khí, chú làm sao vậy?”

Bé dùng ngón út múp míp chọt má Kim Thuần, nhấn vài cái.

“Không có gì, Tiểu Đậu Đỏ, mẹ con có nói cho con biết tại sao con không có ba không?”

“Hờ?” Tiểu Đậu Đỏ lắc đầu, mặt đầy mờ mịt.

“Vậy con muốn có ba không?”

Kim Thuần từ ái vuốt tóc Tiểu Đậu Đỏ, dịu dàng nói.

“Con muốn, cho nên Thần Khí phải làm ba của con.”

Nhìn đôi mắt ngây thơ của cô bé, Kim Thuần bỗng nhiên hy vọng mình là ba ruột của đứa bé này. (D: chắc sự thật vốn vậy =)))

...

Kể từ lần giúp Tiểu Ưu giải vây, mấy ngày qua người đó không xuất hiện, Tiểu Ưu xuất thần nhìn chỗ người đó hay ngồi, ‘leng keng——,’ Tiểu Ưu ngược mắt: “Hoan nghênh quý——.”

“Xin hỏi ai là cô Tiểu Ưu?”

Người mặc đồ đen mặt không cảm xúc cắt ngang câu chào đón của Tiểu Ưu, nhìn vào quầy, hỏi.

“Hờ? Là tôi.”

“Mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Người mặc đồ đen làm động tác mời, lễ phép mà hơi hợ.

“Đây——.”

Tiểu Ưu nhú chặt mày liếc nhìn hai nhân viên trong tiệm, tất cả mọi người đều nhìn ra hai người đàn ông này tuyệt đối không phải loại hiền lành, cô đang nghĩ cách kéo dài thời gian: “Cửa hàng vừa mới mở cửa buôn bán, có thể chờ sau khi hết giờ——.”

“Xin lỗi, cô Tiểu Ưu, đây là lệnh, mời cô theo chúng tôi.”

Người đàn ông kiên quyết làm Tiểu Ưu không thể không đi theo, hướng chỉ nòng súng đen ngòm đã chỉ thẳng vào cô, hai nhân viên trong tiệm lạnh sống lưng.

“Tôi đi với các người, các người không được tổn thương họ.”

Tiểu Ưu mặc cả với người mặc đồ đen.

“Xin cô yên tâm, chúng tôi chỉ đưa cô đi, những người khác chúng tôi sẽ không quan tâm, được rồi, mời.”

“Ừ.”

Tiểu Ưu quay đầu nói mấy câu với hai nhân viên, rồi đi ra ngoài bước vào chiếc xe hơi màu đen.

Tiểu Ưu không có tâm trạng thưởng thức khung cảnh dọc đường, lúc này cô chỉ muốn về tiệm của mình, xe lái ra ngoại ô, hoa cỏ cây cối trên đường dần nhiều hơn, một tiếng sau, xe dừng trước cửa một căn biệt thự gần biển.

Người mặc đồ đen mở cửa xe làm động tác mời, Tiểu Ưu xuống xe ngắm nhìn bốn phía, phong cảnh ở đây thật đẹp, cửa hướng ra biển, đúng là một mảnh đất tốt, xem ra chủ của căn biệt thự này không giàu cũng sang, đường dẫn vào biệt thự được lát đầy đá cuội: “Mời ngồi.”

Người mặc đồ đen đi lên lầu để lại một mình Tiểu Ưu ngồi trong phòng khách, không lâu sau có tiếng bước chân từ trên lầu truyền xuống, Tiểu Ưu còn chưa kịp thưởng thức toàn bộ phòng khách đã bị ép phải nhìn lên cầu thang xoắn ốc cao ngất.

Một người phụ nữ trung niên bảo dưỡng tốt xuất hiện trước mặt cô, bà ta ngạo mạn nghiêng đầu đánh giá Tiểu Ưu, trong mắt tràn đầy khinh thường, Tiểu Ưu bị nhìn đến không thoải mái, cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Vệ sĩ áo đen đứng sau lưng người phụ nữ trung niên trầm giọng nói: “Phu nhân, cô ta chính là người bà muốn tìm.”

“Ngồi đi.”

Người phụ nữ trung niên lạnh giọng nói với Tiểu Ưu, ngồi xuống ghế chủ: “Người đâu, đáng trà.”

“Dạ.”

Trong lòng Tiểu Ưu bất an, chậm rãi ngồi xuống, cô nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi, bà tìm tôi, có chuyện gì không?”

“Ha ha——.”

Người phụ nữ trung niên cười lạnh: “Không sai, giọng nói này thật sự giống đến tám chín phần.”

Giống? Tiểu Ưu bất được điểm mấu chốt, xem ra bọn họ tìm cô là vì muốn cô thay thế một người nào đó, nhưng rốt cuộc là muốn cô thay thế ai?

Người phụ nữ trung niên lấy chi phiếu trong tay vệ sĩ, bà ta đẩy chi phiếu về phía Tiểu Ưu: “Cái này cô cầm đi, sau khi thành công sẽ cho cô một khoản lớn hơn.”

“Phu nhân, bà đây là?”

Tiểu Ưu nhìn chi phiếu với một dãy số không dài ngoằn trước mặt, nói.

“Tôi muốn cô giả thành một cô gái, sau đó tiếp cận người đàn ông kia rồi nghĩ cách làm cậu ta yêu cô, sau đó cô—— rời khỏi cậu ta, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Người phụ nữ lạnh giọng nói ra mục đích thật sự của bà ta, câu cuối bà ta nói rất nhẹ nhàng, giống như chuyện này là một nhiệm vụ rất đơn giản.

Tiểu Ưu nghe bà ta nói, như rơi vào hầm băng, muốn cô đi lừa dối người khác, loại chuyện này sao cô có thể làm được. Nhưng cô vẫn muốn biết nguyên nhân: “Tại sao lại là tôi?”

“Bởi vì cô là người thích hợp nhất.”

Bà ta không chút đểm xía nói, xem móng tay mới làm. (D: ta ghét nhất cái thứ thích làm theo ý mình, định mệnh!!)

“Tôi không——.”

Tiểu Ưu định từ chối yêu cầu của bà ta.

“Không thể.”

Bà ta cắt ngang lời nói của cô, sắc bén ác độc nói: “Chi phiếu này tốt nhất cô nên cầm, nếu không tôi dám khẳng định cô không thể an toàn bước khỏi cánh cửa này.”

Tiểu Ưu sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh, bởi vì sau lưng cô bị một vật thể cứng rắn dí sát vào, mặc dù cô không quen thuộc với vật thể nào, nhưng không cần đoán cô cũng biết nó là cái gì.

“Nghĩ xong chưa, cô Tiểu Ưu.”

Người phụ nữ trung niên vẫn nói năng lạnh lùng, ngón tay thon dài có tiết tấu gõ lên bàn trà thủy tinh, tựa như âm thanh đoạt mạng.

Cơ thể Tiểu Ưu như bị tách ra, cô dùng chút sức lực cuối cùng trả lời câu hỏi của bà ta, trong chuyện này, cô có quyền nói không sao? Cô thâm sâu cười một tiếng: “Tôi, đồng ý.” (D: không biết chị Hiểu bị bé Ưu bị thế này có phản ứng gì hông. ... cha nội Diệc Thần nữa. ...)

————— Hết chương 50 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 51: Con người thật của cô

Nhậm Thiên Dã nghe được một vài tiếng đạn rơi xuống, đôi mắt anh tối lại, mím môi chờ cô nói chuyện, Tàn Hiểu Hiểu đẩy anh ra, trong đôi mắt không còn một chút nhu tình, cô lạnh lùng nhìn anh: “Đã, anh đúng là một người đàn ông thú vị, nói đi, anh phát hiện cái gì?”

“Hiểu Hiểu, nếu anh đoán không sai thì kiệt tác trên tấm thảm dưới lầu là do viên đạn gây ra đúng chứ?”

“Còn gì nữa không?” Tàn Hiểu Hiểu không chối cũng không trả lời.

“Vết máu kia là của ai?”

“Ờ? Anh quan sát cẩn thận thật, nhưng sợ rằng làm anh thất vọng rồi, vết máu kia không phải của tôi.”

Nghe Tàn Hiểu Hiểu trả lời như vậy, anh lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh nghiêm túc nói: “Có thể nói cho anh biết rốt cuộc em là ai không?”

“Tôi là ai? Chuyện này đối với anh rất quan trọng sao? Ha ha, cũng đúng, sao nhà họ Tàn danh tiếng lại có một đứa con như tôi đây, bây giờ chắc chắn anh đang rất thất vọng nhỉ?”

“Hiểu Hiểu!”

Nhậm Thiên Dã muốn nói lại thôi, đôi mắt lạnh yên lặng hòa tan vô ngoài rấn chắc của Tàn Hiểu Hiểu, nhưng ánh mắt này chỉ làm Tàn Hiểu Hiểu cảm thấy nhức mắt, chóng mặt!

Vẫn còn cười yếu ớt, Tàn Hiểu Hiểu lập tức nở một nụ cười quyến rũ, chợt đưa tay ra bóp chặt cổ họng anh: “Không muốn chết, thì cách xa tôi một chút!” Cô chán ghét loại ánh mắt này, loại ánh mắt đủ để hòa tan tất cả này!

Nhậm Thiên Dã không đáp trả, anh nhắm mắt lẳng lặng chờ đợi Tàn Hiểu Hiểu lẳng trì, gương mặt anh tuần từ xanh biến thành đỏ, gân xanh trên trán anh nổi lên, hô hấp càng lúc càng yếu ớt (@@), khi anh cho là mình sẽ chết thì cô buông tay ra, rời khỏi cổ anh.

Sau khi cô buông ra, anh dùng sức ho khan, thật lâu sau mới bình thường lại, chạt vật nói: “Bảo bối, không cần biết em là ai, anh, chỉ yêu em.”

“Yêu tôi?! Ha ha ha.”

Tàn Hiểu Hiểu cười giống như nghe được chuyện hài nhất thế gian, cô bước tới trước mặt anh: “Ngay cả tôi là ai mà anh cũng không biết, thì làm sao yêu tôi?”

“Là ai không quan trọng, không phải sao?”

Anh nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, anh biết giờ phút này anh phải nắm chặt cô, dù chết cũng không buông tay, dù rơi vào vực sâu vạn trượng vạn kiếp bất phục, nhưng đối với anh cũng giống như ăn mật. (D: ông cuồng ngược hả?)

“Được, nếu tôi kêu anh diệt trừ Xuyên Chi Hạ cho tôi, anh dám làm sao?”

“Diệt trừ?”

“Đúng vậy, giết cô ta.”

Tàn Hiểu Hiểu thâm độc nói nhỏ bên tai anh, giọng nói như một cây dao găm sắc bén đâm vào màng nhĩ anh, anh run sợ trong chốc lát, chưa kịp trả lời Tàn Hiểu Hiểu đã nói: “Về mặt của anh đã nói lên tất cả, ha ha, anh nên làm tốt vai trò tổng giám đốc lạnh tình của anh đi, đừng nói yêu tôi, bởi vì tôi nghe chán rồi, dối trá!”

Mặt Nhậm Thiên Dã như màu đất, phải biết rằng khi anh biết cô, mặc dù cô có lúc âm tình bất định, nhưng chưa từng âm trầm như vậy, chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật của cô! Một cô gái lòng dạ độc ác đến mức này, khi nói giết một người thì y như đang nói một chuyện vô cùng bình thường, thân phận

thật của cô nhất định không đơn giản!

Mượn dao giết người, chuyện này anh đã làm không biết bao nhiêu lần, cái chết của Thất thiếu chính là kiệt tác của anh, đây là thủ đoạn cần có của một thương nhân, sau khi Thất thiếu chết, Nhậm Thiên Dã đã sắp xếp người nhà của hắn đầu vào đây, ầm danh cho bọn họ một số tiền lớn rồi làm cho bọn họ ra nước ngoài.

“Bảo bối, nếu anh làm vậy, em sẽ tiếp tục ở lại bên cạnh anh sao?” (D: thôi rồi... Yêu điên rồi...)

Tần Hiểu Hiểu cười: “Chờ anh làm xong rồi hãy nói.”

“Được.”

.....

Hôm nay thời tiết trong xanh, Xuyên Chi Hạ được người giúp việc đẩy ra ngoài phơi nắng, bây giờ tình trạng tinh thần của cô ta càng ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa dây thần kinh tay chân cũng từ từ héo rút, dù bỏ ra một số tiền lớn chữa trị cho cô ta cũng không có hiệu quả, bây giờ cô ta chỉ có thể ngồi xe lăn, người giúp việc đắp một cái chăn mỏng lên chân cô ta, để tránh bị cảm lạnh, cô ta chậm rãi nói: “Tôi muốn uống nước.”

“Được, được, cô chờ một chút.”

Người giúp việc vội vàng chạy vào trong lấy nước.

Băng——, một tiếng súng vang lên, người giúp việc hét hoảng chạy ra, “A——!”

Người giúp việc hét toáng lên kèm theo tiếng ly nước rơi xuống.

Đầu Xuyên Chi Hạ rù xuống, máu tươi từ huyết thái dương chảy ra xối xả, rơi đầy đất.

Tối nay là ngày kỷ niệm 70 năm thành lập của nhà hàng Long Thành, tổ chức một buổi dạ tiệc long trọng, khách quý được mời bằng tấm thiệp có hình Kim Tự tháp, các nhân vật nổi tiếng của xã hội đều tới đây, Nhậm Thiên Dã nắm tay Tần Hiểu Hiểu đi tham dự dạ tiệc, Lãnh Diệc Thần đang đón khách thấy bọn họ tới thì sải bước đi đến, cho Nhậm Thiên Dã một cái ôm lớn: “Nhậm tổng, Nhậm phu nhân, hoan nghênh, hoan nghênh!”

“Mời đi bên này.”

Nhậm Thiên Dã nắm cho Lãnh Diệc Thần một quyền, cười lớn đi vào hội trường.

———— Hết chương 51 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương 52: Chuyện cũ như mây khói

Đầu mùa xuân cây dương liễu vừa nảy mầm, từ xa nhìn vào là một mảnh xanh nhạt đầy tràn sức sống, Mân Mân và bạn học cùng lớp đang trên đường đi học, vừa cười vừa nói.

“Mân Mân, cậu có nghe gì không, trường chúng ta có một thầy dạy tâm lý học mới tới, nghe nói rất đẹp trai còn là con nhà giàu nữa!”

“Ừ! Tớ cũng có nghe.”

Nữ sinh kia dùng cánh tay đụng vào người Mân Mân một cái.

“Hả? Phải không, ha ha.”

Mân Mân cũng không thèm để ý phụ họa mấy câu.

Trường Mân Mân học là trường dạy kinh tế chuyên nghiệp, nhưng cũng có thể chọn môn khác, mỗi một học kỳ đều phải chọn học vài môn mới, học kỳ này Mân Mân và mấy người bạn cùng phòng chọn lớp tâm lý học, cho nên mới có đoạn đối thoại vừa rồi.

Mân Mân.

Gia đình thuộc về giai cấp bình thường, cha mẹ đều là công nhân, cho nên khi đi học cô luôn nghiêm túc và cố gắng, nên mới có cơ hội học đại học ở đại học C, đại học C là trường đại học cao cấp trong thành phố, rất nhiều kỳ tài kiệt xuất của thương giới đi ra từ đây, có thể vào trường này học là ước mơ

của rất nhiều người.

Mặc dù Mân Mân không học quản lý tài chính, nhưng thị trường marketing cũng rất tốt, hàng năm sinh viên tốt nghiệp đều bị những công ty lớn hốt hết không còn một mống, vô cùng náo nhiệt.

Bọn họ quẹo cua, đi tới trước phòng học tự chọn, trước cửa đã có rất nhiều học sinh tốp năm tốp ba đi vào, chuông vào học vang lên, bọn họ nhanh chóng đi vào.

“Ừ——, Mân Mân, Thu Thiên, bên này, bên này, mau!”

Tiểu Vũ đã ngồi trong phòng học từ sớm, nhìn thấy bọn họ thì liên tục nháy mắt, chiếm chỗ ngồi là cảnh nhất định phải có trong quá trình học đại học, hình như trên bàn có cái gì đó, lớn cỡ quyển sách, nhỏ như bài thi, bình nước, trứng gà, được rồi trứng gà là lương thực của bọn họ, giờ phút này lại có công dụng chiếm chỗ ngồi, không thể không làm người ta kinh thần công dụng đa năng của nó.

Mấy người vừa mới ngồi vào, tiếng bước chân từ cửa truyền đến càng lúc càng gần, cửa bị đẩy ra, một người đàn ông vóc dáng thon dài xuất hiện, bình tĩnh quét nhìn khắp phòng học một lần, khi mọi người đều bị khí thế của người này làm khuynh đảo, anh ta cười làm lộ ra hàm răng trắng tinh: “Các bạn, tôi là thầy tâm lý mới, tôi họ Kiều, sau này mọi người có thể gọi tôi là thầy Kiều.

Thầy Kiều chậm rãi viết tên của mình lên bản đen, sau đó bắt đầu giảng bài.

Phía dưới, trái tim của các bạn học nữ đã bay bổng, khi thầy Kiều xoay người viết lên bảng ở dưới còn có người lấy điện thoại ra chụp hình, chụp xong còn không quên tặc lưỡi, thật hạnh phúc vì có môn học tự chọn!

Dĩ nhiên, không bao gồm bạn học Mân Mân đang ăn trứng gà ở hàng cuối cùng, cô không có hứng thú với mấy anh đẹp trai kia, thứ duy nhất làm cô hứng thú là học bổng có ánh vàng rực rỡ, mỗi lần lấy được đều vô cùng sáng khoái, vui vẻ! Cái mũi nhạy bén của thầy Kiều ngửi một cái, hình như ngửi được mùi gì đó, anh ta xoay người nhìn thấy ở hàng cuối cùng có một cái đầu nhỏ đang cúi xuống, động tác rất có tiết tấu, không cần đoán cũng biết mùi này đến từ đâu, anh ta nhếch môi tạo thành một độ cong đẹp mắt, sau đó cao giọng nói: “Xin hỏi bạn học ngồi ở hàng cuối cùng vị trí thứ năm từ trái đếm qua, học tâm lý học giúp được gì cho chúng ta?”

Lời vừa nói ra, mấy bạn học ngồi ở hàng trước rồi rít quay đầu tìm bạn học may mắn được đặt câu hỏi, trong mắt là hâm mộ ghen tị, có thể được thầy giáo đẹp trai đặt câu hỏi, đó là vinh hạnh bậc nào!

“Ừ——. Mân Mân, hình như thầy ấy đang hỏi cậu.”

Thu Thiên ngồi bên cạnh đụng vào cô một cái.

Còn đang liêu mạng ăn, Mân Mân không kịp phản ứng, đợi cô cảm giác được tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, cô chợt ngẩng đầu lên, trên miệng còn ngậm nửa cái trứng gà.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha....

Tất cả mọi người cười rộ lên, Mân Mân lúng túng không biết phải làm sao, khi thầy Kiều nói chuyện lần nữa thì cô tỉnh hồn lại, nuốt hết phần trứng gà, khụ khụ....

Bởi vì ăn quá gấp, cô bị sặc.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

Tiếng cười khoa trương của các bạn học truyền tới, sau đó, thầy Kiều trầm giọng nói: “Bạn học, ăn no chưa?”

Hả? Đây là tình huống gì? Tại sao thầy ấy lại hỏi cô ăn no chưa, cái này, cái này, cô phải trả lời sao đây? Mân Mân đứng lên đưa mắt nhìn bạn mình cầu cứu, mấy người kia cũng không biết tại sao thầy Kiều này lại hỏi như vậy, bình thường không phải là nên phê bình rồi xử phạt hay sao, sao tình huống lại biến thành như vậy, thật sự làm bọn họ mù mịt.

Nhìn ánh mắt mình không biết của mấy người bạn, Mân Mân ngẩng đầu lên biểu cảm thấy chết không sồn, nói: “Báo cáo thầy Kiều, đã ăn no.”

“Ừ——, rất tốt, vậy bắt đầu trả lời câu hỏi đi.”

Hả, đây là tình huống quái gì vậy? Thôi kệ, chết thì chết, Mân Mân trả lời lưu loát vấn đề anh ta vừa hỏi, cuối cùng vẫn không quên liếm môi thử vị của trứng gà.

Thầy Kiều yên lặng nhìn Mân Mân một chút, đang lúc mọi người cho là anh ta sẽ không nói gì, thì anh ta lại trầm giọng nói: “Trả lời rất tốt, rất hoàn chỉnh, mời ngồi xuống.”

Xong rồi hả? Mân Mân không hiểu mô tê gì, còn kém trùng mắt nhìn anh ta thôi, bạn học kéo vạt áo của cô tỏ ý kêu cô ngồi xuống, lúc này cô mới mơ màng màng ngồi xuống, nhưng trong lòng lại hơi sợ, ông trời của tôi ơi, sau này tôi không dám... ăn cái gì ở trong lớp của thầy Kiều nữa, tra tấn tinh thần thể này còn khủng bố hơn bị phạt.

Cố gắng vượt qua những phút cuối, Mân Mân phập phồng lo sợ sẽ bị phạt, nhưng đến khi tan học anh ta cũng không nhắc lại, không đề cập tới, Mân Mân cảm thấy may mắn, chờ tan lớp cô sẽ bay ra khỏi phòng này đầu tiên, nhưng ngay khi tiếng chuông vang lên, anh ta lại không nhanh không chậm nói: “Được rồi, tiết này chỉ tới đây thôi, tan học, mời bạn học ăn trứng gà ở lại.”

Được rồi, là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi, nên tới vẫn sẽ tới, đám đồng bọn cho cô một ánh mắt cổ lên, Mân Mân yên lặng khóc thét trong lòng, sang năm các cậu nhớ đốt giấy tiền vàng bạc cho tớ nha, lúc này, cô còn nghĩ tới tiền đấy, đồng bọn cho cô một ánh mắt khinh thường, ngay sau đó vỗ vai cô một cái, ý nói cô tự cầu phúc đi, hơ hơ hơ, một đám vô lương tâm, chờ bà trở lại——!

Trong lòng Mân Mân cao giọng kêu gào, nhưng chỉ có thể bước tới bục giảng, đi tới trước mặt thầy Kiều, lúc này, Mân Mân nhanh chóng cúi đầu: “Xin lỗi, thầy Kiều, em không nên ăn trứng gà trong giờ học, em sai rồi, em sai rồi, thầy phạt em đi, thầy phạt cái gì em cũng chịu.”

“Ha ha——.”

Anh ta cười, nói: “Em tên gì?”

“Sinh viên marketing, Mân Mân lớp 15.”

“Ừ, đi thôi.”

Vậy là xong rồi? Mân Mân tròn to mắt, định tìm những câu trả lời khác.

“Sao hả? Không hài lòng câu trả lời của tôi?”

“Hả?! Hài lòng, hài lòng, vô cùng hài lòng!”

Mân Mân giống như máy ghi âm, đọc đi đọc lại một cụm từ, rất sợ giây tiếp theo anh ta sẽ đổi ý. Khi Mân Mân bước một chân ra khỏi phòng, anh ta lại nói: “Nhớ lần sau đừng để hành lá vào, tôi không thích mùi vị đó.”

Nghe anh ta nói xong Mân Mân giống như bị sét đánh vậy, đã chạy khỏi phòng học thật xa mà vẫn quay đầu lại nhìn thử xem anh ta có đuổi theo hay không.

“Này——!”

Một cái tay nhỏ đặt lên vai Mân Mân, làm cô sợ hết hồn.

“A——!”

“Này, Mân Mân, là tớ, Thu Thiên!”

Mân Mân lấy lại bình tĩnh phát hiện đã cách xa phòng học, cô thở phào một hơi.

“Sao đi ra nhanh vậy, thầy ấy không làm gì cậu hả?”

Mân Mân lắc đầu một cái, nếu anh ta thật sự phạt cô thì tốt rồi, nhưng lại không phạt, cái này, quá quý dị rồi, trong đây anh ta nghĩ gì vậy? Mân Mân thật sự muốn cạy nó ra để nhìn thử.

“Ừm, không phạt là tốt rồi, không phạt là tốt rồi.”

Thu Thiên vẫn còn tự nói: “Cậu có nghe gì không, tuần sau là sinh nhật của hoa hậu Thụy Lệ lớp chúng ta, cô ấy mời mọi người đến khu nhà cao cấp mở party! Khu nhà cao cấp, khu nhà cao cấp, Mân Mân, khi đó cậu có muốn đi không?”

“Tớ? Không biết nữa, tớ đó rồi hãy nói.”

Mân Mân vẫn còn chìm trong sợ hãi, chưa lấy lại tinh thần, cô cũng không chú ý lời Thu Thiên nói, chỉ trả lời qua loa, nhưng cô không biết vì buổi party này mà cuộc đời của cô suýt chút bị hủy.

————— Hết chương 52 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 53: Trái tim chảy máu

Tiểu Ưu mặc một bộ váy lụa màu trắng ngồi trong chiếc xe màu trắng, cô còn nhớ khi người phụ nữ kia đưa tấm hình cho cô đã nói, đối tượng cô cần lừa chính là người này, ngay khi Tiểu Ưu nhìn vào tấm hình này, đã hoảng sợ trợn to mắt, sắc mặt tái nhợt nhìn người đàn ông trong ảnh, tại sao lại là anh ấy!

“Là anh ta?!” Mối Tiểu Ưu lay động, nói.

“Xem ra cô biết người này.”

“Rốt cuộc anh ta là ai?”

“Con trai tôi.”

Nghe người phụ nữ trung niên trả lời như vậy, Tiểu Ưu kinh ngạc há hốc mồm: “Tại sao bà phải làm vậy với anh ta?”

“Đây không phải là chuyện cô nên hỏi, được rồi, đi xuống để bọn họ tân trang cho cô, tối nay có một dạ tiệc muốn cô tham dự.”

Nghe bà ta nói vậy, cô chết lặng đi theo người giúp việc vào một căn phòng, Tiểu Ưu ngồi trước bàn trang điểm, cảm thấy tất cả vô cùng châm chọc, cô phải giúp một người phụ nữ đi hại con của bà ta, rốt cuộc là một người mẹ thế nào mới có thể đối xử với con mình như vậy, nhưng bây giờ cô không thể làm gì ngoại trừ thuận theo, nhìn gương mặt thanh thuần trong gương, trong phút chốc cô không nhìn rõ rốt cuộc mình là ai, vừa nghĩ tới phải đi lừa dối anh, trái tim cô đã chảy máu.

“Cô Tiểu Ưu, đến rồi.”

“À.”

Tài xế nhanh chóng mở cửa xe cho cô, lúc này cô đã thất thần, cô lập tức thu mắt nhắc chân bước ra khỏi xe.

“Cô Tiểu Ưu, phu nhân bảo tôi nhắc nhở cô chú ý lời nói của mình, đừng cố chạy trốn, nếu dám làm trái, hậu quả cô rất rõ ràng.”

“Được, tôi biết.”

“Vậy xin mời.”

Tiểu Ưu đi theo người đàn ông đi vào hội trường nguy nga lộng lẫy, không thể không nói, thể giới của người có tiền đúng là xuất sắc, lần đầu tiên cô đi tới một nơi xa hoa như vậy, người đàn ông kia đi lên trước đưa thiệp cho phục vụ, bọn họ nhìn một cái sau đó làm động tác mời với cô.

Hai chân Tiểu Ưu như phù phiếm bước theo người đàn ông kia, vừa nghĩ tới chuyện sắp phải làm, trên mặt của cô lại tái nhợt.

Sau khi đưa Tiểu Ưu vào thì người đàn ông kia trốn vào một góc để quan sát, trước mặt Tiểu Ưu có hai người đàn ông đẹp trai mời cô làm cô luống cuống tay chân, một người phụ vụ đi tới hỏi cô có cần đồ uống hay không, cô khẩn trương cầm một ly, không nhìn rõ nó là loại nước gì đã uống một hớp lớn.

Khụ khụ...

Ho kịch liệt làm cô trở thành đối tượng bị vây xem của những người ở đây, một giọng nói quen thuộc truyền tới: “Tiểu Ưu, thật sự là em?!”

Nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, một người mặc váy dạ hội đỏ rực đi tới: “Hiểu Hiểu, sao chị cũng ở đây?!”

Tiểu Ưu vừa kinh ngạc vừa vui mừng vì gặp được người quen, sự lúng túng và khó chịu cũng giảm đi nhiều.

“Chị tới cùng Dã.”

“À, xin chào, em là Tiểu Ưu.”

“Xin chào.”

Nhậm Thiên Dã lạnh nhạt chào, nhưng đôi mắt vẫn dừng lại trên người Tần Hiểu Hiểu.

“Tôi hôm nay em thấy rất buồn rầu, nhưng giờ thấy chị, tâm trạng đã thoải mái hơn.”

Tần Hiểu Hiểu đi tới nắm tay Tiểu Ưu cùng đi về phía quầy đồ ăn.

Nhậm Thiên Dã đi sau lưng hai người, tại sao cô lại không thích loại trường hợp này, chẳng lẽ cô sợ người khác phát hiện bí mật của cô? Mang theo nghi ngờ, anh tiếp tục đi theo sau.

Hai cô gái phía trước vừa nói vừa cười, bởi vì diện mạo xuất chúng của ba người, đi tới đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của một đám người, nhưng hai cô gái trước mặt không thèm để ý, Tần Hiểu Hiểu lấy một miếng bánh ngọt cho Tiểu Ưu, hai người ngồi trên ghế dựa mềm vừa ăn vừa nói chuyện rất thích ý.

Thấy Nhậm Thiên Dã đi tới, Tần Hiểu Hiểu tà mị cười một tiếng: “Anh có muốn tán gẫu với bạn em một chút hay không?”

“Hử?”

Đây là tiết mục có bạn quên chồng, Nhậm Thiên Dã sờ lỗ mũi ho nhẹ một cái: “Được, hai người từ từ trò chuyện, anh qua bên kia.”

Đợi anh đi xa một chút, Tiểu Ưu đụng vào tay Tần Hiểu Hiểu một cái: “Hiểu Hiểu, chị làm vậy có ổn không?”

“Có gì không ổn? Mau ăn đi.”

“Ồ.”

Nhậm Thiên Dã lấy một ly rượu vang, uống một ngụm lớn, vị cay kích thích anh muốn làm gì đó: “Sao thế, con mèo nhỏ nhà cậu đâu?”

Giọng nói trên chóc của Lãnh Diệc Thần truyền tới, Nhậm Thiên Dã không quay đầu lại, một cánh tay thon dài khoác lên vai anh: “Một chút nữa ông cụ tới, sẽ nói không chừng, Dã, đến lúc đó có thể cậu phải cần tớ giúp đó nha.”

“Ha ha——.”

Nhậm Thiên Dã cười nhưng không nói: “Tại sao lại rảnh rỗi vậy, cậu là cậu chủ của bữa tiệc này.”

“Cậu cũng biết mà, chuyện mười năm trước, trừ phi giải, nếu không những loại tiệc tùng kiểu này tớ sẽ không tham gia.”

“Ừ.”

Hai người đàn ông to lớn cùng nhau nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, thất thần, lúc này trong lòng bọn họ vô cùng lạnh lùng, thậm chí trong xương lộ ra một chút buồn tê tích mịch.

“Này, sao hả, đụng vào người khác rồi không chịu xin lỗi à?!”

Giọng nói chói tai truyền vào tai hai người, hai người nhìn theo tiếng kêu kia, chính là hướng của Tần Hiểu Hiểu, Nhậm Thiên Dã cau mày bước tới, Lãnh Diệc Thần đi theo phía sau, khi nhìn thấy người mặc váy trắng kia, Lãnh Diệc Thần giống như biến thành tượng đá, là cô ấy!”

————— Hết chương 53 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 54: Anh nhìn thấy ai

Tiểu Ưu ngây ra như phỗng được Tần Hiểu Hiểu bảo vệ sau người, người phụ nữ đối diện ngừng gặm thết với Tần Hiểu Hiểu, Tần Hiểu Hiểu chỉ cười ngọt ngào nhìn cô ta không nói nửa câu, nhưng người quen cô thì biết cô cười càng tươi thì cô sẽ càng thâm độc.

Người phụ nữ nhìn thấy Tần Hiểu Hiểu chỉ cười không nói, lập tức cảm thấy mình thành tuồng vui cho con tôm tép nhãi nhép này, thấy người khác dùng ánh mắt châm biếm nhìn mình, điều này làm cho cô ta tức điên, dựa vào cái gì cô gái đối diện lại cười như gió xuân, mà người đụng phải cô ta còn trốn tránh không chịu ra mặt, chỉ có mình cô ta ở chỗ này la to, truyền đi còn không cho người ta cười chết.

Tốt nhất, mày cứ cười không đi, tao sẽ ép mày nói chuyện, người phụ nữ đi đến chỗ Tần Hiểu Hiểu, vung tay lên, nhìn xem lần này mày có nói hay không, cái tát vung tới vừa rơi giữa không trung thì bị chặn lại, người phụ nữ giận đến trắng mặt: “Cô ——!”

Tần Hiểu Hiểu nắm cánh tay của người phụ nữ kia, cười lạnh: “Sao hả, sữa một mình mệt rồi nên bắt đầu cắn người à?!”

Cô dùng sức nắm chặt cánh tay người phụ nữ, cho đến khi cô ta đau đến chảy mồ hôi lạnh liên tục, cô mới dùng sức bỏ ra: “Bản quá!”

Tần Hiểu Hiểu cầm khăn lau tay, mỗi một ngón tay cô đều lau cẩn thận, sau đó cô bỏ khăn vào thùng rác.

Người phụ nữ che cánh tay bị bóp, đau nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày nói ai bản hả!”

“Cái này còn phải hỏi? Đương nhiên là cô rồi!”

Một giọng nam lạnh lẽo xuyên qua đám người, Nhậm Thiên Dã quàng tay qua vai Tần Hiểu Hiểu, làm cho người phụ nữ đối diện hâm mộ ghen tị.

“Xảy ra chuyện gì?”

Anh ân cần hỏi, nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra thử xem cô có bị thương không, Tần Hiểu Hiểu vỗ nhẹ lên tay anh: “Đã, có phải anh đã đánh giá thực lực của vợ anh quá thấp rồi không? Đương nhiên em không có sao, chỉ là cho cô ta một chút giáo huấn thôi.”

“Ừ, em không có sao là tốt rồi.”

Nhậm Thiên Dã không chút e dè ôm lấy Tần Hiểu Hiểu cho cô một nụ hôn nóng bỏng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ưu đỏ lên, cô nhìn sang chỗ khác lại gặp được một người quen, là anh ấy!

Tiểu Ưu hơi khần trương lui về phía sau một bước vừa vận dụng phải mâm bánh ngọt sau lưng: “A ——!” Cô lên tiếng làm người kia hồi thần lại.

Người phụ nữ chanh chua kia thấy Tiểu Ưu không có ai bảo vệ, nên muốn nhào vào Tiểu Ưu, Tiểu Ưu tránh không kịp, cô cắn môi nhận mệnh nhắm mắt lại, không có đau đớn trong dự tính, Tiểu Ưu chậm rãi mở mắt ra thì thấy người phụ nữ kia đang bị Lãnh Diệc Thần kiềm chế.

Lãnh Diệc Thần như biến thành một người khác, Tiểu Ưu chưa từng thấy anh như vậy, nhớ mấy lần gặp mặt ở quán cà phê anh dịu dàng trầm tĩnh, chẳng lẽ bộ dáng bây giờ mới thật sự là anh sao?!

Lộp bộp ——, trái tim Tiểu Ưu đập mạnh làm cô hơi không chịu nổi, vừa nghĩ tới nhiệm vụ của mình thì trong đầu Tiểu Ưu chỉ có một suy nghĩ, trốn!

Dưới chân giống như đột nhiên mạnh lên, cô đẩy những người khác ra chạy trốn thật nhanh, Lãnh Diệc Thần thấy Tiểu Ưu đột nhiên bỏ chạy, nên nhanh chóng đuổi theo: “Đợi chút ——!”

Anh hét lên: “Đã, nơi này giao cho lại cho mọi người đó.”

“Ừ, đi đi.”

Nhìn bóng lưng Lãnh Diệc Thần và Tiểu Ưu, Tần Hiểu Hiểu như có điều suy nghĩ, sao anh ta lại biết Tiểu Ưu?

Bởi vì cậu chủ nhỏ đi mất, nên khách quý chỉ chờ gặp ông cụ Lãnh xong thì chào tạm biệt, nên biết mục đích bọn họ tới là vì Lãnh Diệc Thần, rất nhiều người muốn nói chuyện hợp tác làm ăn với anh, còn có rất nhiều người muốn gả con gái cho anh, Lãnh Diệc Thần là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim, bữa tiệc lần trước Nhậm Thiên Dã tuyên bố đã kết hôn làm cho rất nhiều cô gái đau lòng rơi lệ, lần này khách sạn Long Thành mở tiệc kỷ niệm nên bọn họ ăn mặc tỉ mỉ hy vọng được Lãnh Diệc Thần nhìn trúng, nhưng ai ngờ lại xảy ra tiết mục theo đuổi, điều này làm cho bọn họ lại đau lòng rơi lệ một lần nữa.

“Này ——, em đừng chạy, đợi chút, đợi chút ——!”

Tiểu Ưu như không nghe thấy tiếng la hét của anh, cứ liều mạng bỏ chạy, tài xế của Lãnh phu nhân cũng đi ra khỏi sảnh tiệc: “Bảo cáo phu nhân, Tiểu Ưu chạy khỏi sảnh tiệc, thiếu gia đã đuổi theo.”

“Ồ ——? Nghe rất thú vị, ha ha.”

“Phu nhân, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Không cần đi theo, về đi.”

“Dạ, phu nhân.”

Anh thả tôi ra, thả tôi ra! Lãnh phu nhân nghe giọng của Tiểu Ưu truyền tới từ vòng tai, cười lạnh, mười năm trước cũng được, mười năm sau cũng được, nó trốn không thoát âm mưu của bà ta.

Đuổi tới cửa, Lãnh Diệc Thần kéo Tiểu Ưu lại, ôm lấy cô, Tiểu Ưu ngã nhào, một chiếc giày bị rớt ra, vô cùng chật vật: “Anh thả tôi ra, thả tôi ra!”

Cô giãy giụa, cô muốn trở lại lần đầu gặp anh ở tiệm bánh ngọt, cô muốn cùng anh trở lại trước khi không có nhiệm vụ lừa gạt, nhưng có một số chuyện một khi đã làm thì không thể quay đầu, giống như cô bây giờ, thờ hờn hèn bị anh ôm lên xe hơi.

Tiểu Ưu dùng sức vỗ cửa sổ xe: “Anh muốn đưa tôi đi đâu, đưa tôi đi đâu?!”

Lãnh Diệc Thần không trả lời vấn đề của cô, chỉ giúp cô thắt dây an toàn, đạp chân ga lái xe đi, cảnh vật bên đường nhanh chóng lùi ra sau, nước mắt Tiểu Ưu như chuỗi ngọc bị đứt chảy xuống, vị mặn làm cô cảm thấy khó chịu, xem ra bọn họ không trở về được.

Kết ——, anh thắng xe lại, xe hơi trượt đi vài mét, nếu không phải có dây an toàn thì Tiểu Ưu đã bay luôn rồi.

Đây là một căn biệt thự nhiều tầng, Lãnh Diệc Thần giúp Tiểu Ưu cởi dây an toàn rồi ôm cô đi vào biệt thự, hương hoa trong sân bay vào mặt, nếu tới chơi đùa thì cô nhất định sẽ hưng phấn la to, đáng tiếc giờ không phải tới chơi, thậm chí Tiểu Ưu cũng không biết tại sao anh lại đưa cô tới đây.

Cạch ——! Tiếng mở cửa làm Tiểu Ưu hồi thần, chẳng lẽ anh đã biết nhiệm vụ kia, cho nên giờ anh đang rất tức giận và muốn mắng cô?

Ngay khi cửa mở ra Lãnh Diệc Thần xoay người lại ôm lấy Tiểu Ưu, Tiểu Ưu bị dọa không dám ra thở mạnh, cô bị anh ôm chặt, xuyên qua khe hở từ vai anh, Tiểu Ưu thấy rõ đây là một căn phòng màu tím nhạt, khắp nơi tràn đầy hơi thở lãng mạn, trên tủ đầu giường có một đôi tình nhân bằng thủy tinh đang hôn nhau.

Rất hiển nhiên đây là phòng của một cô bé, anh đưa cô tới đây làm gì? Còn chưa chờ Tiểu Ưu suy nghĩ cẩn thận, anh đã bắt đầu hôn lên vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào tai, làm run rẩy: “Đừng ——!”

Tiểu Ưu nói chuyện lại bị một đôi môi ấm áp chặn lại, thân thể của cô cũng bị anh giam cầm, không thể cử động, hai tay nhỏ bé dùng sức vỗ vào ngực anh.

Hai tròng mắt Lãnh Diệc Thần đỏ lên nhìn chăm chăm người phụ nữ trong ngực, giống như nhìn không đủ, rồi đánh giá từ trên xuống dưới, trong đôi mắt tràn đầy yêu thương, cưng chiều.

Tiểu Ưu thấy được biến hóa trong mắt anh, loại ánh mắt này trước giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy, rất xa lạ, anh đang nhìn ai? Hoặc là nói coi cô là ai?

Làm Tiểu Ưu bị ôm lên giường công chúa, cô vẫn còn phản kháng, Lãnh Diệc Thần giam cầm hai tay của cô, tay kia mập mờ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không chớp mắt nhìn cô chăm chú: “Làm người phụ nữ của anh!”

Tiểu Ưu mở to mắt, anh, anh đang nói gì! Không đợi cô mở miệng anh lại bắt đầu hôn cô, nụ hôn của anh vội vàng mà điên cuồng, cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Ưu bị anh giam cầm sưng đỏ đau nhức, lưỡi dài dùng sức cuốn đi tất cả ngọt ngào trong miệng Tiểu Ưu, không ngừng hút cho đến khi Tiểu Ưu đau nhức hô ra tiếng anh mới giật mình nhận ra mình làm đau cô gái dưới người.

Quần áo xinh đẹp bị anh dùng sức kéo ra, đột nhiên Lãnh Diệc Thần buông Tiểu Ưu, ngẩn người, cái váy xinh đẹp như lúc mới gặp cô, xinh đẹp đến mức làm cho anh đau lòng.

Hoài niệm lan tràn như thủy triều nhanh chóng vọt tới, anh ôm chặt váy hai mắt đỏ ngầu, Tiểu Ưu ngồi dậy từ trên giường yên lặng nhìn biểu hiện của anh, cô bỗng cảm thấy đau lòng, cô thử dò xét đụng vào lưng anh một cái, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã dùng sức ôm lấy cô, cả người của anh run rẩy không ngừng, cô rất muốn an ủi anh, nhưng không biết nên nói gì mới tốt.

“Căn phòng kia anh vẫn luôn giữ lại cho em, đồng ý với anh, đừng rời xa anh.”

Đột nhiên Lãnh Diệc Thần yếu ớt như đứa bé, giọng nói của anh cũng run rẩy, Tiểu Ưu gật đầu xem như đáp lại nhưng dù thế nào cũng không mở miệng đồng ý với anh cái gì.

———— Hết chương 54 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 55: Cố ý làm khó anh

Bữa tiệc kỷ niệm thành lập của khách sạn Long Thành đã qua một tuần lễ, Nhậm Thiên Dã và Tần Hiểu Hiểu diễn ân ái trước mặt mọi người, ở trong nhà lại là thế này: “Anh đi ra ngoài, đêm nay không về, em ngủ sớm nha.”

Cô chỉ lo đan khăn quàng cổ trên tay, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đợi anh đi rồi cô mới để khăn quàng cổ xuống nhìn cửa xuất thần.

Không phải cô không biết rõ anh cố ý nhường cô, lần trước bị Nhậm Thiên Dã phát hiện vết máu và vết đạn trong phòng, quan hệ của bọn họ cũng trở nên vi diệu, thậm chí có lúc cô muốn giết chết anh, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sáng như sao tràn đầy tình yêu vô hạn của anh, cô không thể xuống tay được, đúng vậy, cô có tình cảm với người đàn ông này, tất cả những điều anh làm vì cô khiến cô không thể không có cảm giác, chỉ là có đôi khi cô lại cố chấp lừa gạt mình, mưu toan đạt được cái gọi là an tâm.

Cô muốn dùng diện mạo thật sự của cô dọa lui anh, nhưng anh lại cố chấp hơn dự liệu của cô, mỗi ngày anh đều sẽ đứng giờ đón cô về biệt thự khi cô tan việc, sau đó anh đeo tạp dề xuống bếp vì cô, dù cô thờ ơ anh cũng không tức giận, anh chỉ yên lặng làm tất cả, mỗi ngày thay đổi nhiều món hy vọng cô vui vẻ.

Đêm nay anh làm cá hấp chung, gà hấp, thịt bò, sủi cảo, đây đều là những món Tần Hiểu Hiểu thích ăn nhất, động tác vụng về lúc anh làm sủi cảo đều rơi vào trong mắt cô, mặt ngoài Tần Hiểu Hiểu bất động thanh sắc, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Lúc ăn cơm Tần Hiểu Hiểu cố ý nói sủi cảo quá mặn, cô muốn chọc giận anh, có lẽ như vậy mới là kết quả cô muốn, nhưng anh lại thờ ơ, anh gấp sủi cảo trong chén cô: “Quá mặn, thì đừng ăn, không tốt cho cơ thể, em ném cá hấp chung này, hương vị cũng không tệ lắm.”

Nói xong anh gấp một miếng cá lớn bỏ vào trong chén cô, còn mình thì ăn sủi cảo vừa rồi cô đã cắn một miếng, mặt không có chút xú thay đổi.

Tần Hiểu Hiểu không hề động đũa, cô yên lặng nhìn anh ăn hết sủi cảo, sau cùng vẫn không quên uống một hớp nước lớn, đương nhiên không phải vì mặn, mà là ngán, ăn nhiều sủi cảo như vậy, cho dù ai cũng sẽ ngán muốn uống nước.

“Sao em còn không ăn, người thì ăn không ngon nữa.”

Anh cười nhạt nói, nhắc nhở cô này giờ vẫn không động đũa.

Tần Hiểu Hiểu gấp một miếng thịt cá tượng trưng: “Hừ ——, quá lạt, hơn nữa còn có xương!”

Cô vớt đũa xuống cổ ý kiểm chuyện, cô không tin anh có thể nhìn được mãi.

Nhậm Thiên Dã ngược mặt nhìn cô một cái, mặt không đổi sắc nhặt chiếc đũa dưới đất lên đi vào phòng bếp, tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ phòng bếp, Tần Hiểu Hiểu nhìn đồ ăn vẫn còn bốc hơi nóng, cô thật sự muốn nói cho anh biết thật ra sủi cảo một chút cũng không mặn, ăn rất ngon, thịt cá cũng rất ngon, không có xương, cô há to miệng nhưng một câu cũng không nói được, hừ, giống như bây giờ không phải là rất tốt ư, đây không phải kết quả cô mong muốn sao, cô tự giễu cười một tiếng, bình nứt không sợ vỡ.

“Dùng đôi đũa này đi.”

Nhậm Thiên Dã đưa một đôi đũa ngà trắng nõn trơn bóng cho cô, môi khẽ giơ lên, “Em cầm nó rất đẹp mắt rất hợp với em.”

Về mặt Tần Hiểu Hiểu vẫn lạnh băng, chỉ khẽ ừ một tiếng không có câu dư thừa nào.

Anh cầm một cái chén bạch ngọc chạm trổ xinh đẹp múc nước hầm gà cho cô, màu sắc đậm hương thơm, không mang theo một chút mùi thuốc nào: “Uống một chút đi.”

Trong lúc nói anh đã nhẹ nhàng đặt chén bạch ngọc trước mặt Tần Hiểu Hiểu, cô chỉ ngừng chốc lát rồi cầm lấy muống bạch ngọc, múc một muống bỏ vào miệng nhưng không ngờ cái muống lại ‘không cẩn thận’ rơi xuống, choang ——: “A ——, nóng quá!”

Nhậm Thiên Dã khần trương lao đến, không để ý cái muống bạch ngọc bẻ nát bấy: “Bảo bối, có bị thương chỗ nào không, mau cho anh xem.”

Anh muốn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô nhưng vô ích, Tần Hiểu Hiểu đứng khòai ghế, mặt không chút thay đổi lui về sau một bước, dùng ánh mắt nhìn người lạ nhìn anh: “Tự tôi coi là được.”

Nói xong cô lướt qua anh đi vào phòng vệ sinh, bước chân nhanh sợ anh đuổi theo.

Nhậm Thiên Dã nhìn bóng lưng vội vàng của cô, trong đôi mắt mang theo một chút ảo não, tại sao lúc trước anh lại hỏi cô, nếu như anh không hỏi có phải giờ anh và cô sẽ không biến thành thế này hay không? Không phải nên biết cô là ai, làm cái gì, mặc kệ cô là ai thì trái tim của anh dành cho cô vẫn không thay đổi.

Bàn tay trống không mở ra thật lâu không khép lại, cho đến khi toilet truyền ra tiếng mở cửa, anh bước lên trước: “Bảo bối, xong, xong rồi sao.”

Tần Hiểu Hiểu lạnh lùng gật đầu một cái, ngồi xuống ăn cá đã lạnh: “Tôi ăn no, anh còn không đi?”

Mỗi ngày anh đều phải nhìn cô ăn xong mới đi, Tần Hiểu Hiểu cũng đã nhìn ra cô không ăn thì anh sẽ không đi, được, vậy cô ăn cho anh xem, để coi cô ăn xong rồi anh còn có lý do gì tiếp tục ở lại.

Nhậm Thiên Dã im lặng không lên tiếng, khẽ ngẩng đầu, anh đi đến phòng khách, lấy hộp y tế ra: “Bôi thuốc cho em xong thì anh sẽ đi, ngoan, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lần này anh cố chấp, bắt lấy tay của cô nhẹ nhàng thoa thuốc, thuốc mát lạnh, Tần Hiểu Hiểu muốn thoái mái không quan tâm điều gì, bỏ nhào vào ngực anh, nhưng lý trí khắc chế suy nghĩ của bản thân, cô không thể, cô cũng không cần tình yêu, bởi vì cô có thể thừa nhận thêm lần nào nữa.

Cô hỏi thần, sờ khăn choàng cổ trong tay, trong mắt lóe lên ánh sáng nhu hòa, nhưng anh không nhìn thấy.

Nhậm Thiên Dã khởi động, chạy chậm trên đường, không có mục đích, trong lòng tràn đầy nhớ nhung Tần Hiểu Hiểu, người phụ nữ này cứ luôn va chạm vào chỗ mềm mại nhất trong lòng của anh, dù cô nói chuyện vô tình, anh nghĩ đó đều là biểu hiện cô quan tâm anh, nếu như cô thật sự không có chút tình cảm nào với anh, vậy cô sẽ không ở lại biệt thự.

Nhậm Thiên Dã nghĩ tới đây thì ường cong trên khóe môi từ từ tăng lên, tâm trạng cũng sáng sủa hơn, anh tin tưởng chỉ cần anh kiên trì, ngày anh mong đợi cuối cùng cũng sẽ tới, anh —— còn có hi vọng, không phải sao?

Tần Hiểu Hiểu ngồi trong vườn hoa ở biệt thự, cô thích ngửi mùi hương tự nhiên, đó là một mùi hương làm cho người ta thoải mái, cô rất muốn đặt mình xuống, ngừng lại cuộc sống của mình, nghĩ xem bản thân muốn có tương lai thế nào, sắc trời tối dần, gió muộn đêm thổi qua, làn gió mát mẻ làm cho cô nhẹ nhõm.

“Cuối cùng anh cũng tới.”

Gió đêm xào xạc mang theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến khi một đôi chân thon dài trắng tấp đứng trước mặt cô: “Hiểu Hiểu, đã lâu không

gặp.”

.....

Nói mơ trong giấc mộng, Mân Mân nhũn nhặn, mồ hôi lạnh tràn ra, đừng, đừng, đừng mà! Hô —, cô bừng tỉnh từ ác mộng, lại là giấc mộng này, nhiều năm như vậy bị cơn ác mộng này quẩn lầy, đêm đêm không thể yên giấc, cô siết chặt nắm đấm, dùng sức gõ đấm xuống giường ngủ, giường thụng xuống rồi lại nhồi lên, chán nản bị cô ném qua một bên, cô đi xuống giường đi vào phòng khách uống nước, trong phòng yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng kim roi, cô ngồi trên sofa về mặt tuyệt vọng nhớ lại chuyện cũ.

Khi đó cô có cuộc sống đại học tươi sáng như ánh nắng trời làm cho người ta hâm mộ, có mấy người bạn thân, mỗi chiều thứ sáu bọn họ cùng đi dạo phố, trường học nằm ở vị trí trung tâm thành phố, cho chỉ cách trung tâm thương mại có hai trạm xe, mỗi lần bọn họ đều tay dắt tay sóng vai đi cùng nhau, cười nói dọc theo đường đi tới trung tâm, cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Các cô rất thích đi dạo shopping, bởi vì bên trong là những món đồ rực rỡ muôn màu, tay nghề Mân Mân cũng học được từ ông chủ một cửa hàng ở đó, cô rất thích đan len, một sợi len dài hẹp bình thường dưới bàn tay thần kỳ của cô biến thành tác phẩm nghệ thuật, ông chủ cửa tiệm kia cũng hợp ý Mân Mân, thường xuyên qua lại nên hai người nhanh chóng quen thuộc.

Tuần đó là sinh nhật Thụy Lệ — hoa hậu lớp, vốn dĩ cô muốn chạy đến thư viện đọc sách, nhưng lại không chịu được sự đeo bám của bạn cùng phòng nên đồng ý đi dự tiệc.

Vậy tặng quà gì cho phải đây? Cô không nghĩ ra, bạn cùng phòng tặng Thụy Lệ son môi, còn có kẹp tóc thủy tinh, còn cô, cô không biết tặng gì.

“Mân Mân, mua dây chuyền thì sao?”

Bạn cùng phòng nghĩ giúp cô.

Mân Mân lắc đầu: “Giá cái đó hơi đắt.”

“Vậy tặng đồ chơi bằng nhựa thì sao?”

Bạn cùng phòng chớp mắt đề nghị.

“Ặc? Cái đó rất rẻ, chắc đã có người tặng rồi?”

Bạn cùng phòng như bóng cao xu xi hỏi: “Giá này —, chắc sẽ có rất nhiều người tặng.”

Mân Mân tán đồng gật đầu, hơi bất đắc dĩ lắc đầu: “Cuối cùng nên tặng gì đây?”

Đột nhiên trong đầu sáng đèn: “Bạn yêu, cậu nói, tặng —.”

————— Hết chương 55 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 56: Khúc nhạc dạo trước cơn ác mộng

Một cái áo len đính ngọc trai màu trắng xuất hiện trước mặt các bạn cùng phòng: “Oa! Mân Mân, tay nghề ông chủ tiệm len đều bị cậu học hết rồi!”

“Đúng rồi, đúng rồi, tay của cậu đúng là quá giỏi mà! Áo này thật sự rất đẹp! Cậu không nói thì cũng không ai tin là đan thủ công.”

“Mau tới để cho mình hôn đôi tay khéo này của cậu một chút, ngựa gỗ!”

Bạn cùng phòng ngửa bầy miệng tám lời khen ngợi cái áo Mân Mân muốn tặng cho Thụy Lệ, món quà này vừa có lòng, vừa chân thành, đây chính là thành quả cô không ngủ cả đêm, Mân Mân nghe các bạn cùng phòng nghị luận, cô cười vui vẻ, cảm giác được người khác khen ngợi không phải tốt bình thường.

Nói thật, cái áo này, cô không nỡ tặng đi, dù sao cũng là tác phẩm đầu tay của mình, cô muốn cất nó để giữ làm kỷ niệm, áo được cô đan kiểu nổi, áo được thiết kế chàm rộng, phía dưới được thiết kế dây kết dài ngắn không đồng nhất nhưng lại có phong thái nữ vương Prada, mặc lên làm cô có cảm giác mình biến thành nữ vương.

Áo được Mân Mân đặt trong một chiếc hộp xinh đẹp màu tím nhạt, bên ngoài là sợi tơ màu vàng, vô cùng hoa mỹ. Mân Mân tin tưởng Thụy Lệ sẽ thích món quà tràn trề thành ý này.

Nhưng kết quả mọi chuyện thường đi ngược dự liệu, như lúc Thụy Lệ cầm cái áo này mặc dù cười, nhưng nụ cười xem thế nào này cũng không chạm đến đáy mắt: “Mân Mân, lớp chúng ta chỉ có bạn là khéo tay! Nhìn xem chiếc áo thủ công này đúng là tinh tế, chắc chắn, còn rất rắn chắc nữa!”

Cô ta lấy tay dùng lực kéo ra, may mà áo không bị rách, cô ta khoác áo lên người mình rồi xoay một vòng: “Mọi người thấy mình thế nào?”

“Đẹp! Rất đẹp!”

“Nổi bật lên lại có khí chất nữa!”

“Tất nhiên rồi, hoa hậu lớp mặc cái gì chẳng đẹp, nếu đổi người khác, mặc long bào cũng không có được khí thế hoàng gia đâu!”

Ha ha ha ha... Tiếng cười liên tiếp vang lên trong đại sảnh.

Lòng hờ hững của Thụy Lệ được thỏa mãn, cô ta cầm dây kết: “Đáng tiếc, cái áo này không hợp với bộ lễ phục dạ hội hôm nay của mình.”

“Đúng vậy, đúng vậy, lễ phục của bạn là Chanel bản số lượng có hạn, cái áo này làm sao có thể so với nó đây.”

Có người phụ họa nói. Những lời này hợp ý Thụy Lệ, cô ta cố làm ra vẻ đáng tiếc cởi áo choàng ra, kết quả lại rơi trúng bánh sinh nhật: “Ồi —, đừng phá hủy bánh ngọt sinh nhật của mình!”

Cô ta nhanh chóng bỏ nhào tới chiếc bánh như vút nùi giẻ mà vút áo choàng trên mặt đất, không có chút cố kỵ cảm giác của những người khác ở đây, nhìn bánh ngọt trở nên khó coi, cô ta lại rớt nước mắt, hoa lê đầm mưa lâm cho người ta thương tiếc, một lát sau cô ta như phản ứng kịp, cầm áo choàng trên mặt đất lên chống lại gương mặt trắng bệch của Mân Mân: “Thật xin lỗi, bạn yêu, hôm nay sinh nhật mình, cho nên mới quan tâm bánh sinh nhật, dù sao một năm mình cũng chỉ có một cái sinh nhật này.”

Nói xong còn dùng đôi mắt ngấn nước nhìn Mân Mân.

Mân Mân nhìn thành quả lao động vất vả của mình bị Thụy Lệ chà đạp như vậy, trong lòng cô đã sớm giận đến không kiềm chế được, nhưng người ta nói hôm nay là sinh nhật, một năm một lần, nếu cô bởi vì áo choàng mà phát hỏa thì chứng tỏ cô không hiểu chuyện, Mân Mân bình tĩnh cười nhạt nói: “Không sao, đây vốn là quà sinh nhật của cậu, bạn muốn làm gì thì tùy, có gì đâu?”

Nói xong cô cười chân thành, cười đến mức mệt mỏi.

Thụy Lệ nhếch môi cười, cô ta ghen tị Mân Mân học giỏi, nhân duyên tốt, thậm chí ngay cả tướng mạo cũng hơn cô ta, Mân Mân có một đôi mắt quyến rũ hồn, nhưng bình thường cô giao trái tim cho việc học tập, không thêm đề ý những thứ khác, cũng không có bạn trai, cho nên khi bầu hoa hậu lớp tự nhiên không ai chú ý tới cô, cũng bởi vì như vậy, Thụy Lệ mới may mắn được chọn làm hoa hậu lớp.

Nhưng bây giờ Mân Mân lại chạy đến trước mặt cô ta khoe khoang tay nghề của mình tốt, con nhỏ này đúng là làm cho cô ta chướng mắt, cầm áo choàng trong tay, cô ta hận không thể xé rách nó.

Có vài người là như vậy, không nhìn được người khác tốt hơn mình, phàm là cảm thấy người khác vượt qua mình một chút, sẽ ghi hận ở trong lòng, loại người này đúng là bệnh nặng, vừa đúng Thụy Lệ là một trong số đó.

Nghe thấy Mân Mân trêu chọc như vậy, sự ghen tị của cô ta càng thêm điên cuồng vặn vẹo, móng tay đã sớm cắm sâu trong áo choàng, ngoài mặt vẫn tươi cười ngọt ngào nói: “Bạn yêu, tớ biết cậu là tốt nhất, để tớ lòng áy náy với cậu, uống một ly!”

Cô lập tức cầm một ly rượu đỏ đổ vào miệng Mân Mân.

———— Hết chương 56 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 57: Em là thiên sứ của anh

Chất lỏng cay nồng đổ vào cổ họng, Mân Mân khó chịu ho khan, bạn tốt Thu Thiên vỗ lưng cho cô, Thụy Lệ đứng đối diện cười rục rờ: “Cục cưng... Mau để tớ vỗ cho.” Cô ta đẩy Thu Thiên qua một bên, giả mù sa mưa vỗ lưng cho Mân Mân: “Sao rồi? Có cảm thấy thoải mái hơn chút nào không?”

Giọng nói này nghe rất ân cần, nhưng động tác trên lưng lại chậm như rùa, căn bản không giúp được gì.

Mân Mân tự điều chỉnh, khó khăn lắm mới tỉnh táo lại, cô yếu ớt nói: “Cảm ơn, tớ tự đi.”

“Được.”

Thụy Lệ nhanh chóng giơ tay lên, không có một chút do dự: “Cục cưng, khăn choàng này đã không dùng được nữa, hay cậu giúp tớ đem đến phòng giặt quần áo được không.”

Thái độ và giọng nói dịu dàng ra nước này làm người ta không thể từ chối, huống chi hôm nay còn là sinh nhật của cô ta.

Mân Mân cầm khăn choàng trong tay, hôm nay Thụy Lệ là nhân vật chính, huống chi chỉ là giúp cô ta cầm cái này đến phòng giặt đồ, cũng không có gì to tát, cô hỏi và biết phòng giặt đồ ở tầng hầm, rồi cười nhạt xoay người đi.

Bạn tốt Thu Thiên cũng muốn đi cùng cô, nhưng vừa há miệng đã bị giọng của Thụy Lệ lấn át: “Hôm nay thật sự cảm ơn các bạn đã đến, tớ kính mọi người một ly trước.”

Uống cạn, uống cạn, uống cạn.

Các bạn học bắt đầu ồn ào, không bị đoạn nhạc đệm nhỏ vừa rồi ảnh hưởng, Thu Thiên cũng gia nhập vào đội ngũ nhìn Thụy Lệ uống rượu.

Từ đầu đến cuối Thụy Lệ vẫn cười nâng cốc uống rượu, cô ta uống từng chút từng chút, khéo mắt vẫn nhìn theo hướng Mân Mân đi.

Nhà của người có tiền đúng là lớn, Mân Mân âm thầm cảm thán trong lòng, hình như cô nghe bạn học nói Thụy Lệ được một người có tiền bao dưỡng, nhưng chưa có ai gặp qua người bao dưỡng cô ta.

Tiếng cười ở phòng khách còn đang kéo dài, Mân Mân đã bước lên lầu hai, Thụy Lệ nói muốn xuống tầng hầm thì phải đi từ lầu hai, đi lên lầu hai mới có cầu thang thông xuống tầng hầm, mới đi xuống tầng hầm được, lầu một không có đường dẫn tới tầng hầm. Cô nhanh chóng đi tới bậc thềm lầu hai, tầng này có nhiều phòng nhưng đều khóa cửa, mặc dù cô có một chút hiếu kỳ muốn nhìn thử bài trí trong phòng, nhưng cô vẫn không dừng bước, tiếp tục đi sang bên trái, trong hành lang yên tĩnh thỉnh thoảng truyền ra tiếng bước chân của cô, đặc biệt thanh thúy.

Đi tới cầu thang hướng xuống ở bên trái, mới vừa đi xuống được mấy nấc thang, cô cảm thấy sau lưng có người nhìn cô, cảm giác này làm cô không thoải mái, Mân Mân quay đầu nhưng phát hiện sau lưng trống rỗng không có gì cả, cô chậm rãi quay đầu lại, có lẽ là do cô quá lo lắng thôi, nếu có người đi sau lưng cô thì phải có tiếng bước chân chứ, cô lắc đầu một cái, tiếp tục đi xuống.

Rót cuộc xuống đến bậc thang cuối cùng, cô nhìn bên phải, xa xa có thể thấy cánh cửa có dòng chữ ‘phòng giặt quần áo’.

Chính là chỗ đó, cô mỉm cười đi về phía trước, trong lúc bất chợt cô cảm thấy cơ thể không thoải mái, có lẽ là do uống rượu, cô nghĩ như vậy, nhưng tầm mắt lại từ từ mờ đi.

.....

Lúc Tiểu Ưu tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng màu tím, cái chăn đắp trên người cũng màu tím nhạt, đột nhiên cô kéo chăn ra thấy trên người mình đang mặc áo choàng tắm màu hồng, mà bên trong không mặc gì hết, vù, Tiểu Ưu sợ hãi cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, rốt cuộc là ai thay đồ cho cô?

Cô chỉ nhớ mình được Lãnh Diệc Thần ôm vào ngực ngủ, cái ôm đó thật sự rất ấm áp, anh cũng chỉ ôm chứ không làm gì cô, dần dần cô không còn khăn trương rồi chìm vào giấc ngủ, ngay cả anh đi lúc nào cô cũng không biết, nhớ lại mùi thảo dược trên người anh, mặt Tiểu Ưu từ từ xuất hiện hai rặng mây đỏ.

“Cô tỉnh rồi.”

Một người phụ nữ trung niên đi vào: “Đây là quần áo thiếu gia chuẩn bị cho cô, mời cô đi thay quần áo, rồi theo tôi xuống phòng ăn dùng cơm.”

“À, được.”

Tiểu Ưu cầm lấy bộ quần áo, vừa muốn thay lại phát hiện còn có người, cô có chút ngượng ngùng nói: “Cái đó, dĩ có thể đi ra ngoài không?”

Người phụ nữ trung niên nhìn biểu cảm mất tự nhiên của Tiểu Ưu, gật đầu một cái cười nhạt đi ra ngoài.

Rốt cuộc trong phòng chỉ còn lại một mình cô, Tiểu Ưu cởi áo choàng tắm xuống mặc bộ đồ vào, bộ đồ này so với bộ trước còn đáng yêu và trẻ con hơn, tay áo thiết kế phồng, phía dưới là lụa mỏng, mặc nó vào cô càng giống như tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian hơn.

Tiểu Ưu gấp chăn lại, mang dép bông chạy ra, người phụ nữ trung niên đứng chờ ngoài cửa nhìn thấy Tiểu Ưu xuất hiện thì trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, đúng, là kinh ngạc, Tiểu Ưu có chút khó hiểu.

“Tiểu thư, mời đi bên này.”

“À? Được.”

Tiểu Ưu tỉnh táo lại, cô lễ phép cười đi theo sau lưng người phụ nữ trung niên, xuống lầu.

“Thiếu gia, cô Tiểu Ưu xuống.”

“Được rồi, đi đi xuống trước đi.”

“Dạ, thiếu gia.”

Máu Lãnh Diệt Thần sôi trào, cô gái đứng trước mặt làm anh hoảng hốt, giống như cô ấy đã trở lại, trong phút chốc anh còn muốn kêu gào cái tên đó, là em sao, là em sao? Trong lòng anh yên lặng la lên.

Tiểu Ưu bị anh nhìn có chút xấu hổ yên lặng vịn ngón tay, đôi mắt của người đàn ông này quá mức nóng bỏng, cô chưa từng thấy, trong ấn tượng của cô, anh là một người khiêm tốn, Tiểu Ưu mất tự nhiên ho khan một tiếng kéo suy nghĩ của anh lại.

“Tiểu Ưu, anh có thể gọi em như vậy không?”

Tiểu Ưu cười gật đầu, từng bước từng bước đi tới trước mặt anh.

Bỗng nhiên tay bé nhỏ của cô bị anh kéo, dùng sức ôm cô vào lòng, mùi thơm thiếu nữ làm anh mê muội, Lãnh Diệt Thần nắm cầm của Tiểu Ưu, động tình ngấm nhìn: “Thiên sứ nhỏ của anh, hoan nghênh em về nhà.” (D: hừm... tội bé Ưu...)

Tròng mắt đen láy của Tiểu Ưu chuyển động, lời anh nói tựa như đang xuyên qua cô để nói với ai đó, cô rừ mi xuống không nhìn đôi mắt nóng bỏng của anh nữa, sự nhiệt tình trong đôi mắt này không thuộc về cô, cô biết.

Lãnh Diệt Thần phục hồi tinh thần lại, buông tay đang nắm cầm cô ra, anh nắm tay cô đi tới chỗ ngồi, hai người ngồi đối mặt nhau, đây là cách để anh nhìn cô, anh quan tâm kéo ghế ra cho cô: “Ưu Ưu, mau ngồi đi.”

Tiểu Ưu bị cách gọi mập mờ của anh làm đỏ mặt, cô lẳng lặng ngồi xuống đối diện anh.

“Nhìn thử xem đồ ăn có hợp khẩu vị không?”

Tiểu Ưu nhìn kỹ một bàn thức ăn, trang trí rất đẹp, giống như đồ ăn tây, bình thường cô không ăn những thứ này, nhưng hôm nay cô rất muốn nếm thử: “Đều rất được, cảm ơn anh—.”

“Gọi anh là Thần.”

Anh thâm tình gấp đồ ăn cho ô, dường như anh rất thuần thục những chuyện này.

————— Hết chương 57 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 58: Tiểu Đẩu Đổ đi chơi

“Xem ra em sống không tệ.”

Người đàn ông đi lên trước ngồi vào chỗ đối diện Tần Hiểu Hiểu.

“Như anh thấy.”

Tần Hiểu Hiểu nhướn mày một cái rồi lại nhìn phong cảnh.

“Nói vậy người đàn ông kia đối xử với em rất tốt.”

Người đàn ông nói từng chữ, mắt nhìn chăm chăm vào gò má cô gái đối diện, như muốn nhìn biến hóa trên gương mặt cô.

Tần Hiểu Hiểu quay đầu mặt không cảm xúc, cô híп mắt: “Đây không phải là chuyện anh nên quan tâm.”

Người đàn ông nghe cô trả lời vậy cũng không giận, nói nhỏ nhẹ y như dỗ con vậy: “Được rồi, trở lại chuyện chính, trở về với anh.”

“Nếu như tôi nói không.”

Tần Hiểu Hiểu đẩy bàn tay to đang đặt trên vai cô ra, trên mặt đầy chán ghét, giống như thứ chạm vào cô là một loại vi khuẩn dơ bẩn.

Người đàn ông bị biểu cảm của Tần Hiểu Hiểu làm tổn thương, giương cánh tay lên cười khổ: “Hiểu Hiểu, em cũng biết, nếu em nói không, anh cũng không thể làm gì em.”

Hắn thuận tay cầm một cái cốc trên bàn đá lên thưởng thức, trông mắt thâm thúy dần dần tối lại: “Chẳng lẽ lý do khiến em không muốn trở về là anh ta?!”

Choang——, chiếc cốc màu hồng xinh đẹp vỡ nát trong bàn tay của người đàn ông, máu chảy ra, nhưng hắn không nói gì, cặp mắt sáng quắc nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô gái trước mặt.

Tần Hiểu Hiểu mặt đầy châm chọc, lạnh lùng cười ra tiếng: “Phải thì như thế nào, không phải thì như thế nào?”

Cô không chút quan tâm tay người đàn ông kia đang chảy máu.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu nhìn cô chăm chăm, dùng bàn tay đầy máu nắm cầm cô, nguy hiểm áp sát mặt cô: “Đừng, anh giết hắn! Như vậy em sẽ trở về với anh!”

“Cái gì, anh giết anh ta? Ha ha ha ha ha.”

Tần Hiểu Hiểu giống như nghe được chuyện buồn cười, cười như điên, cuối cùng còn lau nước mắt: “Được, giết đi!”

Cô ngoan tuyệt nói xong câu đó rồi xoay người đi vào biệt thự, không nhìn người đàn ông ngồi trên băng đá.

Tối đó, Tần Hiểu Hiểu nằm trên giường đã từng là của cô và Nhậm Thiên Dã, giả vờ ngủ, câu nói của người đó còn quang quẻ bên tai cô, khi người đó nói muốn giết Nhậm Thiên Dã, phản ứng đầu tiên của cô là phải bảo vệ anh, sau đó cô bị ý nghĩ này của mình dọa sợ hết hồn, may mắn cô dùng nụ cười giấu đi, nếu không làm sao mà người đàn ông khôn khéo đó không đoán ra suy nghĩ thật sự của cô.

‘Không biết anh ta có mắc lừa hay không, chỉ mong anh ta không nhìn ra, nếu không lấy thủ đoạn thâm độc của anh ta, Nhậm Thiên Dã chỉ là một thương nhân, chỉ sợ sẽ lãnh ít dữ nhiều.’

Trong lòng cô mơ hồ không muốn anh bị tổn thương, tình cảm của cô đối với anh là gì, ngay cả cô cũng không rõ, có lẽ chị là một thói quen, Tần Hiểu Hiểu nghĩ vậy rồi chìm vào giấc ngủ.

.....

Hoạt động mùa hè hằng năm của nhà trẻ Mạnh Bảo bắt đầu, hôm nay Tiểu Đậu Đỏ mặc một bộ váy công chúa đỏ rực, đầu buộc hai sừng trâu, đeo nơ bướm, lưng đeo balo kitty, mỗi bước đi đều làm con mèo lay động, chân mang một đôi giày công chúa, toàn bộ đồ trên người đều là Kim Thuần cho bé, hôm nay là lần đầu tiên bé mặc, vui vẻ đến mức kêu thành tiếng luôn!

Cô giáo phát cho bọn họ mỗi người một cái nón nhỏ, cái nón này cũng rất hợp với đồ của bé, mọi người chờ xuất phát, trật tự đi lên xe buýt của nhà trẻ.

Mân Mân đứng ngoài cửa xe dặn dò Tiểu Đậu Đỏ phải đi theo đội ngũ, đi vệ sinh phải đi cùng bạn, không được đi tới chỗ lạ, nghe theo lời của cô giáo.

Tiểu Đậu Đỏ le lưỡi với cô một cái: “Được rồi, mẹ, mẹ nói đến lỗ tai con sắp lên kén rồi! Con biết rồi, biết rồi, con biết hết rồi!”

Bé vươn tay ra cho mẹ mình một cái ôm, cánh tay có mùi sữa còn quần chặt cổ Mân Mân, cô vươn tay ôm con gái, trong mắt có chất lỏng tràn ra, thật lâu không rời.

Tin tin——, “Xin các vị phụ huynh chú ý, trại hè bắt đầu từ hôm nay đến năm giờ chiều của ba ngày sau, xin các vị phụ huynh nhớ kỹ thời gian, đến đón các bạn nhỏ.”

Cửa xe bị cô giáo đóng lại, Tiểu Đậu Đỏ cười ngọt ngào vẫy tay với Mân Mân: “Mẹ, hẹn gặp lại, hẹn gặp lại!”

Xe buýt chạy trên con đường rộng rãi, xe nhanh chóng chạy từ trung tâm thành phố ra ngoại ô, qua trạm thu phí rồi tiếp tục tiến lên, sự hưng phấn của Tiểu Đậu Đỏ bị cảm giác buồn ngủ thay thế, bé nằm ngủ.

Thức dậy nghe tiếng cô giáo hô to nói các bạn nhỏ muốn đi vệ sinh thì xếp thành hàng đi theo cô, lúc bé lên xe không uống nhiều nước, nhưng bé cũng đứng lên đi theo, ngồi trên xe lâu rất khó chịu, bé xuống xe, đứng đưa hai cái chân nhỏ, cảm thấy thoải mái hơn.

Đi theo cô giáo vào nhà vệ sinh, mấy người bạn nhỏ xếp thành hàng từng người lần lượt đi vào, bạn nhỏ đi ra rồi thì vào đứng cuối hàng, như vậy sẽ tiện cho cô Vu kiểm tra và bảo đảm sự an toàn của các bé, đầu sao bọn họ cũng còn quá nhỏ.

Đến phiên Tiểu Đậu Đỏ, bé nói với cô giáo bé không muốn đi vệ sinh, bé chỉ muốn xuống xe để thả lỏng gân cốt mà thôi, cô bảo bé xuống cuối hàng đứng ngay ngắn, bé nhăm chán nhìn những người bạn học khác đi ra, cúi đầu chơi đùa với con mèo nhỏ trên balo, bên trong là đồ ăn vặt bé thích, chờ tới chỗ bé phải ăn.

“Ui da——!”

Một người phụ nữ cao lớn đi ra đụng phải Tiểu Đậu Đỏ đang cúi đầu chơi, làm bé đau tới kêu ra tiếng.

Người phụ nữ nói: “Cô bé xin lỗi con, là di vô tình đụng vào con.”

Tiểu Đậu Đỏ ngẩng đầu lên mỉm cười nói với người phụ nữ đó: “Không sao hết.”

Người phụ nữ trang điểm lòe loẹt vừa muốn cười lại cương cứng, cô bé này, tại sao lại có diện mạo giống với người phụ nữ kia như vậy!

Tiểu Đậu Đỏ bị người phụ nữ nhìn thì cảm thấy kỳ quái, bé sờ lên mặt mình một cái, cảm thấy vẫn bình thường: “Di ơi, sao di nhìn con dữ vậy?”

“À? Không có gì, chẳng qua là di cảm thấy con rất giống con của một người bạn của di thôi.”

“Thật sao?! Còn có người giống con sao! Ha ha, vậy sau này có cơ hội di phải dẫn bạn ấy tới tìm con chơi nha? Con tên là Tiểu Đậu Đỏ, học ở trường mẫu giáo Mạnh Bảo.”

“Tiểu Đậu Đỏ, ha ha, được, di nhất định sẽ dẫn con bé tới tìm con chơi. (Có khi nào mẹ này là Thụy Lệ không ta? Kẻ thù truyền kiếp của Mân Mân nhà ta??? @@@)

“Hay quá!”

Trở lên xe, Tiểu Đậu Đỏ vui vẻ gật gù đắc ý: “Ui, tiểu Mỹ, cậu biết không, vừa rồi có một bà di nói cho tớ biết có một bạn nhỏ rất giống tớ, di ấy nói sẽ dẫn con bé đó tới chơi với tớ.”

“Có thật không?”

Tiểu Mỹ tròn to hai mắt, tràn đầy kinh ngạc: “Đến lúc đó cậu nhất định phải giới thiệu cho tớ nha.”

Tiểu Đậu Đỏ vui vẻ gật đầu: “Ừ.”

Xe buýt chỉ dừng lại một chút rồi đi, chẳng qua không ai chú ý ở trạm dừng chân có một đôi mắt ác độc đang nhìn chằm chằm vào chiếc xe buýt, cho đến khi chiếc xe biến mất.

———— Hết chương 58 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 59: Quyết đấu ở chợ

Mỗi ngày Nhậm Thiên Dã đều ngủ trong phòng nghỉ ngơi của tổng giám đốc, mặc dù phòng nghỉ ngơi có đầy đủ đồ dùng, có phòng tắm độc lập thậm chí còn có một phòng bếp nhỏ, có lúc anh sẽ mua chút nguyên liệu đặt ở phòng bếp, đến khi tan việc có thể trực tiếp cầm về nhà.

Anh nhìn lịch trên bàn làm việc, công môi, tâm trạng khá hơn một chút, hôm nay là tròn 100 ngày bọn họ quen biết và sống chung, không biết cô có nhớ không, anh tan việc trước giờ đi đón Tần Hiểu Hiểu, gọi điện thoại cho giám đốc Vương, kết quả không tới nửa phút Tần Hiểu Hiểu đã đứng dưới lầu.

Anh mở cửa xe ra nghênh đón, cho dù cô đi qua anh bước lên xe, anh cũng không có biểu hiện gì, có lẽ không quan tâm trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

“Anh đã đặt thịt bò em thích ăn nhất ở nhà hàng Long Thành, lần này nghe nói bọn họ có món ăn mới, đúng lúc chúng ta tới nếm thử.”

Nhậm Thiên Dã không nói chuyện hôm nay là kỷ niệm 100 ngày quen nhau của bọn họ ra, bởi vì anh muốn cho cô một bất ngờ nhỏ.

“Thịt bò? Tôi đã chán rồi.”

Tần Hiểu Hiểu không nhìn anh, lạnh lùng nói tiếp: “Tôi muốn về nhà ăn đồ ăn anh nấu.”

Ăn đồ ăn mình nấu?! Mắt Nhậm Thiên Dã sáng lên, những lời này thật sự quá bất ngờ, anh đã nghĩ cô sẽ từ chối anh, nhưng không ngờ là vì cô muốn ăn đồ ăn anh nấu, cái này, cái này, cái này có được tính là bất ngờ cô cho anh không.

Trong lòng anh vô cùng vui vẻ, vì bây giờ quan hệ của bọn họ nóng lên một chút mà tung tăng, nhưng ngoài mặt anh vẫn tỉnh rụi nói: “Được, vậy bây giờ chúng ta đi mua nguyên liệu.”

Tần Hiểu Hiểu không nói gì, mặc cho anh kéo đến chợ, chợ này nằm ở ngoại ô, đa số sản phẩm trong chợ là đồ nông dân tự hái nên rất tươi, có nhiều hộ cũng bán cho siêu thị, nhưng không tươi bằng ở đây.

Vốn dĩ Kim Thuần muốn đi theo họ tới đây, nhưng bị cái liếc mắt lạnh lẽo của Nhậm Thiên Dã cản lại, hôm nay là ngày kỷ niệm của anh và vợ, anh không muốn bên cạnh có một cái bóng dè.

“Bảo bối, em muốn xuống mua thức ăn chung với anh hay ngồi trên xe chờ anh?”

Nhậm Thiên Dã trung cầu ý kiến của Tần Hiểu Hiểu, nhưng có lẽ đã đoán được câu trả lời của cô, anh cởi dây an toàn của mình, đẩy cửa xe ra định xuống xe, nhưng không ngờ lúc này cô lại lên tiếng.

“Dây an toàn của tôi anh không muốn cởi ra sao?”

Nhậm Thiên Dã vừa mới đặt chân xuống đất, ngay sau đó khó tin xoay người, cô vẫn không chút cảm xúc nhìn phía trước, nhưng tại sao anh lại thấy được ý cười trong mắt cô vậy, anh nhanh chóng cởi dây an toàn cho cô, bởi vì luống cuống mà động tác có chút bối rối, cô đặt tay lên tay anh: “Để tôi làm.”

Sau khi cởi dây an toàn xong anh lại không có ý xuống xe, anh dò xét nói: “Bảo bối, em, em đã tha thứ cho anh rồi sao?”

Thời gian giống như trôi qua một thế kỷ, Nhậm Thiên Dã gần như tuyệt vọng muốn xuống xe lại bị cô nắm vạt áo kéo lại, anh chậm rãi xoay đầu, môi bị một vật mềm mại chặn lại, mùi thơm của cô chui vào miệng anh, anh ngẩn ra trong chốc lát, sau đó cuồng nhiệt hôn trả, hôn từ nông đến sâu, hai cái lưỡi quấn lấy nhau, anh hận không thể lập tức ăn cô vào bụng, bọn họ đã chiến tranh lạnh nhiều ngày, cuối cùng hôm nay cũng làm lành rồi.

Trong chợ rất ồn, rất lớn, chia làm hai khu vực, mỗi khu lại chia thành sáu con phố, không có cửa rào, khu Đông đa số là rau cải và đồ bách hóa, khu tây là đồ hải sản và các loại thịt.

“Muốn ăn gì.”

Lúc này anh nắm tay cô đi xuyên qua đám người, mặc dù phải chen, nhưng chuyện này cũng không làm gián đoạn sự ngọt ngào của bọn họ, đây không phải là lần đầu hai người nắm tay nhau, nhưng lần này trong lòng lại có cảm giác rất lạ, nếu không phải cần mua thức ăn, có lẽ bọn họ đã về nhà chiên com.

“Làm súp thịt bò.”

Không phải ăn chán rồi hử? Anh cười thâm trong lòng, nhưng không nói ra, phải biết rằng quan hệ của bọn họ mới tốt lại thôi, anh không muốn vì mình làm mồm mà làm đi tống hết.

“Được, thịt bò bên này nhìn rất tươi.”

Nhậm Thiên Dã vừa nói vừa kéo tay cô đi xuyên qua đám người, quần áo trên người hai người hoàn toàn trái ngược với không khí ở đây, làm người đi đường liên tục ghé mắt nhìn.

Anh không thèm quan tâm ánh mắt của người khác, bởi vì người quan trọng của anh trong thế giới này chỉ có cô—— Tần Hiểu Hiểu.

Thịt bò tươi làm người ta thêm nhỏ dãi, nhìn Nhậm Thiên Dã chen vào quầy thịt không để ý hình tượng, trong lòng cô có một chút chua xót, khó trách mỗi lần anh mua đồ ăn về trên người đều có vết bẩn, bây giờ rốt cuộc cô cũng biết.

Anh là một tổng giám đốc thân phận cao quý, vì muốn cô vui vẻ mà không tiếc hạ thấp thân phận tới chợ chen lấn mua đồ ăn, chỉ vì để cô được ăn đồ tươi, mà âu phục bị dơ, anh sẽ không mặc nữa, ngày hôm sau sẽ để cho người giúp việc mang đi vứt.

Nhưng đồ ăn ở đây làm sao có thể quý giá bằng âu phục của anh, cô đã sớm bị thành ý của anh làm cảm động, bây giờ cô chỉ muốn vứt bỏ tất cả để yêu thương anh thật tốt, liều mạng yêu anh!

“Nghĩ gì vậy?”

“À, không có gì, có mua được thịt không?”

Nhậm Thiên Dã cong môi lắc lắc chiến lợi phẩm trong tay, cười đắc ý: “Còn muốn ăn cái gì?”

“Cua lớn.”

“Được, qua bên kia mua.”

Hai người nắm tay đi khắp đi ra cửa chợ, thu hoạch rất phong phú.

“Bảo bối.”

“Hả?”

“Sau này chúng ta chỉ mua đồ em thích ăn thôi nhé?”

“Vậy còn anh?”

“Anh? Chỉ cần em thích, anh cũng sẽ thích.”

Bốp bốp bốp——

“Nói rất hay rất cảm động, thiếu chút nữa tôi đã rơi nước mắt.”

Người đàn ông kia càng lúc càng tới gần, trên môi là nụ cười thâm độc.

Nhậm Thiên Dã đóng cửa xe chặn trước mặt Tần Hiểu Hiểu: “Em lên xe trước.”

Anh nhìn ra được, tên này không có ý tốt, từ khi anh biết thân phận Tần Hiểu Hiểu không đơn giản thì đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với tất cả các trường hợp.

Hôm nay là lần đầu tiên anh gặp phải, chẳng qua anh không hiểu, tại sao người đối phương muốn tìm là anh mà không phải Tần Hiểu Hiểu.

Tần Hiểu Hiểu không lên xe, mắt lạnh thấu xương nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện, đi qua người Nhậm Thiên Dã, đứng trước mặt anh: “A Duy, tôi cảnh cáo anh, đừng làm vậy!”

“Cái gì mà làm vậy chứ, đây đâu phải là làm vậy.”

Người gọi là A Duy vung tay lên, nhiều người mặc áo đen xuất hiện từ bốn phía của chợ, bọn chúng nhanh chóng chạy vào chợ dọn dẹp những tiểu thương bên trong, náo loạn vô cùng, người đàn ông đối diện thần nhiên tự đắc nhìn cảnh đó tựa như hắn đang nhìn một bức tranh phong cảnh đẹp.

Tần Hiểu Hiểu siết chặt quả đấm, đáng về hận không thể ăn tươi nuốt sống người đàn ông này.

“Cục cùm, anh nói lại lần nữa, trở về với anh.”

A Duy lạnh lùng nói, căn bản không màn đến thái độ của cô, hắn tiến lên kéo tay cô lại bị cô đánh ra.

“Rất tốt, mời vào trong.”

Lúc này chợ đồ ăn đã trống rỗng, những người mua hàng và tiểu thương đã bị đuổi ra hết, không ai dám ở lại, người bán đồ ăn thậm chí còn bỏ quầy chạy ra ngoài, đám người này không thể chọc vào, so với tính mạng thì những thứ kia có là gì.

Nhậm Thiên Dã và Tần Hiểu Hiểu đi vào chợ, cô cảnh giác nói với anh: “Dã, anh đã chuẩn bị bước vào thế giới của em chưa?”

“Bảo bối, bất luận em là ai, trừ phi anh chết! Nếu không kiếp này Nhậm Thiên Dã anh sẽ không buông em ra!”

“Mày tự đi tìm chết!”

A Duy hét lớn một tiếng vung quyền đâm qua chỗ họ, thấy bọn họ hạnh phúc đứng chung một chỗ, hắn ghen tị đến sắp điên lên, lách mình tấn công Nhậm Thiên Dã.

Nhậm Thiên Dã hiểm hách né tránh, quần áo bị một vật sắc bén trong tay đối phương làm rách.

“A Duy, tôi không cho phép anh hại anh ấy!”

“A—— bảo bối, em là vị hôn thê của anh, mà lại nói chuyện thay người đàn ông này, rốt cuộc trong lòng em anh là cái gì!”

A Duy nheo mắt lại, giờ tay chỉ vào Tần Hiểu Hiểu rống to: “Tụi bây không chế cô ấy, hôm nay tao muốn giết tên khốn này.”

Giờ phút này trong tay A Duy đã có một cây súng lục, hắn khiêu khích nhìn Nhậm Thiên Dã, nổ súng, sau đó hắn thu súng về, đối đãi với người mình thật sự hận, có lúc nên dùng quả đấm mới có thể hả giận.

Tần Hiểu Hiểu đánh với đám người mặc đồ đen, Nhậm Thiên Dã đơn đấu với A Duy, quần áo của Nhậm Thiên Dã bị rách, nhưng trên mặt lại không có chút vết vật nào, anh có lòng tin mình sẽ không thua tên đàn ông nguy hiểm này, bởi vì trên xe của anh có trang bị hệ thống định vị GPRS tầm xa, nếu trong một tiếng đồng hồ khi xe ở trong trạng thái mở mà không có người đi vào, người bên kia sẽ biết anh đang gặp nguy hiểm, bất luận là ở đâu, bọn họ cũng sẽ chạy tới kịp lúc.

“Mày không tò mò tao là ai sao?”

“Nhậm Thiên Dã tao không rảnh đến mức cảm thấy hứng thú với chó mèo.”

“Mày mẹ nó tự tìm chết!”

A Duy tức giận đâm vào bụng anh, nắm đấm của hắn cực nhanh, nếu là người bình thường có lẽ sẽ bị hắn đánh cho học máu, nhưng hắn không biết Nhậm Thiên Dã không phải loại thương nhân bình thường, anh còn có một thân phận thần bí, từ hai tuổi Nhậm Thiên Dã đã bắt đầu rèn luyện cơ thể, bốn tuổi bắt đầu tập võ, anh tinh thông võ thuật, karate, nhu đạo và nhiều loại võ thuật khác, anh sử dụng vũ khí gần như đến mức như uống nước ăn cơm, dĩ nhiên điều này có liên quan đến một chuyện khi anh còn nhỏ.

Nhậm Thiên Dã lắc người một cái nhanh chóng tránh, nhấc chân đá về phía dưới A Duy, A Duy bị ép lui vài mét, trong mắt hắn xuất hiện sự thù hận, móc súng lục trong ngực ra.

Nhậm Thiên Dã không cho hắn cơ hội nổ súng, anh nhanh chóng di chuyển khóa cổ họng hắn, đá bay cây súng, động tác nhanh đến mức làm người ta không kịp phản ứng.

A Duy đưa tay công kích cằm của Nhậm Thiên Dã, Nhậm Thiên Dã nhanh chóng tránh xa mấy mét, A Duy sờ cổ họng thở hổn hển, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, sợ rằng đã sớm bị người này giải quyết, người này ra tay tàn nhẫn như vậy, xem ra hắn cũng không phải thương nhân bình thường, mình phải điều tra sâu hơn.

“Nhậm Thiên Dã, mày, rất tốt, đáng tiếc——.”

A Duy làm một động tác tay, mấy chục họng súng đen ngòm đồng loạt chỉ thẳng vào anh, nếu Nhậm Thiên Dã dám động đây, chắc chắn đám người này sẽ bắn cho anh thành tổ ong.

Sắc mặt Nhậm Thiên Dã vẫn bình thường, trong mắt anh không có chút sợ hãi nào, nếu có thì chỉ là sự lạnh nhạt, mạnh mẽ đến mức làm người ta sợ hãi.

“Ha ha ha ha ha...”

A Duy cười điên cuồng: “Nhậm Thiên Dã, mày không có gì để nói trước khi chết sao?”

“Điều này, có lẽ làm mày thất vọng rồi.”

Nhậm Thiên Dã chạm vào cúc áo trên tay áo, một đám người Bạch diện lập tức tràn vào, gọi bọn họ là Bạch diện bởi vì bọn họ đeo mặt nạ màu trắng chỉ để lộ đôi mắt, tinh thể nhanh chóng xoay chuyển, không chỉ có mười người Bạch diện tràn vào, mà chợ đồ ăn cũng đã bị một đám người đeo kính mắt bao vây.

Tất cả họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào A Duy và thuộc hạ của hắn, A Duy kinh ngạc tròn to mắt: “Nhậm Thiên Dã, rốt cuộc mày là ai?!”

Người mặc đồ đen xung quanh Tần Hiểu Hiểu cũng bị khống chế, cô chậm rãi đi tới cạnh A Duy nói gì đó, Nhậm Thiên Dã nhìn bọn họ như vậy, trong lòng có hơi khâm trọng, thậm chí mặt trầm xuống.

Không biết cô nói gì, ngay khi Nhậm Thiên Dã bắt đầu tuyệt vọng cô lại cười ngọt ngào đi về phía anh: “Dã, chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Anh ôm bà vai cô, đôi mắt nguy hiểm híp lại: “A Duy, mày không có tư cách biết tao là ai, càng không xứng mơ ước người phụ nữ của tao!”

Nhậm Thiên Dã xoay người làm động tác xử lý, sau lưng lập tức vang lên tiếng đánh nhau, tiếng súng: “Mày nói cô ấy là vị hôn thê của mày, nhưng bây giờ cô ấy là vợ hợp pháp của tao, tao nghĩ hiệu lực của pháp luật càng mạnh hơn lời nói của mày.”

A Duy đang đánh nhau, nghe câu nói sau cùng của Nhậm Thiên Dã thì hoảng hốt, hắn dừng lại không làm gì nữa, Nhậm Thiên Dã nhìn A Duy đang ngây người, những tên mặc đồ đen nhanh chóng tụ lại: “Bảo vệ ông chủ rút lui!”

“Rõ.”

“Bảo bối, chúng ta về nhà hoạt động tí đi.”

“Chiên cơm nhé?”

“Rất hợp ý anh.”

———— Hết chương 59 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 60: Chuyện ngọt ngào

Lúc này, trở lại biệt thự của Nhậm Thiên Dã lần nữa, Tần Hiểu Hiểu có cảm giác như được về nhà, nhà là nơi không có trong từ điển của cô, mà hôm nay cô có thể có ‘nhà’ là nhờ người đàn ông này.

Bữa tối của hai người cực kỳ phong phú, có thịt bò, cua lớn, tôm hùm, quan trọng nhất là có thịt bò Tần Hiểu Hiểu ăn một lần rồi nhớ mãi, lần này anh không lo lắng sau khi ăn cô sẽ có phản ứng gì nữa, mà dung túng để cô ăn hơn nữa mâm, còn lại tất nhiên là chui vào bụng anh.

Có câu, no bụng thì nghĩ đến chuyện đen tối, tay nhỏ bé của Tần Hiểu Hiểu đã di chuyển xuống hông của anh, sau đó có khuynh hướng đi xuống.

“Ngoan, đừng quậy!”

Nhậm Thiên Dã kịp thời đè bàn tay nhỏ bé kia lại, một tay che chở vuốt ve.

“Muốn em giúp anh rửa chén không?”

Tần Hiểu Hiểu nghiêng người, giống như gấu không đuôi dán chặt sau lưng anh.

Anh mỉm cười cưng chiều, sau đó nhẹ hôn lên trán cô: “Bảo bối của anh không cần làm gì hết, em chỉ cần làm một chuyện là được.”

“Chuyện gì?”

Tần Hiểu Hiểu nghiêm túc nhìn anh.

Anh ghé sát tai cô, thấp giọng nói: “Làm ấm giường cho anh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hiểu Hiểu bạo nổ, cô dùng sức néo ngực anh một cái, sau đó chạy như gió.

Người đàn ông sau lưng cười toét miệng nhìn bóng lưng cô chạy đi, cho đến khi không nhìn thấy, anh mới dùng sức lau bàn.

Trong phòng, Tần Hiểu Hiểu nhớ lại chuyện lúc chiều, cô biết A Duy luôn muốn tìm tới nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, người đàn ông đó nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, lần này đã để anh ta chạy thoát, lần sau sẽ càng khó đối phó.

“Nghĩ gì vậy, sau lại thất thần?”

Nhậm Thiên Dã ôm Tần Hiểu Hiểu từ phía sau, môi mỏng dán lên tai cô hà hơi, bàn tay to không đứng đắn vuốt ve cơ thể cô: “Tiểu bảo bối, anh muốn chiến com với em”

Tần Hiểu Hiểu bị anh tỏ tình trực tiếp cảm thấy hơi choáng váng, cô hôn lông mi, mắt, sống mũi cho đến đôi môi ấm áp của anh.

Nhậm Thiên Dã xoa người, hơi nóng phun ra làm hai người run rẩy, dục vọng bùng nổ, anh ôm cô lên giường, nhanh chóng cởi hết quần áo của nhau, ở đây đẹp nhất là ban đêm, bọn họ quấn quít dây dưa tới nửa đêm, cho đến khi trời hơi sáng họ mới ôm nhau ngủ.

Buổi sáng thức dậy Nhậm Thiên Dã nhìn người phụ nữ ngủ say bên cạnh mình, anh cong môi, tay đặt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, chậm rãi chuyển đến lưng, cảm xúc như chạm vào tơ lụa thượng hạng, làm người ta quyến luyến, trên người cô đầy dấu hôn chứng tỏ tối qua có bao nhiêu kịch liệt, nhẹ gạt tóc cô sang một bên, trong lòng là cưng chiều vô hạn.

“Ưm...”

Cô bị anh đánh thức, khẽ liếm đôi môi khô, lại không biết động tác này của cô có bao nhiêu mê người.

Anh trầm thấp nói: “Bảo bối, em đang quyến rũ anh sao?”

Mới vừa tỉnh ngủ Tần Hiểu Hiểu chớp chớp mắt: “Hả?”

Cô chưa kịp hoàn hồn lại, môi anh đã dính vào môi cô, nụ hôn nóng bỏng làm cho cô quên cả hô hấp, cho đến khi cô không thở được anh mới bỏ qua cho cô.

“Bảo bối, của em thật ngọt!”

“Đã...”

Cô thẹn thùng cắn cổ anh, cuối cùng lại làm thêm chấp nữa.

Nhậm Thiên Dã không biết, thì ra sự nhiệt tình của bảo bối của anh có thể hòa tan anh, anh vô cùng thích sự ngạc nhiên này, như vậy nếu anh cho cô một ngạc nhiên không biết cô có hài lòng không?

————— Hết chương 60 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 61: Biến thành cảm thú sau một giây

Một tuần sau, thời tiết buổi sớm vô cùng tốt, Nhậm Thiên Dã cả người thoải mái tắm, đánh răng xong thì trở lại phòng ngủ hà hơi vào mặt người phụ nữ đang ngủ trên giường, vị chanh mát mẽ truyền tới, Tần Hiểu Hiểu nằm ngay đơ trên giường lập tức tỉnh hồn lại.

Chóp chóp đôi mắt còn đang buồn ngủ: “Anh dậy rồi à.” Trong giọng nói còn nồng nặc giọng mũi.

“Hôm nay anh có chuyện phải đi khỏi thành phố, một giờ chiều sẽ bay, em đi với anh.”

Tần Hiểu Hiểu phong tình vạn chủng cho anh một nụ cười câu hồn, lười biếng thức dậy mặc quần áo, tóc rơi xuống ngực, trong sự lười biếng lộ ra một chút quyến rũ.

Buổi sáng nhu cầu của đàn ông rất cao, nhìn bức tranh sống làm người ta phun máu mũi, anh quả quyết nhào qua, Tần Hiểu Hiểu mới vừa mặc quần áo xong lại bị anh cời ra, cái miệng nhỏ nhắn bắt mắt nói.

“Anh lưu manh quá!”

“Lưu manh cũng chỉ lưu manh với em.”

Anh tiếp tục công việc gieo giống.

Trong nháy mắt Tần Hiểu Hiểu lệ rơi đầy mặt, ở bên ngoài người này rất lạnh lùng, rất cao quý, tại sao bây giờ lại biến thành một tên cảm thú thế này? Làm cảm thú không biết mệt mỏi!

Mấy tiếng sau, Nhậm Thiên Dã thỏa mãn liếm môi kết thúc hoạt động buổi sáng, cô gái nhỏ nằm dưới một môi gần như ngủ mê mang, cảm thú mẹ nó đúng là thể lực cảm thú, hừm, thật sự anh có phải là con người hay không hả?

Tần Hiểu Hiểu rên rỉ từ trên giường ngồi dậy lần nữa, cô chạy vào phòng tắm: “A! Thật thoải mái.”

Cô nằm trong bồn tắm thư giãn, không ngừng than thở, thật muốn ngâm hoài không ra.

“Bảo bối, em tắm xong chưa?”

Giọng nói không thức thời của anh vang lên ngoài phòng tắm: “Có muốn anh vào tắm giúp em hay không?”

“A, xong rồi, xong rồi.”

Tần Hiểu Hiểu vạn lần không muốn vọt ra khỏi bồn tắm, cô không muốn người nào đó mượn cớ giúp cô tắm rồi lại giờ trò lưu manh.

Bữa sáng là Nhậm Thiên Dã tự mình làm, có cháo yến mạch, chút đồ ăn, trứng gà, bánh bao, là một bữa sáng truyền thống, ăn sáng xong, Tần Hiểu Hiểu cảm thấy khôi phục được chút sức lực, cô nằm lên ghế salon ngủ, không biết trôi qua bao lâu, cảm giác lắc lư đánh thức cô.

Thức dậy, đối mặt với đôi mắt xinh đẹp của anh: “Thức rồi, còn mệt không?”

Có chút không biết rõ trạng huống, Tần Hiểu Hiểu gật đầu một cái: “Ừ, có một chút.”

“Ngoan, chờ tí nữa lên máy bay rồi ngủ tiếp.”

Lên máy bay? Ba chữ này làm Tần Hiểu Hiểu tỉnh hồn lại, ngốc đầu khỏi đuôi anh, cô mới phát hiện mình đang ngồi xe đi đến sân bay.

Tần Hiểu Hiểu dùng ánh mắt thăm dò nhìn anh, cô lên xe bằng cách nào, sao cô không có một chút ấn tượng nào hết vậy.

Anh nhướn mày kiểm, thoải mái nói: “Rất đơn giản, sợ đánh thức em, anh và Kim Thuần dùng cáng khiêng em lên xe.”

Cáng?! Khiêng lên xe! Tần Hiểu Hiểu sợ hãi há hốc mồm, vất vả tiêu hóa sự thật này, người có tiền đúng rồi trâu bò, ngay cả cáng cũng có, trên trán cô trượt xuống ba vạch đen. (=.=|||)

Đến sân bay, một chiếc máy bay cỡ nhỏ đã chờ sẵn ở đó, Nhậm Thiên Dã nghiêng ngả nhìn Tần Hiểu Hiểu, ý là có muốn anh dùng cáng khiêng cô lên máy bay không.

Tần Hiểu Hiểu ngồi thẳng lưng, so với cây tùng còn thẳng hơn, lắc hai tay nhỏ bé, anh nhìn động tác nhỏ của cô, bất giác mỉm cười.

Ngồi trên máy bay, Tần Hiểu Hiểu nhìn từ trước tới sau, tại sao trên máy bay này trừ người điều khiển, tiếp viên hàng không và bọn họ ra thì không có ai nữa vậy?

“Được rồi, đắp chăn lên người ngủ một chút đi, khi nào đến anh sẽ gọi em”

Nhậm Thiên Dã nhận cái chăn lông cừu từ tiếp viên hàng không đắp lên người Tần Hiểu Hiểu.

“Sao trên máy bay chỉ có mấy người chúng ta vậy?”

“Máy bay tư nhân.”

Tần Hiểu Hiểu sáng tỏ, không hỏi thêm nữa, cô thật sự có chút mệt, nhanh chóng đi đánh cò với Chu Công.

Nhậm Thiên Dã nhìn người phụ nữ ngủ bên cạnh mình, bất giác cong môi, gần đây anh muốn cô rất thường xuyên, nhưng nghĩ tới mùi vị tốt đẹp của cô, anh không kiềm chế được, dục vọng lập tức dâng trào.

Anh đưa tay ngoắc Kim Thuần tới, thấp giọng nói: “Sao rồi, bên kia đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Đều đã chuẩn bị xong, anh yên tâm”

“Đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

Ban đêm, bọn họ tới nơi, đoàn người đi vào khách sạn năm sao, ở phòng tổng thống, đẩy cửa phòng ra, trong phòng xa hoa giống như dùng vàng chế tạo ra, hương vị của biển ập tới, Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng chạy tới cửa sổ sát đất, biển khơi mênh mông vào buổi tối đặc biệt thần bí, gió biển thổi lên mặt cô, cô thoải mái giang hai cánh tay ra, nhìn bờ đại dương xa xa, chỗ này thật đẹp, làm người ta say mê.

“Sao hả, bảo bối, em thích chỗ này không?”

Anh ôm cô từ phía sau, cúi đầu ngậm vành tai của cô.

“Ừ——.”

Tần Hiểu Hiểu nhạy cảm khẽ rên một tiếng, sau đó gật đầu: “Chỗ này rất giống nơi lúc trước em ở.”

Anh bắt được tin tức hữu dụng, theo lý mà nói bảo bối hẳn là sinh ra trong thành phố, nhưng thành phố không có biển, chỉ có sông, vậy nơi cô nói chắc chắn không phải trong thành phố, Hiểu Hiểu rốt cuộc em là ai? Ở trong lòng Nhậm Thiên Dã âm thầm đặt câu hỏi.

Ngày hôm sau bọn họ ngồi du thuyền ra biển, du thuyền vững vàng chạy trên biển khơi, hôm nay Tần Hiểu Hiểu mặc một chiếc váy màu trắng cao eo, trên ngực còn có một con bướm trắng tinh khiết, cổ đeo dây chuyền ngọc thạch màu lam Nhậm Thiên Dã chọn, tóc vén cao, tựa như nữ thần cao quý tao nhã.

Tiếng nhạc êm dịu vang lên, Nhậm Thiên Dã nhìn Tần Hiểu Hiểu động lòng người đối diện, tim của anh lại nóng lên, làm một động tác mờ, cánh tay nhỏ bé mềm mại của cô đặt lên lòng bàn tay anh.

Bọn họ khiêu vũ trên du thuyền, không biết đã đến buổi trưa từ lúc nào, Nhậm Thiên Dã nắm tay cô đi tới bàn ăn, toàn bộ ghế ngồi đều là màu đỏ, giống như có chuyện vui.

————— Hết chương 61 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 62: Triền miên dưới nước

Gió biển thổi qua ghế đỏ, Tần Hiểu Hiểu cảm thấy như có chuyện gì sẽ xảy ra, cô cười ngọt ngào, trong mắt tràn đầy phong tình hấp dẫn: “Sao hả, Dã, anh muốn tỏ tình với em à? Ha ha ha...”

Cô cười ngọt ngào, nâng cái ly trong tay lên uống một hơi cạn sạch chất lỏng đỏ tươi bên trong.

Con mắt thâm thúy sáng như sao của Nhậm Thiên Dã nhìn dung nhan tuyệt mỹ của cô, cổ họng cử động lên xuống, cô thật đẹp, đẹp đến kinh tâm động

phách, khắc sâu vào lòng người.

Bụp bụp ——, tiếng chạy từ xa truyền tới, một bóng dáng màu hồng nhỏ nhắn chạy tới như một làn khói, đợi đến lúc Tần Hiểu Hiểu phục hồi tinh thần lại, bé heo hồng đã chạy tới trước mặt.

Ột ột ——, Manh Bảo thở hồn hển nhìn đại mỹ nữ trước mặt.

Hai mắt Tần Hiểu Hiểu tỏa sáng: “A ——, bé heo này thật thú vị.”

Cô ôm tiểu Manh Bảo vào lòng, cảm lấy cái hộp tinh xảo từ miệng nó.

“Cho em”

Trong câu nói không có nghi vấn mà chỉ có khẳng định.

“Xem thử xem có thích hay không.”

Tần Hiểu Hiểu đặt tiểu Manh Bảo xuống, từ từ mở hộp ra, tiểu Manh Bảo như bất mãn vì phải rời khỏi vòng tay ấm áp, nó nâng hai chân trước lên lay bấp chân cô.

“Trông không?!”

Tần Hiểu Hiểu nghi ngờ nhìn người đàn ông đối diện.

Anh cười tà mị: “Tiểu Manh Bảo, mày cũng biết giấu đồ nữa à.”

Nói xong, anh nâng bước đi đến bên cạnh Tần Hiểu Hiểu bắt lấy tiểu Manh Bảo vỗ lên trán nó.

Ột ột ——, tiểu Manh Bảo rầm rì một tiếng, nó chậm rãi mở miệng ra, để lộ một thứ sáng lấp lánh.

“Mở miệng to ra.”

Tiểu Manh Bảo duy trì trạng thái nghe hiểu há to mồm chờ người anh lấy, lúc chiếc nhẫn rubi sáng chói được đeo vào tay Tần Hiểu Hiểu, Nhậm Thiên Dã như làm ảo thuật lấy một cành hoa hồng đen từ chỗ Manh Bảo ra, quỳ một chân trên tảng cho cô gái trước mặt, nữ thần của anh.

“Tần Hiểu Hiểu, gả cho anh nhé!”

Đôi mắt nóng bỏng của anh chuyên chú nhìn cô, không muốn bỏ qua chút thay đổi nào trên mặt cô.

Tần Hiểu Hiểu híp mắt, môi cong lên, nụ cười từ từ sâu hơn, nhưng chỉ cười mà không có bất kỳ ngôn ngữ động tác nào.

Mí mắt anh giật giật, nhưng vẫn duy trì động tác trước đó, tiếng nhạc vẫn vang, Tần Hiểu Hiểu cảm anh lên, như nữ vương nhìn vào anh, đôi môi đỏ mọng lập tức đặt lên môi anh, lúc anh dần thờ gấp thì cô lại rời khỏi.

“Đã, đây là, đáp án của em.”

Đáp án của cô, cái hôn này có phải đại biểu cô đã đồng ý rồi không? Khi anh vẫn còn thất thần, cô đã ôm tiểu Manh Bảo, chải lông cho nó, được rồi, mặc dù nó là heo chứ không phải là chó, nhưng nó cũng có lông.

“Nó tên gì?”

“Tiểu Manh Bảo.”

“Tiểu Manh Bảo, về sau nó là của em đúng không?”

“Đương nhiên, chỉ cần em thích.”

“Sao hả, vẫn chưa chịu đứng dậy sao? Em không muốn ăn cơm một mình đâu.”

Tần Hiểu Hiểu nhận hoa hồng đen từ tay anh, hoa hồng đen tản ra màu sắc sâu kín dưới ánh mặt trời, gọi cảm hấp dẫn đến cực hạn, bàn ăn được trang trí tỉ mỉ, đồ ăn được bày thành các loại hình dáng lăng mạn, đủ màu sắc, vô cùng hấp dẫn, mùi hoa hồng quyến rũ: “Ném thử cái này.”

Anh vừa nói vừa móc đồ ăn bỏ rồi đặt trước mặt cô: “Cẩn thận nóng.”

Tần Hiểu Hiểu ném thử một miếng, mùi hương hoa hồng lập tức tràn đầy khoang miệng, cô nghĩ cô thật sự yêu món này rồi.

Thấy cô như vậy, anh cười tươi hơn.

Du thuyền này đúng là xa hoa, từ trên xuống dưới tổng cộng có hơn mười tầng, giờ bọn họ đang đi tới hồ bơi lộ thiên ở tầng giữa, anh đã sớm thay áo tắm nằm trên ghế mây kiên nhẫn chờ Tần Hiểu Hiểu.

Mái tóc xoắn dài gọn sóng, làn da trắng như tuyết của cô lộ ra dưới ánh mặt trời, bikini đỏ thắm vô cùng hấp dẫn, để lộ đường cong quyến rũ.

Đi đến bên bể bơi, cô nhìn thấy cánh hoa hồng màu đen bông bênh trong nước tạo thành một hình trái tim thật to, lãng mạn lại làm người ta cảm động, không biết từ khi nào mà trong bể bơi lại phun nước như đài phun nước, trong nước có thêm nhiều cánh hoa khác nhau, nhấp nhô trôi lên bờ, Tần Hiểu Hiểu nhìn thấy thì vui vẻ chơi đùa.

Nhậm Thiên Dã đứng ở phía sau cô: “Bảo bối, có thích không?”

Hai người bị nước làm ướt nhẹp, Tần Hiểu Hiểu dần dần đến gần anh, cô đặt tay lên bụng anh, vuốt ve, anh giờ tay muốn bắt tay cô lại, cô lại giống như con cá trích, trốn mất, thừa dịp anh không chú ý cô dùng sức đẩy anh xuống hồ bơi.

Tùm —, tiếng vật nặng rơi xuống nước, anh ngoi lên lau nước trên mặt mình, nhìn Tần Hiểu Hiểu đang cười run rẩy hết cả người trên bờ.

Cô cố ý, anh biết điều này, nhưng không ghét vì cô làm vậy, đây mới là nụ cười chân chính của cô, sáng rỡ, đẹp mắt, thậm chí rất ấm áp! Nhậm Thiên Dã dung túng nói: “Nếu em đã thích như vậy, thì cũng thử một lần nhé?”

“Hả?”

Tần Hiểu Hiểu ngừng cười, nước mắt còn vрон trên mi, cô đến gần bên bể bơi vươn cánh tay ra với Nhậm Thiên Dã: “Mau lên đây đi.”

Anh bơi lại chỗ cô, cô dùng sức kéo anh lên, lúc kéo được một nửa cô nhiên buông lỏng tay cánh tay, tùm —, anh lại rơi vào hồ bơi lần nữa, Tần Hiểu Hiểu thực hiện được âm mưu lại cười ghê gớm hơn lúc này, cô ngồi ở bên bể bơi vỗ xuống đất cười không dừng lại được.

Ôi con bà nó —, từ lúc anh chìm xuống tới giờ không thấy anh ngoi lên, anh, không phải là anh chết đuối chứ?! Lòng Tần Hiểu Hiểu trầm xuống, cô vội vàng nhảy xuống để tìm anh.

“A —!”

Bấp đầu Tần Hiểu Hiểu bị cái gì đó cuốn lấy, cô bị kéo vào trong nước, khi bắt gặp đôi mắt sáng như sao kia, cô biết mình bị anh lừa rồi.

Hai đôi môi ấm áp chạm vào nhau, anh bá đạo ôm chặt cô, cảm giác khi ở trong hồ bơi và ở trên giường rất khác nhau, lúc này làn da cô trơn trượt, anh hơi kích động, không biết từ lúc nào mà bikini trên người cô đã trôi càng lúc càng xa, nhưng hai người đang đây đưa trong nước không rảnh quan tâm tới nó, giờ bọn họ chỉ muốn đối phương.

“Ừm.”

Cô đang nằm ngủ trên giường, gió đêm vù vù thổi vào, Nhậm Thiên Dã nhú mày đi đóng cửa sổ lại, gió đêm nổi lên, anh cẩn thận kéo rèm cửa sổ, kiểm tra mấy lần không thấy có vấn đề gì, mới nhắc chân đi ngoài.

“Bắt được chưa?”

“Thực xin lỗi, tổng giám đốc, hần quá gian xảo, chúng tôi đã để hần trốn thoát.”

“Ừ, thông báo các ám vệ, không để cho hần đi vào thành phố lần nữa, tôi không muốn nhìn thấy hần!”

“Dạ, tổng giám đốc!”

“Đi xuống đi.”

Anh ngồi trên ghế dựa liếc nhìn bạn tốt Lãnh Diệc Thần một cái: “Người phụ nữ kia cậu xử lý xong rồi?”

“Ừ, hừ.”

“Cậu không thấy cô ta xuất hiện trong bữa tiệc một cách rất rất đột ngột sao?”

“Trước kia tớ đã biết cô ấy, cô ấy không phải là loại phụ nữ như cậu nghĩ.”

“Chỉ mong vậy, tâm lý cậu vững chắc là tốt rồi.”

“Chuyện ngoài ý muốn lần trước Tu Mục đã điều tra ra rồi.”

“Kết quả thế nào?”

“Đúng là có người cố ý làm ra.”

“Vậy chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

“Trước thì không, tớ muốn dụ rắn ra khỏi hang.”

Hành trình một ngày một đêm trên biển kết thúc, Nhậm Thiên Dã dẫn Tần Hiểu Hiểu tới một nhà hàng nổi tiếng tên là Tư Phòng Thái, thiết kế ở đây rất đẹp, mang đậm sắc cổ xưa, phòng ăn và vườn hoa được rất đẹp, cầu nhỏ nước chảy, đẹp đến không chân thật.

Tần Hiểu Hiểu đánh giá chung quanh, nhìn thấy thảm thực vật xanh ngắt thì tinh thần cũng sáng khoái, Nhậm Thiên Dã thấy cô hứng thú với hoa cỏ, thì ôm eo cô đi vòng vòng một chút, sân ở đây rất lớn, đằng sau còn có vườn, từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy nhà chính, phải vào vườn mới có thể phát hiện sự ảo diệu bên trong.

Trong vườn, từng phòng có một bàn, tối đa cũng chỉ có thể tiếp đãi năm bàn, còn lại là không gian tư nhân của chủ nhân.

Dù là vậy, vẫn có rất nhiều người đặt.

Yêu cầu với khách của Tư Phòng Thái cực cao, chẳng những phải có tiền có quyền, không phải người bình thường, nhất định phải là cục trưởng hoặc là CEO cao cấp mới được, còn có một quy định bất thành văn, người đến dùng cơm nhất định phải chưa từng ly hôn.

Nhiều điều kiện hà khắc như vậy, hơn phân nửa khách chỉ có thể dừng bước ở đây, điều này cũng làm cho nhà hàng này càng thêm thần bí cao quý.

Người đã ly hôn không được đến đây ăn cơm, chẳng lẽ chủ nhân của nó là một cô gái si tình? Hoặc là một người đàn ông tổn thương trong tình cảm?

Tần Hiểu Hiểu nghĩ tới những thứ này, hai bên đường vắng lặng, một quả quýt vàng bay vào người cô: “Ui da —.”

Nhậm Thiên Dã chưa kịp mở miệng hỏi thăm, con đường dành cho người đi bộ bỗng vang lên một tiếng mia mai từ xa truyền tới: “Nhậm tổng thật hăng hái!”

———— Hết chương 62 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 63: Thê nô

Trên đường đá cuội không quá rộng, ba người cứ đứng cùng một chỗ như vậy, người đàn ông đối diện khiêu khích nhướn mày: “Tổng giám đốc tập đoàn RT trăm công nghìn việc, sao lại có thời gian đến đây vui chơi vậy?”

Nhậm Thiên Dã bước lên một bước hình thành sự đối lập mạnh mẽ với người đàn ông đối diện: “Tôi đi đâu, không cần giải thích với Xuyên Từ Lăng anh! Ngược lại, mũi người nào đó còn thính hơn cả chó săn, chỉ gửi mùi người khác mà đã biết lần đầu đi theo.”

Xuyên Từ Lăng siết chặt quả đấm, hần không ngờ ngôn từ của Nhậm Thiên Dã lại sắc bén như thế, hần phần hận nhìn chằm người đàn ông trước mặt: “Cách nói chuyện của Nhậm tổng đúng là khác biệt, không sợ đắc tội người khác sao?!”

Lời nói của Xuyên Từ Lăng đặc mang theo sự uy hiếp trắng trợn, đôi mắt thâm thúy của Nhậm Thiên Dã tối xuống: “Sợ chứ, có con chó điên nào mà không cắn người đâu?!”

Nói xong anh không để ý tới thái độ Xuyên Từ Lăng nữa, kéo Tần Hiểu Hiểu tiếp tục đi về phía trước, anh không thấy được gương mặt người đàn ông phía sau đang phần hận cực độ, vô cùng vận vẹo, Nhậm Thiên Dã mày được lắm, chúng ta nhìn thử xem coi ai hơn ai!

Vốn là tâm trạng đang tốt, sau khi gặp Xuyên Từ Lăng thì thay đổi hẳn: “Nếu không chúng ta đổi chỗ khác?”

Nhậm Thiên Dã ôm vai cô trung cầu ý kiến.

Tần Hiểu Hiểu lắc đầu, môi đỏ mọng giương cao: “Ở đây rất tốt.”

Đặc biệt là vừa nghĩ tới Xuyên Chi Hạ, lòng cô lập tức vui sướng, nếu Xuyên Từ Lăng biết em gái bảo bối của hần chết trong tay ai, sợ rằng vẻ mặt của hần sẽ không chỉ là phần hận.

Món ăn được bưng lên, mùi thơm và cách trang trí làm mắt người ta phát sáng, đồ ăn tươi ngon! Tên đồ ăn càng thêm đặc biệt, tình nghĩa vợ chồng như hình với bóng, bên trong dùng măng tươi mùa đông tạo hình trái tim, còn món bên ngoài dùng bào ngư tươi, tên là Sáng Hoạt Tiên Hương! Vượt gió vàng sương ngọc đến gặp nhau, món ăn này là từng nhung và từng lộ hỗn hợp, từng nhung quý như vàng, có thể so với kim phượng, còn có quay đầu nhìn nhau, một hai tương tư, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nhiều món ăn với cái tên mới mẻ độc đáo, hương vị đặc biệt, làm cho người ta thích vô cùng.

Thương thức từng món ăn khác nhau, Tần Hiểu Hiểu hài lòng cong khóe môi, anh thấy cô cười thỏa mãn, tâm trạng cũng tốt theo.

“Đến đây ăn cơm, sao không giới thiệu?”

Người tới mặc một áo khoác lụa có hình vẽ sông nước Giang Nam, trong tay cầm một cây quạt ngọc, chậm rãi đi đến trước bàn, kéo ghế ngồi xuống.

“Làm xong rồi?”

Nhậm Thiên Dã hỏi người đàn ông một câu, đôi mắt thì chăm chú nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang ăn của Tần Hiểu Hiểu, lại gấp một miếng măng mùa đông cho cô.

“Đây là?”

Người kia đánh giá hai người, như muốn nhìn ra cái gì đó.

“Hiểu Hiểu, vợ tôi.”

“Ặc?!”

Đôi mắt vẫn còn tìm kiếm của người đàn ông ngẩn ra, lập tức thay bằng ánh mắt cung kính: “Nhậm phu nhân có hài lòng với đồ ăn ở đây không?”

Tần Hiểu Hiểu đã ăn xong, nhận ly trà bách hương Nhậm Thiên Dã đưa, uống một hớp, giương cao mày liễu: “Cũng không tệ, nhưng so với đầu bếp nhà tôi thì vẫn còn kém một chút.”

Sắc mặt người đàn ông thay đổi một chút, lập tức khôi phục lại bình thường, cười nhạt nói: “Đầu bếp của Nhậm đại thiếu, là cực phẩm.”

Mẹ nó, Nhậm Thiên Dã lau mũi, nói đầu bếp nhà anh, không phải là Nhậm Thiên Dã anh thì còn là ai, lúc này anh có thể nói ra sao, có thể nói ra sao?! Nói ra không phải là tổn thương hình tượng Nhậm đại thiếu của anh sao, Nhậm Thiên Dã ha ha cười gượng hai tiếng, muốn nói chuyện thì ánh mắt quyến rũ của Tần Hiểu Hiểu liếc tới: “Dã, em còn muốn ăn thịt bò anh làm.”

“Được, được, bảo bối, về anh sẽ làm.”

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của người kia, Nhậm Thiên Dã bình tĩnh đáp.

Cô vừa lòng cười ngọt ngào, nắm cầm anh, hôn lên một cái: “Ngoan quá, thương anh đó.”

Người đàn ông ngồi một bên sớm đã bị một màn quỷ dị như sấm sét này đánh đến ngoài khét trong sống, môi hắn co giật trán trượt xuống ba vạch đen, đối với việc Nhậm Thiên Dã đột nhiên kết hôn hắn rất khó hiểu, đối với bộ dáng thể nô này của Nhậm Thiên Dã hắn càng không thể lý giải, đây, đây thật sự quá khiêu chiến phạm vi nhận thức của hắn rồi?!

Nhưng không cần nói hắn cũng biết, Nhậm đại thiếu này là đệ nhất đầu bếp trong lời nói của Tần Hiểu Hiểu! Người đàn ông đồng tình nhìn Nhậm Thiên Dã, nhưng giờ phút này Nhậm Thiên Dã đang chìm đắm trong bể tình ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không cho hắn, xong rồi, xong rồi, xem ra đã hoàn toàn thất thủ.

“Thời gian không còn sớm, đi trước, hẹn gặp lại.”

Người đàn ông thấy rõ mấy chữ to lấp lánh ánh vàng trời đất bao la, vợ lớn nhất trên mặt Nhậm Thiên Dã hơn nữa anh còn thỏa mãn rêu rao khắp nơi: “Đề anh, cái này cho anh.”

Người đàn ông phục hồi tinh thần lại nhanh chóng lấy một thứ từ túi áo ra.

“Cám ơn.”

Nhậm Thiên Dã nhận USB màu đen người đàn ông đưa rồi bỏ vào túi áo, ôm Tần Hiểu Hiểu đi xa.

Trở lại thành phố đã là buổi trưa hôm sau, về biệt thự, Tần Hiểu Hiểu dính vào giường thì không muốn cử động, hành trình lần này làm cho cô nhận ra anh rất cưng chiều cô, tình cảm của hai người càng thâm thiết và nóng bỏng.

Hạng mục làng du lịch tiến triển vô cùng thuận lợi, đã có thể nhìn ra hình dáng ban đầu, tất cả đều phát triển theo hướng tốt, nhưng lúc này đối mặt mẹ Nhậm, Tần Hiểu Hiểu lại không thấy rằng sẽ có phát triển tốt.

“Cô là con gái lớn của nhà họ Tần?”

Mẹ Nhậm ngồi đối diện, mở miệng trước, bà nói Tần Hiểu Hiểu là con gái lớn nhà họ Tần chứ không nói Tần Hiểu Hiểu là con dâu nhà họ Nhậm, việc này có ý nghĩa mẹ Nhậm căn bản không thích Tần Hiểu Hiểu, càng không muốn tiếp nhận cô.

Tần Hiểu Hiểu cười quyến rũ, uống một ngụm nước việt quất chờ bà ấy nói tiếp, cô biết rõ lời người phụ nữ này muốn nói không chỉ một câu, giờ cô lười phải chen vào.

Mẹ Nhậm thấy Tần Hiểu Hiểu không trả lời vấn đề của bà thì hơi bất mãn: “Nhà họ Tần các người bây giờ không giống ngày xưa, nhưng cô cũng rất thông minh, biết leo lên cành cây, nhưng nhà họ Nhậm chúng tôi không phải người nào cũng bước vào! Việc này còn phải xem cô có xứng hay không!”

Mẹ Nhậm tận lực cản nặng chữ xứng, bà dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Tần Hiểu Hiểu: “Cô —— gương mặt quyền rũ! Nói đi, điều kiện gì cô mới bằng lòng rời khỏi Thiên Dã?!”

Tần Hiểu Hiểu cười càng thêm xinh đẹp, cười cho đến khi Mẹ Nhậm xù lông, cô mới không nhanh không chậm hắng giọng nói: “Bà phải biết rằng, bây giờ tôi là vợ hợp pháp của Dã, muốn tôi đi, cũng phải do Nhậm Thiên Dã nói với tôi, bà —— không có tư cách!”

“Cô nói gì?!”

Mẹ Nhậm vỗ bàn, quên mất dáng vẻ của một quý phu nhân nên có, khôi phục diện mạo của người đàn bà chanh chua, ngay cả cà phê trên bàn cũng bị bà vỗ đến mức tràn ra hơn nửa ly.

“Phản rồi, sao Thiên Dã lại vừa ý loại phụ nữ này chứ! Tôi gọi điện thoại nói cho nó biết, kêu nó ly hôn với cô!”

“A? Bà cứ việc gọi thử xem, xem anh ấy bỏ tôi hay không nhận bà!”

Tần Hiểu Hiểu giống như nói chuyện phiếm, từng chữ nói ra đều tràn đầy lực lượng không thể chống lại, mẹ Nhậm đối diện kinh hoàng đến trắng mặt.

“Xem ra cô không đồng ý! Được, ông cụ nhà chúng tôi cũng không phải là người không, tôi nhất định sẽ báo cáo chi tiết cho ông, đến lúc đó nhìn xem cô còn cười được không!”

“Ha ha, hóa ra chỉ biết gọi chó, còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, lãng phí một buổi trưa của tôi, vậy bà từ từ ngồi, Dã đồng ý buổi tối nấu thịt bò cho tôi, tôi đi trước!”

Lần này Mẹ Nhậm giận lạch mũi, chỉ vào bóng lưng Tần Hiểu Hiểu cô, cô, cô nửa ngày, rồi ném luôn cái ly.

———— Hết chương 63 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 64: Em là nguồn vui của anh

Chương 64: Em là nguồn vui của anh

Trong phòng làm việc, Nhậm Thiên Dã đang xử lý công văn, Kim Thuần gõ cửa đi vào: “Tổng giám đốc, buổi chiều lão phu nhân đi tìm phu nhân.”

Anh hí hóp mắt, dừng lại động tác trên tay: “Bà ta đúng là không biết nghe lời, phu nhân trở về có vẻ mặt gì.”

“Phu nhân rất bình thường, ngược lại ——.”

“Cái gì?”

“Lão phu nhân ngắt xiu ở trong quán coffee.”

“À? Được rồi, tôi biết rồi, cậu đi xuống trước đi.”

“Đợi chút, thay tôi chuẩn bị thuốc bổ, tôi muốn đi bệnh viện thăm lão phu nhân.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Trong bệnh viện tư nhân, sắc mặt mẹ Nhậm tái nhợt, đang truyền nước biển, trên mặt vẫn còn sự chanh chua, ông cụ Nhậm chống gậy ngồi trên ghế salon, vẻ mặt muôn màu: “Bao lâu nữa nó mới tỉnh lại?”

Bác sĩ cúi đầu cung kính đáp: “Lão phu nhân là vì lớn tuổi nên thân thể yếu ớt, lúc ấy lửa giận công tâm, cho nên mới ngắt xiu, nhưng tình huống hồi phục rất tốt, chắc trong một tiếng nữa sẽ có tỉnh lại.”

“Tôi biết rồi, đi xuống đi.” Ông cụ Nhậm quơ tay, nhắm mắt lại ngửa đầu trên ghế, lát sau đôi mắt đục ngầu của ông mở ra: “Con đến rồi.”

“Ông nội.” Nhậm Thiên Dã đặt thuốc bổ lên bàn, anh ngồi bên cạnh ông cụ Nhậm, mắt nhìn người đang mê man trên giường bệnh rồi không nhìn lần thứ

hai.

“Người phụ nữ kia con không thể giữ lại.”

“Tại sao?!”

“Cô ta không thích hợp với con.”

“Vậy người phụ nữ thế nào mới thích hợp? Tiểu thư Quý thị ngu ngốc? Hay là thiên kim Tiền thị đầy rẫy chuyện xấu với thị trường?! Hay thiên kim nhà tư lệnh?!”

“Làm càn!”

“À —! Ông nội, ông không biết là ông sớm nên về hưu hưởng phúc à?!”

“Nhậm Thiên Dã, đừng quên tất cả hôm nay là ai cho mày!”

“Nhớ rõ, tất nhiên tôi nhớ rõ, thời thời khắc khắc tôi đều nhớ rõ ông đã để tôi ngồi lên vị trí quyền lực đầy dơ bẩn này!”

Ông cụ Nhậm tròn mắt, quần gia chạy vào đỡ ông dậy, nói: “Thiếu gia, cậu bớt tranh cãi một chút đi.”

“Trong nhà này khi nào thì đến phiên ông nói chuyện?!” Nhậm Thiên Dã xoay người kéo cửa phòng ra: “Ông nội, đừng lại có ý đồ với cô ấy!”

.....

Trước cửa nhà, có một đôi chân thon dài thẳng tắp, Linh nhấc chân bước lên bậc thang xi măng bị loang lổ, tiếng phụ nữ ầm ỉ truyền tới từ tầng cao nhất, tiếng đàn ông thờ dài, mơ hồ còn có tiếng khóc của con gái. Linh đứng ngoài cửa dùng sức gõ cửa vài cái, trong phòng yên tĩnh lại một chút, lát sau một cô gái mặt đầy nước mắt mở cửa phòng, ngay khi mở cửa ra cô gái quên cả khóc.

“Cô là em họ của Tần Hiểu Hiểu – Linh Tuyền.”

Linh nắm cảm Lâu Lan lạnh lùng nói, trong giọng nói không có ý dò hỏi, chỉ có khẳng định.

Linh có một đôi mắt xéch hẹp dài, làn da trắng nõn, cánh mũi cao ngất, Lâu Lan nhìn đôi mắt sắc bén của người trước mặt, tim đập loạn cả lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nền bông đỏ ửng, cô ta mở to mắt nhìn mặt đất.

Trương Mỹ Lan sau lưng hồi thần đi tới, trong nháy mắt khi người đàn ông buông bàn tay nắm hàm dưới của Lâu Lan ra, Trương Mỹ Lan chụp huyệt: “Cậu là ai?!” Bà ta dấu bảo Lâu Lan ra phía sau, cánh giác nhìn chăm chú vào người đàn ông áo mũ chỉnh tề xa lạ trước mắt.

Lâu Kiến Quốc cũng đứng lên, bảo vệ trước mặt hai người phụ nữ, người một nhà tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

“Ha ha.” Linh cười ra tiếng, khinh thường nhướn mày: “Muốn sống tốt thì đi theo tôi!”

Người một nhà há to mồm nhìn nhau không biết nên có phản ứng gì, Linh lại ném ra một câu làm cho họ hận vô cùng: “Kết cục hôm nay của các người tôi biết là ai gây ra, chẳng lẽ các người không muốn trả thù à?”

Bỏ lại những lời này, Linh không quay đầu lại sai bước đi mất, không khí giống như đọng lại trong nháy mắt này, một lát sau trên mặt Trương Mỹ Lan hiện ra sự xấu xí dữ tợn, bà ta kéo Lâu Lan bước nhanh khỏi phòng, Lâu Kiến Quốc sau lưng cũng đi theo.

Sáng nay Tần Hiểu Hiểu một mình đi tới cửa hàng của Mân Mân: “Bây bẻ ơi, em tới rồi đây.”

“Hiểu Hiểu, mau ngồi xuống.”

Buổi sáng trong tiệm chưa có nhiều khách, Mân Mân vừa bày hàng vừa nói chuyện phiếm với cô: “Buổi tối tới chỗ chị nhé?”

“Cũng được, lâu rồi em không gặp tiểu Đậu Đỏ, không biết con bé có lại xinh đẹp hơn không.”

“Nó đi cắm trại chưa về.”

“Con nhóc đi xa như vậy, chị yên tâm?”

“Nhà trẻ tổ chức, chị nghĩ là an toàn.”

“Ừ, buổi tối em dẫn một người tới nhà chị, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho chị.”

“Được, vậy hôm nay chị đóng cửa tiệm sớm một chút đi siêu thị mua đồ ăn.”

“Không cần, để anh ấy mua.”

“Ài?”

Tần Hiểu Hiểu thuận thực gọi điện thoại: “Dã, buổi tối em muốn ăn cá hấp chưng anh làm, Hải Lục song tiên, canh long nhãn...”

Mân Mân nghe Tần Hiểu Hiểu báo tên đồ ăn, cô hóa đá, người đàn ông nhà cô ấy thật là nghe lời biết bao!

“Ừ, buổi tối chúng ta tới nhà Mân Mân ăn, những thứ này anh phải làm xong rồi mang tới, tốt lắm, cúp đây.”

Tần Hiểu Hiểu không đếm xỉa cúp điện thoại, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Mân Mân, cô trêu chọc đẩy Mân Mân một cái: “Chị bây giờ là cái về mặt quý gì vậy hả?”

“Tần Hiểu Hiểu, chị muốn biết người đàn ông này là ai?!” Mân Mân vô cùng nghiêm túc vỗ vai Tần Hiểu Hiểu.

Tần Hiểu Hiểu kẻ sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mân Mân, bốn mắt nhìn nhau cô hạ thấp giọng nói: “Muốn biết, đợi đi, anh ấy tới rồi biết!”

Mân Mân ngẩn ra, Hiểu Hiểu vui vẻ cười to.

Nghe giọng cô thì biết là tâm trạng cô không tệ, Nhậm Thiên Dã nghĩ vậy, chỉ cần bảo bối vui vẻ, đã là hạnh phúc lớn nhất của anh, anh phóng mắt ra ngoài cửa sổ khi đang họp, trường bộ phận đang báo cáo hơi lúng túng tiếp tục báo cáo, là cái gì làm cho tổng giám đốc vui vẻ đến thế? Khoé mắt của anh rõ ràng đã cong lên.

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi.” Nhậm Thiên Dã cầm điện thoại đứng lên mở cửa đi khỏi phòng họp, để lại một đám nhân viên nhìn nhau.

Bầu trời đổ mưa đỏ, hôm nay có thể tan việc sớm, thật sự là phải cảm tạ người gọi điện thoại tới kia, đương nhiên bọn họ không biết người kia là bà chủ, nếu biết, không biết bọn họ sẽ cảm động đến rơi nước mắt thấp nhan đập đầu nữa.

Nhậm Thiên Dã tự mình đi đến chợ bán thức ăn ở ngoại ô, Kim Thuần ngồi bên cạnh thấy tâm trạng tổng giám đốc tốt như vậy, trong lòng hẳn cũng vô cùng cảm tạ người thay đổi tính tình của anh, cô như ánh mặt trời chiếu sáng cuộc sống tổng giám đốc, tất cả những thay đổi này hẳn đều nhìn ở trong mắt, tỏ ý cảm ơn ở trong lòng, tổng giám đốc phu nhân này, hẳn nhận.

Lúc Tần Hiểu Hiểu về đến nhà, phòng bếp đã truyền ra mùi đồ ăn, anh nghe tiếng cô đi vào, bước nhanh ra khỏi phòng bếp đi lên ôm cô vào lòng, khi anh ôm cô tạp dề bị gạt ra, trong lòng Tần Hiểu Hiểu cảm thấy rất thú vị, cô cười khanh khách, “Dã, anh mặc tạp dề ngược rồi.”

“Hả?” Anh buông cánh tay đánh ôm cô ra, nghiêm túc kiểm tra.

“Ha ha ha...” Tần Hiểu Hiểu tâm trạng tốt kéo anh qua hôn một cái: “Dã, anh làm em vui quá đi mất!”

———— Hết chương 64 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 65: Không được tự nhiên

Chương 65: Không được tự nhiên

Khi đi ra khỏi nhà Mân Mân đã là rạng sáng, trên đường trở về Kim Thuần lái xe, Nhậm Thiên Dã và Tần Hiểu Hiểu ngồi sau xe mặt tựa sát vào nhau, tay Tần Hiểu Hiểu chống trước ngực anh vẽ vòng tròn, anh bắt lấy cái tay đang quây phá của cô đặt lên miệng hôn, bầu không khí ghé sau quá mức mập mờ, Kim Thuần nhìn thẳng về phía trước lái xe, sợ sẽ nhìn thấy hình ảnh hạn chế độ tuổi.

Xe hơi vững vàng chạy trên đường, bỗng nhiên gió lớn nổi lên, kèm theo đó là mưa như thác, mưa rất lớn rất gấp, may mắn là ban đêm, không có người nào đi trên đường, nhớ lại bữa ăn tối nay, tâm trạng Tần Hiểu Hiểu rất tốt, không chỉ vì Dã thương cô, mà cô còn phát hiện hình như Kim Thuần có ý với chị em tốt của cô – Mân Mân, chẳng qua là ngại có ông chủ mình ở đó, nên hẳn mới câu nệ không dám làm gì, nếu không có cô và Nhậm Thiên Dã, nói không chừng bọn họ sẽ làm chuyện gì đó.

Kết——, xe đột nhiên dừng lại, Tần Hiểu Hiểu bất ngờ ngã về trước mấy cái, Nhậm Thiên Dã không vui cau mày, anh lạnh giọng nói: “Tại sao lại dừng?”

Kim Thuần rút cổ, áy này nhìn Tần Hiểu Hiểu, cẩn thận nói: “Xin lỗi, tổng giám đốc, phía trước hình như có người nằm giữa đường, cho nên tôi mới ——.”

“Nhìn xem có thể đi vòng qua hay không.”

Nhậm Thiên Dã anh không phải chúa cứu thế, anh chỉ quan tâm người anh để ý, còn những người khác dù liếc một cái anh cũng không liếc.

“Người nọ nằm ở giữa đường, tổng giám đốc, xe chúng ta không chạy qua được.”

Nhậm Thiên Dã cau mày đưa mắt nhìn: “Cậu xuống xe xem thử đi.”

“Vâng, tổng giám đốc.”

Chốc lát Kim Thuần chạy lại báo cáo: “Tổng giám đốc, là nhị thiếu gia của nhà Tư Mộc, say rượu.”

Tần Hiểu Hiểu lập tức tỉnh táo, đó không phải là Chanh sao, cô có chút bận tâm nhìn phía ngoài xe.

Sau đó cô thu mắt lại, câu cổ Nhậm Thiên Dã, chớp mắt: “Dã———.”

Nhậm Thiên Dã cực kỳ không vui lạnh mặt, anh vì vợ của mình cầu xin cho người khác mà ăn dấm, nhưng mà nhìn đôi mắt ngọt ngào của vợ, anh lại không thể từ chối, im lặng một hồi anh lạnh giọng nói: “Kim Thuần, đưa người lên xe.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Kim Thuần sải bước chạy vào mưa kéo Tư Mộc Thành tới, Tư Mộc Thành say rượu sắc mặt tái nhợt, bị dội nước mưa mặt không còn chút máu, anh ta được đưa vào phòng khách của biệt thự.

Trở lại biệt thự, Nhậm Thiên Dã không nói chuyện với Tần Hiểu Hiểu, anh lạnh mặt đi lên phòng ngủ, Tần Hiểu Hiểu thu xếp ổn thỏa cho Tư Mộc Thành xong thì đi lên lầu, bước vào phòng ngủ chỉ nghe được tiếng nước chảy, Tần Hiểu Hiểu nhìn cửa phòng tắm, tà mị cong môi, ghen thật kìa.

Tắm xong, anh để trần, chỉ quấn một cái khăn tắm đi ra, anh ngồi ở mép giường lau tóc.

“Để em.”

Tần Hiểu Hiểu cầm khăn lông lau tóc cho anh, Nhậm Thiên Dã ngừng một chút nhưng cũng không ngăn cản, để cô lau tóc cho mình: “Hài lòng?”

Anh trầm giọng nói.

“Ừ, hài lòng, rất hài lòng, chồng em làm việc đương nhiên em rất hài lòng.”

Nói xong không quên摸摸 anh một cái.

“Thật sao?”

Giọng điệu của anh vẫn không tốt: “Nếu anh cũng nằm giữa đường, em sẽ cứu anh sao?”

“Cứu, 120% là cứu!”

Tần Hiểu Hiểu nghiêm túc thề, còn làm một động tác ‘xin cứ tin tưởng’.

Nghe cô nói vậy, rớt cuộc khoe mẽ của anh cũng cong lên, sau đó lại nghiêm túc xoay người nắm cằm cô: “Nếu anh và Tư Mộc Thành đồng thời nằm giữa đường xe chạy, ừ, em chỉ có thể cứu một người, vậy em sẽ cứu ai?”

Đệ*———! Có làm không, đường đường là ông chủ lớn của tập đoàn RT lại hỏi một câu ngây thơ như vậy, ôi, đúng là làm cô không chống đỡ nổi mà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hiểu Hiểu hiện ra một nụ cười châm biếm, nhưng bây giờ cô phải tuyệt đối nghiêm túc nếu không sẽ làm thùng giám của anh bị đổ, cô cố nín cười nghiêm trang nói: “Dĩ nhiên, cứu chồng yêu của em trước.”

Chưa nói hết câu, đã bị anh hôn, Nhậm Thiên Dã hết sức hài lòng với đáp án của Tần Hiểu Hiểu, nghe cô nói vậy, đột nhiên tâm trạng của anh vô cùng tốt, sương mù lúc này đều bị quét sạch.

Ngược lại cô bị hôn có chút không thờ nổi, chồng ơi, anh muốn phát tình cũng đừng mạnh như vậy có được không, sớm biết thế này cô đã không nói đáp án, đoán chừng anh sẽ không bạo phát làm vậy với cô, cô đúng là tự tạo nghiệt không thể sống mà.

Trò chơi lửa nóng này kéo dài suốt cả một buổi tối, cuối cùng khi Tần Hiểu Hiểu giả bộ ngất mới được bỏ qua.

Mà ngoài cửa có một người nghe được tất cả những lời cô nói, sau đó yên lặng xoay người đi khỏi. (@@)

————— Hết chương 65 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 66: Thật ra Tiểu Dã Dã rất phúc hắc

Chương 66: Thật ra Tiểu Dã Dã rất phúc hắc

Tư Mộc Thành tỉnh lại, nhìn lên trần nhà, nếu như không có chuyện tối qua, có lẽ bây giờ anh ta đã kéo Tần Hiểu Hiểu đi khỏi đây, nhưng bây giờ anh ta là một tên bại trận, chỉ có thể ảo não bỏ đi.

Nhìn áo sơ mi sạch sẽ trên mép giường, anh ta không do dự mặc vào, đẩy cửa rời đi, đứng, tối qua anh ta đã thua, thua hoàn toàn, thua bởi người đàn ông tên Nhậm Thiên Dã, nhưng có một người đàn ông yêu Tần Hiểu Hiểu như vậy, anh ta nên mừng cho cô không phải sao, đi ra khỏi biệt thự mất hai mươi phút, Tư Mộc Thành có chút hỗn hên đứng ngoài cửa lớn nhìn biệt thự một cái, cái nhìn này hàm chứa không cam lòng, không nỡ, vui vẻ yên tâm, chúc phúc, cùng với một chút cô đơn.

Một chiếc xe bỗng nhiên dừng lại bên cạnh Tư Mộc Thành: “Cậu Tư Mộc, cậu đi đâu, tổng giám đốc bảo tôi tiễn cậu.”

“Hả?”

Tư Mộc Thành ngẩn ra, phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn về phía biệt thự, đối mặt với một đôi mắt thâm thúy, anh ta thua người này, nhưng người này vẫn đối với anh ta như vậy, vì Tần Hiểu Hiểu cũng được, vì tư thái của người chiến thắng cũng tốt, anh ta phát hiện, bất luận phương diện nào mình cũng kém hơn người đàn ông tên Nhậm Thiên Dã này.

Tư Mộc Thành ngẩng đầu tỏ ý cảm ơn, ngay sau đó mở cửa xe ngồi vào.

Xe hơi lái ngang công viên, Tư Mộc Thành kêu dừng xe, anh ta cảm ơn tài xế rồi nói muốn đi một mình, tài xế gật đầu rồi lái đi.

Tư Mộc Thành ngồi trên ghế dài ngắn người, một đôi giày da màu đen đập vào mắt anh ta: “Sao vậy, mới như thế đã buông tay rồi à?”

“Anh có ý gì?”

“Ha ha, chẳng lẽ cậu không muốn có được Tần Hiểu Hiểu?”

Tư Mộc Thành lập tức đứng lên bốn mắt nhìn nhau với người đàn ông, biểu cảm có chút tuyệt vọng nói: “Cô ấy đã có người yêu rồi.”

“Nhưng người đó không phải cậu, hơn nữa tôi thấy sự không cam lòng trong mắt cậu.”

“Anh đừng nói nhảm! Tôi không có không cam lòng, không có!”

“Không? Ồ——, nếu không có tại sao lại uống say vì cô ta? Nếu không có tại sao lại chạy ra đường trong đêm mưa chỉ vì muốn gặp cô ta?”

“Đủ rồi! Anh, rốt cuộc anh là ai?”

Tư Mộc Thành lay cánh tay hấn hỏi.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi sẽ giúp cậu có được cô ta.....”

Bên trong biệt thự.

“Tổng giám đốc, đã làm theo phân phó của anh, đưa cậu Tư Mộc về.”

“Cậu ta về nhà?”

“Không có, cậu ta kêu tôi ngừng xe ở công viên, sau đó cậu ta xuống xe.”

“Ừ, tôi biết rồi, anh đi xuống trước đi.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

‘May mắn cậu chủ động rời đi, nếu không tôi không bảo đảm mình có làm gì cậu hay không’. Anh nghĩ vậy, bỗng một tiếng gọi làm anh trở về thực tại.

“Dã, anh có thấy Chanh không?”

“Cậu ta đi rồi.”

“Hả? Sao đi mà không chào em một tiếng?”

Tần Hiểu Hiểu tự nhiên nói, không chú ý tới sắc mặt người nào đó đã càng lúc càng đen.

“Ui da———.”

Anh đưa tay捏 má cô, Tần Hiểu Hiểu uất ức nhìn anh, ý hỏi tại sao tự nhiên anh lại捏 má em, mặt của em đâu phải bánh bao đâu mà anh cứ bóp tới bóp lui.

Nhậm Thiên Dã nhìn vẻ mặt ai oán của cô, đột nhiên cười lớn, cánh tay buông xuống đổi thành ôm đầu cô kéo vào ngực mình, nghe tiếng tim đập càng ngày càng nhanh và hô hấp càng ngày càng nặng nề của anh, Tần Hiểu Hiểu nói thầm một tiếng ‘không tốt’, co chân muốn chạy, nhưng đã muộn, anh giống như biết ý định của cô, bắt bập chân cô lại, dùng sức vòng quanh hông mình.

Tư thế của hai người quá mập mờ, khi đối mặt với anh trong lòng cô luôn có cảm giác ý loạn tình mê, cảm giác này làm cô rất muốn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

“Bảo bối, thật ra lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã nghĩ sẽ làm như thế này với em.”

Nhậm Thiên Dã trêu đùa đụng cô một cái, dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô, chống với đôi mắt hấp dẫn.

Tần Hiểu Hiểu dứt khoát quấn hai chân quanh hông anh, tay ôm vòng eo cường tráng của anh, tay chậm rãi bò lên, chọc cho anh run một cái, anh thở hên hên đề cô lên tường, dùng sức hôn đôi môi đỏ mọng mê người, tiếng mút làm cho không khí lập tức ấm lên, một cái hôn không thỏa mãn được anh, anh muốn nhiều hơn, cô giống như một đóa Mạn Đà La kiều diễm ướt át, có thể hại chết người nhưng không ai chống lại được sức quyến rũ đó, Nhậm Thiên Dã cuồng nhiệt hôn người phụ nữ trong ngực, dùng sức xe rách vải của cô, hung hăng chiếm cô làm của riêng.

Sau cơn kịch liệt, anh vuốt ve món trăn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mỗi lần đối mặt với cô anh đều không khế chế được mà muốn yêu cô mấy lần, tình yêu đối với cô đã thấm vào lục phủ ngũ tạng, vào phổi, vào tim.

Anh không muốn cô bị bất cứ tổn thương gì, dù một chút anh cũng sẽ phát điên, nghĩ đến đây mắt anh trầm xuống, đắp kín chăn cho cô rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Trong thư phòng.

Tiếng gõ cửa vang lên, anh trầm thấp nói: “Vào đi.”

“Tổng giám đốc, anh tìm tôi?”

Kim Thuần đi vào thư phòng, không quên đóng ký cửa.

“Ừ, gần đây Xuyên thị có động tĩnh gì?”

“Báo cáo tổng giám đốc, gần đây Xuyên thị cướp của chúng ta mấy hợp đồng, dĩ nhiên tôi cũng làm theo kế hoạch của anh, để cho họ cướp.”

“Ừ, rất tốt, truyền tin ra ngoài, nói nội bộ Xuyên thị lục đục, quản lý rối loạn, giá cổ phiếu sắp tuột dốc không phanh.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Dám đánh chủ ý lên báo bối của anh, Nhậm Thiên Dã anh sẽ từng bước từng bước ép họ đi xuống địa ngục.

————— Hết chương 66 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 67: Tiểu Đẩu Đổ mắt tích

Công việc ở công ty Hâm Thần quá nhàm chán, cho nên Tần Hiểu Hiểu từ chức, chuyện này vô cùng hợp ý Nhậm Thiên Dã, thì ra lần trước anh cảnh cáo giám đốc công ty Hâm Thần, nếu muốn tiếp tục hợp tác với anh thì nhất định phải mời Tần Hiểu Hiểu về làm, hơn nữa không cho phép phân cho cô nhiều công việc làm cô mệt nhọc, giám đốc Vương lấy lòng gọi điện thoại mời Tần Hiểu Hiểu về làm, mới có chuyện sau đó, ý của Nhậm Thiên Dã là chỉ có thể để cho Tần Hiểu Hiểu hành bọn họ, không cho phép bọn họ hành Tần Hiểu Hiểu, làm hại giám đốc Vương ra sức cung phụng hầu hạ Tần Hiểu Hiểu.

Hôm nay cô chủ động từ chức, bọn họ thở phào nhẹ nhõm, Nhậm Thiên Dã lại càng hài lòng, giám đốc Vương trả cho cô ba tháng tiền lương nói là tiền thưởng gì đó, Tần Hiểu Hiểu thiếu chút nữa cảm động muốn ở lại.

Lần trước Linh không chết, đối với Tần Hiểu Hiểu mà nói đây là một mầm mống tai họa, cô từ chức cũng là vì muốn có nhiều thời gian để tìm được hân, diệt trừ, nhưng một cú điện thoại của Mân Mân như sét đánh ngang tai: “Alo, Hiểu Hiểu, Tiểu Đậu Đỏ mất tích! Chị, chị, chị phải làm sao đây!”

“Chị nói gì?! Chậm một chút dừng gấp, em sẽ đến ngay, chị đừng hoảng hốt.”

Tần Hiểu Hiểu vớ lấy cái áo khoác, gấp rút chạy ra ngoài.

“Sao em chạy gấp vậy?”

Mới vừa tan việc về, Nhậm Thiên Dã nhìn thấy Tần Hiểu Hiểu chạy ào ra sân thì ngăn cô lại.

“Nhà Mân Mân xảy ra chuyện, Tiểu Đậu Đỏ mất tích! Em phải nhanh chóng đến giúp.”

“Đừng vội, anh lái xe chờ em đến đó.”

Nhậm Thiên Dã kéo cô lên xe, đạp cần ga chạy như bay.

“Mân Mân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải Tiểu Đậu Đỏ đi cắm trại sao? Tại sao lại mất tích?”

“Chị, chị, cũng không biết...”

Tiếng khóc từ đầu kia điện thoại truyền tới làm Tần Hiểu Hiểu rối loạn, đây là lần đầu Mân Mân mất khống chế như vậy, Tần Hiểu Hiểu nghe giọng nói đau khổ của cô ấy, cô càng lúc càng nóng lòng.

Xe dừng ở dưới lầu nhà Mân Mân, Mân Mân đã sớm đứng chờ, đôi mắt sưng đỏ, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ chấn động: “Được rồi, đừng khóc.”

Tần Hiểu Hiểu vỗ nhẹ lưng Mân Mân trấn an.

Trở lại phòng, Mân Mân uống tí nước rồi mới nói: “Cô giáo mới gọi điện cho chị, nói là buổi chiều lúc lên núi thì phát hiện không thấy Tiểu Đậu Đỏ, bọn họ tìm một buổi chiều cũng không tìm được, hỏi bạn học của con bé cũng không có đầu mối, cho nên bọn họ gọi cho chị, hy vọng chị cùng tìm, bởi vì chưa mất tích 24 giờ, cho nên không thể báo cảnh sát.”

“Cắm trại ở đâu?”

Nhậm Thiên Dã nghe xong, biểu cảm lập tức nghiêm túc.

“Ở núi Tây Hạ nằm ngoài ngoại ô.”

Núi Tây Hạ? Đó không phải là dãy núi phụ cận làng du lịch của tập đoàn RT sao, anh quả quyết lấy điện thoại ra: “Kim Thuần, cậu xem thử chỗ hạ trại của nhà trẻ Mạnh bảo nằm ở khu vực nào trong núi Tây Hạ rồi lập tức chạy tới, con gái của bạn tốt Hiểu Hiểu mất tích, chúng tôi sẽ lập tức tới đó.”

Khi nghe Nhậm Thiên Dã nói con gái của bạn tốt Tần Hiểu Hiểu mất tích, Kim Thuần chỉ cảm thấy đầu óc ông ông, những câu còn lại hần không nghe được, hần quên mình đã tắt điện thoại như thế nào, chỉ nhớ mình đã chạy như điên khỏi công trường đang thi công, thậm chí còn đụng phải mấy người đi đường, những chuyện này cũng không lay động được hần, ngồi lên xe, ngay cả dây an toàn cũng không thắt, lái xe lao ra ngoài. (@@)

Dọc đường đi, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Tiểu Đậu Đỏ luôn xuất hiện trong đầu Kim Thuần, còn nhớ lần đầu bọn họ gặp nhau, cô bé rất đáng yêu, còn làm như thật thay mẹ tìm bạn trai, cô bé tung tăng vui vẻ ở khu vui chơi, lần lượt xuất hiện trước mắt hần, cô bé như thiên sứ nhỏ đáng yêu xuất hiện trong cuộc sống của hần, bây giờ tại sao đột nhiên lại mất tích?!

Liên lạc với cô giáo nhà trẻ, Kim Thuần đã đến núi Tây Hạ, đây là một ngọn núi có phong cảnh xinh đẹp, dãy núi thấp thoáng xanh mướt, cây cao chọc trời, nếu Tiểu Đậu Đỏ không xảy ra chuyện, có lẽ mọi người sẽ rất có tâm trạng ở đây vui chơi, nhưng vào giờ phút này, trong lòng bọn họ trừ lo lắng, chỉ có lo lắng.

Vẫn dĩ hành trình cắm trại còn hai ngày nữa mới kết thúc, bây giờ vì Tiểu Đậu Đỏ mất tích, trường học không an tâm nên quyết định kết thúc trước thời hạn, để những bé khác về nhà trước, vài giáo viên ở lại phối hợp tìm Tiểu Đậu Đỏ.

Nhìn dãy núi xa, Mân Mân cảm thấy đau lòng chua xót, tại sao lúc trước cô lại không đối xử tốt với Tiểu Đậu Đỏ một chút, bây giờ con gái biến mất, cô mới cảm thấy khó chịu, đau lòng, đều tại cô, đều tại cô tạo nghiệt.

“Tiểu Đậu Đỏ, tôi phải đi tìm Tiểu Đậu Đỏ!”

Sau khi xuống xe Mân Mân giống như nỏ diên lao về hướng núi.

“Mau ngăn cô ấy lại!”

Kim Thuần vội chạy ra, ôm lấy Mân Mân từ phía sau: “Em bình tĩnh một chút đi! Đừng chạy loạn, nếu như vậy em cũng sẽ mất tích!”

“Tôi phải đi tìm Tiểu Đậu Đỏ! Trời tối như vậy, liệu con bé có sợ không? Có bị thương hay không? Có bị đói không? Ừ đúng, tôi muốn nấu cơm cho con bé, con bé thích ăn nhất là món sandwich tôi làm! Tôi phải làm nhanh, làm xong con bé sẽ về, đúng, làm xong con bé sẽ về...”

Nói xong những lời cuối, Mân Mân bắt đầu tự lẩm bầm, hoàn toàn không quan tâm đến người đàn ông phía sau, xoay người đi thẳng về hướng lều.

Kim Thuần nhìn bóng lưng gầy gò yếu ớt của Mân Mân, không nói được gì, lòng hẫng đau như dao cắt, tất cả những chuyện này giống như trước kia, làm hẫng tuyệt vọng đau khổ.

“A——!”

Kim Thuần tức giận đánh một quyền vào thân cây to, cái cây run rẩy, nhánh cây đung đưa lá rơi xuống.

————— Hết chương 67 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 68: Mạo hiểm treo cây

Đêm đến, sương bắt đầu rơi xuống, đường núi vốn khó đi giờ lại càng thêm gập ghềnh, Nhậm Thiên Dã, Tàn Hiểu Hiểu đã tìm kiếm trong rừng cả ngày, anh dùng đèn pin soi đường, một tay nắm tay cô, cẩn thận đi trước, tay cô dắt một con heo con, nghe nói khứu giác của heo rất nhạy bén, so với chó còn nhạy bén hơn, Tàn Hiểu Hiểu mang nó theo vì hy vọng có thể tìm được Tiểu Đậu Đỏ sớm hơn.

Ột ột, ột ột ——, heo con ngửi tới ngửi lui khắp nơi, tiếng kêu phá vỡ sự yên tĩnh.

Núi Tây Hạ không phứt tạp, nhưng vẫn có một phần chưa được khai phá, nguy hiểm không lường trước được, nếu là ban ngày có lẽ sẽ khá hơn một chút, nhưng tất cả mọi người đều lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Đậu Đỏ, cho nên hành động ban đêm, không trì hoãn một giây, Nhậm Thiên Dã đã ra lệnh cho Kim Thuần gọi thêm người tới, bây giờ có rất nhiều người đang trên đường tới.

.....

Kim Thuần vốn muốn đi cùng tiện thể bảo vệ tổng giám đốc và phu nhân, nhưng từ khi Mân Mân đi tới lều vải thì tình trạng không tốt lắm, hẫng không yên tâm, nên cuối cùng mới ở lại trông chừng cô.

“Anh Kim, anh nói xem nếu Tiểu Đậu Đỏ thấy tôi làm nhiều đồ ăn như vậy, con bé có vui mừng không?” Tay Mân Mân đang cầm hộp đồ ăn, đôi mắt lóe sáng, biểu cảm này, cho dù ai cũng không đành lòng từ chối.

“Ừ, chắc chắn con bé sẽ rất vui!” Kim Thuần chân thành gật đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng bận rộn của Mân Mân.

Mân Mân một lúc thì làm xà lách, một lúc thì làm sandwich, bận rộn không ngừng một giây, bởi vì cô sợ nếu dừng lại, trong lòng sẽ rất sợ, tim sẽ rất đau, cô không có ngày nào đối xử tốt với Tiểu Đậu Đỏ, bây giờ cô hối hận muốn chết, nhưng tất cả không thể quay lại, ai kêu lúc đầu cô đối xử với con bé như vậy chứ?! Đáng đời cô, cô bị báo ứng rồi.

“A——!” Mân Mân kêu lên một tiếng.

Kim Thuần bước lên kiểm tra xem Mân Mân có bị thương không, ngón trỏ bị dao cắt lên, máu chảy ra, Kim Thuần không nói hai lời ngậm vào miệng hút, Mân Mân rút thế nào cũng không được.

“Mau dừng lại.” Cô nói lớn, nước mắt cũng chảy ra, khóc sụa sùi khó khăn nói.

Kim Thuần nghe được tiếng khóc của cô, lập tức buông ra, ngẩng đầu lên, có chút khăn trương dịu dàng hỏi: “Sao vậy, tôi làm em đau sao?”

“Không, không phải.” Mân Mân nghẹn ngào nói, đôi mắt đỏ bừng nhìn khuôn mặt nam tính khăn trương trước mặt.

“Vậy là——?” Kim Thuần muốn tìm được câu trả lời trong mắt cô, nhưng lại không có.

“Không phải, không phải, không phải——.” Nói xong câu cuối cùng Mân Mân đã khóc, cắn môi nhào vào ngực Kim Thuần dùng sức lớn tiếng khóc, tiếng khóc của cô rất đau thương, tựa như khóc cho tất cả những đau khổ của cuộc đời này.

.....

Sương làm ướt áo Nhậm Thiên Dã, anh kinh ngạc nhìn phía trước, hai lỗ tai cẩn thận lắng nghe xung quanh, một đứa bé nhỏ như vậy, có thể chạy đi đâu? Tiểu Manh hơi mệt nhưng cũng phối hợp với nhịp bước của chủ nhân.

“Bảo bối, mau dừng lại!” Biểu cảm của anh đột nhiên nghiêm túc: “Em mau ôm tiểu Manh rời khỏi đây!” Nhậm Thiên Dã bất động đứng tại chỗ, ra lệnh.

Tần Hiểu Hiểu nghe ra mùi nguy hiểm trong giọng nói của anh, cô ôm lấy tiểu Manh nhẹ nhàng lùi về phía sau một bước: “Đã, rốt cuộc anh đập phải cái gì?” Tần Hiểu Hiểu thu hồi biểu cảm ngọt ngào, nghiêm túc hỏi.

“Dừng cử động.” Anh lại nói một câu: “Thời gian không còn nhiều, em nhanh chóng gọi Kim Thuần nhờ giúp đỡ, kêu cậu ấy gọi chuyên gia gỡ bom thôi!”

“Cái gì? Có bom?!” Tần Hiểu Hiểu nheo mắt lại, cẩn thận quan sát chỗ đất dưới chân anh, nếu thật sự đập phải, sợ rằng anh sẽ không chờ được đến lúc cô trở lại đã——, Tần Hiểu Hiểu buông tiểu Manh xuống: “Tiểu Manh, ngoan, qua gốc cây lớn bên kia đứng.”

Dường như Tiểu Manh nghe hiểu lời cô nói, quay đầu chạy qua sau lưng cái cây to, Tần Hiểu Hiểu quay đầu, mím chặt môi mòng, cô nằm xuống đất, dịch về hướng Nhậm Thiên Dã.

“Bảo bối, em đang làm gì vậy hả?” Trong giọng nói của Nhậm Thiên Dã mang theo tức giận, nếu không phải bây giờ anh không thể cử động, anh sẽ ôm cô đi thật xa.

Tần Hiểu Hiểu không trả lời anh, cô vẫn lờ mờ nhìn về phía trước, trong lúc bỏ cô rút một con dao găm từ giày ra, cuối cùng cũng bỏ tới dưới chân anh, Tần Hiểu Hiểu sờ bùn đất dưới chân anh, nói: “Chút nữa anh chỉ cần giữ vững động tác và lực độ này là được, những thứ khác cứ giao cho em.”

Cô cẩn thận đào đất bên cạnh chân anh, không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở, Nhậm Thiên Dã còn muốn nói gì đó, nhưng tình hình hiện tại anh không thể không phối hợp với cô, nên chỉ có thể ngậm miệng.

.....

Sau khi ôm Kim Thuần khóc xong, tâm trạng Mân Mân đã khá hơn nhiều, cô cũng muốn đi tìm Tiểu Đậu Đỏ, nhưng Kim Thuần lo lắng cho sự an toàn của cô, nên bảo cô chờ những người kia tới rồi cùng đi.

Mân Mân có một chút do dự, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu đồng ý, lúc này Kim Thuần mới yên lòng. Hai người nằm xuống lều vải nghỉ ngơi dưỡng sức, Mân Mân đột nhiên nói: “Anh Kim, tôi muốn đi ra xe lấy thăm, ở đây hơi lạnh.”

Kim Thuần cau mày lại: “Tôi đi lấy, em nằm nghỉ trước đi.”

Sao hắn có thể để cô đi lấy đồ, huống chi hắn càng không yên tâm để cô đi ra một mình. Mân Mân ừ một tiếng rồi không nói gì nữa, tựa như đang chờ Kim Thuần đi lấy thăm.

Kim Thuần đi ra xe hơi lấy thăm, hắn không nhìn thấy một bóng người đã chạy khỏi lều vải, đúng vậy là Mân Mân, cô biết người này sẽ không để cô đi lấy thăm, đúng như dự kiến của cô, cho nên cô thừa lúc anh đi ra xe, chạy khỏi lều đi tìm Tiểu Đậu Đỏ, lỗi tại Kim Thuần rất thánh, hắn nghe tiếng cô bị đập, nói thầm một tiếng không tốt, bỏ lại thăm chạy về phía lều vải, nhưng hắn đã chậm một bước, Mân Mân đã đi khỏi lều.

Kim Thuần không để ý nhiều, lập tức cầm đèn bin lên đuổi theo.

.....

Trên đỉnh núi.

Lúc này hai người đều im lặng, không ai nói gì, nhớ lại một màn mạo hiểm vừa rồi, Nhậm Thiên Dã hận không thể xé cô ra rồi ăn vào bụng.

Khi Tần Hiểu Hiểu đang đào bom, tiểu Manh bỗng nhiên kêu lên, ‘é ái’ xin giúp đỡ, bởi vì có một con rắn xanh lớn lè lưỡi bò tới trước mặt nó, mà công đoạn lấy bom đang ở thời khắc mấu chốt, bởi vì tiểu Manh kêu, hai người không hẹn mà cùng phản tâm: “Không tốt, mau nhảy!” Tần Hiểu Hiểu nói xong câu này thì lập tức kéo anh nhảy lên, một tay khác rút kim bạc ra bắn vào sâu trên thân cây, hai người lập tức đứng trên cây.

Oành——! Tiếng nổ kịch liệt làm mặt đất chấn động, con rắn cũng lật đật bò trốn, tiểu Manh đặt mông leo lên cành cây (@@ heo treo cây), trận nổ kéo dài mấy phút, qua trận này hai người đều có chút chật vật, Tần Hiểu Hiểu nhìn người đàn ông đối diện, bật cười, Nhậm Thiên Dã hung hăng trừng cô một cái, Tần Hiểu Hiểu chột dạ im miệng.

“Mau đi xuống.”

Tần Hiểu Hiểu rút kim ra, hai người song song nhảy xuống đất, môi đụng nhau, trong mắt anh lóe lên anh lửa, Tần Hiểu Hiểu chột dạ rút cổ muốn bỏ chạy, nhưng một giây tiếp theo môi của cô đã bị anh găm cắn, anh như muốn phát tiết bất mãn trong lòng, lực càng lúc càng tăng, cho đến khi môi cô chảy máu, anh mới ngừng lại, đôi mắt đỏ tươi nhìn cô chăm chú: “Tần Hiểu Hiểu! Em con mẹ nó có biết anh lo lắng bao nhiêu hay không hả?!”

Sau đó Nhậm Thiên Dã dùng sức ôm chặt Tần Hiểu Hiểu, cơ thể anh đang run rẩy. Anh sợ, anh rất sợ, nếu cô xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ điên mất, nhất định sẽ giết người, cho dù xuống địa ngục, anh cũng phải mang cô về.

—— Hết chương 68 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 69: Đánh dã chiến

Tần Hiểu Hiểu ôm chặt lấy anh, môi đỏ mọng nâng lên: “Anh yên tâm, loại chuyện này em làm nhiều rồi, không có chuyện gì đâu.”

Nhậm Thiên Dã nhìn đáng vẻ không biết hồi cái của cô, lửa giận lập tức bốc cháy, anh cắn mạnh lên cổ cô, Tần Hiểu Hiểu bị đau kêu hừ hừ, tay bé nhỏ vỗ lên tay rắn chắc của anh: “Ê, anh làm em đau.”

“Em còn biết đau?!” Anh tức giận lột sạch cô, cả người cô nhanh chóng trống không, hai người thờ hồn hết, đôi mắt Nhậm Thiên Dã đỏ tươi nhìn chăm chăm Tần Hiểu Hiểu như một con mồi, cô xoay người muốn chạy, anh nhanh chóng bắt cổ chân cô, kéo một cái, cô lại quay về dưới người anh, mùi hương quen thuộc từ trên người anh phát ra làm cô thất thần, vù—— anh nằm trên người cô thờ hồn hên.

Tần Hiểu Hiểu biết lần này mình thật sự chọc giận anh, mặc dù cô không thấy hành vi của mình có gì khác thường, nhưng trong mắt người đàn ông này thì rất không bình thường, hơn nữa thái độ nhận sai của cô không được tốt lắm, cho nên bây giờ điều duy nhất cô muốn làm chính là trấn an anh, nhưng đây là đánh dã chiến rồi, ặc, đánh dã chiến gì chứ, cô thật sự đúng là, lần đầu tiên có được không, cái này, thật con mẹ nó kích thích.

Tiểu Mạnh leo xuống nhìn thấy hai chủ nhân lăn lộn trên đất, nó phát hiện nó càng ngày càng không hiểu thế giới con người, dường như điều duy nhất nó có thể làm bây giờ là xem trò vui.

Động tác của Nhậm Thiên Dã dần dần dịu dàng, lửa giận lúc trước vì cô phối hợp mà dịu xuống, nhưng dục vọng của anh càng lúc càng dâng cao, anh hôn gò má ửng đỏ của cô, áy náy vuốt lên đôi môi sưng đỏ: “Bảo bối, chuyện mạo hiểm như vậy, em tuyệt đối không thể làm lần thứ hai biết không?”

“Ừ.” Tần Hiểu Hiểu không tranh cãi nữa, cô không muốn bị con ngựa đực này dày xéo lần nữa.

“Ngoan.” Anh hôn lên môi cô một cái, sự cung chịu trong mắt càng lúc càng sâu.

.....

“Dì, dì dẫn con đi đâu thế?” Tiểu Đậu Đỏ nghiêng đầu đánh giá bốn phía, đôi mắt ngây thơ nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Đây là chỗ để vui chơi, một chút nữa dì dẫn con đi chơi trò chơi được không?” Người phụ nữ cười dối trá vuốt đầu Tiểu Đậu Đỏ.

“Được, nhưng mà con thấy chơi một mình không vui, không bằng chúng ta tìm vài bạn nhỏ nữa đi đi?” Tiểu Đậu Đỏ làm bộ như rất thuận theo gật đầu một cái, người phụ nữ này có ý xấu với bé, lừa bé nói trong núi có một loại trái cây làm cho người ta ăn vào sẽ vui vẻ, cho nên bé muốn đi hái một ít mang về cho mẹ ăn, để mẹ mỗi ngày đều vui vẻ, nhưng bé đã rời khỏi trại một ngày một đêm, mà không thấy trái gì hết.

Tiểu Đậu Đỏ chớp mắt, bây giờ bé không sợ chút nào hết, bởi vì dọc đường đi bé đã đánh dấu ký hiệu, chỉ cần bé có thể chạy ra khỏi đây là bé sẽ lập tức tìm được đường về.

“Chút nữa sẽ có người chơi với con, nhưng bây giờ con phải ngoan mới được.” Người phụ nữ điểm chóp mũi Tiểu Đậu Đỏ, nụ cười từ ái khoa trương đến cực điểm.

“À, con bảo đảm mình sẽ ngoan.” Tiểu Đậu Đỏ giống như đang thề, dùng sức gật đầu một cái, sau đó xoay người chạy qua một góc trong nhà chơi.

Người phụ nữ nhìn chăm chăm bóng lưng Tiểu Đậu Đỏ, ha ha, không ngờ cô ta lại bắt được dã chủng này! Đúng là ngoài ý muốn. Sau đó cô ta buông lỏng sự trông nom với Tiểu Đậu Đỏ, gọi điện thoại cho ai đó, không chú ý động tác nhỏ của Tiểu Đậu Đỏ.

.....

Mân Mân đi qua bụi cỏ thật cao, cô cắn chặt môi dưới liều mạng đi về phía trước: “Tiểu Đậu Đỏ, Tiểu Đậu Đỏ, con đang ở đâu Tiểu Đậu Đỏ!” Cô dùng sức gọi, cho dù cổ họng đã khô khốc cô cũng không quan tâm, chỉ cần tìm được con gái là được.

Khi đi qua một bụi cỏ hỗn loạn, cô đập phải thứ gì đó, nhắc chân lên cô phát hiện đó là nơ bướm của Tiểu Đậu Đỏ, trên nơ còn dính chút nước.

“Tiểu Đậu Đỏ, Tiểu Đậu Đỏ, con ở gần đây đúng không, có đúng không?”

Mân Mân kinh ngạc vui mừng nhặt cái nơ con bướm lên, phúi vài cái rồi cất vào túi, điên cuồng chạy về phía trước, tìm con gái.

———— Hết chương 69 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 70: Con ác mộng tái hiện

Ánh ban mai xuất hiện, hai người tìm cả đêm nhưng lại không có kết quả, cuối cùng đành phải tìm một chỗ để ngồi xuống nghỉ ngơi, Tàn Hiều Hiều vuốt ve con heo nhỏ trong lòng, giờ này nó đã mệt đến độ ngủ gật khó khăn.

“Sao trên núi này lại có bom?”

“Ngọn núi này ngay khu ngắm cảnh, bên này lại là chỗ chưa khai thác, bình thường là cấm vào.”

“Ừ — trái bom kia em đã kiểm tra rồi, chung quanh đây có lẽ vẫn còn, em sợ tiểu Đậu Đỏ sẽ bị...”

“Đừng nghĩ lung tung, không sao đâu.”

Ôt ột, ột ột, tiểu Manh Bảo đột nhiên nhảy ra, cái mông nhỏ lắc lư chạy như bay về phía trước.

Anh và cô nhìn nhau, ấn ý gật đầu: “Đuổi theo!”

Mân Mân tìm kiếm tới cửa của một căn nhà gỗ, chẳng lẽ tiểu Đậu Đỏ đang ở trong căn nhà này? Nghĩ vậy Mân Mân bước nhanh tới đẩy cửa ra, hất xì —, bên trong có mùi rất nồng, một giọng nữ âm lãnh vang lên phía sau cô: “Mân Mân, đã lâu không gặp!”

Nghe thấy giọng nói này, giống như sấm sét giữa trời quang làm cô cứng đờ người, mấy phút sau một tiếng gọi non nớt vang lên: “Mẹ, cứu con với!”

Là giọng của tiểu Đậu Đỏ, Mân Mân giật mình nhìn chỗ phát ra tiếng kêu, một người đàn ông thân hình cao lớn đang nắm ba lô sau lưng tiểu Đậu Đỏ xách cô bé lên cao, tiểu Đậu Đỏ đáng thương, hoảng sợ quơ bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, sự bình tĩnh của cô khi nhìn thấy tiểu Đậu Đỏ thì lập tức tan rã.

Mân Mân xoay người muốn đánh người đàn ông đang bắt tiểu Đậu Đỏ, kết quả lại bị người phụ nữ kia cản lại, cô ta cười lạnh nhìn về mặt lo lắng của Mân Mân: “Sao thế? Muốn cứu đứa con hoang này à?!”

“Thụy Lê, cô lau miệng cho sạch đi, con bé là con tôi!”

“Là con của cô? Ha ha, nó là con của người đàn ông nào vậy?! Ha ha ha.”

“Cô —! Câm miệng!”

Chuyện cũ như con ác mộng hiện lên ngay trước mắt, nhớ lại lúc mình đi trên hành lang thật dài kia, thấy được mấy chữ phòng giặt quần áo, kết quả đột nhiên cảm thấy vô lực, ngã xuống, trong lúc mơ màng thì cô thấy có người đến. Đôi khi cô tỉnh đã phát hiện mình đang bị một người đàn ông gầy gò xa lạ sờ mó, hét to lên là phản ứng đầu tiên của cô lúc đó, nhưng người đàn ông kia nghe thấy tiếng kêu của cô thì càng hưng phấn như được uống máu gà, hấn tăng sức mạnh xé rách quần áo của cô.

“Đừng, đừng!” Mân Mân cố sức đẩy người đàn ông kia ra, lại phát hiện sức của mình nhỏ đến đáng thương, đối với sự mạnh mẽ của hắn ta mà nói thì căn bản không có chút tác dụng nào.

“Cô tỉnh rồi?” Giọng nữ nương theo tiếng bước chân truyền đến.

“Thì ra là cô!” Sắc mặt Mân Mân trắng bệch nhìn cô gái đứng cạnh chân cô, khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ kia làm cho cô ghê tởm.

Ọe, ọe, ọe, đột nhiên Mân Mân nôn liên tục, làm người đàn ông nằm trên người cô không vui: “Mẹ nó thật mất hứng!”

Người đàn ông phui mạnh vụn ra, nhú mảy lại: “Thúi muốn chết! Cô kêu nó đi tắm đi, tôi lên lầu tắm rửa.”

“Được, anh yêu, anh mau đi đi, đợi tí nữa em sẽ bảo đảm cô ta sẽ chủ động làm anh vui vẻ!”

“Ha ha —, vậy thì tốt.” Người đàn ông gầy gò bóp mông Thụy Lê, cười đậm đang đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa bị đóng lại, căn phòng lâm vào sự yên tĩnh: “Đây là đâu? Tại sao cô lại làm vậy?”

“Tại sao? Ha ha ha —, bởi vì tao ghét mày, rất ghét mày!”

Thụy Lê như bị bệnh tâm thần điên cuồng hét lên: “Tao ghét mày xinh đẹp hơn tao! Tao ghét thành tích học tập ưu tú của mày! Tao ghét mày luôn luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng! Tao ghét mày có vóc người làm cho đàn ông mơ ước! Tất cả, tất cả của mày tao đều ghét, rất ghét!”

Mân Mân khiếp sợ nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Thụy Lệ, cô chưa từng nghĩ mình lại bị người ta ghét như vậy, cô cắn môi nói: “Nhưng, trước giờ tôi chưa từng giành thứ gì với cô, không phải sao?”

“Đồ điên! Nếu mày dám giành với tao, tao đã sớm nưón một đám lưu manh hiệp chết mày!”

“Cô, nói, cái gì!” Mân Mân không dám tin từng lời nói, Thụy Lệ cô ta điên rồi, cô ta đúng là điên rồi!

Mân Mân ý thức được bây giờ mình đang ở trong hiểm cảnh, cô phải làm sao đây, cô phải làm sao đây, cô suy nghĩ đối sách, lại phát hiện mình không nghĩ ra được gì, ngay lúc cô suy nghĩ, Thụy Lệ đã tiến tới gần cô.

“Hôm nay là mày tự động chui đầu vào rọ, ha ha, đầu có gì lạ đâu.”

“Mày sẽ làm gì tao?!”

“Làm gì? Ha ha ha, mày sai rồi, tao có thể làm gì mày? Tao đương nhiên sẽ không làm gì mày.” Thụy Lệ cười lạnh, trong tay cô ta là một ống tiêm, từ từ nghiêng người nhắm ngay cánh tay Mân Mân: “Nhưng, nếu bản thân mày là tự chủ động đi làm gì đó, vậy — không thể trách tao, ha ha.”

Mân Mân thừa dịp cô ta cười đắc ý thì dùng sức đẩy cô ta ra, tông cửa xông ra ngoài, cô mới vừa tỉnh lại cơ thể còn hơi yếu, so với lúc bị bắt đến, cô chỉ cần kiên trì chạy, nhanh, nhanh, bây giờ trong đầu cô chỉ có một chữ này, sau lưng, Thụy Lệ đánh điên cuồng gào thét: “Mau bắt nó lại! Bắt nó lại! Đừng để nó chạy!”

Mân Mân chạy tới lầu hai, cô không dừng lại, tiếp tục chạy như bay tới đại sảnh, sau lưng vang lên tiếng bước chân của một đám người, tìm cô đập thật nhanh, giờ cô chỉ có thể chạy hết sức, cô không muốn bị bọn chúng bắt lại.

Vừa nghĩ tới gương mặt xấu xí của bọn chúng là cô đã buồn nôn, ngay khi cô mở cửa ra, bỗng có một cánh tay nắm chặt tay cô, không biết Mân Mân lấy sức từ đâu, vùng mạnh một cái, thoát khỏi cánh tay kia, cô liều mạng chạy trốn, vừa chạy vừa thở hổn hển, cuối cùng cũng trốn khỏi cái động ghê tởm đội lớp hoàng cung kia.

Bởi vì là khu biệt thự, cho nên trên đường không thấy có xe qua lại, Mân Mân thở hổn hển, giờ cô nhất định phải tìm được một chỗ để trốn, nếu không sẽ bị bọn chúng bắt được.

Một chiếc xe hơi màu đen chạy tới, Mân Mân không chút do dự xông ra, chiếc xe thắng gấp, cửa sổ xe hạ xuống, một người đàn ông đeo kính mát lạnh lùng nhìn cô: “Muốn chết cũng đừng làm dơ xe của tôi!”

“Cầu xin anh, cầu xin anh, cứu tôi, cứu tôi với.” Mân Mân suy yếu quỳ gối trước xe, hai tay ôm ngực đang lóa lờ, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, đau khổ.

Chiếc xe hơi đạp ga chạy đi, cửa sổ xe cũng đóng, đôi mắt Mân Mân đầy nước mắt nhìn chằm chằm vào chiếc xe hơi đang xa dần, cho đến khi chiếc xe hơi biến thành một chấm đen nhỏ cô mới hết một tiếng rồi ngã xuống mặt đất không đứng dậy nổi.

“Gọi điện thoại kêu người đưa cô ta tới biệt thự.”

“Ông chủ, tại sao chúng ta phải làm như vậy?”

Mắt người đàn ông thoáng qua một ánh sáng lạnh, tài xế ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cầm điện thoại lên gọi người đến cửa biệt thự đưa cô gái đó đến biệt thự.

“Nước, nước.” Mân Mân khẽ kêu, môi cô lúc này đang nứt nẻ, một cái tăm bông thấm nước chạm vào môi cô, Mân Mân dùng sức mút lấy, từ từ mở mắt ra, thấy rõ ràng hoàn cảnh trong phòng. Phong cách trắng đen đơn giản, có cảm giác rất nam tính.

“Cô tỉnh rồi.”

Mân Mân thấy một người phụ nữ trung niên, người phụ nữ tràn đầy thương tiếc nhìn cô, khẽ gật đầu với cô.

“Là cô đã cứu tôi sao?”

“Là ông chủ của chúng tôi.”

“Vâng, thay tôi cảm ơn ông ấy nhé.”

“Tôi ông chủ sẽ về, cô tự mình cảm ơn thì tốt hơn.”

“Vâng.”

“Sao rồi, có đói bụng không?”

“Dạ, một chút.”

“Cô chờ một lát.”

Người phụ nữ kia bưng một chén cháo bí đỏ bốc hơi nóng đi vào: “Mau ăn lúc còn nóng.”

“Vâng, được, cảm ơn cô.”

Cơm nước xong Mân Mân được cho biết taxi chỉ có cách đây 10 cây số, cô ủ rũ thờ dài, nhưng nghe người phụ nữ trung niên nói buổi tối ông chủ sẽ về, cô nghĩ có lẽ có thể cầu xin ông chủ đưa cô một đoạn, như vậy thì cô có thể bắt được xe taxi.

Trời dần dần tối, nhưng không thấy ông chủ về, Mân Mân hơi buồn ngủ, ngày hôm nay trải qua chuyện như vậy, cô sắp không thờ nổi, đột nhiên cô lại cảm thấy nóng rang, cô khó chịu lăn lộn trên giường, chẳng lẽ là mình bị cảm rồi? Mân Mân nghĩ vậy nên ngồi dậy đi vào phòng tắm, cô muốn tắm để bớt nóng, nước lạnh chảy xuống cơ thể ửng hồng, cô phát hiện chỗ được nước chảy qua rất thoải mái, rất dễ chịu, cô ngâm mình dưới nước, lại phát giác mình lúc này giống như một con cá mắc cạn, cô ngâm mình trong bồn tắm xa hoa, a ——, rất thoải mái, cô thỏa mãn thờ dài.

Nhưng thân thể lại nhanh chóng trở nên khó chịu, không thể nói rõ là lạ chỗ nào, cô chỉ có thể dùng cánh tay vuốt ve cơ thể mình để dễ chịu hơn một chút.

Cô nhớ rõ mình bị một cánh tay khô gầy bắt lấy, sau đó chủ nhân của cánh tay kia đã tiêm gì đó vào tay cô, lúc ấy cô chỉ lo chạy trốn, không chú ý tới mình bị tiêm cái gì, giờ nghĩ lại, cô phát hiện trên cánh tay mình có một lỗ kim nhỏ, sưng đỏ nhìn hơi đáng sợ.

Chẳng lẽ là vì đốm nhỏ này, nên cô mới khác thường? Mân Mân hoảng sợ nghĩ.

Bị như vậy, cô không muốn bị người khác thấy, phản ứng đầu tiên của Mân Mân là mặc quần áo và muốn rời khỏi đây ngay, tay chân mềm nhũn cô mặc quần áo vào, cuối cùng cũng mặc xong, mặc dù quần áo bị xé rách, nhưng lấy tay che cũng có thể che được.

Lầu dưới không có người, cô dùng sức đẩy cửa chính ra, đi xuống bậc thang lại bị đụng vào một lồng ngực như cứng rắn, người đàn ông mạnh mẽ bắt được cô gái sắp ngã quy, hơi thở nam tính nồng nặc ôm lấy cô, bàn tay nhỏ bé của Mân Mân bấu víu ở gáy người đàn ông, xuất phát từ lễ phép người đàn ông muốn buông ra lại phát hiện mình bị người phụ nữ kia ôm chặt.

“Ừm, thật thoải mái.” Ý thức của Mân Mân dần trở nên mơ hồ, khi chạm vào người người đàn ông này cô cảm thấy giống như tìm được ốc đảo giữa sa mạc, cô dùng sức liếm mút người trước mặt.

“Mân Mân, cô tỉnh táo lại, Mân Mân, này ——!”

—— Hết chương 70 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chương 71: Kiêu Thiểu

“Sao thế, nhớ tới cái gì vậy?” Thụy Lệ bước lên, nắm chặt tay Mân Mân.

“Cô mau thả con tôi ra!” Mân Mân giãy giụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của cô ta.

“Ôi, mày cũng nhanh quá nhỉ, nhìn thấy dạng vẻ chán nản này của mày, tao thật sự rất vui!” Thụy Lệ cười đắc ý, chống đầu lên trán Mân Mân, khuôn mặt dữ tợn.

“Mày đã nhìn thấy rồi, còn muốn thế nào nữa?!”

“Rất đơn giản, tao muốn cô cút ra khỏi đây, vĩnh viễn không được bước vào thành phố này nữa bước! Hơn nữa tất cả tài sản bây giờ của mày đều phải thuộc về tao, nếu không tao sẽ công bố thân thể con đứa con hoang kia, tao nghĩ cha mẹ mày ở quê sẽ không chịu nổi sự đả kích này.”

“Mày, tâm địa thật là độc ác!” Mân Mân cắn răng nhìn cô ta chằm chằm.

“Bớt nói nhảm đi, mày có đồng ý không?” Thụy Lệ mất đi tính nhẫn nại, bỏ tay Mân Mân ra, tát vào mặt cô.

Chát ——, cái tát vang dội trong căn nhà gỗ, tiểu Đậu Đỏ thấy mẹ mình bị đánh, bàn tay nhỏ bé quơ về phía trước, tức giận hét to: “Người đàn bà xấu xa này, không cho bà đánh mẹ tôi! Không cho bà đánh mẹ tôi!”

Mân Mân ôm nửa bên mặt quay đầu lại, ánh mắt quyết tuyệt nói: “Từ lúc đại học mày đã nhắm vào tao, tại sao mày lại đối xử với tao như vậy!? Rốt cuộc tao đã làm gì mày hả!”

“Đừng có làm bộ làm tịch, tao chứng mắt mày, cho nên tao gặp mày một lần thì hại một lần, chừng nào mày chết tao mới thấy thoải mái!” Thụy Lệ đi tới đi lui trước mặt Mân Mân, đưa tay muốn nâng cằm Mân Mân lên, lại bị Mân Mân tránh đi, cô ta giận dữ, nắm tóc Mân Mân, âm trầm nói: “Nhiều năm không gặp, không ngờ mày lại càng ngày càng biết dụ dỗ đàn ông, dám thông đồng với người đàn ông tao thích, cho nên mày đáng chết! Đứa tạp chủng này càng đáng chết hơn!”

“Được, tao đồng ý với mày, mau thả con của tao ra.” Mân Mân chịu đựng cơn đau, trấn tĩnh nói.

Thụy Lệ rất hài lòng với câu trả lời của Mân Mân, cô ta vỗ lên má Mân Mân: “Không tệ, bây giờ biết nghe lời hơn nhiều rồi, nhưng tao không thể thả người trước, chờ mày đưa tao những thứ kia, tao sẽ thả nó.”

“Được, mày nói lời phải giữ lời!”

“Ha ha, bây giờ mày không có tư cách nói điều kiện với tao, nếu không, hừ?” Ánh mắt cay độc của Thụy Lệ xuyên qua thân thể của Mân Mân sau đó đưa tay làm một động tác, cái cổ non nớt của tiểu Đậu Đỏ bị người đàn ông kia bóp chặt.

“Mẹ, mẹ, cứu con! Khụ khụ khụ – -.” Tiểu Đậu Đỏ khó khăn thở gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Ầm ——! Cửa bị người ta dùng sức đá vỡ, một đôi chân có lực thon dài bước vào: “Mau thả con bé ra!”

Kim Thuần! Lúc Mân Mân nhìn thấy hân thì trong lòng tràn đầy hy vọng, cô phát hiện mình chưa bao giờ mong đợi gặp được hân như hôm nay, cô không biết người đàn ông này đã lặng lẽ đi vào lòng mình, mà chỉ cho rằng đây là một cảm giác ý lại mà thôi.

“Thần Khí! Mau cứu con và mẹ!” Bởi vì Kim Thuần đột nhiên xuất hiện, tên đang bóp cổ tiểu Đậu Đỏ ngậy người một lúc rồi buông lỏng tay cánh tay ra, cô được buông lỏng tiểu Đậu Đỏ liều mạng thở hỗn hển, trong mắt tràn đầy vui sướng, thật tốt quá, Thần Khí đến rồi!

“Là anh, Kiều thiếu!” Thụy Lệ kích động muốn bước lên nắm lấy quần áo của Kim Thuần lại bị hân cản lại: “Cô Thụy Lệ, xin hãy tự trọng! Tôi đã nói rồi, tôi không phải họ Kiều, tôi họ Kim.”

Kim Thuần đứng sau lưng Mân Mân, ôm chặt cô, bảo vệ cô dưới cánh chim của mình, sau đó đẩy Thụy Lệ tới trước mặt người đàn ông kia: “Hai người này tôi đều muốn mang đi!”

“Không được, anh không được đưa bọn họ đi!” Thụy Lệ phục hồi tinh thần lại vọt lên muốn kéo Mân Mân ra.

Kim Thuần kéo Mân Mân ra phía sau, đứng trước mặt Thụy Lệ lạnh lùng nói: “Thức thời một chút cho tôi, tôi không đánh phụ nữ.”

Ánh mắt vô cùng sắc bén, Thụy Lệ bị hân nhìn tới sợ hãi, nhưng cô ta cũng chỉ có thể không cam lòng nói: “Kiều thiếu, chúng ta có hôn ước, nhà họ Kiều còn đang chờ chúng ta.” (Đ: ừ, một con điểm mà cũng có hôn ước với Kiều thiếu à? Vì diệu vãi ra đây)

“Con đàn bà điên này, tôi đã nói tôi họ Kim, tôi ghét nhất là có người dùng thủ đoạn để làm quen với tôi, cút!” Kim Thuần ngăn cản Thụy Lệ, tên đàn ông đối diện cung kính nói với hân: “Kiều thiếu, xin hãy về nhà với cô Thụy Lệ.”

“Trả con cho tôi!”

Người đàn ông cung kính giao tiểu Đậu Đỏ cho Kim Thuần, không dám chậm trễ nửa giây, ánh mắt sắc bén của Kim Thuần xẹt qua cái cổ đỏ hồng của tiểu Đậu Đỏ, cánh tay khẽ động, người đàn ông sững sờ, lập tức hiểu được: “Xin Kiều thiếu xử phạt.” Tay phải nâng lên chờ đợi Kim Thuần xử phạt.

Kim Thuần lạnh lùng nhìn hân: “Anh tự giải quyết.”

“Dạ.”

Răng rắc ——, a ——! Tiếng gãy xương, tiếng kêu đau đớn của người đàn ông kia, Kim Thuần ôm tiểu Đậu Đỏ, không nhìn hân nữa: “Chúng ta đi!”

—— Hết chương 71 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 72: Dạy dỗ ác nữ

Tiểu Đậu Đỏ nằm trên giường, ngủ không yên ổn, Mân Mân khẽ vuốt tóc bé, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

“Mặt của em làm sao vậy? Có phải bị đánh không?” Kim Thuần nhìn gò má Mân Mân, hỏi, trước đó hân nóng lòng cứu họ nên không chú ý tới, giờ nhìn kỹ mới phát hiện mặt Mân Mân sưng đỏ, thậm chí còn chảy máu.

“Lúc đi tìm tiểu Đẩu Đỏ không cẩn thận bị ——.”

“Ai đánh?! Người phụ nữ kia.” Kim Thuần cắt đứt lời nói của cô, vẻ mặt lạnh thấu xương mở miệng hỏi, trong giọng nói là sự chắc chắn chứ không có nghi vấn.

“Ừ.”

Kim Thuần nhú mày không nói nữa, xoay người đi vào phòng bếp lấy hộp y tế, kéo Mân Mân vào phòng khách, ngồi trên ghế sofa: “Mau tới đây.”

“Xit – -.” Xúc cảm lạnh buốt làm cho cô hít một ngụm khí lạnh, đôi mày thanh tú nhíu lại.

“Đau lắm hả?” Trong đôi mắt thâm thúy của Kim Thuần dần hiện ra sự đau lòng, cô gái này luôn quá quật cường, nếu hấn không tìm được, không biết cô sẽ chịu bao nhiêu đau khổ, hấn cố gắng làm nhẹ lại, chỉ cần cô có một chút không thoải mái, hấn sẽ lập tức dừng tay.

“Không sao cả, không sao, em có thể chịu đựng.”

“Chịu đựng? Em muốn chịu đựng tới khi nào?!” Đột nhiên Kim Thuần lớn tiếng quát tháo, đôi mắt đỏ hồng, lực tay bắt gác tăng lên, Mân Mân đau đớnngửa đầu ra sau.

“Em ——.” Đột nhiên hấn giãn dừ làm Mân Mân ngây ngốc, uất ức đỏ mặt.

Kim Thuần thấy cô như vậy, đột nhiên ý thức được mình nói sai, hấn đau lòng vội vàng nói xin lỗi: “Xin lỗi, vừa nãy anh hơi kích động, nhưng mà Mân Mân, nhớ rõ lần sau gặp chuyện gì cũng không được chịu đựng, bởi vì em còn có anh.”

Còn có anh?! Mân Mân ngược mắt ngắm nhìn người đàn ông trước mặt, cô cụp mắt lại, lời này của anh là có ý gì, vì sao khi mình nghe thấy thì tim lại đập nhanh, cô cắn môi, vẻ mặt khó xử.

“Cám ơn anh, muộn rồi, em muốn đi ngủ, anh lái xe cẩn thận.”

“Ừ, được, vậy em nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Mân Mân gật đầu, không nói gì nữa, cô ngồi dậy đi mở cửa ý bảo Kim Thuần nên rời khỏi.

Kim Thuần còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kiên định của cô, không do dự sai bước ra ngoài.

Có lẽ muốn cô ấy tiếp nhận mình thì cần có thời gian, nhưng hấn có thể đợi, cũng tin tưởng mình nhất định có thể đợi được.

Sau khi Nhậm Thiên Dã nhận được tin tức mẹ con Mân Mân đã được tìm thấy, thở phào nhẹ nhõm, mang theo Tần Hiểu Hiểu về biệt thự, Tần Hiểu Hiểu muốn đi thăm mẹ con Mân Mân, nhưng lại bị Nhậm Thiên Dã quán lý, anh bá đạo đề cô lên giường, không đợi cô mở miệng đã dùng môi phong che miệng cô lại.

Cả đêm triền miên làm cho cô ngủ mất, anh nhìn những dấu hôn trên người cô, cung chiều chặt cô sát vào ngực mình.

Kim Thuần đi khỏi nhà Mân Mân thì không về nhà, giờ hấn muốn tìm một người để tính sổ, trước cửa khách sạn Long thành, Kim Thuần nhìn vào trong rồi đi vào, thang máy đi đến tầng mười sáu, phòng 1616, hấn nặng nề gõ cửa, cửa được mở ra, một cánh tay xinh đẹp kéo hấn vào.

“Kiều thiếu.”

Kim Thuần đi vào phòng khách, Thụy Lệ đã sớm chuẩn bị đồ ăn và rượu đỏ, cô ta lôi kéo hấn vào ngồi xuống: “Kiều thiếu, anh bắt em đợi thật lâu, cho nên, phạt anh uống ba ly.”

Kim Thuần bất động thanh sắc uống sạch ly rượu đỏ, tiện tay đưa cái ly cho cô ta, đôi mắt lạnh lẽo: “Tôi muốn biết tại sao cô liên tục gọi tôi là Kiều thiếu?”

Thụy Lệ kéo cổ áo anh mập mờ nói: “Anh là người thừa kế của nhà họ Kiều, đây là chuyện mọi người ở thành phố T đều biết, nhưng trong một lần ra nước ngoài khảo sát, anh bị ám sát, nhà họ Kiều tìm anh khắp nơi nhưng vẫn không tìm được, từng cho rằng anh đã chết, nhưng may mà có người điều tra được anh xuất hiện ở thành phố L, cho nên mới phái người tới đây đưa anh về.”

“Chuyện cũ rất đặc sắc, đáng tiếc tôi không nhớ những chuyện đó.” Kim Thuần bất động thanh sắc lấy cánh tay cô ta ra, ghét bỏ phũ phàng.

“Mặc kệ anh có nhớ hay không, anh cũng là Kiều thiếu danh xứng với thực, anh có thể điều tra xem có phải nhà họ Kiều có một thiếu gia mất tích hay không, lúc đó anh sẽ biết lời em nói là thật hay giả.”

“Thật hay giả tôi không có hứng thú, tôi cảnh cáo cô cách xa mẹ con Mân Mân ra, nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn.”

“Kiều thiếu, anh, sao anh có thể đối xử với em như vậy? Chúng ta có hôn ước mà.”

“Đó là hôn ước của cô với Kiều thiếu, không phải Kim Thuần tôi!”

“Không, đừng đi!” Thụy Lệ giữ chặt góc áo hần.

“Cút!” Kim Thuần kéo tay Thụy Lệ ra, nhắc chân đá văng cô ta: “Đây là tôi đòi lại thay Mân Mân, cô dám làm cho mặt của cô ấy bị thương, cô, đáng chết!”

Thụy Lệ không hề đề phòng bị đạp lặn trên đất, đau đến nhe răng trợn mắt, đợi khi cô ta hồi thần thì phát hiện Kim Thuần đã đi mất.

———— Hết chương 72 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 73: Người đột nhiên xuất hiện

Edit: Mặc Doanh

Tần Hiểu Hiểu ngồi trong xe đi thăm Tiểu Đậu Đỏ, nghe nói Tiểu Đậu Đỏ bị kinh sợ, cô rất lo lắng. Đang đi trên đường có một người xuất hiện, chắn trước đầu xe.

“Phu nhân——.” Tài xế nhìn người phụ nữ đang cản trước đầu xe, hỏi ý của Tần Hiểu Hiểu.

“Dừng xe.” Tần Hiểu Hiểu nói một cách lạnh nhạt. Khi xe dừng hẳn, cô đẩy cửa bước xuống: “Đã lâu không gặp.”

“Chị Hiểu Hiểu, chị giúp em một lần đi, mẹ đuổi em ra ngoài rồi, bây giờ em không có nhà để về, không được ăn một bữa cơm no.” Bụng của cô ta đã nhô cao, chứng tỏ cái thai đã rất lớn, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt làm người ta thương yêu.

“Tôi không nghe lắm chứ? Cô gọi tôi là chị, ha ha.”

“Chị Hiểu Hiểu, em cầu xin chị hãy giúp em một lần đi.” Cô ta làm bộ quỳ xuống đất, Tần Hiểu Hiểu lạnh lùng nhìn một màn này.

Người phụ nữ thấy Tần Hiểu Hiểu không có ý ngăn cản, cô ta cắn răng một cái, quỳ xuống. Tần Hiểu Hiểu xoay người muốn đi, cô ta đi đầu gối về phía trước. Cái bụng đã nhô cao làm cho hành động của cô ta trở nên chậm chạp vụng về.

Tần Hiểu Hiểu dừng chân, lạnh giọng nói: “Lên xe.”

Người phụ nữ quỳ dưới đất khó khăn đứng lên, nhưng không biết sao cô ta không đứng lên nổi, tài xế nhanh tay lẹ mắt chạy lên nâng cô ta dậy, đỡ lên xe.

Xe vững vàng chạy trên đường, không bị ảnh hưởng vì chuyện vừa mới xảy ra, Tần Hiểu Hiểu đưa mắt nhìn về phía trước, không hề nhìn người phụ nữ bên cạnh: “Tìm một nhà hàng nào đó rồi dừng lại.”

“Dạ, phu nhân.”

Xe dừng trước nhà hàng, người phụ nữ được tài xế đỡ xuống xe, cô ta quan sát nhà hàng sang trọng trước mặt, trong mắt toát ra ánh sáng.

“Xem thực đơn, rồi gọi đi.” Nhìn người phụ nữ đang quan sát khắp nơi, Tần Hiểu Hiểu không ưa, kéo ghế ngồi xuống, không nhìn cô ta nữa.

“Chị Hiểu Hiểu, em không kén ăn, chị gọi gì em ăn cái đó.” Người phụ nữ lấy lòng đáp, đáng vẻ khôn khéo lấy lòng này làm người ta không thể nghĩ rằng đây là người từng cướp đoạt tất cả của Tần Hiểu Hiểu.

Tần Hiểu Hiểu lạnh mặt nhận lấy thực đơn, tùy ý gọi mấy món. Đồ ăn được bưng lên, không đợi cô nói gì, người phụ nữ đã ăn ngấu nghiến, khụ khụ, bởi vì ăn quá mau, cô ta bị nghẹn. Tần Hiểu Hiểu không cảm xúc đặt một ly trà trước mặt cô ta, cô ta không chút do dự bưng ly lên uống một hơi cạn sạch, nhưng vì uống quá nhanh, cô ta lại bị sặc.

Tần Hiểu Hiểu nhíu mày một cái, tinh rụi giơ tay vỗ lưng giúp cô ta. Cô ta rũ đầu xuống, nhìn về hướng nào đó, nở một nụ cười quái dị. (D: bức xúc quá, nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân! Ta mà là cô Hiểu, ta giết hết cả nhà bà Trương Mỹ Lan, định mệnh!)

Chốc lát, cô ta ngẩng đầu lên, đôi mắt mang theo nước, cười tươi với Tần Hiểu Hiểu: “Cảm ơn chị, chị Hiểu Hiểu.”

“Ăn đi.” Tần Hiểu Hiểu vẫn không cảm xúc nói.

Hai mươi phút sau, cô ta ăn no, thỏa mãn liếm môi: “Hôm nay em thật sự ăn quá no rồi! Cảm ơn chị, chị Hiểu Hiểu.”

“Được rồi, đi thôi.”

Tần Hiểu Hiểu ra khỏi nhà hàng, cô ta nhanh chóng bước theo, bởi vì bụng đã lớn, cô ta không dám chạy quá nhanh, nhưng cô ta lại sợ theo không kịp Tần Hiểu Hiểu, cho nên một màn buồn cười này xuất hiện trước mặt mọi người trong nhà hàng.

“Còn đi theo làm gì?” Tần Hiểu Hiểu đi đến cửa bỗng nhiên dừng chân.

“Chị Hiểu Hiểu, em——.” Người phụ nữ uất ức cắn môi, tựa như một giây tiếp theo nước mắt sẽ chảy thành sông: “Chị Hiểu Hiểu, đừng bỏ mặc em, được không? Cầu xin chị, cầu xin chị……” Giọng nói nghẹn ngào khiến người ta phải thương yêu.

Tần Hiểu Hiểu đột nhiên xoay người, làm cô ta sợ hết hồn, cơ thể không kiềm chế được mà lui về phía sau mấy bước, trong mắt dần hiện ra sự kinh hoàng.

“Lên xe, tôi đưa cô về nhà.”

“Về nhà? Em không về, về mẹ sẽ tiếp tục đuổi em đi.”

“Bà ta không dám!” (D: Nói thật là ức chế lắm, bởi ta ghét nhất mấy người tốt, giúp người hại mình ấy...)

Tần Hiểu Hiểu nói năng có khí phách, ra lệnh cho tài xế đỡ cô ta lên xe. Người phụ nữ ngồi trên xe, cúi đầu vận tay, không biết đang suy nghĩ gì.

“Cô cầm đi, đừng để đi út thấy.” Tần Hiểu Hiểu lấy một xấp nhân dân tệ trong túi xách ra đặt vào tay cô ta.

Cô ta nhìn thấy nhiều tiền như vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cười không khép miệng lại được: “Cảm ơn chị Hiểu Hiểu, cảm ơn chị Hiểu Hiểu!”

Tần Hiểu Hiểu gọi điện thoại cho Mân Mân, nói với cô ấy mình muốn làm vài chuyện, sẽ đến trễ. Sau khi cúp điện thoại, cô hỏi cô ta địa chỉ rồi không nói gì nữa.

————— Hết chương 73 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 74: Âm mưu được thực hiện

Xe chạy từ thành phố ra ngoại ô, người phụ nữ bên cạnh cúi đầu đỡ bụng, không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên xe dừng phải cái gì đó, bắt đầu mất khống chế xoay tròn, tài xế cố gắng điều khiển tay lái, cũng may ở đây không có nhiều xe cộ lui tới, keng—— xe đụng vào rào chắn đường.

Người phụ nữ sợ hãi vội vàng ôm bụng, Tần Hiểu Hiểu mở mắt, dùng sức kéo người phụ nữ đang ngã về phía trước, mặc dù cô không thích cô ta, nhưng không có nghĩa là cô sẽ bỏ mặc đứa bé trong bụng cô ta. Sức của cô lớn, làm cho cô ta không tự chủ được ngã về phía sau.

Bởi vì va chạm mạnh nên tài xế đã ngất đi, Tần Hiểu Hiểu nhìn người phụ nữ bên cạnh nói: “Cô sao rồi?”

“Chị Hiểu Hiểu, em rất sợ, bụng của em rất đau.”

May mắn cửa xe không bị biến dạng, Tần Hiểu Hiểu dùng sức đẩy cửa rồi kéo cô ta ra ngoài, trên trán của tài xế đã chảy máu đầm đìa, sau khi cô ta thấy lại sợ hãi, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tần Hiểu Hiểu kiểm tra mạch của cô ta, may mắn chưa tắt thở, cái thai hơi chấn động nhưng không có vấn đề gì lớn, cô đánh vỡ cửa kính kiểm tra hô hấp của tài xế, phát hiện chỉ bất tỉnh liền lập tức gọi điện cho Kim Thuần, nói địa điểm xảy ra tai nạn, sau đó lập tức đón xe đi tới chỗ ở của cả nhà Trương Mỹ Lan.

Nhưng càng đi càng vắng vẻ, không giống khu có người sinh sống, Tần Hiểu Hiểu cảnh giác nhìn bốn phía, trước mặt là một công trường bỏ hoang, taxi đã sớm chạy mất, lúc này người phụ nữ trong ngực Tần Hiểu Hiểu cũng tỉnh lại.

“Chị Hiểu Hiểu, làm phiền chị đưa em vào, nhà em ở bên trong.”

Ngay khi bước vào cửa, Tần Hiểu Hiểu lập tức phát giác ra nguy hiểm, cửa lớn sau lưng cô đột nhiên bị đóng kín.

Mặc dù bọn họ muốn ngăn cản, nhưng lại sợ người kế tiếp bị giết chính là mình, vẫn nên bảo vệ cái mạng của mình thì tốt hơn, bọn họ hy vọng Linh giữ lời hứa, chờ hãn giết Tần Hiểu Hiểu xong sẽ đưa bọn họ về. (âm phủ.)

Tiếng súng đột nhiên vang lên trong nhà xưởng trống trải, một người đàn ông đang ngăn trước mặt Tần Hiểu Hiểu, người đàn ông này ngăn cản phát súng trí mạng cho Tần Hiểu Hiểu, anh ta từ từ trượt xuống đất: “Anh, không phải anh đã nói sẽ giúp tôi có được cô ấy sao? Người anh muốn đối phó không phải là Nhậm Thiên Dã sao?!”

Anh ta khó tin nhìn Linh, hai tay nắm thật chặt, không cam lòng chờ câu trả lời.

“Tur Mộc Thành, có trách, thì trách mày quá ngây thơ, tao nói tao sẽ giúp mày có được cô ta, nhưng đâu có nói sẽ không giết cô ta! Huống chi, nếu cô ta chết, không phải mày sẽ vĩnh viễn có được cô ta sao ha ha ha.”

“Mày, tao đã tin lầm mày! Hiểu Hiểu, em mau.”

Bằng, một phát súng bắn giữa mi tâm Tur Mộc Thành, anh ta co quắp hai cái rồi ngã xuống đất, không nhúc nhích, vĩnh viễn không thể nói ra câu cuối cùng.

“A————!” Lâu Lan kinh sợ lớn tiếng gào thét, nhìn Tur Mộc Thành ngã vào vũng máu, cô ta thật sự sợ muốn chết, uổng công trước đây mình sùng bái người đàn ông tên Linh này như vậy, không ngờ hẳn lại là một tên quỷ khát máu, hẳn, hẳn thật sự không phải người!

“Không muốn chết thì im miệng!” Linh lạnh lùng cảnh cáo, nỏ một phát súng sau lưng Lâu Lan, bằng—, một phát súng làm Lâu Lan che miệng không dám phát ra một chút âm thanh nào, nhưng nước mắt không khống chế được chảy xuống, cô ta không muốn chết, trong bụng cô ta còn có một đứa bé, đó là con của người đàn ông cô ta yêu nhất, mặc dù người đó đã bỏ rơi cô ta, nhưng cô ta vẫn muốn sinh đứa bé ra.

Hai vợ chồng Trương Mỹ Lan hoảng sợ ôm lấy con gái, người một nhà co rúc vào góc tường không dám phát ra một chút âm thanh nào nữa, bọn họ rất sợ, rất hồi hận.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 75: Rơi vào đường cùng

Bầu không khí lạnh lẽo đến mức chạm một cái sẽ bùng nổ. Linh cười cuồng vọng đi tới gần Tần Hiểu Hiểu, mặt của hắn càng lúc càng vặn vẹo, bắn một phát súng về phía ngực Tần Hiểu Hiểu, Tần Hiểu Hiểu nhanh như chớp né người rồi lập tức thay đổi nhịp bước xông về phía Linh.

“Tiểu thư, xem ra cô còn muốn dùng chiêu lần trước? Ha ha, nhưng đáng tiếc, phải làm cô thất vọng rồi.”

Ngay lúc Tần Hiểu Hiểu tới gần Linh, khói đen tràn ra từ bốn phía trong công xưởng, Tần Hiểu Hiểu lập tức cảnh giác dừng bước, lấy tay che miệng và mũi. Lúc này, Linh đã biến mất không còn bóng dáng, chết tiệt! Đây là khói độc, nếu người bình thường hít vào sẽ lập tức rơi vào trạng thái tê liệt, tiếp đó khói độc sẽ đi vào lục phủ ngũ tạng, cơ thể dần dần tiến vào trạng thái bị sốc đến chết.

“Đúng là phải cảm ơn sự si tình của Tur Mộc Thành đối với cô, nếu không có hắn, chỗ này của tôi sao có thể bố trí hoàn hảo thế này, sao hả? Bây giờ cơ thể cô đã cảm thấy chết lặng chưa?”

Tần Hiểu Hiểu lui về phía sau thật nhanh, định tìm cửa ra, nhưng động tác của cô đều bị Linh thu hết vào mắt: “Đừng uổng phí sức lực nữa, chỗ này đã bị tôi biến thành một không gian kín, nếu không có chốt mở điện trong tay tôi, kiếp này cô đừng hòng rời khỏi đây!”

Linh ở bên ngoài chăm chú nhìn tất cả những thứ này, hắn thông qua loa phát thanh truyền âm vào trong, cả nhà Trương Mỹ Lan, ngay khi khói độc thả ra bọn họ đã kinh hoàng chạy tán loạn khắp nơi, giống như mấy con ruồi không đầu bay loạn. Mấy người bọn họ nhanh chóng ngất xỉu, trước khi hoàn toàn chìm vào hôn mê, Lâu Lan không ngờ mình lại bị đàn ông lừa dối lần nữa, nhưng lần này phải trả giá bằng cả tính mạng.

Linh dùng lời ngon tiếng ngọt lợi dụng sự yêu mến của cô ta, làm cả nhà bọn họ bỏ mạng vì hắn, mọi chuyện đều do hắn sắp đặt, mục đích của hắn là dụ Tần Hiểu Hiểu sa lưới, dĩ nhiên, sống chết của những người khác không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn, hoặc có lẽ trong mắt hắn, bọn họ đã sớm là người chết, không hơn.

Bây giờ Tần Hiểu Hiểu không quan tâm được nhiều như vậy, cô không thể quản sống chết của một nhà Trương Mỹ Lan, bởi vì mục đích của cô là phải sống sót ra khỏi đây.

Khói độc càng ngày càng đậm, Tần Hiểu Hiểu cảm thấy không ổn, cô tìm được một ít vụn vặt che mũi và miệng mình, có thể chịu được mấy phút, cô phải tận dụng mấy phút này để tìm cho được cửa ra. Ngay lúc này, tình huống lại càng không tốt, hòng súng đen ngòm xuất hiện từ vách tường bốn phía, Tần Hiểu Hiểu thấy những thứ này thì cười lạnh một tiếng, người này đúng là hao tâm tổn trí để đối phó cô, đợi cô ra ngoài nhất định phải báo đáp sự ‘ưu ái’ Linh dành cho cô.

Nhìn xung quanh một vòng, Tần Hiểu Hiểu phát hiện không có cửa, hơn nữa hòng súng trên vách tường có thể khởi động bất cứ lúc nào, đột nhiên cô nhìn lên, điều này giúp cô tìm được một cửa ra.

.....

“Cậu nói gì?”

“Tổng giám đốc, xe của phu nhân gặp tai nạn ở ngoại ô, bây giờ——.”

Không chờ Kim Thuần nói xong, Nhậm Thiên Dã đã vọt ra khỏi phòng làm việc, bảo bối của anh nhất định không thể có chuyện gì.

Chiếc Land Rover gào thét chạy về phía trước, Nhậm Thiên Dã đã vượt mấy cái đèn đỏ liên tiếp, giao thông sau lưng bị hỗn loạn, anh vừa lái xe vừa nhanh chóng xác định vị trí xe của Tần Hiểu Hiểu, Kim Thuần điều động ám bộ Bạch diện, mấy chục chiếc xe màu đen chạy ra ngoại ô.

Chiếc xe bị đụng đến biến dạng đang dừng ở quốc lộ Lục Lâm, kiếng xe bị bể. Bỗng nhiên, tài xế nhúc nhích, Nhậm Thiên Dã lập tức xông lên hỏi: “Phu nhân, phu nhân đâu?”

“Tổng, tổng giám đốc.”

“Nói mau! Phu nhân đâu?!” Nhậm Thiên Dã vội vàng gầm thét lần nữa.

“Tôi, tôi tỉnh lại đã không thấy phu nhân, cả em họ của phu nhân cũng vậy. Không thấy ai hết.”

Em họ? Nhậm Thiên Dã nhanh chóng nhớ lại, lập tức phát hiện ra tin tức quan trọng, nhất định là cô ta! Anh nhanh chóng xoay người lên xe, lúc anh đi bộ có nhìn thấy dấu chân phụ nữ, anh sẽ không nhận lầm, đó là Tần Hiểu Hiểu, hơn nữa dấu chân nhạt dần trên đường quốc lộ, dấu chân hướng về nhà xưởng ở ngoại ô, chẳng lẽ bọn họ tới đó!

Nhậm Thiên Dã không ngừng một giây, đạp cần ga xông về hướng nhà xưởng, trong lòng anh nóng như lửa đốt, chạy như điên trên đường, nhưng lúc này điện thoại lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 76: Đột phá mật thất

Bốn phía của công xưởng đều bị bịt kín, tuy nhiên, trên nóc nhà lại có một cửa sổ, nhưng nóc nhà này quá cao, bốn phía lại trơ trụi không có gì để leo lên, khối độc sẽ bay lên trên, nhưng vì công xưởng bị bịt kín nên nó dần chìm xuống dưới, không lâu nữa công xưởng này sẽ chìm trong khối độc, cho nên bị độc chết chỉ là vấn đề thời gian.

Linh biết được điểm này nên mới chọn chỗ này để đối phó Tần Hiểu Hiểu, nhưng hán lại bỏ qua cái cửa sổ này. Tần Hiểu Hiểu muốn thông qua cửa sổ để thoát ra ngoài. May mà có mấy họng súng trên vách tường, Tần Hiểu Hiểu nhảy lên, đạp lên một họng súng ở hàng trên, cây súng lập tức phản ứng, bắn đạn liên tục về phía đối diện, Tần Hiểu Hiểu xoay người mấy cái hiểm hách tránh thoát, tần số đạn bắn ra quá nhanh, nếu tiếp tục như vậy cô sẽ không chịu nổi. Trán Tần Hiểu Hiểu đã đổ mồ hôi, tiếp tục kéo dài không phải là cách, cô phải nghĩ cách giải quyết mới được.

Cô lấy kim đan và chỉ đan bạch kim trên người ra, dùng sức phát qua tường, rất tốt, cô chọn đúng thời cơ nhảy lên vách tường, tránh thoát những viên đạn can quét, liếc mắt thấy đã cách cửa ra rất gần, khối độc dày đặc dần ép tới, cô không thể lùi về phía sau, chỉ có thể dốc toàn lực đi về phía trước, một viên đạn nhanh chóng xé không bay về phía cô, Tần Hiểu Hiểu tính toán thời gian chính xác, ngay lúc này, cô bay lên trời, đạp lên viên đạn, mượn lực phóng lên trên.

Vù———, cô bắt được cánh cửa, cơ thể lay động giữa không trung, bây giờ cô chỉ có thể dựa vào sức của mình để mở cửa ra. Cửa này không khóa, nhưng vì nhiều năm không động đến nên đã rỉ sét, bị Tần Hiểu Hiểu kéo như vậy, có khuynh hướng rơi xuống, một ít đồ hư bắt đầu rơi xuống, Tần Hiểu Hiểu không chú ý được nhiều như vậy, cô dùng kim và chỉ bạch kim leo lên, bám vào một bên lan can cửa, dùng sức kéo, dần dần cửa sổ kim loại bị Tần Hiểu Hiểu kéo cong, cô dùng sức một cái, rào chắn lập tức loảng xoảng——— rơi xuống.

.....

Sau khi Nhậm Thiên Dã cúp điện thoại của Kim Thuần cũng không giảm tốc độ, anh bảo Kim Thuần mang người Bạch diện đến công xưởng bỏ hoang ở ngoại ô, anh sẽ đến đó trước. Trời vừa mưa, đường trơn trượt làm lộ ra dấu bánh xe. Mắt Nhậm Thiên Dã tối lại, xem ra mình đoán không sai, Tần Hiểu Hiểu chắc chắn đã đi con đường này. Sau khi xe chạy được nửa tiếng, đồng hồ dần dần trở nên bằng phẳng, xa xa có thể nhìn thấy một công xưởng bỏ hoang, chắc chắn là chỗ này.

Trong không khí có mùi thuốc súng, Nhậm Thiên Dã đẩy cửa ra, nhảy xuống xe, mùi thuốc súng càng lúc càng nồng, anh nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nhìn vào nhà xưởng đang bị bịt kín kìa.

Cửa sổ có bốn song kim loại, Tần Hiểu Hiểu đã bẻ được hai cây, nhưng khối độc dày đặc như ác ma quấn lấy cô, khi cô bẻ cây thứ ba thì khối độc tràn

vào cổ cô, rào—— kính cửa sổ bằng thủy tinh bị cô dùng sức đập nát bấy, Tần Hiểu Hiểu vịn nóc nhà, dùng sức leo lên, cuối cùng cô cũng leo ra, nhưng lại không cẩn thận hít phải một hơi khí độc, khụ khụ——, cô cố gắng ho, muốn ho ra một ít khí độc, nhưng vẫn chậm một bước, khói độc đang ăn mòn cơ thể cô. Trong nháy mắt, cô cảm nhận được cơ thể mình đang chết lặng, không tốt! Thừa dịp độc vẫn chưa hoàn toàn thấm vào cơ thể, cô phải nhanh chóng rời khỏi đây. Linh nghe được tiếng thủy tinh vỡ, hần cảnh giác nhìn lên, một bóng người đang đưa nhảy xuống trước mặt hần: “Đúng là tao đã xem thường mày.”

Nhìn Tần Hiểu Hiểu bình yên vô sự trước mắt, Linh kinh ngạc kêu la, không đợi hần nói xong, Tần Hiểu Hiểu đã đá hần một cái. Mặc dù nhìn từ bề ngoài Tần Hiểu Hiểu vẫn bình yên vô sự, nhưng bây giờ chỉ có cô biết thể lực của cô đang yếu đi, nếu không tốc chiến tốc thắng, sợ rằng cô sẽ không thể thoát khỏi đây. Bởi vì trúng độc, tốc độ của Tần Hiểu Hiểu giảm một chút, nếu kéo dài thời gian, thì cô sẽ chết không có chỗ chôn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 77: Đỗ em chìm vào giấc ngủ

Linh thu súng lại, lạnh lùng giễu cợt nói: “Đại tiểu thư của tôi, cô có vẻ không được rồi nha, có muốn tôi giúp cô kết thúc đau khổ không?”

Trên mặt Tần Hiểu Hiểu từ đầu đến cuối vẫn là nụ cười mỉa mai. Cô không trả lời câu hỏi của hần, chỉ tập trung tấn công, không biết lúc nào trong tay cô đã có một cây kim bạc sắc lạnh, trong đêm tối càng thêm quý mị, vung tay một cái rạch cổ. Linh hiểu hách tránh né, dần trở nên nghiêm túc, người phụ nữ này đúng là lợi hại, nếu không phải cô ta trúng độc, có thể vừa rồi mình đã bị cô ta giết, nghĩ lại đúng là đáng sợ.

“Sợ rồi?” Tần Hiểu Hiểu cười nhạt đứng cách Linh mấy mét, chỉ cần cô nhanh lên một chút là hần sẽ mất mạng, nhưng vừa rồi đột nhiên tấn công làm cô hao phí quá nhiều thể lực, hơn nữa khí độc càng lúc càng thấm vào cơ thể. Lúc này, Tần Hiểu Hiểu đã bắt đầu thở nhẹ phát run, trước mắt dần trở nên mờ ảo.

Hình như nghe được tiếng cười của Linh, Tần Hiểu Hiểu rơi vào một vòng ôm quen thuộc: “Anh đến rồi.” Đây là câu nói cuối cùng của cô trước khi hôn mê.

Mơ mơ màng màng, cô cảm giác có một đám người vây quanh mình, nhưng cô mệt quá, mí mắt không nhấc lên được, cơ thể cũng buông lỏng. Cô dần dần khôi phục tri giác, cảm nhận được bàn tay ấm áp quen thuộc thô ráp, đang nắm tay cô, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, làm cô cảm thấy quen thuộc.....

“Em tỉnh rồi?”

Anh vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của cô, yêu thương vuốt ve. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô làm người ta yêu thương, không có nụ cười ngọt ngào mê hoặc, không có mặt nạ hời hợt bất cần, đây mới thật sự là cô.

“Đã, là anh sao, Đã?”

“Bảo bối, là anh.” Anh cho cô một câu trả lời khẳng định, trong mắt là sự kiên nghị. May mắn mình chạy tới kịp, nếu trễ mấy phút, anh không dám tưởng tượng bảo bối của anh sẽ ra sao. Tên Linh đó là một đối thủ mạnh, nhưng đường chủ Âm Dạ là anh cũng không phải ăn chay, hai người đánh kịch liệt, khi Linh móc súng lục mini ra thì anh nhớ lại lỗ súng trên thềm ở biệt thự, xem ra người lần trước muốn hại Hiểu Hiểu chính là hần.

Nhậm Thiên Dã nhắm mắt, người này muốn giết bảo bối của anh, vậy không thể giữ lại. Sát khí hiện lên trong đôi mắt băng lãnh của Nhậm Thiên Dã. Anh ôm Tần Hiểu Hiểu nhanh chóng chạy tới cửa, nhẹ nhàng đặt cô xuống, sau đó sải bước về phía Linh. Linh là sát thủ cao cấp, nhưng vừa rồi hần phát hiện Nhậm Thiên Dã không phải là một thương nhân đơn giản, người đàn ông này rất có thực lực, ra tay tàn nhẫn vô tình, chắc chắn không phải người bình thường.

Không biết lúc nào Nhậm Thiên Dã đã lấy súng lục màu xám đen ra, khi Linh nã đạn, Nhậm Thiên Dã cũng bắn ra một phát. Chỉ nghe âm thanh hai viên đạn chạm vào nhau, tia lửa văng tung tóe.

Linh không phản ứng kịp, hoặc có lẽ bị sự thuần thực của Nhậm Thiên Dã làm kinh ngạc mấy giây. Nhậm Thiên Dã cười lạnh một tiếng, chỉ súng vào mi tâm của Linh, khi Linh phản ứng thì đạn đã bắn về phía hần. Linh mở to mắt kinh ngạc, khó tin ngã xuống đất, nhìn đóa hoa máu trước ngực, làm sao cũng không ngờ Nhậm Thiên Dã nhắm, lại là ngực của hần.

Khụ khụ, tiếng ho của Tần Hiểu Hiểu kéo Nhậm Thiên Dã lại, anh dịu dàng giúp cô thuận khí, vén tóc cô qua một bên: “Bảo bối, độc tố trong cơ thể em vừa được bài trừ, em còn rất yếu, nên nghỉ ngơi nhiều.”

Tần Hiểu Hiểu không phải người phụ nữ yếu đuối, cô lạnh nhạt gạt đầu, cười ngọt ngào. Nhậm Thiên Dã ngẩng người nhìn cô, không kìm lòng được mà cúi xuống hôn cô một cái, cười tươi như hoa. Đó là nụ cười cưng chiều yêu thương của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ, trừ cô, anh sẽ không cho bất kỳ ai nụ cười này.

Ban đêm, anh thêm một cái giường, nằm cùng cô, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, dỗ cô chìm vào giấc ngủ. Tần Hiểu Hiểu ngửi mùi hương quen thuộc

trên người anh, nghe nhịp tim của anh, trên mặt xuất hiện hai rặng mây đỏ. Hai người đã gắn bó với nhau thật lâu, nhưng không hiểu sao lần này cô lại cảm thấy có một sự sợ hãi vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 78: Buổi liên hoan vui vẻ

Mùa thu âm thầm tới khi mặt trời vẫn còn nóng bỏng, trời quang mây tạnh. Thân thể Tần Hiểu Hiểu phục hồi rất nhanh, một tuần sau cô có thể xuất viện. Khi trở lại biệt thự cô rất vui mừng khi thấy Tiểu Ưu và Mân Mân đều ở trong phòng đợi cô, cô cao hứng ôm hai người, hình ảnh này không khỏi khiến ánh mắt của người đàn ông đi phía sau lóe lên ánh sáng rung động.

“Sao mọi người lại ở đây?!”

“Đã lâu không gặp chị, bây giờ phải đến chứ.” Tiểu Ưu nghịch ngợm le lưỡi một cái.

“Ừm, tiểu Đậu Đỏ cũng nhắc tới em mãi đấy.”

“Con bé đâu rồi?”

“Dì Hiểu Hiểu, cháu tới rồi!” Tiểu Đậu Đỏ như chim én bay đến chỗ Tần Hiểu Hiểu, ôm chặt cổ Hiểu Hiểu lắc lư, hôn chụt chụt lên mặt cô: “Dì Hiểu Hiểu, tiểu Đậu Đỏ rất nhớ dì.” Con bé bi bô nói bên tai cô, trong đôi mắt tràn ngập vui vẻ.

Chọc cho mọi người cười vui vẻ, lúc này hai người đàn ông mặc tạp dề đi ra từ trong bếp, khi nhìn thấy Nhậm Thiên Dã, bọn họ lập tức thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng: “Dã từ, cậu đã trở lại rồi.”

Lãnh Diệc Thần gạt đầu, bày tỏ đồng ý, cời tạp dề trên người xuống nháy mắt với Nhậm Thiên Dã, Nhậm Thiên Dã nhướn mày, trêu chọc nói: “Hiểu bảo bố, em vẫn chưa biết à?”

“Hả, cái gì vậy?” Tần Hiểu Hiểu mở miệng hỏi theo bản năng.

“Lãnh thiếu nấu ăn chính là đệ nhất thiên hạ!”

“Thật không, tốt quá, xem ra hôm nay em có lộc ăn rồi.”

Nhậm Thiên Dã thực hiện được mưu kế cười xấu xa, Lãnh Diệc Thần cầm cái muối trong tay hận không thể đập lên đầu Nhậm Thiên Dã, người này, có ý, nhất định là có ý, hừ!

Khi thấy Tần Hiểu Hiểu mặt đầy tươi cười quay sang, lại cười xấu hổ, lập tức liếc Nhậm Thiên Dã: “Dã từ, còn không mau tới giúp!”

Anh nói cứ như thật, nhìn thì có vẻ có phong độ của một đầu bếp, chỉ tiếc người quen của Lãnh Diệc Thần đều biết, chỉ cần ăn một bữa của Lãnh Diệc Thần nấu, không thể thoát khỏi cảnh tiêu chảy ba ngày ba đêm, người này nấu ăn đúng là kỳ tích, khá bất ngờ, bất ngờ đến mức ngoài sức tưởng tượng...

Mấy người đàn ông chen chúc trong một cái bếp khá lớn, tiếng xoong chảo binh binh bang bang không ngừng vang lên, ba người phụ nữ giúp chuẩn bị trái cây và thức ăn nguội nhân tiện nói chuyện phiếm, tiểu Đậu Đỏ quát tiểu Manh Bảo một roi, tiểu Manh Bảo vô tội kêu ột ột rất náo nhiệt.

Lần tụ họp này đã lên kế hoạch từ khi Tần Hiểu Hiểu nằm viện, Tiểu Ưu và Mân Mân cố gắng kìm chế không đi thăm Hiểu Hiểu, mục đích là muốn làm cho cô ngạc nhiên, nhưng mà kìm nén thật khó chịu, may mắn là hôm nay cô xuất viện, nếu không bọn họ đã không nhìn được mà chạy tới thăm cô.

Trong phòng bếp quả thực bùng nổ, trước khi Nhậm Thiên Dã đến, trên thớt đang đặt củ rau chày nước lênh láng, hai con cá vẩy vùng trong chậu nước, xoong nồi bày bừa mỗi nơi một cái, khắp sàn là rau củ bị vẩy còn dính nước, chỗ này, rất giống hiện trường vụ án giết người, anh đã đặt trách nhiệm nặng nề lên vai hai người, bây giờ nhìn lại hóa ra là chọn lầm người.

Nhậm Thiên Dã nhướn mày dùng ánh mắt sắc như dao liếc qua hai người đàn ông kia, Kim Thuần chột dạ cúi đầu, làm như không có việc gì cầm khăn ngồi lau sàn, Lãnh Diệc Thần cười khan hai tiếng: “Dã từ, cậu không sợ Hiểu Hiểu nằm viện lần nữa sao?”

Ý trên là đừng để anh ta nấu ăn, nếu xảy ra hậu quả gì anh ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu, Nhậm Thiên Dã hung hăng cầm cái muối trong tay Lãnh Diệc Thần, khinh thường liếc mắt một cái: “Tránh ra, gia phải làm thức ăn!”

Hai người đàn ông cao lớn đứng một bên trông như hai cái cột điện nhìn người còn lại bận rộn quay như con quay, trong lòng thầm bội phục Tần Hiểu Hiểu biết cách dạy dỗ, khiến cho một người đàn ông ngay cả cửa bếp cũng không thêm đặt chân vào mà giờ lại hoàn toàn cam tâm tình nguyện nấu nướng phục vụ, trên trán bọn họ rớt xuống ba vạch đen.

Phòng bếp nhanh chóng được Nhậm Thiên Dã thu xếp ngay ngắn trật tự, thỉnh thoảng chỉ huy hai người kia cầm đồ, hai người đàn ông còn lại ngốc nghếch phối hợp, một câu oán hận cũng không dám nói, ai bảo Nhậm Thiên Dã là lão đại của bọn họ chứ.

Com tối được làm xong rất nhanh, hôm nay ăn lẩu, mọi người cùng ngồi vây quanh một cái bàn lớn rất náo nhiệt.

Trong bát Hiếu Hiếu thỉnh thoảng lại xuất hiện những món ăn Nhậm Thiên Dã gấp cho cô, khiến đồ ăn trong bát của cô chất đầy như ngọn núi, hai người phụ nữ kia cười trộm, Hiếu Hiếu oán trách trừng anh một cái, chợt thấy một bài tay đặt lên đùi, tìm cô đập rợn lên cần mũi liếc nhìn anh, Nhậm Thiên Dã điềm nhiên như không gấp thức ăn vào miệng, sau đó nâng ly cộng ly với hai người đàn ông kia, còn tay khác lại giữ nguyên trên đùi Tần Hiếu Hiếu, ngày càng có xu hướng đi lên, Hiếu Hiếu cười ngọt ngào nâng ly cộng ly cùng bọn họ, thừa dịp anh không chú ý thì lấy tay nhéo cái bàn tay không an phận của anh, hai ngón tay xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

Chỉ nghe, “Ư – -.” Một tiếng hô nhỏ, những người khác đều đưa mắt nhìn anh, Tần Hiếu Hiếu thần nhiên gấp thức ăn, không hề bị ảnh hưởng bởi âm thanh kia, mà Nhậm Thiên Dã cũng nhếch môi mỉm cười như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Dì Hiếu Hiếu, hình như lúc nãy chú Nhậm vừa hét lên.” Tiểu Đậu Đỏ khoa trương nói, không quên mở to hai mắt, như tiểu hồ ly giao hoạt đáng yêu.

“Hà? Vậy sao?” Về mặt Tần Hiếu Hiếu mờ mịt, cười ngọt ngào: “Tiểu Đậu Đỏ, nhất định là con nghe lầm rồi, nào ném thử viên trân châu này, vị rất ngon.” Nói xong cô múc một viên trân châu để vào bát tiểu Đậu Đỏ, tận tâm dặn dò mau ăn thử.

Nhậm Thiên Dã lắc đầu cười, lại gấp cho Tần Hiếu Hiếu một miếng thịt bò cô thích ăn, Hiếu Hiếu đang ăn rất ngon miệng, anh nâng tay lên lau thức ăn còn dính trên mặt Hiếu Hiếu. Lãnh Diệc Thần đối diện ồn ào kêu to: “Dã tử, người ta cũng muốn.”

Nhậm Thiên Dã trừng mắt liếc anh ta một cái sau đó nói: “Cút.”

Mọi người cười vang, Lãnh Diệc Thần uất ức nhìn mọi người, Tiểu Ưu sấn sát gấp cho anh ta một con tôm, Lãnh Diệc Thần há to miệng a một tiếng, Tiểu Ưu đỏ mặt dứt thức ăn vào trong miệng của anh ta, Lãnh Diệc Thần dùng sức nhai đồ ăn nhuộm nhoàm lên tiếng, khoe khoang nhìn Nhậm Thiên Dã, ý là, anh có được như vậy không?

Tiểu Ưu vốn đã ngại ngùng khi gấp đồ ăn cho Lãnh Diệc Thần trước mặt nhiều người, bây giờ lại bị anh ta yêu cầu đưa đến miệng, thật sự là xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến tận cổ, không biết làm thế nào, người kia lại nói một câu: “Ưu Ưu, người ta muốn nữa.”

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ưu đỏ đến mức rì máu, nhưng trong lòng lại ngọt ngào nở hoa.

Mọi người ăn một bữa rất vui vẻ, rất nhiều năm sau này mọi người đều thấy đây là bữa cơm đáng giá nhất. Chỉ là không ai chú ý sắc mặt Mân Mân trở nên tái nhợt, bàn tay nắm chặt, lúc lâu sau cô mới chậm rãi ngẩng đầu đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô yên lặng nói trong lòng, tại sao lại là anh ấy?!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 79: Thì ra là anh ấy

Mân Mân không nhớ mình đi khỏi biệt thự của Trần Hiếu Hiếu như thế nào, cô chỉ nhớ mình đã từ chối không cần Kim Thuần đưa về, khiến cho hấn lúng túng đứng tại chỗ không biết làm sao, xem ra hấn thật sự không nhớ, nhưng cô không thể nào quên được chuyện đó.

Về đến nhà Mân Mân thay giày, bỏ túi xách xuống rồi đi vào phòng, khóa cửa lại, cả phòng trở nên yên tĩnh, tiểu Đậu Đỏ rải đầu, không biết tại sao mẹ lại như thế, lúc đi còn có Thần Khí hộ tống, tại sao lúc về lại nhất định phải thuê xe chứ? Nhưng hoàn hảo là cuối cùng dì Hiếu Hiếu cũng cho người đưa họ về. Bé cảm thấy, tối nay mẹ rất kỳ quái, chứ không đâu tại sao mẹ lại yên lặng như thế, thậm chí bé cảm thấy tận sâu trong lòng mẹ đang bị sự căm hận thiêu đốt, căm hận? Tiểu Đậu Đỏ vỗ mạnh vào đầu mình, suy nghĩ thật kỹ, nhưng cũng không nghĩ ra đáp án, không phải mẹ cũng tiếp nhận thần khí rồi à, tại sao tối nay lại như vậy?

Tiểu Đậu Đỏ ca thán, suy nghĩ của người lớn bé đoán không ra, hoàn toàn không hiểu.

Mặc kệ vậy, bé đi đôi dép con thỏ có cái tai màu hồng phất phơ đi vào phòng, tiện tay đóng sầm cửa, nhanh chóng vớt hai chiếc dép, mở máy tính đăng nhập QQ, Thần Khí, có onl không, có onl không? Tiểu Đậu Đình vừa lên mạng thì lập tức gửi tin nhắn cho Kim Thuần, avatar của Kim Thuần đang hiện màu xám, hiển nhiên hấn không onl, tiểu Đậu Đỏ vẫn tiếp tục gửi thêm mấy tin nhắn rồi mới gấp máy tính lại, lên giường nằm ngán người.

Tĩnh tình tĩnh, âm báo tin nhắn QQ đột nhiên phát ra từ máy tính, tiểu Đậu Đỏ nghe thấy, vênh cái mũi nhỏ lên nằm lý ở trên giường xem tin nhắn, là tin nhắn của Thần Khí! Bé hưng phấn bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Về đến nhà chưa?” Kim Thuần gửi tới một câu hỏi ngắn gọn.

“A, Thần Khí, chú với mẹ con tôi nay làm sao thế? Có phải chú làm mẹ con không vui không?” Tiểu Đậu Đỏ không trả lời câu hỏi của Kim Thuần, mà gửi đi mấy câu hỏi khác.

Người đàn ông bên kia im lặng trong giây lát, lập tức đánh ra một hàng chữ “Bây giờ cô ấy như thế nào? Có khỏe không?”

Tiểu Đậu Đình lắc đầu đánh ra một hàng chữ, “Không, mẹ con không khỏe chút nào hết.”

“Xảy ra chuyện gì, cô ấy làm sao vậy!?” Hấn đánh chữ, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính chờ câu trả lời của bé. Diệp gia quán yêu thương.

“A, mẹ vừa về đến nhà liền nhốt mình trong phòng, đến bây giờ còn chưa đi ra.”

Kim Thuần nhìn dòng tin nhắn của tiểu Đậu Đỏ nhẹ nhàng thở ra một hơi, may là cô ấy chỉ tự giam mình ở trong phòng, cũng không xảy ra chuyện gì lớn như hấn nghĩ. Có lẽ là cô ấy quá mệt mỏi. Kim Thuần gửi cho tiểu Đậu Đỏ một icon an ủi.

“Không phải đâu, tối nay lúc đi tắm trạng của mẹ rất tốt, từ khi ăn cơm xong mẹ mới trở nên không bình thường, hình như mẹ còn rất ghét chú đấy, chú không nhận ra sao?” Tiểu Đậu Đỏ vội vàng đánh ra một hàng chữ, trong mắt tràn đầy khổ đau. Ghét ư?

Đôi mắt Kim Thuần trở nên tối tăm, hấn không thể không nhìn thấy vẻ mặt Mân Mân khi từ chối hấn, có thể dùng từ ghét để hình dung, thậm chí còn mang theo oán hận, hận! Hấn bị ý nghĩ đột nhiên này ra trong đầu này làm sợ hết hồn, đôi mắt dần trở nên mờ mịt.

Tiểu Đậu Đỏ thấy bên kia không trả lời, trong lòng cuống cuống gửi mấy tin nhắn, Thần Khí, Thần Khí, chú còn ở đây không? Này, này, có hay không? Còn onl thì lên tiếng đi chứ. Sau đó bé lại ấn hiệu ứng rung rung màn hình(*) rồi không cam lòng chờ đợi.

(*) Tương tự như Buzz ở Yahoo !

“Chú đây. “Kim Thuần chỉ gửi tới hai chữ rồi không có động tĩnh gì thêm.

Thế thôi hả, tiểu Đậu Đỏ có chút bức mình xoay người nằm trên giường, chờ đợi tin nhắn của người kia.

Kim Thuần cảm thấy trong đầu hấn bây giờ đang thiếu một chuyện rất quan trọng, chỉ cần hấn muốn nhớ lại thì đầu sẽ vô cùng đau đớn, rốt cuộc, hấn đã quên mất chuyện gì chứ! Trong lúc hoảng hốt hấn nghe thấy có người đang gọi hấn “thầy Kiều”.

Thầy giáo, hấn đã từng làm thầy giáo sao? ‘Ahihi đồ ngốc’ Sao bản thân hấn lại không nhớ gì, thậm chí một chút ấn tượng cũng không có, rốt cuộc, rốt cuộc là thế nào? Đầu hấn đau như muốn nứt ra, tất máy tính rồi nằm vật ra trên giường, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi, hấn mơ một giấc mơ, trong mơ hấn đang ở trường đại học, hấn còn nhìn thấy bản thân mình đi lên bục giảng giảng bài, phía dưới có rất nhiều học sinh chăm chú nhìn hấn, tan học, sinh viên tản đi, chỉ có cô gái mắt to ngồi hàng cuối cùng chưa đi, hình như cô ấy đang gọi hấn, gọi hấn là thầy Kiều, hình ảnh chuyển một cái, hấn lại mơ thấy mình bị một đám người nịnh bợ gọi là Kiều Thiếu...

Hơ~, hấn bừng tỉnh ngồi dậy, trong lúc hấn vô tình ngủ thiếp đi, mơ một giấc mơ rất chân thật, chân thật đến mức giống như đã từng xảy ra. Kim Thuần nhớ lại nội dung giấc mơ, hấn mở miệng chậm rãi nói ra mấy chữ Kiều Thiếu – , hấn nhớ tới Thụy Lệ từng gọi hấn là Kiều thiếu, về mặt còn cực kỳ nghiêm túc, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự hấn không phải họ Kim mà là họ Kiều?!

Nửa đêm, Mân Mân cuộn mình dựa vào đầu giường, cơn ác mộng đã qua kia lại xuất hiện trước mắt cô, cô nhắm mắt không muốn nhớ lại. Cô vẫn còn nhớ rõ mình nín nhịn sự nóng rực khó chịu trong thân thể mà leo lên một thân thể mát lạnh to lớn, trên người người kia mang theo hương hoa nhàn nhạt, làm cho cô mê luyến quấn chặt, sợ một giây sau mình sẽ bị đẩy ra. Cô còn nghe thấy người đàn ông kia gọi cô là Mân Mân, buồn cười, làm sao hấn biết được tên của cô, khi ấy chính bản thân cô còn cho là ảo giác, bây giờ nghĩ lại tất cả đều không phải là ảo giác, mà là sự thật- người đàn ông kia thật sự biết cô!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 80: Diệt Xuyên thị

Editor: Mặc Doanh RF

Thời sự đưa tin, Xuyên thị bởi vì có lỗ hổng nội bộ to lớn, bị cảnh sát lấy lý do họ sử dụng nguồn vốn phi pháp mà niêm phong. Xuyên Từ Lăng bị cảnh sát mời đi uống trà, nhà họ Xuyên gà chó không yên, ông cụ Xuyên tức giận đến mức phải nhập viện.

Trong phòng tổng giám đốc rộng lớn, Nhậm Thiên Dã nhìn báo cáo, ngừng đầu nói với Kim Thuần: “Làm tốt lắm.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

“Bây giờ nên cho cục cảnh sát một món quà lớn.” Nhậm Thiên Dã lấy một đĩa đĩa CD trong ngăn kéo ra, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện chiếc đĩa CD này là

do ông chủ quán ăn ở ngoại ô đưa cho anh. Còn chuyện trong CD này là cái gì, thì tin rằng sau khi cảnh sát xem xong sẽ mừng đến nhảy cẫng lên.

“Dạ, tổng giám đốc, tôi sẽ đi làm ngay.” Kim Thuần xoay người muốn đi ra lại đột ngột dừng chân lại: “Tổng giám đốc, làm xong chuyện này tôi muốn xin nghỉ mấy ngày.” Suy nghĩ rất lâu, hần cũng nói ra được rồi.

Nhậm Thiên Dã hơi bất ngờ nhìn Kim Thuần, biểu cảm vẫn lạnh nhạt như cũ: “Chuyện gì?”

Ngoài dự liệu của Kim Thuần, bởi vì anh không nói “được” hoặc “không được”, Kim Thuần nấp máy khoe môi mở miệng lần nữa: “Chuyện riêng, liên quan đến thân thể của tôi.”

Lần này Nhậm Thiên Dã không hỏi gì nữa, hơi ngẩng đầu, tỏ ý hần cứ đi.

“Cám ơn tổng giám đốc.”

Kim Thuần khom lưng một cái rồi đẩy cửa phòng làm việc ra, đi ra ngoài.

Mân Mân nắm chặt điện thoại trong tay, hôm nay cô không đi làm, bây giờ đang nằm trên giường ngẩn người, cái tin nhắn không tên này, tấm hình bên trong làm cô nhớ lại con ác mộng năm đó, chuyện năm đó đã bị quay lại. Tấm hình kia bị chụp lúc cô muốn đi khỏi biệt thự, trong hình là hai người, rất rõ ràng, cô gái trong hình là cô, mà người đàn ông trong hình chính là Kim Thuần, không, chính xác mà nói là thầy Kiều.

Thầy Kiều, thì ra là thầy Kiều, Mân Mân suy nghĩ nát óc cũng không ngờ lại là người đàn ông nho nhã trên bục giảng kia, người đàn ông mà cô vô cùng tôn kính kia. Tại sao lại là hần, tại sao hết lần này đến lần khác đều là hần! Mân Mân đau khổ ô đầu rút vào chăn, lúc ấy cô không đủ tỉnh táo để nhận ra, nhưng hần biết cô mà, nhưng tại sao bây giờ lại giả vờ không biết, còn giả vờ tốt như vậy, làm cô suýt chút đã rơi xuống vực sâu.

Tại sao hần lại giả vờ không biết cô, điểm này cô không thể nào nghĩ ra, hay là nói hần đã quên cô, đối với hần đêm đó chẳng là gì, Mân Mân cười tự giễu, cũng đúng, đường đường là Kiều thiếu cao cao tại thượng, sao lại nhớ một con kiến hôi như cô chứ, sao có thể nhớ chứ... A, tất nhiên hần không nhớ rồi.

—— tôi là phân cách tuyến chuyện đau khổ ——

Trên chiếc giường rộng lớn, một người phụ nữ nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, cô ta cố quyến rũ người đàn ông trước mặt, nhưng người đàn ông này lại chẳng có chút hứng thú hay dục vọng gì với cô ta mà chỉ nhìn cô ta chăm chăm.

“Nhớ ra cái gì rồi?” Thụy Lệ nhìn Kim Thuần, cô ta ngồi dậy, kéo cà vạt của Kim Thuần, cố tỏ vẻ quyến rũ.

“Tôi — thật sự là Kiều thiếu?” Kim Thuần bị cô ta kéo nghiêng về phía trước, trong mắt không có một chút xú dục vọng, chỉ nhìn chăm chăm cô ta không chớp mắt, muốn tìm được câu trả lời thật sự trong mắt cô ta.

“Sao hà, đến bây giờ mà còn muốn chối bỏ sự thật này sao?” Thụy Lệ trêu đùa quần cà vạt của Kim Thuần, kéo dài lên trên.

Kim Thuần gỡ hai tay cô ta ra, đứng thẳng lên, cau mày không vui nhìn cô ta, hồi lâu sau, hần nói: “Dẫn tôi về.”

“Được.” Lần này Thụy Lệ trả lời dứt khoát, không có hỏi tại sao hần lại nói như vậy.

Ba ngày sau bọn họ sẽ lên đường, trước khi đi hần đi cúng tế cha mẹ của mình hoặc nói chính xác hơn là cha mẹ nuôi, bọn họ được Kim Thuần an táng ở một nghĩa trang trên núi, nơi đó yên tĩnh và xinh đẹp, chắc bọn họ sẽ rất thích. Hần cũng đã đi tới cửa hàng của Mân Mân, nhưng không thấy cô ở đó, chỉ có nhân viên thôi, Kim Thuần đứng ngoài cửa tiệm trầm tư hồi lâu rồi xoay người đi về hướng nhà của Mân Mân, đứng dưới lầu, nhìn cánh cửa sổ quen thuộc, một lúc sau mới đi lên.

Tĩnh tĩnh tĩnh, tiếng chuông cửa vang lên, nhưng qua thật lâu sau vẫn không thấy ai mở, lúc này chắc chắn Tiểu Đậu Đò đang ở nhà trẻ, vậy trong nhà chỉ có Mân Mân, nhưng sao cô lại không ra mở cửa, chẳng lẽ cô xảy ra chuyện. Suy nghĩ này lập tức chiếm lấy đầu óc của hần, Kim Thuần đập cửa, gõ gõ như muốn phá cửa mà vào.

Cạch, cửa bị mở ra, khi Mân Mân thấy rõ người đập cửa thì mặt lập tức trắng lại, cô không chút nghĩ ngợi lập tức đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa, dần dần tuột xuống.

Khi Kim Thuần thấy sắc mặt tái nhợt cùng với sự chán ghét trong mắt cô thì ngây dại, chờ hần phục hồi tinh thần lại, thì cô đã đóng kín cửa, Kim Thuần không hiểu tại sao Mân Mân lại có thái độ như vậy, thậm chí còn nghi ngờ có phải bản thân đã làm sai điều gì? Nhưng hần không biết rốt cuộc mình đã sai cái gì.

Hần lại gõ cửa, rất lâu sau hần nghe được cô nói vọng ra: “Mời anh đi cho!” Giọng nói ấy lạnh đến tim gan.

Kim Thuần ngừng gõ cửa, vội vàng nói: “Mân Mân, em bị sao vậy, em bị bệnh sao?”

Bệnh? Mân Mân âm thầm châm chọc trong lòng, đúng là một cái có hay, ngay cả lý do này mà anh ta cũng nghĩ ra được, nhưng tiếc rằng cô không bị bệnh mà còn rất khỏe mạnh, bây giờ cô ghét nghe thấy giọng nói của người đàn ông này, bởi vì nó làm cho cô nhớ đến cái đêm ác mộng đó.

“Anh Kim, xin anh đừng gõ cửa nhà tôi nữa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát kiện anh tội cướp bóc!” Diễn hay đến mức không ai nhìn ra, anh đã muốn

diễn, vậy tôi sẽ diễn với anh, Mân Mân cảm thấy vui mừng vì bây giờ mình còn sức để chơi đùa với người đàn ông này.

Kim Thuần nghe rõ câu nói cô vừa nói, trái tim run lên một cái, cô ấy bị sao vậy? Tại sao lại đối xử với mình như vậy? Kim Thuần yên lặng hồi lâu, dựa lưng vào cánh cửa đốt một điếu thuốc, khói mờ bay lên, hai người cùng dựa lưng vào cánh cửa, không nói câu gì, cả hai đều biết đối phương vẫn còn đó, một người không biết nói gì, một người đắm chìm trong chuyện cũ, không thể tự kềm chế.

Tàn thuốc vuron vãi bên chân Kim Thuần, một gói thuốc lá nhanh chóng bị hần hút hết, hần phui bụi thuốc trên người, xoay người nói với người bên kia cánh cửa: “Anh phải đi công tác vài hôm, em, có chuyện gì có thể tìm Nhậm tổng hoặc phu nhân.” Nói xong hần nhắc chân sải bước đi khỏi.

Nhìn bóng lưng Kim Thuần đi xa, trên mặt Mân Mân xuất hiện sự cô đơn, anh ta đi rồi, chắc là đi tìm lại cuộc sống giàu sang, không sai, trước khi hần đến, Mân Mân đã nhận được một cuộc điện thoại từ một dây số lạ, giọng của người đó cũng đã được xử lý, cô không nghe ra là ai, nhưng nội dung trong đó giúp cô biết, Kim Thuần đi tới nhà họ Kiều, nhà họ Kiều, gia tộc giàu sang, người người ngưỡng mộ, danh gia vọng tộc.

Hần thật sự là người nhà họ Kiều, nhưng không biết tại sao lại đổi thành họ Kim, nhưng có một điều chắc chắn là, hần không nhớ cô là ai.

..... tui là phân cách tuyến cô đơn

Giải quyết tên Linh phiền phức kia, lòng Tần Hiểu Hiểu yên ổn hơn một chút, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, dường như cô không thể nắm trong tay, cô không ngờ Linh lại tổn tâm sức để đối phó cô, cho nên cô mới vô tình nói ra những lời đó. Nếu cô không làm vậy, chắc chắn sẽ không bị hần ám toán, cô thế nếu cô biết được người đứng sau Linh là ai, cô nhất định sẽ làm cho kẻ đó muốn sống không được muốn chết cũng không xong!

“Nghĩ gì vậy?” Nhậm Thiên Dã ôm lấy cô từ phía sau, hơi thở nóng bỏng phun lên cổ cô, làm cô xuân tâm rạo rực.

“Dã, anh muốn biết quá khứ của em không?”

“Bảo bối, anh chỉ muốn cùng em xây dựng tương lai của chúng ta.” Anh nắm tay cô đi xuống phòng khách dưới lầu, ở đó đã có một nhóm người hầu đợi sẵn, thấy hai người đi xuống, bọn họ đồng thanh gọi: “Anh Nhậm, Nhậm phu nhân!”

“Dã, anh muốn làm gì vậy?” Tần Hiểu Hiểu khó hiểu hỏi, trong mắt đều là nghi vấn.

“Hiểu bảo bối, em còn nhớ anh đã nói sẽ cho em một ngạc nhiên không?”

Nhịp tim của Tần Hiểu Hiểu đột nhiên tăng nhanh, cô biết sắp có chuyện gì đó xảy ra, người hầu dưới lầu đứng thành hai hàng, cung kính cúi đầu, Nhậm Thiên Dã dẫn cô đi tới phòng thử quần áo, bên trong treo đầy các bộ áo cưới, trắng như tuyết, đỏ như máu, hồng phấn như ngọc, xanh như biển, tím mê hoặc.....

“Mau đến thử xem, nếu không thích, chúng ta sẽ chọn cái khác.”

Tần Hiểu Hiểu cười tươi, nụ cười càng thêm chân thật, cô từ từ đi vào thế giới áo cưới, nhìn tình yêu chân thành và sự cung chiêu cực độ trong mắt anh.

Tất nhiên, sau khi trải qua chuyện lần trước, bọn họ không hề có khoảng cách, ngược lại càng thêm ân ái, nhưng có vài chuyện xảy ra ngoài ý muốn của con người, giống như mùa xuân đến hoa đào nở, đó là quy luật của tự nhiên, quy luật của xã hội.

Chiếc áo cưới được chọn, là một chiếc áo cưới đuôi dài, phía trên đính đầy kim cương đỏ, chiếc áo cưới cúp ngực trắng tinh, ở ngực có một viên kim cương to, làm cho chiếc áo cưới càng thêm sáng chói. Tần Hiểu Hiểu đứng trước gương thử áo cưới, điện thoại của Nhậm Thiên Dã đột nhiên vang lên, anh không vội nhận, mà là mặc nó reo ầm ỏi, Tần Hiểu Hiểu xoay người nhìn vào đôi mắt sáng quắc của anh, đây là ánh mắt cô rất quen thuộc, bình thường khi anh nhìn cô bằng ánh mắt này, chỉ có một kết quả, đó chính là——.

A—— Tần Hiểu Hiểu hét to, cô đã bị anh ôm vào lòng, Nhậm Thiên Dã cũng cúi hôn lên môi cô, đôi mắt dần trở nên nóng bỏng mê ly: “Hiểu bảo bối, em thật đẹp.” Anh xoay người, đá cửa phòng, sải bước đi lên lầu. (D: đảm uy triển hiện thường xuyên anh Dã hé. NTD: Cô rút đi làm việc của cô đi. D: bà đây sẽ ngược anh....)

Cục cảnh sát nhận được một chiếc đĩa CD, bọn họ bỏ vào CD, vừa xem thì lập tức đi bắt Xuyên Từ Lăng, thì ra hần không chỉ là một thương nhân bình thường mà hần còn là Tứ gia nổi tiếng ở thành phố, buôn lậu, mở sòng bạc và đủ loại giải trí.

Bọn họ luôn muốn bắt bọn Từ gia này, nhưng hần ta lại quá xảo quyệt, bọn họ lại không có chứng cứ nên chỉ có thể lặng lẽ chờ thời cơ, cảnh sát nằm vùng họ phải đi đều bỏ mạng, không có chút manh mối nào về khuôn mặt của Từ gia kia, chỉ biết hần ta có quan hệ sâu sắc với Xuyên thị, lần này bắt Xuyên Từ Lăng là vì muốn tìm được một vài manh mối. Ai cũng cho rằng Từ gia này là người cao to thô kệch nhưng không ngờ hần lại là một người đàn ông có bề ngoài lịch sự dễ nhìn, nếu không phải trong băng ghi hình có mặt của hần, chắc chắn sẽ không ai tin.

Xuyên Từ Lăng bị phán tử hình, án được hoãn lại ba năm, tất cả quyền lợi chính trị bị tước đoạt, toàn bộ gia sản bị tịch thu, nhà họ Xuyên sụp đổ, sau một đêm, tin tức này trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi của người dân cả nước, bây giờ thành phố rơi vào thế chân vạc, nói toẹt ra là nhà họ Nhậm nắm quyền, nhà họ Lãnh đứng thứ hai, nhà họ Nghi đứng thứ ba.

..... tui là đường phân cách diệt Xuyên thị

Ánh trăng chiếu xuống gương mặt xinh đẹp của Tiểu Ưu, cô nhẹ nhàng vuốt ve cánh mũi của người đàn ông nằm bên cạnh, từ sóng mũi xuống thẳng đến

khóe môi rồi đến giữa môi, anh đã từng dùng đôi môi này để hôn cô, những lần nào cũng làm cô cảm thấy xa lạ, một sự hoài niệm xa lạ, cô kéo tay lên khóe mắt anh, anh có một đôi mắt mê hoặc lòng người, nhưng lần nào nhìn vào đó cô cũng cảm thấy mình giống như một cái bóng, cái bóng của một cô gái xa lạ nào đó.

Cô phát hiện mình càng ngày càng thích anh, nhưng có lẽ anh sẽ không yêu cô! Tiểu Ưu vừa nghĩ tới có một ngày sẽ phải rời xa Lãnh Diệc Thần, trong lòng liền cảm thấy chua xót và mất mát.

Sáng sớm cô thức dậy từ trong ngực của anh, đôi mắt đen như mực của Lãnh Diệc Thần nhìn Tiểu Ưu chăm chăm, giống như đang nhìn một người nào đó, say mê đến mức không tự chủ được mà hôn cô.

Mỗi ngày Tiểu Ưu đều pha cà phê cho anh, bây giờ anh cũng chỉ uống cà phê mà cô pha, cà phê chua, chua từ nghĩa đen đến nghĩa bóng, thế nhưng đó chính là nguyên nhân mà anh muốn uống nó.

Lãnh Diệc Thần đi tới phòng làm việc tổng giám đốc ở Long Thành, vừa ngồi xuống đã có người tới báo cáo: “Tổng giám đốc, người của chúng ta đã thương lượng với bên Ryan xong, bên kia sẽ nhanh chóng cử người đến ký hợp đồng.”

“Ừ, nhớ phải tiếp đãi thật tốt, lúc đó để quản lý Vương đi cùng.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

“Còn chuyện gì không?”

“Dạ, tổng giám đốc, căn cứ theo điều tra, gần đây Lãnh phu nhân rất yên phận, hình như không có ý muốn bán.”

“Ồ? Ha ha—— cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, dưới mặt biển phẳng lặng chính là sóng lớn mãnh liệt, xem ra mục hồ ly đó sắp xuất chiêu rồi.”

“Tổng giám đốc, chúng ta có cần chuẩn bị trước hay không?”

“Không cần, đến lúc đó tôi tự có sắp xếp, đi xuống trước đi.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

— Hết chương 80 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 81: Cà Phê Chua

Edit: Mặc Doanh

•• ===== ••

Tiểu Ưu và Lãnh Diệc Thần đạt thành hiệp nghị, ban ngày cô về tiệm kinh doanh, buổi tối tan việc thì trở lại nhà Lãnh Diệc Thần, bọn họ ở chung, chẳng qua là không cùng phòng, đây là điều kiện của Tiểu Ưu, tại sao lại nói ra điều kiện này, ngay cả cô cũng không rõ, có lẽ cô không muốn mình bại trận trước lòng tham của bản thân, dẫu sao cô đến gần anh chỉ vì âm mưu.

Trong thời gian Lãnh phu nhân quy định, cô có thể thất thân nhưng không thể bỏ quên nhiệm vụ, bởi vì cô biết chỉ khi cô giữ được lòng mình, lúc cô rời đi cô mới không chật vật.

Nhưng cô sai rồi, có một số việc bất ngờ đáng sợ sẽ phát sinh mà con người không thể không chế được, dĩ nhiên những chuyện này là nói sau, ít nhất bây giờ cô vẫn còn thanh tĩnh.

Việc buôn bán của tiệm đồ ngọt vẫn rất tốt, dường như không có cô cũng không bị ảnh hưởng gì, những đôi tình nhân tốp năm tốp ba đi vào ngồi cùng nhau, lặng lẽ nói chuyện, vừa nói vừa cười, rất ngọt ngào, lúc rảnh Tiểu Ưu sẽ mở to mắt nhìn những người xung quanh, tựa như đang tìm kiếm gì đó.

Đóng cửa tiệm, Tiểu Ưu khóa cửa cẩn thận, xoay người đối diện với một đôi mắt đầy ý cười, cô bước hai bước tới bên cạnh anh, hai người lên xe trở về nhà Lãnh Diệc Thần, vào nhà, Tiểu Ưu giống như một con ong cần cù xoay người đi xuống phòng bếp pha cà phê cho anh, mùi cà phê thơm ngát lan khắp nhà, Tiểu Ưu vẫn còn chuyên chú điều chế, không chú ý có một đôi mắt đang nhìn cô chăm chú, trong đó có suy tư, có lo âu, còn có một tình cảm không rõ, đúng vậy, Lãnh Diệc Thần phát hiện bây giờ mình rất dễ bị cô gái này ảnh hưởng, chỉ cần thấy cô vui vẻ, tim của anh cũng sẽ rục rở theo.

Tiểu Ưu từ phòng bếp đi ra, đụng phải anh đang chặn ở cửa, cô run một cái, ly cà phê trong tay cũng suýt rớt, may mắn anh bắt kịp, ly cà phê mới không bị rớt, một tay anh cầm ly cà phê, tay kia ôm cô vào ngực, cái ôm của anh rất ấm áp, là thứ cô thích nhất, Tiểu Ưu chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cô

ước thời gian vĩnh viễn ngừng lại ngay lúc này, chỉ cần như vậy là được.

Bất tri bất giác cô bị anh kéo đến ghế salon, cô bị bầu không khí mập mờ này làm đỏ mặt, đầu vùi trong ngực anh. Lãnh Diệc Thần vui vẻ cười lớn, anh xoa tóc cô cùng chiều vuốt ve chóp mũi cô, trong nháy mắt như có một dòng điện chạy qua người Tiểu Ưu, cô khẽ run lên. Cô chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với người khác phái, nếu không phải lần này bị ép buộc, chắc cô và anh sẽ không thể nào gặp nhau như thế này.

Tiểu Ưu còn đang suy nghĩ miên man, cánh môi mỏng mềm mại của anh đã ập tới, Tiểu Ưu há miệng theo bản năng, một chất lỏng ấm áp chảy vào miệng cô, mùi hương nồng nhưng hơi chua xót, là vị cà phê cô chế riêng cho anh, lúc này nó đang biến đổi trong khoang miệng của hai người.

Kỹ thuật hôn của anh rất cao siêu, làm trái tim Tiểu Ưu nhảy loạn không ngừng, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn mơ hồ, bất tri bất giác đã biến thành một bãi nước trong ngực anh, anh không ngừng khuấy động mon tron lưỡi cô, phản ứng của cô nói cho anh biết, đây là nụ hôn đầu của cô, Lãnh Diệc Thần rất hài lòng với đáp án này, anh càng ra sức trêu chọc cô.

Những năm này anh đã hôn rất nhiều phụ nữ, cho nên kỹ thuật hôn mới thuần thục như thế, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc hôn môi, chứ không có khát vọng gì, nhưng cô gái trước mắt lại làm cho anh có dục vọng chinh phục, thậm chí anh cảm giác được vật dưới bụng có phản ứng, hơn nữa càng lúc càng đau đớn, vù—— anh đẩy cô gái đang ngồi trên người mình ra, xoay người lên lầu trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Ưu.

Tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền ra, đúng vậy, bây giờ anh rất muốn cô, rất muốn, nhưng anh liều mạng chịu đựng không để mình làm thế, bởi vì anh chỉ muốn để lần đầu tiên của mình cho một người, thật hiển nhiên, người đó không phải Tiểu Ưu.

Tiểu Ưu rơi từ trên ghế salon xuống, ngơ ngác nhìn bóng lưng anh, cô cảm thấy anh muốn kéo dài khoảng cách với cô, điều này làm trái tim cô đau âm ỉ, xem ra chuyện làm anh yêu cô, không có nhiều cơ hội, ít nhất bây giờ là như vậy.

.....

Hôn lễ của Nhậm Thiên Dã và Tần Hiểu Hiểu được tổ chức ở nhà hàng Long Thành, đây là phòng khách mà nhà hàng chuẩn bị riêng cho họ, cũng chỉ có bọn họ mới có được đãi ngộ này, Nhậm Thiên Dã đưa Tần Hiểu Hiểu đến xem phòng khách, đi tới phòng khách lầu sáu, bên trong rộng rãi sáng ngời, toàn bộ được bố trí rất đơn giản, Tần Hiểu Hiểu cũng hài lòng, có thể vì buổi sáng cô uống quá nhiều canh, nê giờ muốn đi vệ sinh.

“Dã, em muốn đi vệ sinh.”

“Ừ, anh ở ngoài đại sảnh chờ em.”

Cho đến khi Tần Hiểu Hiểu dần dần biến mất Nhậm Thiên Dã mới xoay người đi ra, không ngờ lúc này lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, anh nheo mắt lại, nhìn cẩn thận, thật sự là cô ta! Đã qua nhiều năm như vậy tại sao cô ta lại đột ngột xuất hiện? Đúng là làm người ta hoài nghi, cô ta trở lại vì Thần sao?....

“Dã, anh đang nhìn gì vậy?”

Tần Hiểu Hiểu từ phòng vệ sinh đi ra thấy anh đang hoảng hốt nhìn một bóng dáng xinh đẹp.

“Không, chúng ta đi thôi.”

Nhậm Thiên Dã nghe được tiếng Tần Hiểu Hiểu thì lập tức xoay người đi tới chỗ cô, trên mặt vẫn là nụ cười vô hạn cưng chiều.

“Bảo bối, chúng ta đi chào hỏi Lãnh Diệc Thần nhé?” Nhậm Thiên Dã đề nghị.

Nếu đã tới, chỗ này còn do người ta bố trí, nghĩ tới nghĩ lui vẫn nên đi cảm ơn một tiếng: “Được, đi thôi.”

Hai người nắm tay đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, thư ký đã thông báo. lúc này Lãnh Diệc Thần đang nhàn nhã ngồi trên ghế giám đốc (bỏ được ko?) đang đưa thư thả, thấy hai người đi tới, Lãnh Diệc Thần khoa trương thán phục: “Ui, Dã Tử, tớ nói hai người có cần phơi bày tình yêu giữa ban ngày ban mặt như vậy không?”

Nhậm Thiên Dã hừ lạnh: “Nếu không cậu cũng tự tìm một người ân ái đi?”

Khụ khụ, Lãnh Diệc Thần bị lời của Nhậm Thiên Dã làm sợ hết hồn, đây là người luôn cấm dục sao? Đúng là trời đổ mưa đó mà.

Nhậm Thiên Dã không đợi Lãnh Diệc Thần nói gì đã kéo Tần Hiểu Hiểu cùng ngồi xuống, anh còn quan tâm đặt một miếng lót lưng cho Tần Hiểu Hiểu, sau đó tự nhiên vén tóc cô, làm tổng giám đốc Lãnh Diệc Thần của chúng ta mém chút rớt cằm.

“Dã Tử, tình yêu đẹp rất dễ tan vỡ đó.”

Khi Lãnh Diệc Thần vừa nói xong???? thì lập tức hối hận muốn cắn lưỡi.

Bởi vì Nhậm Thiên Dã đang lạnh lẽo trừng lại: “Hạng mục du lịch nông thôn chắc cậu đang chuẩn bị rút chân ra.”

“Hả? Cái gì?” Không phải chứ, bây giờ cậu ấy trọng sắc khinh bạn nghiêm trọng như vậy á, có cần tuyệt tình như vậy không trời, bây giờ Lãnh Diệc Thần cảm thấy mình khóc không ra nước mắt, làm bộ đáng thương nhìn Tần Hiểu Hiểu: “Chị dâu, giúp em chút đi.”

Tần Hiểu Hiểu bị gọi vậy thì cảm thấy buồn nôn, da gà nổi khắp người, bây giờ cô mới phát hiện bạn của Nhậm Thiên Dã đều là cực phẩm, làm cô nhớ tới Tu Mục, bề ngoài là một bác sĩ bất cần đời, nhưng thực chất là một người đàn ông phúc hắc.

“Lại đi cầu xin người khác giúp đỡ.” Nhậm Thiên Dã nhạo báng.

“He he, cảm ơn đã khen ngợi, tớ cũng rất áp lực mà.”

Hai người đang nhạo báng lẫn nhau, bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Lãnh Diệc Thần lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, làm Nhậm Thiên Dã càng thêm khinh thường. Tần Hiểu Hiểu nhìn hai người như vậy đã sớm cười đau ruột.

Lãnh Diệc Thần hắng giọng: “Vào đi.”

“Lãnh tổng, người bên Ryan đã tới, chúng tôi đã sắp xếp phòng khách quý cho cô ấy, đối phương nói rất hài lòng với sự sắp xếp của chúng ta, nhưng mà _____.”

“Cái gì?” Lãnh Diệc Thần hơi không kiên nhẫn cắt đứt: “Nói điểm chính.”

“Dạ, đối phương yêu cầu tổng giám đốc đích thân đi tiếp cô ấy mới chịu ký hợp đồng, nếu không cô ấy sẽ không ký bất kỳ hợp đồng nào với chúng ta.”

“Ồ? Đối phương có thân phận gì?” Những lời này làm Lãnh Diệc Thần hứng thú, muốn nhìn thử đối phương là ai mà lại cuồng vọng như vậy.

“Đối phương là người giám định của Ryan, Lãnh tổng, đối phương còn nói nếu anh nghe được ba chữ ‘Cà Phê Chua’ nhất định sẽ đến gặp cô ấy.”

“Cái gì?!” Lãnh Diệc Thần khiếp sợ bật dậy, hai tay gắt gao nắm chặt, văn kiện trên bàn bé nhỏ nhấn một nếp sâu???? cũng không hay biết. Sau đó phát tay tỏ ý thư ký có thể ra ngoài.

“Tổng giám đốc, vậy chúng ta——.”

“Nói với cô ấy, tối nay tôi sẽ đích thân tới đó.”

“Vâng, Tổng giám đốc.”

Thư ký đi ra ngoài, Lãnh Diệc Thần ngồi phịch xuống ghế, thất vọng mắt nhắm nhắm cúi thấp đầu.

Tần Hiểu Hiểu bị biểu hiện ngoài ý muốn này làm kinh động, nhưng cô không hỏi gì, bởi vì cô biết dù bây giờ có hỏi Lãnh Diệc Thần cũng sẽ không nói.

Lúc này sự nhạo báng trong mắt Nhậm Thiên Dã đã biến mất, thay vào đó là sự tấm tắc, anh kéo Tần Hiểu Hiểu đứng dậy chuẩn bị đi, lúc đi tới cửa, Nhậm Thiên Dã nhàn nhạt nói: “Tớ nhìn thấy cô ta trở lại.”

Mấy chữ này giống như sấm sét, Nhậm Thiên Dã không có nhìn Lãnh Diệc Thần, dẫn Tần Hiểu Hiểu đi, để lại một người vẻ mặt khó tin, bỗng nhiên Lãnh Diệc Thần bật dậy chạy ra khỏi phòng làm việc, nhưng khi đứng trước phòng VIP 1608 thì lại chần chừ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 82: Chia sẻ người đàn ông của mình, tôi không làm được

Edit: Mặc Doanh

••=====••

Phút chốc khuôn mặt tươi cười thanh thuần của một người xuất hiện trong đầu anh, Tiểu Ưu! Vào lúc này anh lại nhớ tới Tiểu Ưu, Lãnh Diệc Thần không khỏi kinh ngạc vì suy nghĩ của mình, nhưng anh điều chỉnh cảm xúc, làm như không có chuyện gì gõ cửa phòng 1608, cửa phòng bị anh gõ mấy cái cũng không thấy nhúc nhích, ngay khi anh nhúc nhích xoay người thì cửa lại mở ra.

Tiểu Ưu rất bận rộn, hôm nay là cuối tuần, tiệm đồ ngọt rất đông khách, hai nhân viên cô thuê cũng bận bù đầu, nhưng dù bận rộn, trong lòng vẫn cảm thấy bất an mơ hồ, cô khẽ thở dài một cái, rốt cuộc mình bị sao vậy? Chẳng lẽ Thần xảy ra chuyện gì sao?

Suy nghĩ này làm cô như đứt lìa, Tiểu Ưu bỏ công việc trong tay, cầm điện thoại di động bấm một dãy số quen thuộc, tút...tút... Điện thoại đổ chuông rất lâu nhưng lại không có người nghe, cho đến khi cuộc gọi bị ngắt, Tiểu Ưu không cam lòng bấm lần nữa, lần này vẫn là tiếng chuông điện thoại, Tiểu

Ưu bắt đầu hoảng hốt, rốt cuộc anh sao rồi? (D: tình cũ, nói, yêu, cưới, vứt) Tại sao lại không nghe điện thoại? Trước kia đều là anh chủ động gọi điện thoại cho cô, hôm nay đã sắp tan việc mà không thấy cuộc gọi thậm chí là tin nhắn nào, điều này làm cô hoảng hốt, từ trước đến giờ anh chưa từng không nghe điện thoại.

Tiểu Ưu lo Lãnh Diệc Thần xảy ra chuyện, đồng thời cũng vì mình bất an mà ảo não, không phải cô nói phải vững tâm sao, hôm nay là sao đây? Cô không ngờ cuối cùng mình lại mất đi trái tim, đây không phải là kết quả cô muốn, không phải.

Trong lúc này ở nhà hàng Tây, âm nhạc nhẹ nhàng êm dịu vang lên trong phòng ăn, ở vị trí gần cửa sổ, có một đôi nam nữ đang ngồi đối diện nhau, nam thân hình cao lớn, khí chất anh tuấn, nữ đáng yêu lại không mất đi khí thế thương nhân, hai người chỉ lặng lặng nhìn nhau, thời gian, tựa như dừng lại, tất cả đều trở lại mấy năm trước. . .

“Thần, mau tới giúp em một chút.” Cô gái cười yêu kiều, vung tay về hướng người đàn ông đối diện.

Người kia cứng chiu không biết làm sao lắc đầu, nhanh chóng cời giày sau đó xoắn ống quần lên, làm xong anh bước nhanh về phía cô gái kia, nước sông tràn qua bắp chân anh, cô gái đối diện đúng thật là rất giống thiên sứ đang giang cánh tay nghênh đón.

Nước sông rất trong, có cá nhỏ, còn có rất nhiều đá xinh đẹp, bèo, cô gái muốn bắt mấy con cá nhỏ kia, cho nên mới kêu anh đến giúp.

Còn mấy bước nữa là đến gần, người đàn ông đột nhiên đưa tay kéo cô gái vào ngực, cô gái hốt hoảng té vào ngực anh, không cử động nữa, đầu của cô gái chôn sâu vào ngực anh, đó là sự ấm áp và kỷ niệm đẹp nhất của cô ta ở kiếp này, làm cô ta lu luyến, thậm chí nhiều năm sau vẫn nhớ. . .

“Xin hỏi, hai vị có muốn gọi thức ăn chưa?” Phục vụ phòng ăn cắt đứt liên tưởng của hai người, kéo bọn họ về thực tại.

Lãnh Diệc Thần đưa tay tỏ ý để phụ nữ gọi trước, phục vụ nhanh chóng đưa thực đơn cho người phụ nữ đối diện.

“Đi xuống trước đi.” Người phụ nữ lạnh nhạt nói, sau đó chỉ cái bàn bên cạnh, trong giọng nói tràn đầy cách cảm và hời hợt.

Phục vụ nghe ra sự không vui trong lời nói, thức thời đi ra, lúc này người đàn ông đối diện nói: “Sao vậy, không thích ư?”

Người phụ nữ lắc đầu một cái, trong mắt đều là quyền luyến thậm chí có cả khát vọng và mong đợi với người đàn ông đối diện: “Ăn cái gì cũng không cần, có thể ngồi cùng người mình chờ mong nhiều năm, điều này, đã làm em vô cùng thỏa mãn.” (D: Ghét)

Người phụ nữ vẫn cười nhạt như cũ, nhưng lời nói của cô ta lại giống như một quả bom rơi xuống hồ nước tĩnh lặng, làm Lãnh Diệc Thần bề ngoài bình tĩnh bên trong quân lính tự tan rã, nước văng tung tóe!

Lãnh Diệc Thần bắt tay của người phụ nữ, kéo cô ta đi khỏi phòng ăn, xe chạy như bay trên quốc lộ, người phụ nữ chỉ yên lặng nhìn chăm chú về phía trước, cô ta không hỏi anh muốn dẫn cô ta đi đâu, chỉ đi theo anh, mười ngón tay của hai người quấn chặt vào nhau, giống như nếu buông ra thì sẽ xa nhau.

Nhanh chóng tới biệt thự của Lãnh Diệc Thần, anh không dừng lại một giây phút nào, kéo người phụ nữ chạy về biệt thự, khi người phụ nữ nhìn thấy biệt thự này thì hốc mắt đỏ lên, nơi này, rất quen thuộc nhưng lại làm cho người ta xa lạ, khi anh cách bách mở cửa một gian phòng thì nước mắt cô ta rơi xuống, thì ra anh vẫn còn giữ lại căn phòng này, hơn nữa còn được dọn dẹp thường xuyên, trong không khí tràn ngập mùi thảo dược, những thứ này, đều là những thứ cô ta thích nhất.

“Ly Hoa, đừng rời xa anh.” Anh nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô ta từ phía sau, vùi cô ta vào ngực mình, anh ngửi mùi hương thơm ngát trên người cô ta, nhắm mắt thật lâu, không muốn trở lại thực tế.

Qua hồi lâu, anh xoay người cô ta lại, hai đôi môi ấm áp hòa nhập vào nhau, dây dưa quấn quýt: “Đừng rời xa anh, đừng rời xa anh, đừng rời xa anh. . .” Lãnh Diệc Thần lăm bắm bên tai Ly Hoa, bàn tay to vuốt ve thân thể cô ta, Ly Hoa bị anh làm cho ý loạn tình mê, theo nhịp bước của anh hai người song song rơi xuống giường lớn màu hồng.

Choang——, âm thanh đổ vỡ làm hai người nằm trên giường tỉnh hồn lại từ tình dục, Lãnh Diệc Thần đứng dậy nhìn ra, xuyên qua khe cửa anh thấy một bóng dáng màu trắng đang hốt hoảng chạy đi, Tiểu Ưu, là Tiểu Ưu! Tại sao lại là cô! Trong nháy mắt lửa dục của Lãnh Diệc Thần bị dập tắt, anh hôn Ly Hoa một cái, sửa lại quần áo cho cô ta, đứng dậy lấy áo khoác bỏ đi trước ánh mắt kinh ngạc của cô ta.

Lãnh Diệc Thần không biết tại sao mình lại thấy chột dạ khi thấy Tiểu Ưu, thậm chí anh còn thấp thòm bất an giống như một đứa bé làm sai chuyện, rõ ràng cô chỉ là, chỉ là, anh không biết dùng từ gì để hình dung về mối quan hệ của bọn họ, tình nhân sao? Bọn họ vẫn chưa làm bước cuối cùng, hơn nữa Tiểu Ưu rất độc lập, không lấy của anh bất cứ thứ gì, cho nên bọn họ không phải quan hệ này.

Bạn trai sao? Nhưng cho tới bây giờ anh vẫn không nghĩ tới, dường như anh không coi bọn họ là người yêu, ít nhất hiện tại anh không cho là vậy, bởi vì anh không làm được trách nhiệm của một người bạn trai.

Rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì, bọn họ thật sự có quan hệ gì với nhau đây? Trong lúc suy tư anh đã tìm được cô gái đang ngồi dưới tàng cây khóc thầm, cơ thể nhỏ bé vừa khóc vừa run, người nhìn vào đều cảm thấy rung động.

“Đừng khóc.” Lãnh Diệc Thần đau lòng, nhưng há miệng lại chỉ có thể nói ra câu này, những lời khác rốt cuộc vẫn không thể nói ra, anh ảo não nắm chặt quả đấm, hời hợt nhắm chặt mắt, anh không biết xa xa đang có một đôi mắt đau lòng đang nhìn họ chăm chú, hơn nữa đôi mắt đó càng lúc càng u ám và sâu thẳm, cuối cùng ác độc nhìn người đang co ro dưới gốc cây rồi xoay người đi vào biệt thự.

Cô ta đã trở lại, tất cả ở đây đều là của cô ta, cho nên ai cũng đừng mơ tranh giành với cô ta, nếu không cho dù là ai, cô ta đều không bỏ qua! (D: Mịa, không ưr!)

Tiếng khóc của Tiểu Ưu dần dần biến thành sùì, sau đó cô chậm rãi đứng lên, cô không nhìn anh, bởi vì cô sợ nhìn anh rồi, cô sẽ rơi vào vực sâu, không rút ra được. Cô muốn kết thúc hiệp ước với Lãnh phu nhân, bất luận phải trả giá lớn thế nào, cô cũng tình nguyện, chỉ cần có thể rời khỏi đây.

Lúc này cô đã hoàn toàn mất lý trí, thậm chí quên tất cả uy hiếp của Lãnh phu nhân, quên mất Lãnh phu nhân là một mục đàn bà ác độc.

Khi Tiểu Ưu đứng dậy Lãnh Diệc Thần không chút do dự ôm chặt cô, hai cánh tay càng vòng chặt hơn, giống như muốn dung nhập cô vào xương tủy.

Tiểu Ưu gắng sức giãy giụa, nhưng sau đó cô cứ để anh ôm, có lẽ đây là cái ôm ấm áp đầu tiên cô có, như vậy xin hãy cho cô buông thả một lần thôi. Vui trong ngực anh, cô lại muốn khóc lên, cô không biết cô khóc cho mình hay khóc vì buồn cười số phận, tóm lại, cuối cùng cô thoải mái khóc một lần, chỉ một lần thôi.

Lãnh Diệc Thần ôm chặt cô gái trong ngực, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có, anh chỉ yên lặng nghe cô khóc, không nói thêm chữ nào, bởi vì anh biết anh chỉ cần ôm cô thế này, không cần nói gì cũng có thể an ủi cô.

Nhớ lại thời gian hai người ở chung, cô gái hiền lành đơn thuần này làm anh động lòng, thậm chí thiếu chút nữa đã lau súng cướp cò, mặc dù cuối cùng hai người không làm gì, nhưng trong lòng anh rất rõ ràng, anh đã yêu cô, hơn nữa càng ngày càng sâu.

Tiếng khóc ngừng lại, Tiểu Ưu ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ tươi, thì thầm nói: “Được rồi, tôi ổn rồi, anh có thể buông tôi ra.” Mặc dù câu nói bằng giọng mũi, nhưng anh nghe được Tiểu Ưu đang từ chối anh.

Lãnh Diệc Thần không buông Tiểu Ưu ra, anh nâng cằm Tiểu Ưu không chút do dự hôn lên, Tiểu Ưu kinh ngạc tròn to hai mắt, cô lấy lại tinh thần bắt đầu giãy giụa, liều mạng lắc đầu: “Không muốn, không muốn, tôi không muốn!”

Cô hét to với người đàn ông trước mặt, không chút do dự tát anh một cái, tiếng tát tai vang vọng trong sân, anh khiếp sợ nhìn cô gái trước mặt, anh không tin được rằng cô sẽ đánh anh, Tiểu Ưu dùng sức đẩy anh ra, xoay người bước đi trước đôi mắt không ngừng u ám của Lãnh Diệc Thần.

Khi đi vào biệt thự cô thấy một cô gái đang ngồi trong phòng khách, Tiểu Ưu sững sốt một chút, cô cắn môi, chạy lên lầu. Không lâu sau Lãnh Diệc Thần đi vào, anh thấy Ly Hoa ngồi trong phòng khách ăn trái cây thì ngẩn ra, ngay sau đó anh dời mắt khỏi cô ta, bình tĩnh nói: “Cô ấy đâu.”

“Cô ấy lên lầu rồi.” Ly Hoa cô ấy trong miệng Lãnh Diệc Thần là ai, nhưng vẫn không đếm xỉa tới, bởi vì bây giờ đây là nhà của cô ta, cô ta là nữ chủ nhân ở đây, vậy nên cô ta không cần đồ kỵ giống như một người phụ nữ bình thường, ngược lại cô ta muốn biểu hiện thái độ lạnh nhạt, như vậy mới có thể bắt được trái tim của đàn ông.

Còn về cô gái kia, lúc không có ai rồi giải quyết cũng không muộn, không cần hao tâm vì một người tầm thường, ít nhất bây giờ Ly Hoa nghĩ vậy.

Lãnh Diệc Thần chỉ thuận miệng hỏi, không quan tâm tới câu trả lời của Ly Hoa, nhưng nghe cô ta trả lời bằng thái độ lạnh nhạt như vậy, làm anh không biết đáp lại như thế nào, anh chỉ ừ một tiếng, xoay người lên lầu nhưng không khỏi ý vị sâu xa nhìn cô ta một cái, ‘cô ấy đã thay đổi rất nhiều’.....

Trên lầu.

Tiểu Ưu đang thu dọn hành lý, quần áo bị cô bừa bộn bỏ vào, nhưng cũng không có bao nhiêu, bởi vì cô không lấy quần áo Lãnh Diệc Thần tặng, những thứ đó cô không muốn mang đi dù chỉ là một món. Kéo cửa phòng ra thì đụng phải một bức tường thịt, anh đỡ khung cửa lạnh giọng nói: “Nhất định muốn đi?”

Tiểu Ưu cười châm chọc: “A——, ở lại, để xem các người diễn cảnh ân ái ái ái sao? Hay anh muốn trái ôm phải ấp?”

Đôi mắt anh tối xuống, im lặng không nói, Tiểu Ưu nói tiếp: “Cũng đúng, anh đường đường là tổng giám đốc Lãnh thị, có mấy tình nhân cũng không quá đáng, nhưng xin lỗi, tôi không thể chia sẻ người đàn ông của mình với người khác, tôi không làm được!”

“Em——!” Lãnh Diệc Thần hét lớn một tiếng sau đó chán nản nói: “Tiểu Ưu, đừng đi, anh sẽ cho em một lời giải thích.”

“Giải thích? Giải thích cái gì, anh cảm thấy bây giờ lời giải thích còn cần thiết sao, anh không cảm thấy lời nói của mình bây giờ rất châm chọc buồn cười sao! Nếu không phải tôi bất gặp, hai người, giờ hai người đã sớm làm xong chuyện tốt rồi!” Tiểu Ưu đẩy anh ra khỏi, không quay đầu lại chạy xuống lầu.

Chờ Lãnh Diệc Thần đuổi theo người đã đi xa, lời cô nói làm anh khiếp sợ, nếu không phải cô đột nhiên xuất hiện, có lẽ mình đã sớm cùng Ly Hoa lên giường, nhưng đó chỉ là một loại dục vọng, không phải anh yêu cô ta bao nhiêu, đã qua nhiều năm như vậy, anh đối với Ly Hoa chỉ có nhớ nhung thôi, anh biết rõ người anh yêu lúc này là ai.

Ly Hoa đột nhiên xuất hiện phá vỡ cục diện hiện tại, điều này làm anh càng thêm hiểu rõ tâm ý của mình, càng muốn cùng Tiểu Ưu, bất luận gặp phải chuyện gì, lần này anh tuyệt đối sẽ không lùi nửa bước!

Tiểu Ưu lang thang trên đường, đây là khu biệt thự, rất khó đón xe, bản tin thời tiết nói tuần này sẽ có một trận mưa to gió lớn, lúc này tiếng sét nổi lên, nhưng Tiểu Ưu vẫn không nhúc nhích lê thê bước về phía trước, giờ phút này trái tim cô đã lạnh thấu, không còn chuyện gì có thể làm cô quan tâm nữa.

Trời nhanh chóng đổ mưa như thác, xem ra ông trời cũng đang khóc cho cô, biết trong lòng cô đau khổ, Tiểu Ưu chặt vật kéo vali hành lý lạc mắt phương hướng, ngay lúc này một chiếc xe đen dừng trước mặt cô, Tiểu Ưu cúi thấp đầu muốn đi vòng, nhưng cửa xe lại mở ra, một người đàn ông anh tuấn nho nhã mặc áo sơ mi trắng kéo tay cô, khi cô chưa kịp phản ứng đã một tay cầm hành lý của cô, một tay kéo cô vào xe.

Nghe được tiếng sấm, Lãnh Diệc Thần bất an bật dậy từ trên ghế salon, Ly Hoa nhìn động tác của Lãnh Diệc Thần dịu dàng nói: “Thần, muốn uống cà phê chưa không?”

Nghe được giọng nói của Ly Hoa, Lãnh Diệc Thần hồi thần: “Được.” Anh chỉ đáp gọn một chữ, người phụ nữ bên cạnh đã chạy tới phòng bếp. (D: ta ghét con quỷ này, ghét kinh luôn!)

Lãnh Diệc Thần xoay người nhìn bóng lưng Ly Hoa, không nói gì, cầm chìa khóa xe trên bàn, đi ra ngoài, ngồi trong xe tìm kiếm bóng dáng thân quen kia thật lâu. Lúc này trời đang mưa to, trong anh càng lúc càng lo lắng, lúc này cô không mang dù, bây giờ mưa lại lớn như vậy, cô có thể trú mưa ở đâu đây? (D: Ông đi mà về với con hoa hẹ gì đó đi ông ơi)

Anh tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng quen thuộc kia, anh cầm điện thoại lên bấm, mới phát hiện điện thoại có hơn mười cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, tất cả đều là của một người, nội dung tin nhắn là cô rất lo lắng cho anh, cho nên hôm nay sẽ về sớm, không cần anh tới đón, còn nói cô sẽ pha cà phê anh thích chờ anh về uống. Tiểu Ưu, tất cả cuộc gọi nhỡ và tin nhắn đều là của Tiểu Ưu, đáng chết, tại sao mình lại hết lần này đến lần khác không nghe điện thoại, nếu mình nghe, có lẽ mọi chuyện sẽ không như thế này, mình thật đáng chết! Lãnh Diệc Thần nắm lên tay lái một cái, nhanh chóng gọi điện thoại cho cô, nhưng thứ nghe được là tiếng của tổng đài, thuê bao quý khách vừa gọi.

————— Hết chương 82 —————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chương 83: Quỷ dị gặp nhau

Edit: Mặc Doanh

•• ===== •••

“Bây giờ sao rồi, tâm trạng có tốt hơn chưa?” Tu Mục ân cần nhìn Tiểu Ưu, đi tới trước mặt cô, đưa cho cô một ly sữa bò nóng, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô.

Tiểu Ưu đỡ đầu nói: “Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh.”

Cô uống một hớp sữa, hai tay đặt lên ly sữa bò ấm, giống như muốn nhờ đó để tìm được chút hơi ấm.

“Tâm trạng tốt, vậy thì ngủ sớm đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tu Mục đi ra, về mặt như có điều suy nghĩ, xoay người nhìn cánh cửa rồi mới rời khỏi, thiên sứ của tôi, chúc em có một giấc mơ đẹp, hân yên lặng nhớ lại, trong đôi mắt mang theo tình yêu, không đành lòng, cô đơn.

Tiểu Ưu nằm trong căn phòng xa lạ, cô không ngủ được nên đành ngồi dậy, nhớ lại chuyện ban ngày, đầu óc cô cực kỳ rối loạn, khi cô nhìn thấy hai người kia dây dưa thì lòng đau như dao cắt, ly cà phê đang bùng cũng rớt xuống đất, cô không biết tại sao lòng mình lại đau như vậy, đau đến muốn nghẹt thở, phản ứng đầu tiên là chạy trốn, cô muốn trốn khỏi sự thật, cho dù là lừa mình dối người cô cũng muốn chạy trốn.

Nhưng cô không ngờ Lãnh Diệc Thần lại đuổi theo, còn tỏ vẻ áy náy bảo cô đừng khóc, áy náy? Ha ha, sao cô có thể gán từ này lên người anh ta chứ, đó rõ ràng chỉ là ảo giác của cô thôi, ảo giác thôi, anh ta thật biết gạt người, để mình ngộ nhận anh ta yêu mình, ha ha ha ha ha.

Ngoài cửa, Tu Mục nghe tiếng cười đau khổ này, bận tâm muốn xông vào ôm chặt lấy cô, an ủi cô, dù chỉ là một giây cũng được, nhưng hân không có dũng khí đẩy cửa ra, hân sợ mình sẽ dọa cô, cho nên hãy cứ ở bên cô như vậy đi, cứ như vậy cũng tốt.

Tiểu Ưu cười nhưng nước mắt lại vô thức chảy xuống khoe miệng, vị mặn biến thành chua xót, tiếng cười của cô cuối cùng biến thành tiếng khóc tí tê, thật lâu không ngừng, cô nhớ tới cái ôm của anh dưới gốc cây, ngực của anh thật ấm áp, đó là ấm áp cô thích nhất, nhưng ngày hôm nay anh đã cho người khác, cô không thể làm gì khác hơn, đành biến khỏi đó, cô cho là chỉ cần mình đi khỏi đó thì tất cả đau đớn sẽ biến mất, nhưng cô không ngờ bản thân lại không thể nào quên anh.

Nụ hôn đó là nụ hôn cuối cùng, cô chưa từng nghĩ anh sẽ còn hôn cô, nụ hôn của anh rất vội vã thậm chí mang theo nồng đậm sự chiếm hữu, cường thế, bá đạo, mạnh mẽ. Tiểu Ưu nhớ lại hình ảnh hai người kia dây dưa trên giường, cô dùng hết sức tát cho Lãnh Diệc Thần một cái tát, anh quay đầu sang hướng khác, trong mắt là khiếp sợ, không hiểu, đau lòng, cô ghét thấy vẻ mặt dối trá đó của anh, cho nên xoay người không chút lưu luyến rời đi.

Lúc đi vào biệt thự cô gặp người phụ nữ kia, cô biết thân phận của mình trong lòng anh, thế thân, đồ thay thế, thì ra cô chỉ là một người thay thế thôi. Tướng mạo của người phụ nữ kia giống cô năm phần, nhất là đôi mắt, trong nháy mắt cô biết mình phải đi, bởi vì nữ chủ nhân chân chính đã trở lại.

Cô không dừng lại, thậm chí không nhìn vào đôi mắt tối tăm của người phụ nữ kia, bọn họ mới là trời sinh một đôi, mình chỉ là một người qua đường, dù Lãnh Diệc Thần giải thích gì với cô, nhưng cô biết mình không cần lời giải thích đó, bởi vì có giải thích thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không thể trở về như trước được.

Sáng hôm sau, Tiểu Ưu mang theo một đôi mắt sung đỏ mở cửa phòng ra, ngoài ý muốn nhìn thấy bữa sáng đã được làm xong, mà người đàn ông kia đang nằm ngủ trên salon, Tiểu Ưu nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn, sợ đánh thức hắn, ngày hôm qua thật sự rất cảm ơn người này, nếu không gặp anh, có lẽ cô đã ngất xỉu ở một nơi nào đó. Tiểu Ưu đi về phòng lấy một cái chăn lông vùi tới đắp thêm cho hắn, cô thấy lông mi hắn chuyển động nhưng không tỉnh giấc, chắc anh ấy đã quá mệt mỏi, tối hôm qua ở cạnh mình cả đêm, người bình thường làm sao chịu nổi. Nhưng Tiểu Ưu không biết, Tu Mịch vẫn luôn đứng trước cửa phòng cô cho đến sáng, cho nên mới buồn ngủ như vậy, nhưng dù thế, Tu Mịch vẫn nhớ làm bữa sáng cho Tiểu Ưu rồi mới đi ngủ, trong mơ hắn thấy Tiểu Ưu mỉm cười với mình, đó là nụ cười rất hạnh phúc, làm cho tâm trạng của hắn rất tốt, cong môi, trên mặt đều là cung chiều.

Tiểu Ưu vừa muốn đi tới bên cạnh bàn ăn, lại bị biểu cảm của Tu Mịch làm cho ngây ngẩn, mặc dù hắn còn đang ngủ, nhưng khóe môi lại cong thành hình vòng cung, hắn đang cười! Chắc đang mơ thấy chuyện vui gì đó, Tiểu Ưu nghĩ vậy, tâm trạng không hiểu sao cũng tốt hơn.

Không hiểu sao Tiểu Ưu lại muốn sờ lên môi hắn, hình như đó là chỗ làm người ta vui vẻ, cô đưa một ngón tay thăm dò khóe môi Tu Mịch, khi muốn chạm vào, đôi mắt đen như mực kia mở ra, Tiểu Ưu hoảng sợ nên tay vẫn còn đặt đó, không biết phải làm sao.

“Em dậy rồi.” Tu Mịch với cô.

“Ừ.” Tiểu Ưu xấu hổ vì bị bắt tại trận, mặc dù cô không làm gì, nhưng trong lòng vẫn khẩn trương, nháy nhót không ngừng.

Tu Mịch nhìn chần trên người, trong mắt là ý cười, hắn vừa muốn chạm vào tay Tiểu Ưu, lại bị Tiểu Ưu kinh hoàng né tránh.

“Tôi——.” Tiểu Ưu cúi thấp đầu không nhìn Tu Mịch, cô muốn nói lại thôi, lúng túng không biết làm sao cho phải.

Trong mắt Tu Mịch hiện lên vẻ thất vọng, trong nháy mắt lại biến thành nụ cười ấm áp: “Đi, ném thử đồ ăn sáng tôi làm, thử xem có hợp khẩu vị của em không.”

Hắn phá vỡ bầu không khí lúng túng của hai người, ngồi dậy đi tới cạnh bàn, mời Tiểu Ưu ngồi xuống.

Tiểu Ưu gật đầu, nhanh chóng đi tới ngồi đối diện Tu Mịch.

Bữa sáng rất phong phú, có xà lách và các món ăn vặt, cà phê, sữa bò, nước trái cây: “Đây đều do anh làm?!” Tiểu Ưu khiếp sợ nhìn Tu Mịch chằm chằm.

“Sao vậy? Không hợp khẩu vị của em sao?” Tu Mịch cau mày, biểu cảm nghiêm túc.

“Ồ, không, không.” Tiểu Ưu vội vàng khoát tay sợ hắn hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: “Ý của tôi là anh làm rất ngon rất phong phú! Có thể mở nhà hàng được rồi!” Thôi rồi, cô lại bệnh nghề nghiệp nữa, luôn muốn mở nhà hàng.

“Ha ha ha.....” Tu Mịch cười rộ lên: “Mở nhà hàng, ý này không tệ, sau này tôi sẽ cân nhắc thử.”

“Đừng, đừng, anh đừng nghe tôi, tôi nói bậy thôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ưu đỏ bừng, nhìn cô như vậy, tâm trạng Tu Mịch lại tốt hơn.

“Vậy ném thử chút đi, xem có hợp khẩu vị không.”

“Được.” Tiểu Ưu gấp một miếng trứng chiên bỏ vào miệng, Tu Mịch tỉ mỉ rót một ly nước trái cây cho cô: “Uống cái này nhé?”

“Được.” Tiểu Ưu gật đầu, đắm chìm trong thức ăn ngon Tiểu Ưu lập tức quên đi tất cả muộn phiền, chỉ có lúc này, cô mới được vui vẻ.

“Ăn từ từ.”

“À, được.”

Tu Mịch quan tâm gấp cho cô một miếng cá hồi, Tiểu Ưu ăn vô cùng vui vẻ.

“Tiểu Ưu, đáng vẻ khi em ăn rất đẹp.” Tu Mịch vô tình nói một câu, Tiểu Ưu nghe xong thì thiếu chút nữa sặc.

“Sao vậy, có sao không?” Tu Mịch khẩn trương đứng dậy đi tới sau lưng cô, vỗ lưng cho cô.

Một lát sau Tiểu Ưu há miệng nói: “Cảm ơn anh, tôi đỡ hơn nhiều rồi.”

“Ừ, em ăn từ từ, tôi đi nghe điện thoại.”

“Ừ, anh đi mau đi.”

Lúc sau Tu Mục trở lại: “Tiểu Ưu, tôi phải ra ngoài một chuyến, bệnh viện có một bệnh nhân cần cấp cứu, buổi tối em đừng chờ tôi, mệt thì đi ngủ trước đi, tôi sẽ gọi com bên ngoài giúp em, đây là chìa khóa nhà, em cầm trước.”

Tiểu Ưu không phản ứng kịp, Tu Mục đã nhanh chóng sắp xếp tất cả, y như Tiểu Ưu sẽ ở cùng hắn luôn vậy, hồi lâu Tiểu Ưu phản ứng thì Tu Mục đã đóng cửa lại, rắc rắc——, căn phòng khôi phục sự yên tĩnh.

.....

Hôn lễ của Nhậm Thiên Dã và Tần Hiểu Hiểu sẽ cử hành vào tuần này, Tiểu Ưu được Tần Hiểu Hiểu nhờ làm phù dâu, trước giờ Tiểu Ưu chưa từng làm phù dâu, đây là lần đầu tiên, cho nên Tiểu Ưu rất chăm chỉ??? chú ý chi tiết, sợ mình làm sai, Mân Mân trêu ghẹo nói: “Tiểu Ưu, em khẩn trương như chính em mới là cô dâu vậy!”

Mân Mân nói xong che miệng cười, mặt Tiểu Ưu đỏ lên, nóng lòng giải thích: “Em, em không có.”

“Ha ha ha ha...” Mân Mân cười lớn, lần này ngay cả Tần Hiểu Hiểu mới thay áo cưới đi ra cũng cười theo: “Tiểu Ưu, chờ khi em làm cô dâu, chị để Tiểu Mạnh làm phù dâu cho em nha.”

“Đúng, đúng đúng, còn có Tiểu Đậu Đỏ nhà chị, cũng cho em mượn luôn.” Mân Mân lại trêu ghẹo đầy mặt nói.

Mấy cô gái nói cười không ngừng, thợ trang điểm tới: “Bảo bối Hiểu Hiểu, cô nhớ tôi không, ha ha, tôi đoán cô nhất định nhớ tôi, bởi vì tôi cũng rất nhớ cô đấy!” Người này, là thợ trang điểm Lan Hoa Chi lần trước của Tần Hiểu Hiểu – Lý Ngang, Tiểu Ưu và Mân Mân thấy hắn thì thiếu chút đã rớt cằm.

Tần Hiểu Hiểu nghiêng đầu, cười khan mấy tiếng, cô có thể nói không sao? Người này, da mặt có dày quá hay không? Trên trán cô trượt xuống ba vạch đen, mặc dù cô chưa từng nhớ Lý Ngang, nhưng tình huống lúc này, không nói thì ổn hơn, bởi vì cô lo nếu hắn không hài lòng thì sẽ biến cô thành ‘cô dâu hot nhất lịch sử’, vậy sẽ làm tất cả mọi người cả đời khó quên.

Lý Ngang thấy Tần Hiểu Hiểu, lòng tràn đầy vui mừng chạy tới, nhưng vẫn không quên cho hai người kia một nụ hôn gió: “Được rồi, bảo bối Hiểu Hiểu, chúng ta đi trang điểm đi, hôm nay tôi muốn biến cô thành cô dâu xinh đẹp nhất.”

Tần Hiểu Hiểu vui vẻ cười một tiếng, Lý Ngang bắt đầu tô vẽ lên mặt cô, đáng vẻ kia không biết có bao nhiêu chuyên nghiệp, lần này Tiểu Ưu và Mân Mân hoảng toàn sợ ngây người, khó trách Nhậm Thiên Dã lại để người này trang điểm cho Hiểu Hiểu, người này tuyệt đối là thần hoặc đại thần, chắc luôn.

Không quá nửa tiếng, một gương mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành xuất hiện, Lý Ngang rất hài lòng với kiệt tác của mình, vòng tới vòng lui quanh Tần Hiểu Hiểu, làm hai người phụ nữ sau lưng choáng váng đầu óc, Lý Ngang ngừng lại: “Được rồi, lần này đến lượt hai người.”

Tiểu Ưu và Mân Mân còn chưa kịp phản ứng, Lý Ngang đã chạy tới trước mặt bọn họ, hắn cẩn thận quan sát dung mạo của hai người, miệng không ngừng lầm bầm gì đó, hai người khẩn trương nuốt nước miếng, có chút không chịu nổi cái nhìn chăm chú này, nếu là một người đàn ông bình thường thì cũng thôi đi, nhưng đây là một nam cô, hai người không xấu hổ mới lạ ấy.

Mấy phút sau Lý Ngang vỗ tay một tiếng: “Ok, hai người cũng không tệ lắm, nhưng vẫn cần tôi vẽ tỉ mỉ chút, tin tưởng sau khi trang điểm, ngay cả ba mẹ hai người cũng không nhìn ra hai người.”

Tiểu Ưu nghe xong vô cùng khẩn trương lùi về phía sau, Mân Mân cảnh giác nhìn Lý Ngang, nhưng Lý Ngang giống như không nhìn thấy nắm tay đè Tiểu Ưu ngồi xuống: “Ngồi đi.”

Tại sao lại là tôi, Tiểu Ưu nước mắt đầm đìa, quay đầu thấy Mân Mân đưa tay vỗ vỗ, vì Tiểu Ưu còn trẻ, làn da rất tốt, Lý Ngang rất hài lòng với làn da của Tiểu Ưu, còn lấy tay bấm một cái, làm mặt Tiểu Ưu đỏ lên, qua mười lăm phút, trong gương xuất hiện một gương mặt vô cùng đáng yêu, Tiểu Ưu nhìn ngơ ngác, đây, đây là mình sao, cô khó tin sờ lên má, Lý Ngang tự tin cong môi: “Sao hả, tôi đã nói rồi mà, qua bàn tay ma thuật của tôi, bây giờ cô đã biến thành tiên nữ hạ phàm.”

Nhạo báng xong, hắn lại trang điểm cho Mân Mân, tuy tuổi Mân Mân đã lớn, nhưng da được bảo dưỡng rất tốt, cho nên trang điểm cũng nhanh, hơn nữa khuôn mặt Mân Mân tương đối lập thể, chỉ trang điểm một ít, khuôn mặt Ngư Tỷ đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Ba cô cũng rất hài lòng với tài nghệ của Lý Ngang, còn hắn thì lại vui vẻ chọc ghẹo bọn họ, cửa phòng hóa trang đột nhiên bị mở ra, nụ cười của bốn người lập tức tắt ngấm, Tiểu Ưu và Mân Mân không thể ngờ bọn họ lại gặp người mình không muốn gặp nhất.

Kim Thuần và Lãnh Diệc Thần đi sau lưng Nhậm Thiên Dã, ba người mặc tây trang màu đen trắng thớm, làm nổi lên khí chất cao quý bất phàm, Nhậm Thiên Dã đi đầu giống như vua, làm Lý Ngang muốn tìm chỗ chui vào, hắn cố gắng giảm sự tồn tại của mình xuống, muốn lập tức biến mất trong không khí, vì bàn tay của hắn đã ăn gan hùm mặt gấu mà khoác lên vai Tần Hiểu Hiểu. (ha ha ha)

Tần Hiểu Hiểu thấy Nhậm Thiên Dã đi tới, trong mắt là nhu tình như nước, đó là ánh mắt của những người yêu nhau, Tần Hiểu Hiểu đi lên ôm lấy anh, Nhậm Thiên Dã cung chiêu vuốt tóc cô: “Chuẩn bị xong hết chưa, cô dâu xinh đẹp nhất của đời anh.”

“Xong rồi.” Tần Hiểu Hiểu vui sướng gật đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra sự hạnh phúc, cô đưa tay chỉnh lại âu phục cho anh, như đang làm nhiệm vụ của một cô vợ, Nhậm Thiên Dã lại càng hài lòng với biểu hiện của Tần Hiểu Hiểu, trong mắt đều là vui vẻ, anh muốn trực tiếp nhảy qua phần hôn lễ,

nhảy đến phần động phòng, đó là điều anh muốn nhất bây giờ.

Hai người thân mật làm cho năm người khác tỏ ra quái dị, Tiểu Ưu hâm mộ, nhưng khi đối mặt với Lãnh Diệc Thần thì lập tức tránh đi, Mân Mân nhìn bọn họ bằng đôi mắt chúc phúc, nhưng khi đối mặt với Kim Thuần thì đôi mắt lại trở nên thâm thúy, lập tức lạnh mặt, cho nên bây giờ tình huống của bốn người vô cùng lạnh lẽo, chỉ có Lý Ngang không rõ chuyện bên trong còn đang không ngừng ca thán, nhưng không ai gia nhập vào hội tám của hắn.

Thì ra bọn họ là phù rể của Nhậm Thiên Dã, nghe nói Kim Thuần cố ý chạy từ ngoài thành phố về, bây giờ chỉ còn mấy phút nữa thì hôn lễ sẽ bắt đầu, bọn họ sẽ hoàn thành nhiệm vụ rồi hòa hợp, hay sẽ ‘khúc chung nhân tán’ đây.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 84: Chúc phúc

Edit: Mặc Doanh

••=====••

Lãnh Diệc Thần tinh bơ đi tới trước mặt Tiểu Ưu, kéo tay Tiểu Ưu đi ra ngoài, Tiểu Ưu dùng sức vùng vẫy nhưng không thể thoát ra được, cho đến khi ra khỏi phòng hóa trang Lãnh Diệc Thần mới chịu bỏ tay ra: “Làm gì vậy! Anh làm tôi đau đấy.” Tiểu Ưu tức giận trợn mắt nhìn Lãnh Diệc Thần, không nói gì thêm.

“Ưu Ưu, đừng như vậy.”

“Vậy anh muốn tôi như thế nào?!”

“Thần, thì ra anh ở đây.” Một giọng nói xen vào.

Ly Hoa đi lên vòng vào tay Lãnh Diệc Thần, đắc ý nhìn Tiểu Ưu.

Tiểu Ưu thấy Ly Hoa, sắc mặt lập tức tái nhợt, cô không nhìn bọn họ một lần nào nữa, xoay người đi, Lãnh Diệc Thần muốn giữ tay Tiểu Ưu, nào ngờ bị Ly Hoa kéo lại, anh quay đầu, Ly Hoa có lòng tốt nhắc nhở: “Thần, hôn lễ sẽ lập tức bắt đầu, chúng ta mau đến giúp đi.” (D: thấy méo gì mà giúp)

“Ừ.” Lãnh Diệc Thần thâm ý nhìn Ly Hoa đang cười ngọt ngào, không nói gì nữa.

Ngay lúc xoay người, Ly Hoa nở một nụ cười âm hiểm, nào còn thái độ tốt đẹp như khi nãy chứ.

Căn cứ theo quy định, hai cặp phù dâu và phù rể phải đi theo đôi, bọn họ một đôi ở phía trước một đôi ở phía sau, nhưng bây giờ lại là hai người phụ nữ đi phía trước, hai người đàn ông đi phía sau, đúng là phối hợp có sáng kiến.

Những người khác chỉ nhìn bằng đôi mắt khó hiểu, không ai nói gì, chẳng qua là sắc mặt hai người đàn ông sau lưng rất ngưng trọng, mặc dù Kim Thuần nặn ra một nụ cười, nhưng rõ ràng chỉ là qua loa có lệ, Lãnh Diệc Thần cười so với khóc còn khó coi hơn, chỉ có cặp đôi đi giữa mới động lòng người nhất, mọi người đều đặt sự chú ý lên hai người này, mang theo nụ cười chúc phúc nhìn họ, cả nhà cậu của Tần Hiểu Hiểu cũng tới tham gia hôn lễ, Tần Hiểu Hiểu rất vui vẻ vì họ đã tới chúc phúc cô, Tần Xuyên thì cuồng nhiệt chụp hình của Tần Hiểu Hiểu và Nhậm Thiên Dã, ông ấy đúng là hận không thể thế chỗ của thợ quay phim.

Đi qua thảm đỏ, chỗ ngồi của người nhà trống không, Tần Hiểu Hiểu không khỏi lạnh lòng, rốt cuộc bọn họ vẫn chưa được tất cả mọi người chúc phúc, Nhậm Thiên Dã phát hiện sự thay đổi của cô, anh dùng lực nắm tay cô, cho cô sức mạnh, nói nhỏ bên tai cô: “Bất luận thế nào, bên cạnh em còn có anh.”

Tần Hiểu Hiểu nghe lời tỏ tình của anh, tâm trạng bỗng nhiên không thể nói rõ. Những lời này làm tâm trạng của cô trở nên khá hơn, anh chăm chú nhìn sự thay đổi của cô, cong môi thành hình vòng cung.

Người chủ trì đứng trên bục đọc lời tuyên thệ, hai người vẫn nắm tay nhau không buông, khi người chủ trì hỏi anh có đồng ý lấy quý cô xinh đẹp này làm vợ hay không thì Nhậm Thiên Dã không chút do dự lớn tiếng nói: “Tôi đồng ý.” Câu nói này vang vọng khắp hội trường làm tân khách vỗ tay nhiệt liệt, ngay sau đó người chủ trì lại hỏi Tần Hiểu Hiểu cô có đồng ý gả cho người đàn ông này, ở cạnh anh ta bất luận sinh lão bệnh tử cho đến khi kết thúc tính mạng hay không, Tần Hiểu Hiểu cười ngọt ngào nhìn Nhậm Thiên Dã, nghiêm túc nói từng chữ, “Tôi đồng ý.”

“Wow—————!” Toàn trường sôi trào, các khách mời rối rích đứng lên vỗ tay hoan hô, Nhậm Thiên Dã động tình hôn vợ mình, khi môi hai người chạm vào nhau, phía dưới vang lên tiếng huyên sáo, tiếng hoan hô lại như sấm nổ.

Nhưng có vài người không hăng hái mấy, ví dụ như Lãnh Diệc Thần, anh đang chuyên chú nhìn Tiểu Ưu ở phía trước, Kim Thuần si ngốc nhìn theo nhất cử nhất động của Mân Mân, hôm nay Tiểu Đậu Đỏ mặc một chiếc váy công chúa trắng tinh vô cùng xinh đẹp, trên đầu có đeo vương miện nhỏ, làm các

chú đi xung quanh ai cũng yêu thích bé.

Hắn trở lại nhà họ Kiều để xác nhận thân phận của mình, nhưng hắn vẫn lựa chọn phụ tá cho Nhậm Thiên Dã, còn về chuyện thừa kế, hắn không muốn lo, bây giờ hắn chỉ nghĩ đến Mân Mân, hắn phát hiện khoảng thời gian này mình vô cùng nhớ người phụ nữ kiên cường kia, hắn muốn yêu thương cô thật tốt, hắn không quan tâm danh vị của nhà họ Kiều, hắn chỉ quan tâm cô, chỉ có cô thôi, nhưng thái độ của người phụ nữ này lần trước làm cho hắn khó hiểu, chẳng lẽ giữa bọn họ có hiểu lầm gì đó?!

Kim Thuần đột nhiên nghĩ đến từ này, hắn càng muốn biết, như vậy mình vẫn có thể làm cô ấy tiếp nhận mình đúng không? Hắn gấp rút muốn biết, hắn đã hỏi thăm ở nhà họ Kiều và biết được mình từng làm giáo sư đại học (cha này mất trí nhớ à?), cho nên không tới tập đoàn làm việc, như vậy hiểu lầm của cô đối với hắn chắc chắn là ở trong lúc hắn làm giáo sư đại học.

Nghĩ tới đây trong lòng hắn đã có tính toán, tâm trạng cũng khá hơn chút, còn Tiểu Đậu Đỏ, hắn cũng sẽ không để ý, mà coi bé như con ruột, yêu thương bé.

Đến lúc mời rượu, Tần Hiểu Hiểu đổi bộ lễ phục đỏ thắm đuôi dài đặc chế, vừa cổ điện??? lại không mất sự sang trọng hoa lệ, trên lễ phục còn được thêu một con phượng hoàng lửa bằng kim tuyến, rất sống động, toàn bộ con phượng hoàng đều được dùng san hô đỏ và hồng ngọc tạo thành, do tay thêu nổi tiếng thêu, nhìn vô cô xinh đẹp.

Tần Hiểu Hiểu đi đôi giày cao gót 12cm, trên giày cao gót cũng là loại xinh đẹp, vô cùng hợp với bộ lễ phục, còn làm nổi bật vóc dáng cao gầy xinh đẹp của cô, tóc cô được uốn thành một búi đầu tinh xảo, cắm một cây trâm mầu đơn, phía trên cây trâm đều được khảm ngọc quý, lông phượng hoàng được thay bằng lông chim bói cá, lông chim màu xanh phối hợp với lễ phục thời nhà Đường màu đỏ sẫm, vô cùng bắt mắt, càng làm nổi bật vẻ kiều diễm và quyền rũ của cô.

Nhậm Thiên Dã cũng thay bộ lễ phục đỏ thắm, ông tay áo gắn tơ vàng, trên áo thêu một con kim long, trên kim long được khảm kim cương đen, phía dưới là quần dài thời Đường ông quần thêu hình vẽ đám mây, dưới chân là một đôi giày kim ty, lễ phục mặc trên người anh, vô cùng mãn nhãn.

Tóc để loạn sau ót, khí thế vương giả tự tin cuồng ngạo, hai người sánh đôi với nhau, quả nhiên là tuyệt thế bích nhân!

Trong phòng khách rộng rãi đầy những bàn tiệc, rất nhiều người hâm mộ mà tới, còn có một số bạn bè và thuộc hạ trong tổ chức thần bí của Nhậm Thiên Dã. Hai người mời rượu từng bàn, chú của Tần Hiểu Hiểu – Tần Xuyên rất vui mừng, mà cậu của cô cũng cười vô cùng vui vẻ, người một nhà tụ chung một chỗ rất náo nhiệt, huống chi hôm nay còn là ngày vui.

Tần Hiểu Hiểu trêu ghẹo nói: “Chú, khi nào chú mới tìm thím dâu cho con đây?”

Tần Xuyên cười nhạt: “Muốn thì tìm được thôi, bảo đảm cho con gấp đầu tiên.”

“Được, quyết định như vậy nha.” Tần Hiểu Hiểu nghịch ngợm trừng mắt nhìn, trở thành cô gái nhỏ.

Không khí náo nhiệt nào cũng sẽ gặp phải một số chuyện làm người ta không vui hoặc xảy ra chút chuyện, bây giờ mọi người ở bên trong hi hi ha ha cười nói ăn uống, thì bên ngoài cửa lớn có một người phụ nữ trung niên bảo dưỡng vô cùng tốt đứng đó, bà ấy cao ngạo quét nhìn bố trí của hôn lễ, nhưng biểu cảm rất nghiêm túc, Nhậm Thiên Dã đang mời rượu nhảy bèn bắt được, xoay người đối diện với một đôi mắt quen thuộc, anh lập tức nheo mắt lại, khuôn mặt không còn chút tươi cười, Tần Hiểu Hiểu phát hiện anh lạ lạ, nên xoay người nhìn theo, rồi cũng dừng lại ở đó.

Người phụ nữ trung niên đi tới trước mặt hai người, bà nói: “Mẹ tới cũng chưa muộn lắm nhì.”

Nhậm Thiên Dã đi lên chặn trước mặt Tần Hiểu Hiểu, anh không muốn người mình yêu bị bất kỳ tổn thương nào, cho dù là một chút cũng không.

“Bà tới làm gì?” Nhậm Thiên Dã lạnh lùng nói, rất hiển nhiên anh không hoang nghênh bà.

“Mẹ tới, tham gia hôn lễ của hai con.” Bà bình tĩnh nói, đôi mắt nhìn thẳng Tần Hiểu Hiểu đang đứng sau lưng Nhậm Thiên Dã: “Chúc hai con hạnh phúc!”

Tần Hiểu Hiểu nghe xong thì sửng sốt, cô không ngờ bà sẽ nói như vậy, cô còn nghĩ là bà sẽ làm nhục cô như lần trước, cô vốn đã chuẩn bị tùy lúc phản bác, nhưng bây giờ cô không biết nên nói gì, thật kỳ quái.

“Ha ha, hai con đừng dùng ánh mắt đó nhìn mẹ, mặc dù trước kia mẹ có chút không hài lòng với đứa con dâu này, nhưng đã gã vào nhà họ Nhậm chúng ta, thì chính là con dâu của nhà họ Nhậm, nào có người mẹ chồng nào nói con dâu mình không tốt đâu.” Mẹ Nhậm lấy một hộp trang sức tinh xảo trong túi xách ra, sau đó mở hộp lấy chiếc nhẫn ngọc lục bảo ra, gọi Tần Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, đây là nhẫn ngọc lục bảo tổ truyền của nhà họ Nhậm, để mẹ đeo cho con.”

Nhậm Thiên Dã đầy phòng bị nhìn mẹ Nhậm chăm chăm, như muốn tìm chỗ không thích hợp trên người bà, nhưng biểu cảm của mẹ Nhậm rất thân nhiên, không có chút dối trá hay giấu cột gì, anh quay đầu liếc nhìn Tần Hiểu Hiểu, trung cầu ý kiến của cô, cô gật đầu với anh một cái, tỏ ý mình có thể, anh mới nhích sang cho mẹ Nhậm đeo nhẫn lên tay cho Tần Hiểu Hiểu, chiếc nhẫn được đeo vào ngón áp út, độ lớn thích hợp, ngọc lục bảo xinh đẹp chiếu ánh sáng xanh dưới ánh đèn, thoát nhìn vô cùng quý giá và tràn đầy khí thế vương giả.

“Ôi, đúng như mẹ nghĩ, rất vừa.” Mẹ Nhậm cầm tay Tần Hiểu Hiểu cẩn thận quan sát, không ngừng gật đầu, trong mắt là sự hài lòng, bà vỗ nhẹ lên mu bàn tay Tần Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, nhờ con quan tâm chăm sóc Thiên Dã.”

“Vâng, con biết rồi.” Tần Hiểu Hiểu cho mẹ Nhậm một biểu cảm ‘xin cứ yên tâm’.

Bà kéo tay Tần Hiểu Hiểu tiếp tục nói: “Trước kia, là mẹ không đúng, haizz, bây giờ nghĩ lại, sau này hai đứa phải sống thật hạnh phúc nhé.”

“Chúng con sẽ.” Lúc này Nhậm Thiên Dã nói, thái độ đã hòa hoãn rất nhiều, nếu mẹ chịu chấp nhận Tần Hiểu Hiểu, cũng là một chuyện tốt, sau này cô ở nhà họ Nhậm sẽ không bị người khác khinh thường, chiếc nhẫn ngọc lục bảo này chính là đồ gia truyền của nhà họ Nhậm, nó còn tượng trưng cho đương gia chủ mẫu, xem ra mẹ đã chuẩn bị nhường lại, điều này thật sự làm Nhậm Thiên Dã bất ngờ.

“Giữ gìn thật tốt, tin tưởng mẹ, nó sẽ bảo vệ con.” Mẹ Nhậm buông tay Tần Hiểu Hiểu ra, dừng một chút rồi nói: “Được rồi, mẹ cũng nên đi, hai con tiếp tục đi.”

Mẹ Nhậm xoay người đi ra ngoài, Nhậm Thiên Dã cảm thấy hình như mẹ đã già đi mười mấy tuổi.

Đoạn nhạc đệm nhỏ đi qua, Tần Hiểu Hiểu có cảm giác không thật, cô không ngờ mẹ Nhậm lại chấp nhận cô, còn truyền lại nhẫn gia truyền cho cô, đưa tay sờ vào chiếc nhẫn kia, rất cứng rắn, đúng vậy, người phụ nữ ấy đã chấp nhận cô.

Hôn lễ vẫn tiếp tục, Nhậm Thiên Dã chộp Lãnh Diệc Thần tới cản rượu, mà Tần Hiểu Hiểu và Tiểu Ưu đứng sau lưng thu bao lì xì, hai người có chút lúng túng, Tiểu Ưu tình rui dòi qua bên cạnh một chút, Lãnh Diệc Thần nhìn tất cả, trong mắt anh đều là thương tâm, ai kính rượu anh cũng uống hết sạch, càng uống càng nhiều, cuối cùng người khác không mời mà anh còn tự uống.

Tiểu Ưu trộm nhìn người đàn ông bên cạnh, chân mày cô càng lúc càng nhăn, thật muốn xông tới cướp ly lại rồi mắng anh một trận, nhưng cô không làm vậy, cứ giả vờ như không nhìn thấy, chỉ có cô biết trong lòng mình có bao nhiêu đau khổ, có bao nhiêu buồn.

———— Hết chương 84 ————

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 85: Cô dâu biến mất

Edit: Mặc Doanh

•• ===== ••

Lãnh Diệc Thần uống say ngã trái ngã phải, trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt ngăn rượu cho Nhậm Thiên Dã, kính đến bàn cuối cùng, nhìn anh lão đảo, Tiểu Ưu đưa tay ra đỡ theo bản năng, không ngờ lại bị một đôi tay khác cướp ngay trước mặt, Ly Hoa đi ra từ phía sau, trên mặt là nụ cười khéo léo, thậm chí cô ta còn nói với vợ chồng Nhậm Thiên Dã như thế này: “Thần nhà tôi đã uống nhiều rồi, tôi muốn dẫn anh ấy về, cảm ơn vợ chồng Nhậm tổng hôm nay đã chiêu đãi, chúng tôi đi trước.”

Nhậm Thiên Dã hơi gật đầu với Ly Hoa, Ly Hoa xoay người lập tức chống mắt với đôi mắt đầy lo lắng của Tiểu Ưu, cô ta đặc ý dùng sức khoát tay Lãnh Diệc Thần, nhìn bên ngoài là cô ta đang đỡ Lãnh Diệc Thần, nhưng thực chất là đang khoe khoang thị uy với Tiểu Ưu, Tiểu Ưu thấy ánh mắt độc ác của cô ta, phần hận cắn chặt môi dưới, không cam lòng nhìn bóng lưng Lãnh Diệc Thần xa dần.

“Em thích cậu ấy?” Đây là câu nói Tần Hiểu Hiểu nói với Tiểu Ưu khi trở lại phòng nghỉ ngơi.

“Vâng.” Tiểu Ưu nhìn vào mắt Tần Hiểu Hiểu, rồi gật đầu.

“Thích thì phải biết tranh thủ, chưa đạt đến kết quả cuối cùng, ai cũng có cơ hội!” (Yêu có thể chia tay, kết hôn có thể ly hôn, đơn giản)

“Nhưng mà, nhưng mà, em nhìn thấy bọn họ đã, đã lên giường, em phải làm sao đây, làm sao đây chứ!” Nói đến mấy chữ cuối cùng, Tiểu Ưu đã nức nở, đôi mắt đỏ hoe nhìn Tần Hiểu Hiểu.

“Lên giường? Ha ha, Tiểu Ưu, em chắc chắn em thấy được sự thật sao? Nhưng từ trong mắt Lãnh Diệc Thần chị không thích điều đó, ít nhất em nên cho cậu ấy cơ hội giải thích.”

“Em——.”

“Được rồi, chị ổn, xong rồi, em mau đi đi.”

Tiểu Ưu bị Tần Hiểu Hiểu đẩy ra khỏi phòng, bây giờ Tần Hiểu Hiểu cảm thấy mình rất hạnh phúc, cô càng hy vọng thấy được chị em tốt của mình hạnh phúc, cô nhìn ra được thái độ của Lãnh Diệc Thần đối với Tiểu Ưu, chắc giữa bọn họ có khúc mắc gì đó, Tiểu Ưu là người tâm tư đơn thuần, cho nên những lời hôm nay cô cần phải nói.

Bởi vì cô nhìn ra được người phụ nữ tên Ly Hoa kia không dịu dàng như vẻ bề ngoài của cô ta, thực chất cô ta là một người rất có tâm cơ, cô lo lắng Tiểu Ưu sẽ gặp nguy hiểm, cho nên hôm nay coi như thuận tiện nhắc nhở, hy vọng Tiểu Ưu có thể bước khỏi tầng sương sớm một chút, có thể nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ lần nữa.

Đang nghỉ ngơi, Tần Hiểu Hiểu vừa muốn đứng dậy lại nhận được một cú điện thoại, cô nhìn dây số kia, lập tức nghiêm túc, điện thoại vang lên đến tiếng thứ hai thì cô nhấc máy, người kia nói rất lâu, Tần Hiểu Hiểu chỉ nghe mà không nói gì, sau khi cúp điện thoại thì lập tức căng thẳng, toàn thân đều là tinh thần chiến đấu, lần này, xem ra thật sự phải về....

Nhậm Thiên Dã vẫn còn xã giao với khách ngoài hội trường, trên mặt là nụ cười rực rỡ vui mừng, làm cho những người tới tham gia tiệc cưới kinh ngạc, chỉ thiếu ngã xuống đất khóc thét thôi. Ôi, đây là tổng giám đốc lãnh khốc sát phạt của chúng tôi sao? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn họ sẽ không bao giờ tin, Kim Thuần không cảm thấy lạ gì, nhưng mấy nhân viên này lúc nào gặp tổng giám đốc cũng thấy anh lạnh tanh, áp suất còn thấp hơn cả Bắc Cực.

Phòng nghỉ ngơi.

Tần Hiểu Hiểu đã thay áo cưới, tháo trang sức, cả chiếc nhẫn ngọc lục bảo đeo trên tay cô cũng tháo xuống, cô nhìn mình trong gương, trong mắt là vô vàn quyến luyến, nhưng tình huống bây giờ rất nguy cấp, cô phải trở về, lập tức!

Đây là lầu sáu của nhà hàng Long Thành, không ai chú ý, một người phụ nữ đang tuột từ cửa sổ phòng nghỉ ngơi xuống, động tác của người này nhanh nhẹn thuần thục, khi gần chạm đất thì nhào lộn một cái, tiếp đất an toàn.

Mà lúc này vẫn còn ở tiệc cưới, Tần Xuyên nhận được một cuộc điện thoại, sau đó lập tức xông ra ngoài, cấp trên báo lại người nắm vùng đã kết nối thành công với người trong thành phố, người đó còn cung cấp rất nhiều chứng cứ buôn bán súng ống đạn dược của gia tộc xảo quyệt kia, nghe nói đang tiến hành trao đổi súng ống đạn dược, địa điểm rất gần thành phố, cấp trên mượn thêm lực lượng quốc tế, cũng chính là chủ của Tần Hiểu Hiểu – Tần Xuyên chấp hành nhiệm vụ lần này, chỉ cần lấy được tang vật, thì bọn họ có thể lấy tội buôn lậu súng ống đạn dược phi pháp để bắt giữ đám người kia.....

Nhậm Thiên Dã xã giao xong thì đã là buổi tối, thấy cảm xúc của Kim Thuần không ổn, nên không kêu hần phụ mà kêu hần về nhà nghỉ ngơi sớm. Một mình anh sắp xếp tất cả, Lãnh Diệc Thần cũng đã sớm cho anh mượn dùng các nhân viên ở đây, bây giờ tất cả đã xong, chuyện anh muốn làm nhất là trở lại phòng với bảo bối của anh, mặc dù đã động phòng rất nhiều lần, nhưng tâm trạng của anh lúc này rất kích động, bởi vì rốt cuộc bảo bối cũng trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của anh!

Anh kiểm chế vui mừng đẩy cửa phòng nghỉ ngơi ra, cảnh tượng trước mắt làm anh ngây dại, áo cưới vừa này còn mặc trên người cô bây giờ đang nằm trên ghế dựa, đồ trang sức trên đầu cũng bị gỡ xuống đặt trên bàn trang điểm, làm người khác chú ý nhất là chiếc nhẫn ngọc lục bảo, lúc này nó đang nằm trên bàn, ánh sáng xanh vô cùng nhức mắt....

Nhậm Thiên Dã cho là Tần Hiểu Hiểu đang đi vệ sinh, nhưng anh chờ một lúc lâu cũng không thấy cô ra, anh lập tức gọi điện thoại cho cô, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô không cầm điện thoại theo, anh nhủ chặt mày, chẳng lẽ cô ấy về biệt thự? Hay bảo bối muốn cho anh niềm vui bất ngờ đây, nghĩ vậy anh lập tức cầm chiếc nhẫn ngọc lục bảo xông ra ngoài.

Anh gấp gấp lái xe về biệt thự, lái xe vào sân phát hiện bên trong tối mù, chẳng lẽ cô định tạo bất ngờ cho anh? Nhậm Thiên Dã không kịp rút chìa khóa xe mà chạy như bay lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, bên trong vẫn tối thui, anh mở đèn lên thì không thấy gì cả, căn phòng vẫn là bố cục của sáng hôm nay.

Bảo bối, rốt cuộc em đi đâu?! Nhậm Thiên Dã chạy như điên khắp nhà, anh kiểm tra từng phòng một, khi kiểm tra xong căn phòng cuối cùng thì anh thở hắt hắt gọi to tên của cô: “Tần Hiểu Hiểu! Hiểu Hiểu! Hiểu Hiểu! Em đang ở đâu! Nghe thấy thì mau trả lời anh có được không!” (D: anh si tình vừa gì.....)

Nhưng trong căn nhà này, trừ anh ra thì không có ai. ... Lấy điện thoại ra vừa gọi vừa chạy ra ngoài lấy xe, dọc theo đường đi anh tựa như một con ruồi không đầu tìm kiếm như điên, nhưng vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc kia, bảo bối, em đang ở đâu? Đang ở đâu hả! Em mau ra đây đi, đừng dọa anh có được không!

Anh như một người điên lầm bầm lầu bầu, anh không tin người phụ nữ lúc này vừa ở bên anh mà lúc này lại biến mất, sẽ không biến mất một cách vô hình? Vậy có phải——, anh đột nhiên không dám nghĩ tiếp, bởi vì Tần Hiểu Hiểu giống như linh hồn của anh, anh không dám tưởng tượng nếu mất đi cô thì cuộc sống của mình sẽ ra sao, không, anh nhất định phải tìm được cô.

.....

‘Mẹ kiếp, cha luôn làm việc ôn hòa, tại sao lần này lại bị người khác để mất tới, nhất định có nội gián, đợi mình trở về nhất định phải bắt tên nội gián kia ra.’ Tần Hiểu Hiểu không biết mượn được một chiếc mô tô từ đâu, bây giờ đang dùng tốc độ sét đánh chạy trên đường, cô đạp mạnh cần ga vượt đèn đỏ, các xe khác đều bị tốc độ ‘quý khốc thần sầu’ của cô làm kinh sợ mà tự động nhường đường. Xe nhanh chóng chạy ra khỏi thành phố, một đường chạy ra khu vực ngoại ô, cô đeo tai nghe bluetooth để liên lạc nhưng không ngờ lúc này một chiếc xe hơi màu đen từ quốc lộ chạy với tốc độ thật nhanh, liều mạng xông về phía Tần Hiểu Hiểu, cô thắng xe nhưng đã không còn kịp, hai chiếc xe rầm một tiếng đụng vào nhau, ánh lửa văng khắp nơi.....

—— tôi là đường phân cách tuyến sáu năm——

Sáu năm sau, sân trường trường học Cambridge Anh quốc, một cô gái Châu Á tóc ngắn có làn da trắng nõn đi ra, cô mặc áo sơ mi trắng tinh, dưới mặt quần short jean, trong tay ôm mấy quyển sách giáo khoa, trên mặt là một cái mắt kính gọng đen thật to, nhưng khi lấy mắt kính xuống, mọi người sẽ

thấy dưới khóe mắt cô có một vết sẹo màu hồng. Dáng dấp của cô gái làm người ta si mê, cằm đầy đặn, môi hồng, mũi xinh, đôi mắt to bị che kín dưới chiếc kính gọng đen, nhưng người ta vẫn nhìn ra cô là một người đẹp bại hoại.

Bây giờ là thời gian tan lớp buổi tối, cô thuê một căn nhà gần đây, trở lại phòng trọ, cô lấy mắt kính xuống, thay áo sơ mi, mở tủ quần áo lấy một cái áo lót viền ren màu đen cổ chữ V ra, thay quần jean thành quần lót ren bốn mảnh, chân mang một đôi giày cao gót đen bóng.

Mặc xong, cô đeo mặt nạ màu bạc lên, tô son đỏ, tóc tùy ý để sau vai, trong gương lập tức xuất hiện một búp bê nóng bỏng làm bọn đàn ông thèm thuồng, nhìn mình trong gương, cô hài lòng đi ra khỏi nhà.

Đây là một quán rượu kiểu mở, phía trên có sàn nhảy rộng rãi, người tới đây đều là vì dáng người ma quỷ của Hồng Mân Côi, chỉ tiếc lần nào cô cũng đeo mặt nạ, làm cho người khác không thấy được dung mạo của cô, nhưng lại làm gia tăng cảm giác thần bí, nhưng nhìn vóc người ma quỷ kia, khuôn mặt cũng là kiểu trái xoan tiêu chuẩn, còn có cặp mắt to câu hồn, nghĩ đến nếu tháo mặt nạ xuống tuyệt đối là búp bê! Càng thần bí, người nghe tên mà đến càng nhiều, đúng là đã chứng minh câu vật chưa thấy được thì ai cũng tò mò. Cô gái vừa đi vào phòng thay quần áo thì có người tới chào hỏi: “Cô đến rồi, Lạc Nhi.”

“Ừ.” Cô gái chỉ gật đầu một cái rồi chuẩn bị diễn.

“Lạc Nhi, cô biết không, tối nay có rất nhiều khách đều vì cô mà tới.”

Cô gật đầu một cái coi như đáp lại, không ngừng động tác chuẩn bị trên tay, nhưng chuyện này cô đã sớm quen, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người hâm mộ, còn có vô số đàn ông hẹn cô đi ăn cơm nói chuyện, đều bị cô từ chối, số lượng hoa được tặng có thể mở tiệm hoa, những người khác đều nói đùa cô có thể đổi nghề mở tiệm hoa, cô chỉ cười nhạt mà không trả lời.

Cô không thích nói chuyện mọi người đều đã quen, cho nên người lúc này tiếp tục nói: “Lạc Nhi, nghe nói hôm nay có một nhân vật lớn thần bí bao toàn bộ lầu hai, cô nói có phải người đó cũng vì cô mà tới hay không?”

“Không biết.” Lạc Nhi dừng dừng trả lại cho cô ta ba chữ, sau đó cầm mặt nạ đi ra.

Đèn thủy tinh sáng chói mắt, cô gái vừa lên sàn nhảy làm bên dưới vang lên tiếng hoan hô và huyết gió không ngừng, tất cả mọi người cùng nhau hét to: Hồng Mân Côi, Hồng Mân Côi, Hồng Mân Côi! Trong nháy mắt cả quán rượu sôi trào.

Không sai, Hồng Mân Côi chính là Lạc Nhi, mỗi ngày tan học cô đều tới đây làm thêm, tính cách của cô lạnh lùng, không thích giao thiệp với người khác, ở trong trường mọi người gọi cô là băng sơn mỹ nhân, nhiều chàng trai theo đuổi cô đều bị tính tình của cô đánh chạy, nhưng sẽ lại có người theo đuổi khác.

Bây giờ Lạc Nhi ở trên sàn nhảy quyền rũ lắc eo, phần eo của cô vô cùng mềm mại, những động tác độ khó cao đều được cô làm nhuần nhuyễn, cô nhảy lên ống thép thật dài, làm động tác dựng ngược giạng thẳng chân, sau đó dùng chân dài móc vào ống thép quán lên, những động tác này làm đám khách phía dưới sôi trào, bọn họ hận không thể biến mình thành ống thép kia, để cho Hồng Mân Côi quán lên.

Trong phòng bao trên lầu hai có một đôi mắt đen như mực đang nhìn chăm chú vào người dưới sàn nhảy, anh lạnh lùng nheo mắt lại, như đang tìm kiếm gì đó, ông chủ quán rượu đi tới: “Sao hả, vừa ý?” Anh không nói gì, hợp một ngụm rượu, rơi vào ký ức, anh còn nhớ trên báo và ti vi đăng tin một vụ tai nạn nghiêm trọng đã xảy ra ở ngoại ô, tin đó náo động toàn thành phố, cảnh sát xác nhận có một người phụ nữ đã chết, vì bị cháy nghiêm trọng, nên không nhận ra người chết là ai, sau đó trải qua giám định ADN, phát hiện người phụ nữ đó chính là người Nhậm Thiên Dã đang tìm——— Tần Hiểu Hiểu! (Mấy cô có tin hôn ahilih)

Anh còn nhớ khi nghe tin này mình đã khiếp sợ cỡ nào, sau đó là vô vàn đau đớn, khoảng thời gian đó không ngày nào anh không uống rượu, ngay cả công ty cũng là do Kim Thuần xử lý, anh không tin người phụ nữ anh yêu lại chết đi như vậy, mấy năm nay chỉ cần thấy người nào tương tự cô anh sẽ mang về nhà nhìn thử, chỉ nhìn, không làm chuyện gì khác, nhìn một chút, nhìn, anh lại cảm thấy không giống cô, thì lập tức cho bọn họ một khoản tiền rồi đuổi đi, anh lại tiếp tục tìm cô, cứ như vậy, anh tìm một năm rồi lại một năm, sống trong quá khứ sống trong đau khổ, không thể kìm chế được nỗi nhớ nhưng (D: tội anh...)

Hôm nay đi Anh quốc công tác, tình cờ đi ngang qua đây, anh và ông chủ quán rượu này là bạn, nên thuận tiện vào ngồi một chút, ông chủ này biết tính khí của anh, nên đã chuẩn bị xong lầu hai, để anh không bị người khác quấy rầy. Hồi lâu sau anh mới đáp một câu: “Nhảy xong, mang người lên cho tôi nhìn.”

———— Hết chương 85 ————

Edit: Crystal

Beta: Mặc Doanh RF

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 86: Cô ấy bỏ đi rồi

Chương 86: Cô ấy bỏ đi rồi

“Sao hả? Cậu thật sự cảm thấy hứng thú với cô ấy à?”

Nhậm Thiên Dã không mở miệng, chỉ lạnh lùng liếc xéo hắn một cái, cầm ly rượu lên uống.

Ông chủ tươi cười đầy mặt nhìn Nhậm Thiên Dã im lặng phía đối diện. Hắn nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất tầng hai, nhìn cô gái đang đứng giữa sân nhảy: “Cô ấy là Hồng Mân Côi, là vũ cơ nhảy đẹp nhất ở chỗ chúng tôi. Đừng thấy cô ấy trên sân khấu nhiệt tình như lửa, thật ra tính tình của cô ấy rất lạnh lùng. Không có ai ở chỗ chúng tôi có thể nói chuyện nhiều với cô ấy, chỉ biết rằng cô ấy là sinh viên đại học, chắc là tới đây để làm thêm.”

“Hồng Mân Côi?” Nhậm Thiên Dã nghe ông chủ nói xong, từ từ lặp lại mấy chữ này. Không phải anh có hứng thú với cô gái đó, chẳng qua là cảm thấy cô ấy rất giống Hiểu bảo bối thôi. Anh chỉ muốn kéo cô gái đó đến trước mặt để nhìn thử, không hơn, về phần thân phận của cô, anh một chút cũng không muốn biết.

Trên sân nhảy, cô gái nhảy xong thì lập tức đi xuống. Những vị khách phía dưới nhiệt tình giữ lại. Cô gái không ngừng bước đi tới phòng thay quần áo. Tình cảnh này mỗi ngày cô đều thấy, đã bình thường giống như ăn cơm bữa. Cô gái vừa muốn tháo mặt nạ xuống, chợt, tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài truyền đến giọng nói của phục vụ: “Hồng Mân Côi, ông chủ kêu cô lên phòng bao ở lầu hai.”

Cô gái xoay lỏng mày, không nói gì, một lúc sau chỉ ‘ừ’ một tiếng. Cô nghe thấy tiếng bước chân xa dần, mở cửa đi về hướng cửa sau. . .

“Cậu đã dẫn cô ấy lên phòng bao ở lầu hai rồi?” Ông chủ sốt ruột hỏi phục vụ, đã qua nửa tiếng đồng hồ, tại sao ngay cả cái bóng dáng cũng không thấy. Hắn nhìn thấy sắc mặt của Nhậm Thiên Dã đã hơi khó coi, nên trong lòng cũng bắt đầu vang lên tiếng trống.

Mặc dù hắn và Nhậm Thiên Dã mang tiếng là bạn bè nhưng hắn thật sự làm sao có thể xứng làm bạn bè của Nhậm Thiên Dã chứ? Người ta là ông chủ lớn, tài sản bạc tỷ, xưng hô như vậy cũng chỉ là cho hắn một chút mặt mũi thôi.

Phục vụ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông chủ, trong lòng hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Vội vã giải thích: “Dạ, tôi đã thông báo cho cô ấy.”

“Vậy cô ấy có nghe thấy không?!” Về mặt ông chủ càng trở nên u ám.

“Nghe thấy, nghe thấy, lát sau cô ấy còn ‘ừ’ một tiếng.”

“Chỉ ‘ừ’ một tiếng?”

“Dạ, đúng vậy.”

“Cô ấy như vậy là đồng ý cái gì! Rõ ràng là tại anh quá qua loa! Đáng lẽ ra anh phải tự mình dẫn cô ấy lên đây gặp Nhậm tổng chứ.”

“Ông chủ, tôi, tôi...”

“Tôi cục shit, anh bị đuổi việc, ngày mai không cần đến nữa!”

Nhậm Thiên Dã cụp mí mắt xuống, tiếp tục uống rượu, uống xong lại có người rót tiếp cho anh. Anh nghe hai người nói chuyện xong, đứng lên liếc mắt nhìn ông chủ: “Tôi còn có việc, xin lỗi không ngồi tiếp với anh được.” Rồi không quay đầu lại mà sai bước đi ra ngoài cửa.

Ông chủ ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn bóng lưng đã đi xa. Ông trời ơi, không phải mình đã đắc tội với anh ta chứ? Hắn muốn đuổi theo, lại bị Kim Thuần ngăn lại: “Ông chủ, xin đừng bước.” Kim Thuần lạnh lùng nói.

“Kim Thuần, lái xe về khách sạn đi.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Nhậm Thiên Dã không biết có phải là do mình uống rượu hay không, nhưng đêm nay khi nghe được tin cô gái kia đã đi mất, trong lòng chợt dâng lên cảm giác mất mát không rõ. Chỉ là một cô gái không biết mặt mũi, tại sao anh lại có cảm giác này? Anh buồn bực cào tóc, ngửa người ra sau nằm trên ghế xe. Ngay khi anh nhắm mắt lại, một cô gái đi đã đi qua, chiếc xe cứ như vậy lướt qua cô, dần dần bỏ xa.

Lúc Lạc Nhi đi về nhà trọ ở gần trường học đã là rạng sáng. Cô kéo cơ thể mệt mỏi đi tắm rửa, nhắm mắt, nghĩ tới chuyện sau này.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng vận cửa. Cô khóa vòi nước, quần khăn tắm đi ra, đứng ở đằng sau cửa, khi cánh cửa bị mở ra, cô giờ cây kim nhỏ màu bạc lóe sáng long lánh lên.

—— Hết chương 86 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 87: Kể gian trong nhà

Cửa được mở ra, một người đàn ông lặng lẽ đi vào. Lạc Nhi nhanh chóng giờ kim châm lên rồi đâm xuống. Người đàn ông đau đớn hô lên một tiếng tách – -, đèn bị bật lên: “Tại sao lại là anh?”

“Nếu không thì em nghĩ là ai?”

Chiếc kim đâm sát vào tóc mái của A Duy, hần may mắn được cánh cửa che chắn cho một chút, chỉ bị trầy da, rỉ ra chút máu, tình hình cũng không nghiêm trọng đến mức phải đi bệnh viện.

“Vào đi.” Lạc Nhi đỡ anh ta vào nhà, rồi sau đó khóa cửa lại.

Ngồi trên sô pha, trán của hần vẫn chảy máu. Hần chặt vật che lấy đầu rồi đi vào phòng cất trữ để tìm hòm thuốc. Lạc Nhi nhìn theo bóng lưng A Duy, không hề có một chút ý muốn ra tay giúp đỡ.

Cô đi vào phòng ngủ cất kim châm, rồi xoay người bước ra, không chớp mắt nhìn động tác cẩn thận bôi thuốc của hần.

“Như thế nào, có phải động tác bôi thuốc của anh rất buồn cười hay không?” a Duy nhìn vào gương nhẹ nhàng bôi thuốc, khi đụng vào chỗ đau, vẻ mặt vẫn trở nên quái dị một chút. Từ trong gương, hần nhìn thấy Lạc Nhi nhìn mình chăm chú, cười nhạt bâng.

“Cũng được.” Lạc Nhi chỉ nhàn nhạt đáp lại hần hai chữ rồi lại tiếp tục im lặng.

Cuối cùng A Duy cũng bôi thuốc xong xuôi, hần xoay qua nhìn Lạc Nhi. Bây giờ trên đầu hần sưng lên một cục trông hơi buồn cười, nhưng Lạc Nhi cũng chỉ lạnh nhạt quét mắt nhìn hần một cái: “Tôi đi nghỉ ngơi, anh cứ tự nhiên.”

“Đêm nay trông em có vẻ rất mệt mỏi Lạc Nhi, anh đã nói em không cần phải đến chỗ đó làm thêm nữa, anh có thể nuôi em ...”

‘Cạch—’ theo tiếng cửa phòng ngủ bị Lạc Nhi đóng lại, A Duy chưa kịp nói hết lời đã bị nhốt ở ngoài cửa.

Hần nhủ may nhìn cửa phòng ngủ bị đóng lại, hần có chút tự giễu cười cười. Lúc trước cứu cô ấy từ trong nguy hiểm ra, không ngờ cô ấy lại trở thành như vậy, hần cũng đã dẫn cô đi gặp bác sĩ, kết quả bác sĩ kiểm tra phát hiện bởi vì não của cô bị thương nặng, nên xuất hiện một cục máu bầm. Vị trí máu bầm liên quan tới dây thần kinh khá là nhạy cảm, cho nên bác sĩ khuyên không nên làm phẫu thuật mà sử dụng phương pháp trị liệu bằng thuốc truyền thống.

Về phần tương lai máu bầm có thể khuếch tán lớn hơn hay không, vị trí có thể thay đổi hay không đều không có cách nào dự đoán được. Bác sĩ cũng chỉ có thể đề nghị vừa tiến hành trị liệu vừa quan sát.

Máu bầm ở não cũng không có ảnh hưởng gì lớn đối với Lạc Nhi, bởi vì cô đã quên hết mọi chuyện. Cô vẫn cảm thấy mình chính là Lạc Nhi, nếu nói cô còn nhớ rõ cái gì, đó chính là người đàn ông đã tự nhận là người cứu cô lúc cô vừa tỉnh lại trên giường bệnh. Cho nên hần đối với cô mà nói chỉ là ân nhân cứu mạng, không hơn.

Lạc Nhi rất khác với những cô gái khác, cô không thích nói chuyện, thậm chí tính tình phải nói là đến mức lạnh nhạt. Nếu không phải là bắt buộc, cô cũng sẽ như không khí tồn tại ở xung quanh mọi người mà sinh hoạt. Đùng là mặc dù cái gì cũng quên hết, nhưng chiêu thức phóng châm ấy vẫn là sở trường của cô. Đương nhiên chính cô cũng không rõ tại sao mình lại biết chiêu thức tàn nhẫn như vậy. A Duy chỉ nói cho cô đây đều là thuật phòng thân hần chỉ cho cô, đối với vấn đề này cô cũng không có hỏi lại.

A Duy còn đang trầm tư, cửa phòng ngủ của Lạc Nhi bị mở ra. Cô gái với đôi mắt buồn ngủ mông lung đi qua phòng khách để đi toilet. Khi cô trở lại, thấy A Duy còn ngồi trên sô pha thì thuận miệng hỏi một câu: “Đau không ngủ được à?”

“Cái gì?” A Duy còn chìm đắm trong hồi tưởng bị cô đột nhiên hỏi thì lấy lại tinh thần nhưng không rõ cô đang nói cái gì. Hần há to miệng, chuẩn bị mở miệng hỏi lại, cô lại ‘cạch’ một tiếng đóng cửa lại.

Sáng sớm hôm sau, A Duy ngủ ở trên ghế sofa, lông mày thỉnh thoảng giật nhẹ vài cái, hiển nhiên hần ngủ rất không an ổn. Lạc Nhi dậy sớm lướt qua phòng khách giống như không nhìn thấy A Duy, đi rửa mặt, thu dọn đồ đạc. A Duy bị tiếng nước chảy ào ào đánh thức, lúc này hần mới phát hiện mình ngủ ở phòng khách một đêm, hiện tại đứng dậy mới biết thân thể rất không thoải mái, hơi đau, chắc là do ghế sô pha quá nhỏ, cũng khó trách hần không thoải mái. Hần dùng một tay xoa nắn cổ, đứng lên nhìn về phía cô gái đang bận rộn.

“Sáng nay em có tiết học?”

“Ừm”

“Vậy đợi lát nữa anh đưa em – -.”

“Không cần.”

A Duy còn muốn nói điều gì đó, Lạc Nhi đã sửa soạn xong đi tới trước mặt hắn. Cô quay balo xoay người đi về hướng cửa chính: “Chùng nào đi nhớ để chìa khóa cửa ở chỗ cũ.”

“Được rồi, anh biết rồi, có điều – -.” A Duy nuốt nửa câu còn lại vào trong bụng, hắn muốn nói là hôm nay hắn sẽ không đi . .

—— Hết chương 87 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Chương 88: Vũ hội

Diệp Gia Quán

untitled-1

Hôm nay trường học chỉ học nửa ngày. Lạc Nhi ăn cơm trưa ở căn tin của trường, chuyện về nhà nấu một bữa cơm gì đó thì thôi đi, hưởng hờ tay nghề của đầu bếp ở trường thật sự không tệ. Cô rất thích món cà chua thịt bò hầm cách thủy của Trung Quốc, có vị chua của cà chua cùng với hương vị đậm đà của thịt bò, sủi âm bao tử, làm cho người ta cực kỳ thỏa mãn.

Ở trường học Lạc Nhi không có bạn bè thân thiết, đó là bởi vì cô trời sinh không thích nói chuyện, cho nên bị rất nhiều nữ sinh xa lánh, cho rằng cô cố tình làm ra vẻ thanh cao, thực ra chỉ có những người thân quen với cô mới biết, chỉ là cô không thích nói nhiều mà thôi.

Cô luôn yên lặng ngồi ở nơi nào đó, muốn làm cho mình giống như không khí. Nhưng về ngoài của Lạc Nhi thực sự rất xuất chúng, cho dù ở nơi nhân tài đông đúc như trường đại học này, cô cũng vẫn chói mắt như vậy. Vì thế, cô vừa mới ngồi xuống liền có nam sinh lại gần, Lạc Nhi lạnh nhạt không liếc cu cậu kia một cái, chỉ lo ăn cơm.

“Động tác ăn cơm của cậu trông rất đẹp.” Nam sinh bắt đầu dùng cách tiếp cận cũ rích.

“Cám ơn.” Lạc Nhi chỉ trả lời hai chữ ngắn gọn, đầu vẫn không ngẩng lên, tiếp tục ăn đồ ăn.

Mặt nam sinh xuất hiện một chút ngượng ngùng, nhưng cu cậu vẫn không từ bỏ ý định: “Buổi tối tớ mời cậu ăn cơm, địa điểm tùy cậu chọn.”

Lạc Nhi uống một muỗng súp, qua vài phút cô mới đáp: “Tôi không rảnh.” Cô thật sự không có thời gian, mỗi ngày đều phải đến quán bar làm thêm, đâu còn thời gian đi làm những chuyện khác. Mặc Doanh, Lạc Tuyết.

“Vậy khi nào cậu mới có thời gian rảnh?” Nam sinh đã hơi ỉu xiu, nhưng cu cậu vẫn còn say mê dung mạo xinh đẹp của Lạc Nhi. Xung quanh, hơn mười cái lỗ tai bất quá đã dựng lên, bọn họ đều thầm tính toán ở trong lòng đây là nam sinh thứ mấy bị Lạc Nhi từ chối.

Lần này Lạc Nhi không có mở miệng. Cô ăn xong thì lập tức đứng dậy đi khỏi đó, để lại nam sinh lúng túng cùng một đám người đang cười trộm. Mỗi ngày, Lạc Nhi đều gặp tình huống như vậy rất nhiều lần, dần dần cô cũng trở nên thích ứng với những chuyện này, nhưng sẽ không chấp nhận bất cứ một người nào trong bọn họ, khó mà nói là tại sao, có lẽ là do bản thân cô không thích bọn họ.

Vũ hội hóa trang mỗi năm một lần của trường sẽ bắt đầu, rất nhiều người đều tích cực chuẩn bị, muốn thắng một lần để được nữ hoàng khiêu vũ khen ngợi. Nhiều người lại vì tiền thưởng phong phú của trường học mà tham gia thi đấu. Lạc Nhi là sinh viên năm thứ hai, bình thường thời khóa biểu của cô cũng không nhiều, nhưng bởi vì cô không có hứng thú với bất kỳ trận đấu nào của trường học, vì thế những lúc không có tiết trên lớp, đa số thời gian cô đều đến thư viện ngồi đọc sách để giết thời gian.

Gian Viễn Viễn, người duy nhất trong lớp học còn có thể coi là bạn bè của cô đến thư viện tìm cô: “Ôi, Lạc Nhi, sao cậu vẫn còn ở đây?!”

Lạc Nhi ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Gian Viễn Viễn, ý hỏi ‘tôi ở chỗ này thì có vấn đề gì không?’

“Mau đứng lên, đừng ngồi ở chỗ này nữa, đi theo tớ!” Gian Viễn Viễn kéo Lạc Nhi còn đang ngẩn người đi khỏi thư viện.

“Xuyt – - , nhỏ tiếng một chút.” Lạc Nhi nhìn nhìn bốn phía, nhắc nhở Gian Viễn Viễn ở đây là thư viện, không nên la hét âm ỉ.

“Lạc Nhi thân mến, cậu đi nhanh lên một chút được không, tớ năn nỉ cậu.” Gian Viễn Viễn chấp tay trước ngực, vẻ mặt khẩn cầu: “Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta đi ra ngoài nói.”

“Được.” Lạc Nhi nhẹ nhàng gạt đầu một cái, thu dọn sách vở trên bàn rồi theo Giản Viễn Viễn đi khỏi thư viện.

“Có chuyện gì thế?” Đây là câu đầu tiên Lạc Nhi nói với Giản Viễn Viễn khi trở lại phòng.

“Vũ hội hóa trang chào mừng tân sinh viên của trường học sắp bắt đầu rồi.”

“Ừ, mình biết.”

“Lần này tham gia ngoại trừ có cơ hội lấy được nhiều tiền thưởng còn có thể lấy được thư mời của năm trăm công ty lớn thế nhất giới đó. Lần này tập đoàn mà trường của chúng ta hợp tác chính là tập đoàn RT, đây chính là công ty lớn hàng đầu Châu Á thậm chí là số một toàn cầu đấy, không phải cậu vẫn muốn tốt nghiệp rồi trở về Châu Á phát triển sao, lần này chính là một cơ hội tuyệt vời!” Giản Viễn Viễn nói một hơi xong một câu dài, mệt đến mức thở hổn hển.

“Tập đoàn RT?” Lạc Nhi nghe xong chỉ lặp lại mấy câu này rồi không nói thêm gì nữa.

“Không phải chứ, tớ nói nhiều như thế, sao một chút phản ứng cậu cũng không có vậy, rốt cuộc là cậu muốn như thế nào hả Lạc Nhi?” Giản Viễn Viễn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Lạc Nhi: “Huống chi cậu nhảy tốt như vậy, tớ cam đoan, chỉ cần cậu tham gia, tuyệt đối là NO. 1!” Cô nhóc gờn ngón tay cái lên với cô, kiên định gạt đầu với Lạc Nhi.

“Được.”

“Được cái gì? Rốt cuộc cậu – -.”

“Tham gia.”

“Cậu thật sự tham gia? Quá tốt rồi!” Giản Viễn Viễn vui mừng ôm Lạc Nhi hoan hô, nhảy nhót tung tăng giống như Lạc Nhi đã có được lá thư mời vậy.

Giản Viễn Viễn là người da đen. Ở trong trường học, rất nhiều học sinh Châu Âu đều cao cao tại thượng, người da đen người ở trong trường đều có cảm giác kém hơn một bậc. Giản Viễn Viễn cũng có một chút tự ti, nhưng cô vừa nghĩ tới tổng thống Mỹ cũng là người da đen, cô liền tự tin lên một chút. Vì nguyên nhân này, bạn bè của cô cũng không nhiều lắm. Lạc Nhi là một trong số đó, cũng là người bạn cô yêu quý nhất. Mặc dù Lạc Nhi nói chuyện thật sự ít đến đáng thương, nhưng điều này cũng không thể gây trở ngại gì cho mối quan hệ của bọn họ, bởi vì giữa bạn bè nhiều lúc không cần dùng đến ngôn ngữ mà chỉ cần ánh ý. Truyện chỉ được đăng ở Diệp gia quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp.

Cô thật lòng vui mừng cho Lạc Nhi, đơn giản bởi vì bọn họ là bạn rất thân. Đương nhiên những điều này Lạc Nhi không biết, cô chỉ cảm thấy Giản Viễn Viễn là người rất tốt, thật sự rất tốt.

Bởi vì Lạc Nhi muốn tham gia vũ hội đón học sinh mới thường niên của trường học tổ chức, nên lúc này cô phải gọi điện thoại nói cho quản lý quán bar biết cô có việc, không thể đến làm, chờ xong chuyện lại đi làm.

Ngày hôm sau Nhậm Thiên Dã đến quán bar, khi anh phát hiện sàn nhảy thay đổi người, gọi ông chủ đến hỏi mới biết được hôm nay Hoa Hồng Đen không tới, hơn nữa một đoạn thời gian sau cô cũng sẽ không tới.

Nghe xong những lời này, anh đuổi ông chủ đi rồi uống một ly Vodka nồng độ cao xong liền đứng dậy rời đi. Không biết vì cái gì, khi anh nghe thấy Hoa Hồng Đen sẽ không tới thì trong lòng rất không thoải mái, không phải chỉ là một cô gái mới gặp mặt một lần thôi sao? Anh đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn RT, tại sao lại vì một cô gái mới gặp mặt một lần mà trong lòng đã cảm thấy không yên.

Đi xuống dưới lầu rồi ngồi vào trong xe, gương mặt của một cô gái xẹt qua đầu anh nhanh như chớp, không, đã từng có, là Hiểu bảo bối của anh! Anh còn nhớ rõ lúc trước chính là khi ký hợp đồng gặp được cô, một cô gái thú vị, làm cho anh yêu đến không thể kiềm chế, lưu luyến mãi không quên.

Nhưng lần này chỉ là một cô gái xa lạ mà cũng làm cho anh trở nên như vậy, khiến cho anh thấy rất khó hiểu, không muốn nghĩ tiếp, anh vuốt vuốt mi tâm, cố gắng làm cho mình bình tĩnh hơn một chút: “Kim Thuần, lái xe về trường học cũ.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Buổi chiều, sân trường tràn đầy hơi thở thanh xuân, xa xa có thể nhìn thấy ở sân bóng rổ có mấy nam sinh màu da khác nhau đang chơi bóng rổ. Mấy người anh truy tới đuổi, làm cho Nhậm Thiên Dã nhớ tới mình cũng từng có một thời thanh xuân như vậy. Xe hơi chạy đến dãy văn phòng của lãnh đạo thì dừng lại, Kim Thuần mở cửa xe cho anh. Nhậm Thiên Dã từ trong xe bước ra, trong lòng có cảm giác như đã qua một thế kỷ.

Hiệu trưởng nhiệt tình đón tiếp Nhậm Thiên Dã, khen anh là tấm gương sáng trong những sinh viên đã tốt nghiệp ở Cambridge. Lần này có thể mời được anh đến thảo luận chuyện hợp tác cùng với trường là điều vô cùng vinh hạnh của ông. Ông tin tưởng thông qua lần hợp tác này về sau sẽ càng có nhiều nhân tài ưu tú gia nhập tập đoàn RT, từ đó trường học sẽ nhận được sự giúp đỡ của tập đoàn RT. Lợi của Nhậm Thiên Dã là có được người ưu tú làm việc cho anh, đây là một thỏa thuận hai bên cùng có lợi, tất nhiên anh sẽ không từ chối.

Đúng lúc hợp đồng của anh cũng thảo luận gần xong, qua tuần này, chờ vũ hội đón người mới hằng năm cử hành xong, anh sẽ rời khỏi đây, trở lại tiếp tục công việc hàng ngày của mình. Mà Hoa Hồng Đen chỉ là một người khách qua đường trong cuộc sống của anh, sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì. Anh nghĩ như thế, nhưng mà trong cuộc sống có rất nhiều việc xảy ra ngoài dự đoán của mọi người.

Từ văn phòng của lãnh đạo đi ra đã là buổi chiều đến lúc tan học. Những học sinh lục tục đi ra khỏi lớp học, cùng nhau đi trong sân trường, cười cười nói nói đi về hướng căn tin, phòng ngủ, bước chân vội vã đi ra khỏi trường. Bởi vì nhiều người nên Kim Thuần xe lái rất chậm, Nhậm Thiên Dã ngồi ở sau xe nhìn tất cả những thứ đã rất thân quen, đột nhiên một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt anh, là cô! Truyện chỉ được đăng ở Diệp gia quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp.

Cô mặc áo T-shirt màu trắng không tay, váy ngắn màu đen một bên thêu lá sen, hai chân thon dài thẳng tắp lộ ra, khiến người ta nhìn vừa một cái đã xao xuyến, không phải là cô thì ai? ! Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng anh vẫn có thể xác định cô là Hoa Hồng Đen, từ phía sau nhìn cô thật sự thật sự rất giống Hiểu bảo bối của anh.

Đoàn người cản trở tầm mắt của Nhậm Thiên Dã, Hoa Hồng Đen chợt lóe rồi lại không thấy đâu. Thì ra cô học ở đây, đột nhiên biết được tin tức này, khóe môi Nhậm Thiên Dã cong lên. Ý định muốn buông tha của anh liền sống lại, thì ra bọn họ học cùng trường, thật là có duyên phận không phải sao?

Tan học về đến nhà, Lạc Nhi phát hiện A Duy vẫn chưa đi. Hắn ngồi trên sofa chờ cô về. Lạc Nhi hơi nhíu mày, những động tác nhỏ này đều bị A Duy thu hết vào mắt: “Sao vậy, nhìn thấy anh không đi em rất ngạc nhiên?”

“Có chút.” Lạc Nhi nói thật.

“Sắp tới anh phải ở lại chỗ này một thời gian, em sẽ không có ý kiến gì chứ.”

“Cứ tự nhiên.”

A Duy giờ tay lên làm dấu OK. Lạc Nhi lạnh nhạt nhìn hắn một cái rồi xoay người: “Về phòng ngủ.” Sau đó là tiếng khóa cửa ‘cạch’.

Năm phút sau, Lạc Nhi từ phòng ngủ đi ra, thay một bộ đồ tập múa màu đen, sau lưng đeo một cái balo, tóc vén cao lên thành một búi. A Duy nhìn thấy sự biến hóa của cô, mắt lập tức sáng lên, dù cô quần áo bình thường nhưng cũng rất đẹp, rất gợi cảm, rất quyến rũ, cao quý!

Ngay khi A Duy còn đang ngây người, Lạc Nhi đã ra tới cửa phòng khách: “Ra ngoài, không cần chờ tôi.”

“Này, em đi đâu vậy? Khi nào thì về? Anh đã nấu cơm xong rồi đó...” Những lời còn lại đều bầu bạn với cánh cửa, A Duy buồn bực nâng trán, Lạc Nhi, rốt cuộc em có nghe thấy lời anh nói hay không vậy.

—— Hết chương 88 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 89: Lễ khai mạc

Chương 89: Lễ khai mạc

untitled-1

Trong phòng luyện tập, một bóng dáng đang chuyển động. Cô gái xinh đẹp, động tác nhẹ nhàng, toàn bộ vũ điệu đều được cô thực hiện một cách xinh đẹp, mê hoặc lòng người.

“Lạc Nhi, tới thôi rồi.” Giản Viễn Viễn từ cửa phòng luyện tập bước vào, vui sướng chạy đến trước mặt Lạc Nhi, sùng bái nhìn Lạc Nhi: “Lạc Nhi, cậu biết không, lúc cậu nhảy thật sự rất rất đẹp! Thật sự là cậu luôn hồn phách của tớ.”

“Ha ha.” Lạc Nhi cười nhạt: “Tớ dạy cậu.”

“Được đó, được đó.” Giản Viễn Viễn hưng phấn nói, đứng đưa cánh tay Lạc Nhi.

Mà tất cả đã bị một người đàn ông đứng đằng xa thu hết vào mắt. Người đàn ông đứng đó hồi lâu mới xoay người rời khỏi, trên mặt là nụ cười nghiền ngẫm.

Dạ vũ đón chào học sinh mới được cử hành. Các cô gái đều ăn mặc lộng lẫy đến tham dự. Lễ đường của trường cũng được trang hoàng xinh đẹp, khắp nơi đều là khung cảnh hào hứng.

“Lạc Nhi, cậu mau tới xem nè!” Giản Viễn Viễn cầm váy vui vẻ đi tới.

Lạc Nhi bị cô ấy kéo, nửa người trên nghiêng về phía trước, khóe môi bất đắc dĩ nâng lên. Tối này cô mặc một bộ lễ phục màu đen dài, váy áo hình đuôi cá, giống như một con Thiên Nga đen ưu nhã.

Khi Lạc Nhi và Giản Viễn Viễn vào sân, có người phát mặt nạ cho bọn họ. Giản Viễn Viễn là mặt nạ quý, Lạc Nhi là hoa hồng đen, chiếc mặt nạ rất hợp với bộ lễ phục của cô. Ở hội trường đã có rất nhiều người tụ tập, tuần nam nữ đứng đầy ra. Dạ vũ này sẽ bắt đầu theo kiểu khiêu vũ tập thể, thứ hai là sự hợp tác giữa bạn nhảy, chỉ khi thắng được những vòng này mới có thể trở thành nữ vương của buổi dạ vũ tối nay.

Mấy khâu trước không là vấn đề gì với Lạc Nhi, nhưng khâu thứ ba thật sự đã làm khó cô, bởi vì cô không có bạn nhảy, vậy thì bảo cô nhảy đôi như thế nào đây?

Vốn dĩ cô định bảo Nam Nhượng tới đây để làm bạn nhảy của mình, nhưng nhà trường quy định chỉ có học sinh của trường mới được tham gia, nên cô đành bỏ suy nghĩ này. Lúc này, Giản Viễn Viễn đang tích cực giúp cô chọn bạn nhảy. Cô ấy quan sát bốn phía, rồi nhìn chăm chăm đám nam sinh phía trước như hồ rình mồi.

Thật ra thì chỉ cần Lạc Nhi nói một tiếng thôi cũng sẽ có vô số nam sinh nhào tới cung kính để cô chọn, nhưng cô không muốn để cho những nam sinh kia hiểu lầm rằng mình có ý với họ, cô không thích những rắc rối tình cảm, cô chỉ thích một cuộc sống yên tĩnh, thế là đủ.

Lúc này, MC bắt đầu khai mạc buổi lễ, nam nữ sinh phía dưới vỗ tay nồng nhiệt. Sau khi MC giới thiệu xong thì hiệu trưởng lên đọc diễn văn, ông ấy nói: “Rất vui vì buổi lễ đón chào tân sinh lại được cử hành, cảm ơn các học viên đã tích cực tham dự, cảm ơn tập đoàn RT đã tài trợ, hy vọng tối nay các bạn sẽ có một đêm khó quên, tận hưởng mà ra về!” Sau khi phát biểu xong, màn che được kéo ra.

Các thí sinh tự động bước lên theo số thứ tự của mình, bây giờ là khâu khiêu vũ tập thể. 20 cô gái xinh đẹp đứng trên sân khấu, trên mặt bọn họ đeo những chiếc mặt nạ khác nhau, che giấu dung mạo, các khán giả và giám khảo chỉ có thể thông qua dáng vẻ của họ mà phán xét, như vậy sẽ rất công bằng. Truyện chỉ được đăng ở Diệp gia quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp.

Lạc Nhi ghi danh tương đối trẻ, cho nên số thứ tự nằm ở gần cuối, số báo danh 149, cho nên mấy đợt nữa mới tới lượt cô, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, cô vẫn bình thản ngồi xem, giống như cuộc thi này không có liên quan gì với cô, mà cô, chỉ là một khán giả thôi.

Nhưng Giản Viễn Viễn ngồi bên cạnh cô lại không bình tĩnh, một lúc thì nhìn đông nhìn tây, một lúc thì nắm chặt tay Lạc Nhi, một lúc lại thủ thủ bên tai Lạc Nhi, cô ấy nói thí sinh trên sân khấu rất mạnh, mới qua ba đợt, số người đậu đã hơn phân nửa, điều này làm cô ấy vô cùng cuống cuống, gấp gáp muốn tìm bạn nhảy nam cho Lạc Nhi.

Khán trương gấp rút, kích động, Giản Viễn Viễn đã uống hai chai nước ngọt, rốt cuộc không nhịn được, phải đi thăm toilet: “Lạc Nhi, không nhịn được nữa, tớ phải đi vệ sinh.”

“Đi đi.”

Giản Viễn Viễn nhanh chóng lao ra khỏi hội trường, xông thẳng tới phòng vệ sinh, một đường gấp rút chạy như ma đuổi, đến khi đi vào toilet xử lý xong cô mới thoải mái thở hắt ra: “Ôi, may quá, chỉ thiếu chút nữa.”

“Thiếu gì?” Một giọng nam tràn đầy từ tính truyền tới từ phòng rửa tay, Giản Viễn Viễn mớ mớ lỗ tai, mình không nghe lầm chứ, sao nhà vệ sinh nữ lại có giọng đàn ông? Hay là——, cô nhìn xuyên qua khe cửa, cuối cùng cũng thấy mấy cây cột sứ màu trắng, mà thứ này, chỉ có thể có ở, ở, ở—— nhà vệ sinh nam!

—— Hết chương 89 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 90: Cô không phải cô ấy

Chương 90: Cô không phải cô ấy

untitled-1

Mẹ nó——! Giản Viễn Viễn thiếu chút nữa là học máu, cô đi nhầm phòng vệ sinh nam, nếu để Lạc Nhi biết nhất định sẽ cười chết, cô ho nhẹ một tiếng.

Qua một lúc lâu không nghe thấy giọng nói kia, cô thở phào một hơi, tốt quá, chắc người đàn ông kia đi rồi. Cô kéo quần lên, đẩy cửa ra, tới bồn rửa tay giả vờ bình tĩnh chà chà. Rửa xong cô lập tức đi tới cửa, vừa muốn thở phào một hơi, lỗ mũi nhạy bén ngửi được mùi thuốc lá, Giản Viễn Viễn quay đầu tìm nơi phát ra, đối diện với một đôi mắt đen sâu như đầm nước.

“Cô ra rồi?” Trong đôi mắt này chứa sự nhạo báng. Người đó cười tà dựa vào tường bên ngoài phòng vệ sinh, làn khói lượn lờ đang bay ra từ kẽ tay anh.

Mặt Giản Viễn Viễn ㄟ đỏ đến cổ, ngay cả tai cũng hồng hồng, cô muốn giả chết đi qua, nào ngờ người đó lại kéo cô lại.

“Lạc Nhi, tớ về rồi nè.” Giản Viễn Viễn chào hỏi Lạc Nhi, ngồi xuống, không đành lòng được, nói: “Cuộc thi đến đâu rồi? Đến đâu rồi vậy?”

“Suyt——.” Lạc Nhi ra dấu đừng nói chuyện, tỏ ý cô nhỏ tiếng một chút: “Đã đến số 120 rồi.”

“A——!” Giản Viễn Viễn không nhịn được lại nâng cao giọng, sau đó nhận được ánh mắt khinh bỉ của đám người xung quanh, cô giả làm đã điều: “Vây, không phải gần tới lượt cậu rồi sao?” Lần này cô hạ thấp giọng, cảm giác như đang ra ám hiệu.

“Ừ.” Lạc Nhi gật đầu, đôi mắt đen như mực vẫn nhìn lên sân khấu.

“Lạc Nhi, tớ đã nói với cậu——.”

“Cái gì?”

“À, không có gì, không có gì.” Giản Viễn Viễn nhanh chóng xua tay. Vốn cô muốn nói chuyện cô gặp một người đàn ông cực phẩm ở nhà vệ sinh cho Lạc Nhi nghe. Không biết tại sao người đàn ông đó lại hỏi cô có phải đang đến tham gia buổi dạ vũ của Lạc Nhi hay không. Cô máy móc gật đầu, sau đó mới phát hiện mình không biết người đàn ông đó là ai, lại mơ mơ hồ hồ nói chuyện Lạc Nhi không có bạn nhảy ra. Đến khi cô tỉnh hồn lại thì người đàn ông đó đã đi mất. Cô chỉ nhớ khi người đó nghe được câu trả lời của cô thì nở một nụ cười bí hiểm.

Lạc Nhi không tò mò cũng không hỏi thêm gì, giống như Giản Viễn Viễn chưa từng nói gì vậy, cô chỉ chuyên chú chỉnh sửa quần áo của mình. Thí sinh dự thi xong, cô tru nhả đứng lên.

“Mời thí sinh có số báo danh từ 141 đến 160 lên sân khấu.” MC cao giọng giới thiệu, phía dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Giản Viễn Viễn làm động tác cổ lên với Lạc Nhi. Lạc Nhi cười nhạt, nhắc chân đi về phía sau sân khấu.

Cánh gà được kéo ra, 20 cô gái xinh đẹp đứng thành hai hàng, họ mỉm cười với khán giả dưới sân khấu. Vũ khúc vang lên, họ như những con bướm bay lượn trên sân khấu.

Lạc Nhi đứng hàng đầu tiên, vũ đạo của cô chinh phục tất cả mọi người. Tất cả giám khảo đều tròn mắt lên nhìn: “Không ngờ lần này lại có hạt giống xuất sắc như vậy.” Một vị giám khảo cảm thán nói.

“Ừ.”

“Vâng.”

“Đúng.”

“Thật sự có phong độ của nữ hoàng Trần Hoan năm đó!”

“Không tệ, không tệ!” Một vị giám khảo khác tán dương.

Những lời này đều bị người đàn ông ngồi giữa nghe thấy, anh cong môi, từ đầu đến cuối vẫn không dời mắt khỏi người đó, cô bé này, thật sự đã cho anh quá nhiều ngạc nhiên và vui mừng.

Vũ khúc kết thúc, những cô gái tự động xếp thành hai hàng đi xuống sân khấu, đợi giám khảo cho điểm.

“Lạc Nhi, cậu nhảy thật sự quá tuyệt!”

Lạc Nhi còn chưa đi tới chỗ ngồi, Giản Viễn Viễn đã nhảy ra nghênh đón, còn nóng lòng kéo tay cô. Lạc Nhi nhìn động tác của Giản Viễn Viễn, không biết làm sao cười cười, con nhỏ này, so với người dự thi là cô còn tích cực hơn.

Kết quả có rất nhanh, không chút hồi hộp, Lạc Nhi tiến vào vòng hai.

“Yeahhh!” Nghe MC công bố xong, Giản Viễn Viễn hưng phấn vỗ tay: “Lạc Nhi, cố gắng lên, Lạc Nhi, cố gắng lên!”

“Ha ha.” Lạc Nhi cười ngọt ngào, cầm tay Giản Viễn Viễn: “Ừ, cố gắng lên!”

Vòng thứ hai có tổng cộng 40 thí sinh, Lạc Nhi nằm ở số 33, thứ tự như trước, xếp hàng theo thứ hạng.

Lạc Nhi rất hài lòng với thứ hạng của mình, những số đầu tiên sẽ dễ bị quên, những số gần chót thì mọi người đã mệt mỏi không muốn xem. Những thí sinh xuất hiện làm cho cả hội trường sôi trào.

Rốt cuộc cũng tới lượt Lạc Nhi lên sân khấu, cô vẫn mặc chiếc váy màu trắng, cô chọn một vũ khúc Trung Quốc. Vũ khúc có gia điệu tươi mát. Lạc Nhi đứng trên sân khấu như một đóa hoa lai chớm nở tỏa ra hương thơm mê hoặc, mùi hoa thanh đậm nhưng khó quên, đây cũng là điểm đặc biệt của hoa lai. Truyện chỉ được đăng ở Diệp gia quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp.

Lạc Nhi múa vũ điệu hiện đại, động tác bay lên không trung đưa bài múa lên cao trào, tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay vang lên không dứt. Tất cả những điều

này không làm cho cô gái trên sân khấu thay đổi chút nào, cô vẫn múa, cơ thể vẫn cử động theo điệu nhạc, cuối cùng xoay tròn tại chỗ kết thúc vũ điệu.

Lạc Nhi cúi chào người xem. Lúc này, các khán giả mới ý thức được vũ điệu đã kết thúc, bọn họ vẫn còn đắm chìm trong đó, thật đẹp! Trong đám người phát ra tiếng rít gào, tiếng húyêt gió, tiếng vỗ tay như thủy triều ập tới.

Trong mắt người đàn ông ngồi ở hàng ghế thứ nhất lộ ra chút kinh ngạc. Vốn cho rằng cô sẽ nhảy điệu ở quán rượu, hấp dẫn diêm dúa như đóa hoa hồng, không ngờ, vũ điệu tinh khiết này lại càng làm anh động lòng hơn, trong nháy mắt lập tức tóm được trái tim anh, làm cho anh muốn lột mặt nạ của cô ngay lập tức. Mà lúc này, Lạc Nhi càng giống một đóa hoa lã trắng, nở rộ trước mặt anh, chờ anh đến hái.

Lạc Nhi vừa đi xuống, Giản Viễn Viễn đã cầm một chai nước suối đi thẳng lên: “Bảo bối, cậu nhảy quá đẹp! Cậu có thấy không, cả hội trường đều sôi trào vì cậu, mau uống nước đi.”

Bảo bối? Hình như trước đây mình đã nghe câu này, cô chưa kịp nghĩ gì, Giản Viễn Viễn đã mở nắp chai ra đưa cho cô: “Lạc Nhi, uống đi.”

“Ừ, được, cảm ơn.”

Hai người đi về chỗ ngồi, sau lưng có một đôi mắt sắc bén đang nhìn theo, cô, thật sự rất giống Hiểu bảo bối

“Cậu nói cái gì?!” Giản Viễn Viễn vừa ngồi xuống thì ngồi bật dậy vì lời nói của Lạc Nhi: “Lạc Nhi, cậu điên rồi sao? Cậu nói bây giờ cậu muốn bỏ quyền ư?!”

“Ừ.” Lạc Nhi bình tĩnh nhìn Giản Viễn Viễn, trả lời một chữ.

“Tại sao?! Tớ không đồng ý!” Giản Viễn Viễn lớn tiếng cắt đứt lời của Lạc Nhi, tức giận chất vấn cô.

“Tớ không có bạn nhảy.”

“Vì vậy mà cậu muốn buông bỏ hết tất cả cố gắng bấy lâu nay? Không được, Lạc Nhi, tớ không đồng ý!”

“Cứ như vậy đi.” Lạc Nhi đứng dậy đi qua Giản Viễn Viễn tới chỗ giám khảo.

“Lạc Nhi——!” Giản Viễn Viễn lớn tiếng kêu, muốn kéo Lạc Nhi lại, nhưng không kéo được. Cô nắm chặt quả đấm, nếu không phải vì không có bạn nhảy, có lẽ Lạc Nhi đã giành được giải nhất, cô không cam lòng thay cho Lạc Nhi!

Lạc Nhi chỉ nhìn về phía ban giám khảo, không chú ý có một bạn học đi qua. Người này cầm một ly nước trái cây đi nhanh nên vô tình đụng phải Lạc Nhi, ly nước đổ lên chiếc váy trắng làm ướt một mảng lớn. Bạn học vội vàng xin lỗi Lạc Nhi, nói mình không cố ý.

Lạc Nhi khoát tay: “Không sao, đi đi.” Truyện chỉ được đăng ở Diệp gia quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp.

Bạn học kia áy náy nhìn Lạc Nhi mấy lần rồi bước đi. Lạc Nhi nhìn người mình, bây giờ đừng nói là tìm ban giám khảo, ngay cả lên sân khấu tuyên bố rút lui cũng không được, tự nhiên lúc này cô cảm thấy rất thất vọng.

“Làm sao vậy?” Một giọng nói đầy truyền cảm vang lên, anh ân cần nhìn cô. Váy trắng đã sớm ướt đẫm, thậm chí áo lót trắng bên trong cũng như ẩn như hiện, nhìn thấy cái này làm anh không tự chủ được mà nuốt nước miếng, mắt sâu thêm vài phần, dục vọng của anh đã cứng hai lần khi gặp cô gái này, đúng là không tưởng tượng nổi, anh trừ Hiểu bảo bối, không có người phụ nữ thứ hai có thể làm anh có loại phản ứng này. (d: nó giúp anh tìm được vợ nhi... ha ha ha)

Lạc Nhi cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt, cô lùi về phía sau một bước, xoay người muốn đi lại bị anh kéo lại: “Đi theo tôi.” Anh nói, Lạc Nhi dùng sức gầy mấy cái nhưng không gầy ra được, cô rất bất mãn trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, bị buộc đi cùng anh.

Đến bãi đậu xe, anh mở cửa chiếc Lincoln để cô ngồi lên. Bên trong xe đã được tân trang, không gian rất lớn, anh đóng cửa xe lại, để cô ngồi yên.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Em thấy dáng vẻ của em bây giờ có thể tiếp tục lên sân khấu sao?”

Lạc Nhi yên lặng nhìn người trước mặt, biểu cảm lạnh nhạt không nói gì, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của anh.

“Đẫn em đi đổi một bộ quần áo khác.”

“Không cần.” Lạc Nhi nói xong thì muốn xuống xe.

Anh khóa cửa trước cô một bước: “Ngồi yên, lái xe đi....”

Nhậm Thiên Dã dẫn cô đi vào phòng bao sang trọng của quán rượu, anh đi vào phòng ngủ, chốc lát sau cầm ra một bộ dạ phục màu đỏ: “Thay đi.” Anh đặt vào tay Lạc Nhi.

Bộ lễ phục này chính là bộ lễ phục Tần Hiểu Hiểu mặc ở dạ tiệc, Nhậm Thiên Dã vẫn giữ đến giờ, luôn mang theo bên cạnh, bởi vì mang theo nó giống

như Tần Hiểu Hiểu vẫn ở bên cạnh anh, chưa bao giờ rời khỏi. (D: Thâm tình vừa gì...)

Lạc Nhi mở lễ phục ra. Lễ phục rất đẹp, chế tạo tinh mỹ, nhưng thiết kế chữ V này quá lộ liễu rồi, hơn nữa màu sắc cũng quá diêm dúa, sao anh ta lại bảo mình mặc cái này? Lạc Nhi âm thầm cau mày, muốn trả lại cho anh, lại bị anh cản lại bằng một câu nói: “Mặc vào.” Anh dùng giọng ra lệnh nói.

“Không muốn.” Lạc Nhi vẫn tiếp tục kiên trì, trong đôi mắt lóe lên sự kiên định.

Nhậm Thiên Dã đi lên trước cúi người nhìn thẳng vào Lạc Nhi: “Cố gái ngoan, đừng để tôi nói lần thứ hai!” Ngay sau đó anh làm một hành động mà Lạc Nhi không ngờ tới, roẹt—— chiếc váy trên người cô bị anh xé: “Bây giờ mặc được chưa?” Anh xoay người đi vào phòng ngủ không thèm nhìn cô một cái để lại cho Lạc Nhi sắc mặt lạnh lẽo. Truyện chỉ được đăng ở Diệp gia quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp.

Trở lại phòng ngủ, Nhậm Thiên Dã sai bước đi vào phòng tắm, đứng dưới vòi sen cọ rửa cơ thể, anh gấp tới mức không cời quần áo đã bước vào bồn tắm. Cơ thể anh có phản ứng. Ngay khi anh thấy cơ thể cô gái kia, cơ thể kia cực kỳ giống cơ thể của Hiểu bảo bối, nhưng cô ấy không phải, không phải, bởi vì vẻ mặt của cô khi cảm váy anh đã thu hết vào mắt, cô không thích màu sắc đó, anh đã nhìn ra. Anh cười đau khổ, đúng vậy, cho dù giống hơn nữa cũng không phải cô, không phải cô. (Anh ngốc quá, lấy tóc bà ấy đi giám định DNA là ra ngay.... ngốc quá ngốc)

Lạc Nhi nhìn cửa phòng ngủ một cách chán ghét. Cô tìm được phòng thay quần áo, nhanh chóng thay bộ lễ phục, nhìn mình trong gương, Lạc Nhi có một cảm giác rất quen thuộc, tại sao bộ lễ phục này lại làm cô cảm thấy quen thuộc chứ? Đột nhiên Lạc Nhi bị kéo vào một vòng ôm mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, anh thâm tình nhìn cô, loại cảm giác này như đang nhìn một người anh yêu đến khác cốt ghi tâm “Hiểu bảo bối, cuối cùng em cũng trở lại.” (D: thương anh quá đi... thâm tình gì mà ghê quá...)

“Buông ra!” Lạc Nhi bị những lời kỳ quái của anh làm cho hồi thần, cô hung hăng đập anh một cước, thừa dịp anh bị đau mà đẩy anh ra.

Nhậm Thiên Dã không kịp đề phòng, bị Lạc Nhi đẩy đập vào kệ quần áo, trong mắt dần hiện lên sự ngạc nhiên, chốc lát, anh từ từ hồi thần: “Xin lỗi, nhưng cô rất giống một người.” Nói xong, anh xoay người đi ra ngoài, để lại một mình Lạc Nhi thất thần đứng đó.

Lạc Nhi thất thần nhìn bóng lưng Nhậm Thiên Dã, cô không thể không nhìn thấy đôi mắt thâm tình của anh, đây tuyệt đối là sự thâm tình dành cho người mình yêu sâu đậm nhất. Trong đôi mắt anh lại tràn đầy ưu thương, rốt cuộc anh là một người đàn ông như thế nào? Trong lòng Lạc Nhi thầm xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng.

Sửa sang lại lễ phục, đi ra ngoài, anh đang ngồi trên ghế salon hút thuốc, dáng vẻ khi anh hút thuốc rất đẹp, đôi mắt thâm thúy như mực hơi nheo lại, tựa như đang nhớ chuyện gì đó, nghe được tiếng mở cửa, Nhậm Thiên Dã quay đầu không chớp mắt nhìn cô mấy giây, sau đó anh dập tàn thuốc, đứng lên: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Lạc Nhi nhìn nhưng không nói, cô đi theo anh rời khỏi đây, khi lên xe hai người đều im lặng, Lạc Nhi là quen không nói chuyện, mà Nhậm Thiên Dã là đây tâm sự không muốn nói chuyện.

— Hết chương 90 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 91: Em thật sự còn sống

Diệp gia quán

untitled-1

Xe nhanh chóng lái đến bãi đậu xe trong trường học, Nhậm Thiên Dã không mở cửa xe, tay đặt trên vô lăng nhìn cô gái ngồi phía sau từ kính chiếu hậu.

Cô gái không nhúc nhích, không nói chuyện, chỉ ngồi yên đó chờ anh mở cửa xe. Dáng vẻ khi cô im lặng trông rất ngoan, hơi cúi đầu, hai tay đặt chung một chỗ, trở thành cô gái ngây thơ đơn thuần.

Nhậm Thiên Dã tỉnh táo lại. Mặc dù bề ngoài hai người rất giống nhau, nhưng nhìn kỹ lại cô gái này có rất nhiều điểm khác với bảo bối của anh, ví dụ như cô gái này lạnh lùng kiêu ngạo, ví dụ như cô gái này thích màu trắng, những thứ này đều là những chuyện không có ở bảo bối của anh. Bảo bối của anh rất nhiệt tình, luôn cười vui vẻ, phúc hắc, giáo hoạt, cuồng vọng, vênh vao.

Cho nên cuối cùng anh lại không tìm được cô. Nhậm Thiên Dã tự giễu cười một tiếng, mở chốt khóa, Lạc Nhi giống như nghe được âm thanh dễ nghe nhất thế giới, lập tức mở cửa xuống xe.

“Chờ một chút.”

“Tôi sẽ nhanh chóng trả đồ cho anh.”

Nhậm Thiên Dã không để ý tới lời Lạc Nhi nói, anh đi thẳng tới trước mặt cô, cúi người cẩn thận nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Trong lúc cô lơ đãng anh đưa tay muốn lấy mặt nạ trên mặt cô xuống.

Lạc Nhi nhanh nhẹn cảm nhận được mục đích của anh, một giây trước khi anh đụng vào mặt cô, cô đánh rơi cánh tay anh, biểu cảm lạnh lùng trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó xoay người đi khỏi bãi đậu xe.

Nhậm Thiên Dã nhìn cánh tay mình, kinh ngạc trong chớp lát, động tác của cô gái này thật nhanh, lực tay này đã vượt qua phạm vi anh nghĩ, anh nguy hiểm híp mắt nhìn bóng dáng màu đỏ đang dần biến mất, xem ra thân phận của cô gái này không đơn giản.

Trên sân khấu, MC đang đọc thứ tự dự thi của các thí sinh. Căn cứ vào số điểm từ hai vòng trước, người có số điểm cao nhất được xếp ở phía sau, mà số điểm thấp thì ở phía trước. Thứ tự sắp xếp kỳ quái như vậy, không cần hỏi cũng biết là kiệt tác của ai. Khi Nhậm Thiên Dã kéo Lạc Nhi lên xe đã dận dò nhân viên ở đây. Mặc dù những người này không hiểu nhưng vẫn làm theo, ai bảo Nhậm Thiên Dã là nhà tài trợ lớn nhất lần này chứ, còn là thần tượng của bọn họ, bọn họ đều vô cùng sùng bái anh!

Khi Lạc Nhi đi vào hội trường, MC đứng lúc mời tuyển thủ số 149 chuẩn bị, mà trên sân khấu là đôi trai gái có số điểm thấp hơn Lạc Nhi.

Lạc Nhi thờ hồn hển, cô xách váy bước ra phía sau cánh gà. Nhân viên hậu trường thấy cô mặc bộ lễ phục màu đỏ này ai nấy cũng kinh ngạc, bọn họ không thể ngờ được cô gái này lại đột nhiên đổi một bộ váy hấp dẫn như vậy, thật sự là——.

“Xin lỗi, tôi muốn bỏ quyền.” Khi tất cả mọi người không kịp phản ứng Lạc Nhi đã lên tiếng trước, nói một câu kinh người.

Nhân viên hậu trường khiếp sợ nhìn cô, người phụ nữ chủ trì ở đây kịp phản ứng, cười chúc chim đi tới trước mặt Lạc Nhi: “Số 149, cô đang đùa với chúng tôi ư?”

“Không phải.” Lạc Nhi đáp lại làm người phụ nữ bất ngờ.

Người phụ nữ chủ trì nhìn đồng hồ trên tay rồi cau mày nhìn cô, nói: “Số 149, còn hai phút nữa thì cô sẽ lên sân khấu, bây giờ cô nói với tôi cô muốn bỏ quyền, cô không cảm thấy cô đang làm khó chúng tôi sao?!”

“Thật xin lỗi!” Lạc Nhi cúi đầu với các nhân viên ở đây: “Tôi sẽ tự mình giải quyết!”

Khi mọi người còn chưa hiểu lời cô nói thì cô đã đi lên sân khấu, lúc này vũ khúc cùng vừa kết thúc, tuyển thủ đang cúi chào người xem, mà Lạc Nhi cũng đang đi lên sân khấu.

Nhân viên phía sau cánh gà kinh ngạc hét lên, số 149 điên rồi sao? Rốt cuộc cô ta muốn làm gì! Lên ngăn cản cô ta nhanh.

“Đèn, đèn, mau tắt đèn nhanh lên!”

“Màn che, màn che, mau kéo lên!”

Nhân viên phía sau cánh gà đã muốn hoảng, việc tắt đèn nguy trang chỉ là do yêu cầu của phần thi, bọn họ sẽ không nghĩ đến nguyên nhân thật sự.

Lạc Nhi đối mặt với bóng tối bất ngờ ập tới, cô vẫn đứng tại chỗ, không biết lúc nào trong tay cô đã có một cái microphone, âm thanh ngọt ngào của cô truyền vào tai mọi người: “Xin chào mọi người, tôi là thí sinh mang số báo danh 149, xin lỗi, tôi muốn nói với mọi người, tôi muốn——.”

Ngay khi Lạc Nhi muốn nói hai chữ bỏ quyền, microphone trong tay cô bị một đôi tay mạnh mẽ nắm lấy thật chặt: “Chúng ta bắt đầu đi.”

Đèn lập tức sáng lên, cánh gà được kéo ra, Lạc Nhi kinh ngạc nhìn người đàn ông đối diện, là anh ta, lại là anh ta! Người đàn ông đưa lễ phục cho cô, bây giờ đang nắm chặt tay cầm microphone của cô. Hai người cách nhau rất gần, nhìn từ phía dưới chắc chắn động tác này của hai người rất mập mờ, hấp dẫn ánh mắt người khác, không có chút bất thường nào.

Đối mặt với Lạc Nhi đang kinh ngạc, Nhậm Thiên Dã chậm rãi lấy microphone trong tay cô đưa cho MC. Lạc Nhi muốn nói gì đó, tiếng nhạc đúng lúc vang lên, anh làm ra động tác mời, Lạc Nhi không thể không phối hợp với anh.

Lạc Nhi nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Tại sao anh lại giúp tôi?”

“Giúp em cũng là đang giúp tôi.”

“Cái gì?” Lạc Nhi không hiểu ý anh.

“Suýt—— chuyện tâm chút, bây giờ em đang dự thi đấy.”

Lạc Nhi lấy lại tinh thần nhìn người xem dưới sân khấu, không nói gì nữa tập chung khiêu vũ, hai người bọn họ nhảy điệu waltz. Tuy là lần đầu tiên phối hợp nhưng lại rất ấn ý. Trong lòng Lạc Nhi chần động, cô im lặng che giấu bất an trong lòng.

Anh hài lòng nhìn cô, bàn tay cô mềm mịn, cảm xúc tốt đến mức làm anh nghĩ đây là tay của bảo bối của anh, nhưng bây giờ tay của cô gái này đang toát mồ hôi lạnh, chắc là khăn trang, Nhậm Thiên Dã vỗ nhẹ lưng cô: “Ng Sloan, buông lỏng, em là giỏi nhất.”

Lời này giống như linh đan diệu dược, tâm trạng của Lạc Nhi dần dần bình tĩnh lại, không còn hoảng hốt luống cuống. Thật ra cô khẩn trương là vì đang phải đối mặt với anh. Dẫu sao bọn họ cũng chỉ vừa mới quen nhau, bây giờ lại đứng ở khoảng cách gần như vậy, đúng thật là đang khiêu chiến trái tim của Lạc Nhi. Mặc dù cô không thiếu người theo đuổi, nhưng tiếp xúc thân thể gần như thế này thì không có, anh là người đầu tiên.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, Lạc Nhi đương nhiên sẽ không khẩn trương chút nào mà khiêu vũ, bởi vì chỉ cần cô bước lên sân khấu thì giống như biến thành một người khác, thậm chí có lúc cô không thể phân biệt được ai mới thật sự là cô, là chủ nhân chân chính của cơ thể này.

“Đang suy nghĩ gì đây?”

Giọng nói của anh cắt đứt suy nghĩ của cô: “Kết thúc.”

Lạc Nhi tỉnh rụi rút tay ra: “Cảm ơn.” Nói xong cô cúi đầu với người phía dưới rồi đi về phía lối ra.

Khóe môi Nhậm Thiên Dã hơi nâng lên, cô gái, tin tưởng rất nhanh chúng ta sẽ lại gặp mặt. ...

Lạc Nhi vừa bước xuống, Giản Viễn Viễn đã kích động vọt tới ôm cô: “Lạc Nhi! Cậu là nữ thần của tớ! Cậu nhảy thật sự quá đẹp! Cực kỳ giỏi!”

“Viễn Viễn, được rồi, về chỗ ngồi trước rồi hẵng nói.”

Vừa ngồi xuống, Giản Viễn Viễn đã không ngừng lái nhái: “Cậu còn nói bỏ quyền, may mắn ông trời phù hộ cậu không làm thật, cậu biết không, cậu dọa tớ sợ muốn chết.”

Giản Viễn Viễn làm một động tác giật mình khoa trương, sau đó mới phát hiện lễ phục trên người Lạc Nhi: “Lạc Nhi, bộ lễ phục này mặc trên người cậu giống như làm theo số đo của cậu vậy! Thật sự quá đẹp! Cậu mua lúc nào vậy, sao trước đây tớ chưa từng thấy cậu mặc?”

“Mượn.”

“Ôi chúa ơi! Mượn? Ai vậy? Tại sao lại có số đo y chang cậu thế?!”

Đúng vậy, mặc bộ lễ phục này lên người làm cô cảm thấy rất quen thuộc, độ lớn nhỏ cũng vô cùng thích hợp, nếu nói không phải làm theo số đo của cô, chắc cũng chẳng ai tin, nhưng bộ lễ phục này thật sự không phải của cô.

“Một người đàn ông cho mượn.”

“Đàn ông? Ai vậy?!” Hai mắt Giản Viễn Viễn bỗng nhiên sáng lên: “Là người đàn ông khiêu vũ với cậu hả?!”

“Ừ.”

Người đàn ông kia hơi quen quen, nhưng Giản Viễn Viễn ngồi cách sân khấu hơi xa, nên không thấy rõ, nhưng lại mơ hồ nhớ tới người đàn ông gặp được ở toilet, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự là anh ta!

Giản Viễn Viễn giật mình trợn lớn hai mắt, có chút không được tự nhiên nhìn Lạc Nhi.

“Sao vậy?”

Giản Viễn Viễn muốn kể chuyện mình gặp được người đàn ông kia ở toilet cho Lạc Nhi nghe, nhưng lại sợ mình đoán sai, với lại nếu nói chẳng phải sẽ bị Lạc Nhi cười nhạo vì mình đi nhầm nhà vệ sinh nam sao, nên Giản Viễn Viễn cười xấu hổ rồi im lún.

“Tớ đi thay quần áo đã.” Lạc Nhi đứng dậy muốn đi, lúc này MC đột nhiên nói chuyện.

“Được rồi, các khán giả thân mến, các giám khảo đã nhất trí quyết định, tôi xin tuyên bố người đạt giải nhất dạ vũ năm nay là. Thí sinh số 149! Xin mời thí sinh số 149 lên sân khấu nhận thưởng! Xin mọi người cho một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh cô ấy!”

“Lạc Nhi, là cậu, là cậu! Thật sự là cậu!” Giản Viễn Viễn lập tức hoan hô, ôm Lạc Nhi nhảy không ngừng. Lạc Nhi nhìn động tác nhiệt tình của MC, cô sửa sang quần áo rồi đi lên.

Tiếng hoan hô dưới sân khấu vẫn không ngừng, tiếng vỗ tay hết đợt này đến đợt khác, Lạc Nhi ung dung đi lên sân khấu nhận thưởng. MC tiếp tục nói: “Xin mời Nhậm tông của tập đoàn RT lên trao thưởng cho thí sinh của chúng ta! Xin mọi người cho một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh anh ấy!”

Lại là một tràng pháo tay và tiếng hoan hô rầm rộ, Nhậm Thiên Dã chậm rãi đứng dậy, ung dung giải nút áo âu phục sai bước đi lên sân khấu.

“Chúc mừng em.” Nhậm Thiên Dã đặt chiếc cúp xinh đẹp vào tay Lạc Nhi, ngay sau đó anh lấy thư mời của tập đoàn RT ra: “Hoan nghênh em tới tập đoàn RT làm việc.”

Khi Lạc Nhi nhìn thấy anh thì vô cùng giật mình, cô không ngờ người đàn ông giúp mình lại là tổng giám đốc tập đoàn RT! Thẳng đến khi cầm chiếc cúp nặng trĩu trong tay cô vẫn thấy khó tin, khi anh đưa thư mời thì cô khẽ nghiêng người nói với anh: “Tại sao lại giúp tôi?”

Nhậm Thiên Dã khiêu mi một cái, khóe môi cong lên, thấp giọng nói: “Hong Mân Côi, chút nữa gặp.”

Lạc Nhi nghe được cái tên Hong Mân Côi, trong mắt thoáng qua sự giật mình, tại sao anh ta lại biết cô? Ngay khi cô thất thần, anh đã sai bước đi xuống sân khấu, để lại cho cô một bóng lưng sâu xa.

Dạ vũ kết thúc, Lạc Nhi đưa Giản Viễn Viễn về ký túc xá rồi một mình đi về phòng trọ, chỗ cô thuê cách trường học rất gần, chỉ mất 10 phút đi bộ, bây giờ đã là rạng sáng, mặc dù là mùa hè nhưng vẫn khiến người ta thấy lạnh.

Một cái áo khoác mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt nhẹ nhàng khoác lên người Lạc Nhi, Lạc Nhi lập tức xoay đầu đối mặt với đôi mắt thâm thúy của Nhậm Thiên Dã, cô lạnh lùng nhìn anh một cái: “Là anh.”

“Hong Mân Côi, tôi đưa em về nhà.”

“Sao anh biết là tôi?”

“Gặp.”

“Anh đã tới quán rượu kia.” Lạc Nhi khẳng định hỏi.

“Ừ, đáng tiếc lúc ấy em không lên phòng bao lâu hai gặp tôi.”

“Là anh.”

“Không sai.”

“Được rồi, anh giúp tôi có mục đích gì?”

“Em rất thông minh.” Nhậm Thiên Dã tán thưởng nhìn Lạc Nhi: “Trở về thành phố với tôi, ở cạnh tôi, dĩ nhiên tôi sẽ không đụng vào em.”

“Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

“Tôi vẫn chưa tốt nghiệp.”

“Nhưng em đã được tôi mời rồi không phải sao?”

“Tùy anh.” Lạc Nhi nhìn cửa nhà gần ngay trước mắt, cô bỏ lại những lời này rồi bước đi.

“Nói vậy là em đồng ý rồi.”

“Không biết.”

Nhậm Thiên Dã ngăn Lạc Nhi lại, bây giờ anh rất muốn tháo mặt nạ của cô xuống, nhìn thử xem khuôn mặt này ra sao: “Đừng ngăn cản nữa, để tôi nhìn thử rốt cuộc em là như thế nào.”

Những lời này của Nhậm Thiên Dã tuy là câu trần thuật, nhưng trong lời nói lại mang theo sự cường thế không cho phép cãi, lần này Lạc Nhi không động, không phải cô sợ người đàn ông trước mặt này, anh muốn xem thì cứ để anh xem đi, dù sao cũng không có gì to tát. Lần trước cô nghĩ rằng anh muốn làm gì đó, nên mới tự vệ, bây giờ cô biết người đàn ông này chỉ tò mò về khuôn mặt của cô thôi, vậy nên cho anh xem cũng không sao hết.

“Lạc Nhi, sao em về trễ vậy, mau vào nhà đi.”

Một người đàn ông đẩy cửa đi ra, Lạc Nhi nghe vậy thì xoay người nói: “Xin lỗi.”

“Được rồi, được rồi, sau này nếu về trễ như vậy thì gọi anh tới đón nhé.” A Duy sờ mái tóc dài của Lạc Nhi, mặt đầy cương chiều vuốt ve.

“Ừ.” Lạc Nhi đi vào nhà trước.

A Duy xoay người lại hung hăng trừng Nhậm Thiên Dã: “Mời anh đi cho.”

Nhậm Thiên Dã không thể nào ngờ được lại gặp hán ở chỗ này, người tự xưng là vị hôn phu của Tần Hiểu Hiểu – A Duy. Anh nheo mắt lại, rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ thế nào? Tại sao lại ở chung nhà: “A Duy, tôi đã tìm anh nhiều năm, không ngờ anh lại ở đây.”

“Tìm tôi? Ha ha, Nhậm Thiên Dã, trong lòng anh nghĩ gì đừng cho là tôi không biết.” A Duy đóng kỹ cửa rồi đối mặt với Nhậm Thiên Dã: “Anh vẫn cho là Tần Hiểu Hiểu không chết mà bị tôi mang đi, bây giờ anh cũng thấy đấy, cô ấy không ở cùng tôi, cho nên mời anh đi đi, chỗ này không hoan nghênh anh.”

“Rốt cuộc Lạc Nhi là ai?!” Nhậm Thiên Dã bỗng nhiên đặt câu hỏi.

A Duy nhìn chằm chằm Nhậm Thiên Dã, không bỏ qua một chút biểu cảm nào. Hắn đoán chắc chắn Nhậm Thiên Dã vẫn chưa biết thân phận thật của Lạc Nhi, nếu không sợ rằng bây giờ người này đã không chất vấn hắn mà là mạnh mẽ mang cô ấy đi.

Cho ra những kết luận này, A Duy trấn định hơn nhiều, hắn giữu cột nhìn Nhậm Thiên Dã: “Tổng giám đốc Nhậm, không phải anh muốn vợ đến điên rồi chứ? Đến chỗ tôi tìm vợ, ha ha, anh cũng biết cô ấy tên Lạc Nhi, là học sinh của trường Cambridge, cô ấy không phải Tần Hiểu Hiểu! Còn nữa, bây giờ Lạc Nhi là bạn gái tôi, cho nên xin anh cách xa cô ấy một chút!”

“A—— bạn gái, phải không?” Tất nhiên Nhậm Thiên Dã không tin lời A Duy nói, anh đã sớm điều tra nên biết rõ đến thời điểm này Lạc Nhi vẫn chưa có người bạn trai nào, cho nên anh mới đến gần cô, nếu cô có bạn trai, nói không chừng anh đã sớm mất hết hứng thú với cô.

“Sao hả? Anh không tin?”

“Anh cảm thấy thế nào?”

“Nhậm Thiên Dã, tôi không có thời gian đùa cợt với anh. Lạc Nhi còn đang chờ tôi, tự anh cứ đứng hững hờ cho thanh tỉnh đi, Tần Hiểu Hiểu đã chết vào sáu năm trước rồi, chết rồi! Anh biết chưa!”

“Con mẹ nó anh câm miệng cho tôi!” Nhậm Thiên Dã đi lên đám một cú vào mặt A Duy, A Duy lão đảo ngã xuống đất, từ từ bò dậy, phun một ngụm nước miếng, hai mắt tóe lửa nhìn Nhậm Thiên Dã.

“Con mẹ nó anh bị bệnh thần kinh à, liều mạng vì người chết.”

Nhậm Thiên Dã xóc cổ áo A Duy lên, thâm trầm nhìn hắn không nói gì, sau đó gầm thét: “Tao, nói, cô ấy, không có chết, mày, nghe không! Nghe không!”

A Duy vung tay muốn hất tay Nhậm Thiên Dã ra, không biết sao sức lực của tên này lại mạnh như vậy, hất hất mấy lần cũng không ra, cho nên bây giờ bọn họ đang bốn mắt nhìn nhau, đều có thể thấy được lửa hừng hực muốn đốt cháy đối phương trong mắt nhau.

“Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, nhưng đừng đánh chủ ý lên người Lạc Nhi, nếu không đừng trách tôi cho anh vào tù bóc lột!”

“Bóc lột? Ha ha, vậy phải xem anh có bản lĩnh đó hay không!” Nhậm Thiên Dã buông cổ áo A Duy ra, khinh thường nhìn hắn một cái rồi xoay người bước đi. Anh sẽ không vì A Duy đột ngột xuất hiện mà từ bỏ Lạc Nhi, bởi vì anh có cảm giác Lạc Nhi chính là cô....

Khi A Duy đi vào nhà, Lạc Nhi đang ăn, nghe tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên liếc A Duy một cái rồi tiếp tục ăn. Từ lúc vào đến giờ, A Duy chỉ lặng lẽ nhìn cô gái đang cúi đầu ăn, hắn nhìn cô bằng đôi mắt vô cùng phức tạp, mười phút sau, Lạc Nhi đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, chốc lát sau cô trở ra, trong tay có thêm một chai thuốc mờ: “Cho anh.”

Cô đặt chai thuốc mờ trước mặt A Duy, xoay người đi về phòng ngủ: “Tôi đi ngủ đây.”

A Duy nghe tiếng đóng cửa, hắn tỉnh hồn, nắm chặt chai thuốc mờ, thật chặt, cho đến khi cái chai bị bóp méo, hắn mới hung hăng vứt xuống. Tần Hiểu Hiểu, bây giờ em là của tôi, tương lai cũng là của tôi, không ai có thể mang em đi, không ai có thể!

Ngày hôm sau Lạc Nhi thức dậy như bình thường, đi ra ngoài, lại bị A Duy dọa sợ hết hồn, nhưng sắc mặt của cô cũng không có gì thay đổi.

“Chào buổi sáng!” A Duy chủ động chào hỏi, gọi Lạc Nhi tới ăn cơm.

“Chào.” Lạc Nhi đáp một câu, rửa mặt rồi ngồi xuống chỗ đối diện.

“Tối hôm qua ngủ ngon không?” A Duy dịu dàng hỏi, chủ động gấp một miếng khăn giấy hun khói trứng chiên đặt vào đĩa của cô.

“Ừ, khá tốt.” Lạc Nhi lạnh nhạt nói, cô nhìn vết thương trên mặt A Duy: “Hết sưng rồi.”

“À, đúng vậy, thuốc em đưa rất tốt, cảm ơn em, Lạc Nhi.”

“Khách sáo rồi.”

“Lạc Nhi, chẳng lẽ em không muốn biết tại sao anh lại bị thương sao?”

“Anh ta gây ra.”

“Sao em biết?!”

“Tôi nhìn thấy.” Lạc Nhi thờ ơ đáp.

“Cái gì?!” Mặt A Duy đỏ sặc, bật dậy từ trên ghế, nhìn thẳng vào Lạc Nhi, muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô.

Lạc Nhi không ngẩng đầu, cầm ly nước trái cây uống một hớp: “Tần Hiểu Hiểu là ai?”

“Em hỏi cô ấy làm gì?”

“Được rồi, tôi ăn no rồi.” Lạc Nhi biết A Duy sẽ không trả lời cô, nên cô sẽ không tiếp tục hỏi, không cần thiết không phải sao.

Chương trình học buổi sáng trôi qua rất nhanh, Lạc Nhi và Giản Viễn Viễn cùng nhau đi tới canteen trường ăn cơm. Bên cạnh Lạc Nhi vẫn có một đám nam sinh vây quanh, đuổi hoài không đi. Lúc cô đang ăn cơm, đột nhiên cảm thấy chung quanh im lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, cô quay đầu theo bản năng, muốn nhìn xem thử là có chuyện gì, lại bất ngờ đối diện với một đôi mắt đen như mực. Khi Nhậm Thiên Dã nhìn thấy Lạc Nhi thì lập tức ngây ngẩn: “Hiểu bảo bối.” Nhậm Thiên Dã bật thốt lên.

Lạc Nhi mờ mịt nhìn anh mấy giây, cô không hiểu anh đang nói gì, xoay người muốn tiếp tục ăn cơm với Giản Viễn Viễn, không ngờ anh lại kéo cô vào ngực: “Em thật sự còn sống, còn sống, còn sống!”

—— Hết chương 91 ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 92: Ngược yêu

Không khí lập tức ngưng trệ, tất cả như trở lại lần đầu bọn họ gặp nhau, thời điểm đó Tần Hiểu Hiểu hoạt bát đáng yêu, bởi vì máy điều hòa mở quá lớn nên cô bị lạnh và lấy thịt người để chắn gió. Cấp trên kêu cô lấy hộp đồng ra, kết quả cô lại lấy ra bản hợp đồng áo lông với Pháp, đúng là một cô gái vụng về. Khi đó Nhậm Thiên Dã còn cảm thấy cô rất có ý tứ, dần dần bị cô hấp dẫn, đi vào thế giới của cô, sau đó yêu cô.

“Nhậm tổng, anh buông ra!”

Lạc Nhi dùng sức đẩy Nhậm Thiên Dã ra, gọi anh trở về hiện thực. Cô gái trước mắt rõ ràng giống Tần Hiểu Hiểu như đúc, nhưng biểu cảm trên mặt cô lại vô cùng hơi hợt thậm chí là chán ghét. Cô ấy ghét mình, Nhậm Thiên Dã nghĩ vậy, trong lòng chấn động, trái tim của anh trở nên vỡ vụn và đau đớn, đau thương nhìn cô gái lạnh lùng trước mặt.

Canteen trường lúc này vô cùng náo nhiệt, nhiều người chen chúc cùng một chỗ xì xào bàn tán, có vài người nhận ra Nhậm Thiên Dã là tổng giám đốc tập đoàn RT, bọn họ mang theo dáng vẻ xem kịch vui, dù sao anh cũng là người làm toàn trường náo động, tin tức về chuyện trăng hoa của anh được rất nhiều nữ sinh yêu thích.

“Ê nhìn xem, đó không phải là Lạc Nhi, hoa khôi của trường sao?”

“A, đúng rồi.”

“Dung mạo quyền rũ, dáng vẻ nhu mì, không ngờ lại là tình nhân được bao nuôi, khó trách người ta lúc nào cũng không coi ai ra gì, được người có quyền có thể bao nuôi mà.”

“Suyt——, nói nhỏ thôi, cẩn thận bị nghe thấy.”

“Nghe thì nghe, sợ gì chứ, cô ta dám làm, còn sợ bị người khác nghe thấy à?”

“Ha ha, cũng đúng, nhưng mà Nhậm tổng này là tình nhân trong mộng của tôi, sao anh ấy có thể thích loại con gái lạnh tanh này chứ?”

“Vây là cậu không hiểu rồi, Lạc Nhi người ta đang xài chiêu lật mềm buộc chặt, đừng thấy bình thường cô ta cao ngạo, nói không chừng ở trên giường là một—— đó.”

“Ha ha ha ha, cậu hiểu biết nhiều thật.”

“Đương nhiên, loại con gái giả vờ thanh cao này tôi gặp nhiều rồi, chỉ cần đàn ông quăng tiền vào mặt một cái thì lập tức ngoan ngoãn mở hai chân ra, không cần mặt mũi.”

Những lời lẽ khó nghe này giống như xuyên qua lòng Lạc Nhi, cô cắn chặt môi phần hận nhìn những người đó. Cô và Nhậm Thiên Dã chỉ gặp nhau mấy lần, đám người kia đã nói những lời như vậy, cái quan hệ đó, Lạc Nhi cô khinh thường!

“Đủ rồi!” Anh lạnh lùng hét lớn một tiếng: “Dám nói xấu người phụ nữ của tôi, các người chán sống rồi!” Nhậm Thiên Dã kéo Lạc Nhi đi, mặc cho cô phản kháng: “Đi theo anh!”

Nhậm Thiên Dã cảnh cáo đám nữ sinh kia sợ run, hời hợt không thôi, thậm chí có người còn lập tức cuống quýt chạy khỏi canteen. Nhậm Thiên Dã nhoẻn mắt, trong lòng thâm nghĩ, các người, tôi sẽ không buông tha dù chỉ một người!

Anh dùng lực kéo Lạc Nhi đi ra khỏi canteen trường mà không quan tâm sự phản kháng của cô. Lạc Nhi vừa đấm vừa đá anh, nhưng vẫn bị anh kéo vào chiếc xe tối hôm qua. Cửa xe bị khóa lại, Lạc Nhi hung hăng trợn mắt nhìn Nhậm Thiên Dã, cúi đầu há miệng cắn mạnh vào tay anh, mùi máu tanh lan ra khắp xe, nhưng Nhậm Thiên Dã vẫn không buông tay, mà còn nắm tay cô chặt hơn lúc nãy, giống như hai người đã dính chung một chỗ.

“A——!” Lạc Nhi bị nắm đau kêu thành tiếng.

Lúc này Nhậm Thiên Dã mới phát giác, anh lập tức buông tay ra, biểu cảm khẩn trương lo lắng kiểm tra xem cô có bị thương không. Lạc Nhi tức giận hất tay anh ra, cô lạnh lùng nói: “Đề tôi xuống xe.”

“Không!” Khi anh nghe thấy cô nói muốn rời khỏi, trái tim của anh rất đau đớn.

“Tôi muốn xuống xe.”

“Hiểu bảo bối, cuối cùng anh cũng tìm được em, sao anh có thể để em đi chứ, em còn nhớ buổi lễ kết hôn của chúng ta không. ...”

“Anh cái tên điên này, tôi không phải cô ấy!”

“Không, em phải, em phải, em là Hiểu bảo bối của anh!” Nhậm Thiên Dã ôm Lạc Nhi vào lòng lần nữa, kích động đến phát run.

“Tôi không phải, tôi không phải, muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa đây, tôi không phải cô ấy!”

“Được, em chờ, anh cho em xem hình!” Nhậm Thiên Dã buông tay, lấy điện thoại di động ra, ngón tay run run bấm trên màn hình, anh gấp đến mức mấy lần sém chút làm rơi điện thoại: “Nhìn đi, em mau nhìn đi.”

Nhậm Thiên Dã gior điện thoại lên trước mặt Lạc Nhi, trong điện thoại là tấm hình họ mặc đồ cưới, người đàn ông anh khi hùng hực ngoài Nhậm Thiên Dã ra thì còn ai, mà cô gái bên cạnh anh có khuôn mặt giống cô như đúc, chỉ trừ vết sẹo trên mặt. Cô từ từ lấy mắt kiếng xuống, một vết sẹo màu hồng nhạt ở khóe mắt lộ ra: “Bây giờ thì sao, còn giống cô ấy không?”

Nhậm Thiên Dã khiếp sợ trợn tròn mắt, sau đó nguy hiểm nheo mắt lại: “Là ai, là ai làm?!”

“Không biết, được rồi, tôi muốn xuống xe.”

“Anh không cho phép.” Nhậm Thiên Dã đập ga, xe hơi nhanh chóng chạy vòng quanh sân trường, vọt như bay ra đường lớn. Anh liều lĩnh vượt đèn đỏ, bất chấp những chiếc xe cảnh sát đuổi theo phía sau.

“Anh làm gì vậy, mau dừng xe!”

Nhậm Thiên Dã như không nghe thấy, đập mạnh chân ga, cho đến khi xe chạy đến một bờ biển, anh mới ngừng lại. Cầm điện thoại lên nói mấy câu, chốc lát sau, mấy chiếc xe cảnh sát sau lưng bọn họ đã đổi sang hướng khác.

Buổi chiều bờ biển rất yên tĩnh, chợt có một con chim bay lên không trung, ánh mặt trời chói mắt chiếu thẳng lên cửa xe. Ánh sáng lúc này lại đặc biệt châm chọc, anh tìm được cô, nhưng cô lại không nhớ anh, càng không yêu anh. Hai người yên lặng ngồi trong xe nhìn ra biển, sóng biển đập vào bờ cát trắng, ào ào——.

Nhậm Thiên Dã phá vỡ không gian yên tĩnh, nếu bây giờ cô không nhớ anh, vậy anh sẽ gọi cô là Lạc Nhi, nghĩ vậy anh nói: “Lạc Nhi, em có muốn nghe anh kể chuyện không?”

Lạc Nhi nhìn người đàn ông bên cạnh, lúc này anh không còn sự điên cuồng vừa rồi, hai cánh tay vắt ra sau ót, đôi môi nhẹ nhàng mấp máy như một con thú nhỏ yên lặng liếm láp vết thương, anh như vậy, thì sao cô có thể nhẫn tâm từ chối. Lạc Nhi khẽ gật đầu một cái: “Nói đi.”

“Được, tính cách và thói quen của Thiên Nga trắng và Thiên Nga đen vốn hoàn toàn khác nhau. Thiên Nga trắng coi mờ hào phóng, lúc nào cũng phát ra ánh sáng chói lóa, tình cảm nóng bỏng, Thiên Nga đen trầm tĩnh nội liễm, nhưng họ lại yêu nhau, tính cách bọn họ vốn bất đồng, chỉ có một điểm duy nhất giống nhau, đó chính là bọn họ rất chung thủy trong tình yêu, dù có phải đối mặt với sống chết.

Thiên Nga đen bị con bão đưa đến nơi này, nó tách khỏi gia đình, cho nên từ nhỏ nó đã đi theo Thiên Nga trắng, mặc dù màu sắc của bọn chúng khác nhau, còn bất đồng chủng tộc, ở cùng nhau sẽ không sinh con được. Nhưng bọn chúng vẫn ở cùng nhau, yêu nhau sâu đậm.

Một lần nọ, bọn chúng cùng đi du lịch, chúng cất tia lông cho nhau, vui sướng bơi trên mặt nước, nhưng chúng không biết nguy hiểm đang rình rập, một con chó sói bị đói mấy ngày đang nhìn chằm chằm vào chúng, mai phục ở đó chờ cơ hội ra tay. Khi hai con thiên nga lên bờ nghỉ ngơi, chó sói phóng ra, Thiên Nga đen phát giác được nguy hiểm, nó gương cánh chắn cho Thiên Nga trắng, muốn kéo dài thời gian cho Thiên Nga trắng chạy trốn, nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Thiên Nga trắng từ phía sau đi lên song song với Thiên Nga đen, chúng trao đổi ánh mắt, nói với đối phương, còn sống thì phải cùng nhau, dù là ở một giây cuối cùng của cuộc đời.

Hành động của bọn họ bị chó sói cười nhạo, cuối cùng trong mấy tiếng kêu thê lương, sinh mạng của bọn chúng kết thúc, nhưng một giây trước khi chết, bọn chúng đều ôm chặt lấy đối phương không buông tay. Nhớ lần đó chúng ta bị bao vây ở chợ, lúc ấy chỉ nghĩ tới an nguy của đối phương, em chắn trước mặt anh, bảo anh chạy, còn nói người đàn ông kia không dám làm gì em, Lạc Nhi, điều anh sợ hãi chính là em sẽ rơi vào tay hắn, điều đó có nghĩa rằng anh sẽ mất em. Anh phát hiện anh không thể mất em, cho nên anh mới gắng sức đánh một trận, thật ra thì người đàn ông kia rất mạnh, nếu không

phải người của anh tới kịp, chỉ sợ hôm nay thứ em nhìn thấy là một bìa mộ lạnh như băng.” (huhuuhuhu. ... editor cảm động quá, thiên nga đen là đực nhe mọi người... :v)

(vậy rốt cuộc là bà đang khóc hay đang cười vậy bà :v)

Nghe Nhậm Thiên Dã kể xong, Lạc Nhi cau mày, cô mím chặt môi không nói câu nào, quay đầu chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh, cô nhìn ra được anh rất yêu ‘cô gái kia’, chỉ tiếc, mình không phải ‘cô ấy’, bởi vì chuyện anh vừa kể, cô không có một chút ấn tượng nào, không hề có một chút nào.

Nhưng thái độ của Lạc Nhi đối với Nhậm Thiên Dã đã thay đổi, không còn lạnh lùng như trước, có lẽ là do đồng tình, có lẽ là bị câu chuyện làm cảm động, không thể nói rõ ràng được.

Lạc Nhi do dự nâng tay đặt lên bàn tay to lớn của anh. Nhậm Thiên Dã mở mắt quay đầu, anh trở tay dùng lực nắm chặt tay cô, trong mắt hiện ra ánh sáng óng ánh, nói: “Em, em nhớ ra rồi?” (anh mơ hả???)

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Nhậm Thiên Dã phát hiện ánh mắt Lạc Nhi vẫn không thay đổi, mắt anh tối xuống, cười khổ.

“Ha ha, em vẫn không nhớ ra anh.”

“Xin lỗi, nhưng, tôi thật sự không phải ‘cô ấy’.” Giọng nói của Lạc Nhi thấp dần, cô không muốn nhìn thấy sự đau khổ của người đàn ông này, mặc dù bây giờ cô rất muốn an ủi anh.

“Được rồi, không sao cả.” Anh cười khan một tiếng: “Lạc Nhi, em chịu nghe tôi kể hết câu chuyện này thì tôi đã rất mãn nguyện rồi, thật.”

“Tình cảm của hai người thật tốt, ‘cô ấy’ nhất định là một cô gái đáng để yêu.”

“Ừ, chỉ có cô ấy là quý giá nhất.”

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, Lạc Nhi nhìn bầu trời đầy sao, tâm trạng vẫn không thể bình tĩnh. Người đàn ông này phảng phất như có một loại ma lực hấp dẫn cô, làm cô muốn tới gần anh, cho dù cô không phải người anh muốn tìm, nhưng trái tim cô cứ đập loạn xạ.

“Tôi——.” Cô mở miệng, nhỏ giọng nói: “Tôi nghĩ tôi có thể làm bạn với anh.”

“Cái gì?” Nhậm Thiên Dã giống như không nghe rõ, hỏi lại, anh không thể tin được, cô lại đồng ý làm bạn với anh, bởi vì anh từng làm cô lúng túng và khó chịu, anh còn nhớ ánh mắt cô nhìn anh lúc ấy có bao nhiêu căm hận, có bao nhiêu lạnh lùng, nhưng bây giờ cô lại chủ động nói có thể làm bạn với anh, điều này có thể lý giải rằng cô đã tha thứ cho anh rồi không?

“Em thật sự chịu làm bạn với anh?!” Anh lại khó tin hỏi lại một lần nữa.

Lạc Nhi nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, gật đầu, trong đôi mắt kia đều là thâm tình.

“Tốt quá!” Nhậm Thiên Dã ôm chặt lấy Lạc Nhi, anh nhẹ nhàng ôm cô, giống như nếu dùng lực mạnh quá sẽ làm cô bể. Bây giờ cô không nhớ anh cũng không sao cả, anh tin tưởng một ngày nào đó cô sẽ nhớ lại mọi chuyện, lúc đó bọn họ sẽ có thể chân chính ở cùng nhau.

Lần này Lạc Nhi không đẩy anh ra, cô cứ để mặc cho anh ôm, dường như cô nghe được tiếng anh khóc, cô không ngờ một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ như anh mà lại có lúc yếu ớt như vậy.

Cô chậm rãi đưa tay lên, ôm eo anh, nhẹ nhàng an ủi, tựa như đang truyền dũng khí cho anh.

Ban đêm, bờ biển tối om, bên bờ cát trắng, đá màu xanh sẫm, con hàu màu đen, ốc sên màu xanh, hai người trẻ tuổi đi song song với nhau, ánh trăng chiếu xuống kéo dài hai vệt bóng, rất dài. Không biết đã đi bao lâu, Nhậm Thiên Dã thân thiết khoác áo lên người Lạc Nhi: “Lạnh không?”

“Ừ, có chút.”

“Lên xe ngồi đi.”

“Được.”

Máy điều hòa trên xe được chỉnh ở nhiệt độ thích hợp, anh nhìn cô, lông mi của cô thỉnh thoảng động đậy. Cô ngủ rất ngon, tựa như trở về thành Hiếu bảo bối của anh. Anh đưa tay khẽ vuốt lên vết sẹo ở khóe mắt cô, động tác dịu dàng sợ làm cô tỉnh giấc. Rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, tại sao trên mặt lại có một vết sẹo. Trong lúc vô tình anh đã cúi đầu hôn lên vết sẹo ấy, sau đó lại khẽ hôn lên môi cô, cô gái ngoan của anh, ngủ đi, có lẽ ngày mai khi tỉnh giấc thì em sẽ nhớ ra mọi chuyện. (mơ hả anh???)

— Hết chương 92 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 93: Hai người đàn ông cạnh tranh

Trước cửa nhà Lạc Nhi, Nhậm Thiên Dã mở cửa xuống xe, nhưng gặp A Duy từ trong nhà đi ra, mặt A Duy đầy sát khí, hai quả đấm siết chặt, mắt lộ ra ánh sáng hung ác: “Khốn kiếp, mày đã làm gì cô ấy?!”

“Suyt——— nhỏ tiếng một chút, cô ấy đang ngủ.” Nhậm Thiên Dã không đếm xỉa tới khuôn mặt dữ tợn của người đàn ông sau lưng, anh ôm Lạc Nhi đang ngủ say từ trong xe xuống, đi vào phòng ngủ, khi đi qua người A Duy anh cũng không dừng lại.

Mắt A Duy lóe lên, xoay người đuổi theo chặn Nhậm Thiên Dã lại: “Giao cô ấy cho tôi!” Hắn hạ thấp giọng, cảnh cáo.

Nhậm Thiên Dã lạnh lùng híp mắt, anh không có ý định nhượng bộ. Hai người đứng trước cửa giăng co, không ai nhường ai, chỉ vì cô gái trong ngực Nhậm Thiên Dã là người mà hai người yêu nhất.

Có lẽ vì gió đêm tương đối lạnh, Lạc Nhi được Nhậm Thiên Dã ôm dẫu môi, có dấu hiệu tỉnh giấc, trên người cô đang đắp cái áo khoác màu xám tro cỡ lớn của Nhậm Thiên Dã, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bị gió thổi qua.

Hai người đàn ông cùng lúc phát hiện Lạc Nhi có dấu hiệu thức dậy, lập tức không ăn thua đủ với nhau nữa. A Duy chủ động nhường đường và còn mở cửa giúp, Nhậm Thiên Dã không thèm liếc A Duy một cái, nhanh chóng ôm Lạc Nhi vào phòng. A Duy tức giận siết chặt quả đấm nhưng vẫn đi vào theo.

Hai người đàn ông nhìn cô gái đang ngủ say trên giường, biểu cảm phức tạp, Nhậm Thiên Dã đắp chăn lên cho cô, A Duy lập tức giúp sửa góc chăn, làm xong, hai người liếc nhìn nhau, Nhậm Thiên Dã hất đầu tỏ ý đi ra ngoài nói chuyện, A Duy tính rui đi theo phía sau anh.

Trong phòng khách, hai người ngồi đối diện nhau, nhưng không ai mở miệng trước, Nhậm Thiên Dã lấy cái bật lửa ra, tách——— đốt một điếu thuốc, anh hít một hơi thuốc rồi thả khói ra, khói thuốc lượn lờ tạo ra hình dạng kỳ quái, cuối cùng biến mất vào hư không.

“Nói đi, cô ấy là Tần Hiểu Hiểu đúng không.” Trong lời nói của Nhậm Thiên Dã chỉ có khẳng định chứ không có nghi vấn.

“Anh đã biết rồi, thì còn hỏi tôi làm gì?!” A Duy nghiêng đầu, nhướn mày khinh thường đáp.

“Tôi chỉ muốn xác nhận, nếu là vậy, ngày mai tôi sẽ dẫn cô ấy đi.”

“Không thể nào.” A Duy lắc đầu, làm ra vẻ tiếc hận.

“Tại sao?” Nhậm Thiên Dã lạnh giọng hỏi.

“Bởi vì, bây giờ cô ấy là Lạc nhi, chứ không phải Tần Hiểu Hiểu, anh hiểu không?”

“Anh, có ý gì?”

“Rất đơn giản, cô ấy không nhớ chuyện lúc trước, trong đó bao gồm cả anh, tôi, cô ấy đều không nhớ, cho nên anh cảm thấy, cô ấy sẽ cùng đi với một người xa lạ sao?”

“Rốt cuộc mày đã làm gì cô ấy?”

“Ha ha ha... Đây là chuyện vĩnh viễn mày không thể nào biết được.”

“Muốn chết.” Nhậm Thiên Dã nắm lấy cổ áo A Duy, bây giờ anh hận không thể xé nát người đàn ông trước mặt cho hả giận.

A Duy cũng cho Nhậm Thiên Dã ánh mắt đồ kị, hắn cắn răng nặng nề nói: “Trước kia mày lấy được lợi thế, bây giờ cô ấy là của tao, tương lai cũng là của tao, vĩnh viễn cũng chỉ có thể là của tao! Mà mày, chỉ có thể là một vệt nhỏ trong quá khứ của cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ không nhớ lại! Ha ha ha...”

Nhậm Thiên Dã vung tay lên, lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra: “Hai người đang làm gì vậy?”

Lạc Nhi lạnh nhạt nhìn hai người, đi ra phòng khách rót một ly nước. Hai người đàn ông nhìn cô gái đang uống nước, lập tức buông đối phương ra, trở về chỗ ngồi, chuyên chú nhìn từng cử động của Lạc Nhi.

Lạc Nhi uống nước xong, xoay người nhìn hai người: “Được rồi, hai người tiếp tục đi.”

“Hả?”

Hai người đàn ông trở mắt nhìn nhau, tiếp tục cái gì? Bọn họ không hiểu lời cô nói.

“Đánh nhau.” Lạc Nhi nhìn hai người, bình thần bổ sung hai chữ.

Không phải chứ, cô muốn bọn họ tiếp tục đánh nhau? Trên trán hai người trượt xuống ba vạch đen, môi co quắp, Lạc Nhi nhà bọn họ đúng là mạnh mẽ, dám bình tĩnh nói ra những lời này.

“À, Lạc Nhi, bọn anh, không có đánh nhau.” A Duy giống như một học sinh tiểu học, cúi đầu nhận sai.

“Đừng, Lạc Nhi, bọn anh không có đánh nhau, chỉ là, đang rèn luyện cơ thể, ha ha, em xem.” Nhậm Thiên Dã vòng tay qua cổ A Duy, dùng sức ôm chặt, cười khan hai tiếng, một bộ, chúng tôi là anh em tốt.

A Duy cũng chỉ có thể cười phôi hóp, nhưng lại nghiêng răng nanh kêu ken két, đợi Lạc Nhi vào phòng ngủ, coi hấn xử cái tên đáng ghét này thế nào.

“Rèn luyện lúc nửa đêm?” Lạc Nhi trưng ra biểu cảm hoài nghi, nhìn hai người từ trên xuống dưới: “Rất tốt, tôi đi ngủ.”

Nhậm Thiên Dã thấy Lạc Nhi đi vào phòng ngủ, lập tức bật dậy đuổi theo: “Lạc Nhi, đợi anh với, anh muốn ngủ với——” chữ em còn chưa nói hết, cửa phòng đã bị đóng chặt, lỗ mũi Nhậm Thiên Dã xém chút đã bị kẹp lại.

Anh muốn nắm nắm cửa, nhưng tay lại dừng ở không trung, qua một lúc, anh bỏ tay xuống, xoay người ảm đạm đi tới salon.

A Duy thấy anh bị ăn bơ, trong lòng đã sớm cười như điên, ha ha, thì ra Nhậm Thiên Dã cũng sẽ có một ngày này, ha ha ha, đúng là báo ứng!

Nhậm Thiên Dã thấy A Duy cười trộm như bị táo bón, nghiêng răng ken két, nhưng anh sợ động tác quá lớn sẽ quấy rầy Lạc Nhi nghỉ ngơi, cho nên chỉ tròng A Duy một cái rồi xoay người chuẩn bị đi: “Đừng đắc ý quá sớm, cho dù hiện tại cô ấy quên tôi, nhưng tôi có năng lực làm cô ấy yêu tôi lần nữa, mà anh, vĩnh viễn không có khả năng này!”

“Mày nói gì?” Lửa giận của A Duy bị khơi lên lần nữa, đây là chỗ đau của hắn, từ khi Tần Hiểu Hiểu gặp tai nạn xe đến giờ đã qua nhiều năm, nhưng Tần Hiểu Hiểu thật sự chưa từng tiếp nhận hắn, bất quá chỉ là lịch sự thôi, lúc này lại bị Nhậm Thiên Dã nói toẹt ra, làm cho hắn không thể nén giận, hét một tiếng, chuẩn bị ra tay.

Nhậm Thiên Dã nhuróng mày chỉ về phía phòng ngủ của Lạc Nhi, sau đó hài lòng thấy A Duy đề tay xuống, rất tốt, ván này anh thắng, sau đó anh đi ra khỏi cửa với tâm trạng vô cùng tốt.

— Hết chương 93 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Chương 94: Ngu ngốc, câm miệng

Diệp Gia Quán

untitled-1

Sáng sớm hôm sau, Lạc Nhi vừa mới xuống giường đi ra ngoài phòng khách đã thấy hai người đàn ông giống như thần canh cửa đứng ở hai bên. Lạc Nhi nhìn thoáng qua Nhậm Thiên Dã đứng ở bên trái, rồi liếc nhìn A Duy đứng ở bên phải, sau khi nhìn xong, mặt không chút thay đổi đi thẳng tới toilet rửa mặt, để lại hai người đàn ông đang phóng tia lửa với nhau trong không khí.

Hai người đàn ông liếc nhìn đối phương, rất là khinh thường hừ lạnh một cái, sau đó đồng thời lao tới toilet.

“Lạc Nhi, để anh cầm khăn mặt giúp em” Nhậm Thiên Dã ân cần đưa khăn mặt cho Lạc Nhi.

“Lạc Nhi, anh giúp em lấy kem đánh răng.” A Duy không chịu yếu thế cướp lấy chai kem đánh răng.

“Lạc Nhi, anh lấy cái ly cho em đánh răng” Nhậm Thiên Dã xoay người cầm cái ly đánh răng ở trên bồn rửa mặt.

“Lạc Nhi, anh lấy cho em.” A Duy nặng kem đánh răng ra rồi khoe khoang tròng mắt liếc Nhậm Thiên Dã.

“Lạc nhi, để anh làm!” Nhậm Thiên Dã nhanh chóng ra tay, đẩy A Duy ra xa Lạc Nhi một chút.

“Đề anh!” A Duy nhanh chóng vọt lên, muốn chen qua Nhậm Thiên Dã.

“Đề anh!” Nhậm Thiên Dã đỏ mặt tía tai rống to với A Duy.

“Anh – -!”

Lạc Nhi xoay người, vòng hai tay trước ngực xem cuộc vui, nhìn hai người đàn ông trước mặt gần như sắp đánh nhau, cười khinh miệt, hai người đàn ông cao lớn trước mặt còn hồn nhiên chưa nhận ra, rất có tư thế ‘không đánh đối phương đến nằm sấp thề’ không bỏ qua. Cuối cùng, bọn họ cũng ý thức được có điểm không đúng, hai người nhìn chăm chăm đối phương một giây, cứng nhắc quay đầu nhìn về chỗ Lạc Nhi.

Mặt Lạc Nhi không chút thay đổi nhìn hai người, chậm rãi phun ra hai chữ: “Ngây thơ.”

Giọng không lớn, nhưng vẫn bị hai người đàn ông nghe không thiếu một chữ. Hai người đàn ông to lớn giống như bị sét đánh, vô cùng kinh hãi. Bọn họ đưa mắt nhìn Lạc Nhi đi khỏi toilet, Nhậm Thiên Dã phản ứng trước: “Lạc Nhi, anh – -.”

“Im lặng!” Lời của Nhậm Thiên Dã còn chưa nói hết, Lạc Nhi đã chặn cái miệng của anh lại.

A Duy nhìn về mặt kính ngạc của Nhậm Thiên Dã, cười mỉa mai: “Sao hả, phải có thứ tự trước sau chứ, tránh ra, nhường một chút đi.”

“Lạc Nhi, anh – -.”

“Anh, cũng câm miệng!” Lạc Nhi lạnh giọng nói lần nữa.

“Ha ha...” Nhậm Thiên Dã đứng trước cửa phòng cười trộm, cười xong mới nói: “Thứ tự trước sau của ai kia sao lại không dùng được rồi?”

“Nhậm Thiên Dã anh – -!”

Nhậm Thiên Dã hừ lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu, vô cùng có khí thế đi theo Lạc Nhi ra cửa: “Hiểu – -.” Thiếu chút nữa anh đã gọi sai: “Lạc Nhi – - chờ anh một chút.”

Cả căn nhà yên tĩnh lại, còn A Duy với một khuôn mặt u ám khó coi, hần đá mạnh một cước vào ghế sofa, trùng hợp đúng lúc này điện lại thoại vang lên, hần không thèm nhìn tức giận nghe máy: “Alo! Ai vậy!”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng ba giây, sau đó một giọng nói già nua nhưng rét lạnh từ ống nghe truyền đến: “A Duy, con rể tốt của tôi, có khỏe hay không, hả – -.”

A Duy không nhớ mình đã cúp điện thoại như thế nào. Hần chỉ nhớ đầu bên kia điện thoại đã cúp từ lâu, hần mới cúp. Giọng nói của người đàn ông trong điện thoại không thể quen thuộc hơn được nữa. Hần cho rằng cuộc đời này sẽ không thể nào nghe thấy giọng nói này, không ngờ sáu năm sau lại nghe được lần nữa...

“Lạc Nhi, lên xe đi, anh đưa em đi học.”

Lạc Nhi nhìn lướt qua người đàn ông ngồi ở trong xe, mặt không chút thay đổi đi về phía trước. Cứ như vậy, một cô gái ăn mặc xinh đẹp đi trên đường, bên cạnh, một chiếc xe Lincoln không xa không gần đi theo. Cô gái đi nhanh, xe cũng chạy nhanh, cô gái đi chậm, xe cũng đi chậm theo. Hai người giống như là chơi trò chơi tình nhân, ở trên đường cái anh truy tôi đuổi.

Đột nhiên, Lạc Nhi xoay người chặn trước đầu xe. Nhậm Thiên Dã cả kinh lập tức đạp phanh xe, may mắn xe vốn chạy không nhanh, chiếc xe dừng cách Lạc Nhi chỉ mười xen ti mét. Anh nhanh chóng nhảy xuống, khăn trương xem xét người cô từ trên xuống dưới.

“Tôi không sao.” Mặt của Lạc Nhi lạnh như tiền, nói.

Kiểm tra xong, Nhậm Thiên Dã thở dài một hơi, anh dùng giọng điệu trách cứ hỏi: “Tại sao em lại đột nhiên nhảy ra trước đầu xe? Có biết làm như vậy rất nguy hiểm hay không?!”

Thấy Lạc Nhi không nói lời nào, anh tràn đầy cung chiêu nhìn cô: “Lạc Nhi, anh rất lo lắng cho em, không có ý mắng em.” Nói xong, Nhậm Thiên Dã lại lặng yên thở dài trong lòng, haiz – - em nói xem, rốt cuộc anh phải làm sao với em mới tốt đây.

— Hết chương 94 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 95: Miệng thối, đáng đánh!

“Đừng đi theo tôi.” Lạc Nhi lạnh nhạt trả lời một câu rồi xoay người bỏ đi.

“Tại sao? Lạc Nhi, chúng ta là bạn bè không phải sao?” Nhậm Thiên Dã không để ý hình tượng và thân phận của mình, hô to với người đang đi về phía trước.

Nghe được câu này, Lạc Nhi ngừng lại một chút, sau đó, cô tiếp tục tiến về phía trạm xe. Nhậm Thiên Dã nhìn cô gái lạnh lùng kia, trong nháy mắt, trong lòng dâng lên cảm giác khổ sở cay đắng. Xem ra muốn Hiểu bảo bối của anh tiếp nhận anh còn cần một thời gian rất dài, chỉ là không biết anh có đủ nhẫn nại để chờ đợi hay không, dù sao cũng đã tương tư sáu năm rồi, chỉ cần một chút nữa thôi có lẽ sẽ sụp đổ...

Xe buýt công cộng từ từ chạy tới. Lạc Nhi lên xe. Xe của Nhậm Thiên Dã dừng ở chỗ cách trạm xe khoảng vài mét, anh phát hiện bây giờ dù mình đoán như thế nào, cũng không biết được trong lòng Lạc Nhi đang nghĩ cái gì, mặc kệ, không cần nghĩ nhiều như vậy, cứ tiếp tục bám theo trước rồi nói sau.

Nhậm Thiên Dã ngồi vào xe, đi theo xe buýt tới trạm xe ở gần trường học. Lạc Nhi bước xuống, đột nhiên cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, hiển nhiên cô nhìn thấy xe của Nhậm Thiên Dã đậu ở chỗ không xa. Người đàn ông trong xe cũng đang nhìn cô chăm chú, chỉ là cách cánh cửa thủy tinh nên cô không thể nhìn thấy được.

Cứ nhìn như vậy vài giây, mặt Lạc Nhi không chút thay đổi xoay người đi vào sân trường. Lần này, Nhậm Thiên Dã không lái đi theo, anh chỉ ngồi trong xe châm một điếu thuốc lá, dùng sức hít vài hơi rồi quăng đi. Anh còn nhớ rõ có người đã từng nói với anh hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe. Thế nhưng sự nhớ nhung của anh đối với cô cũng giống như hút thuốc vậy, không phải muốn bỏ là có thể bỏ được.

Anh lấy điện thoại di động ra: “Kim Thuần, tôi muốn ở Anh thêm một khoảng thời gian nữa, cậu về công ty xử lý công việc trước đi, có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng, tổng giám đốc, nhưng mà tôi mạo muội hỏi anh một câu, anh muốn ở lại là vì phụ nhân sao?”

“Đúng vậy”

“Anh yêu phụ nhân như vậy, chúng tôi đều rõ như ban ngày, tại sao bây giờ phụ nhân lại tức giận không muốn về với anh? Tổng giám đốc, anh có muốn tôi đến khuyên nhủ cô ấy hay không?”

“Đều vô dụng thôi.”

“Tại sao? Chúng ta tìm phụ nhân nhiều năm như vậy, thật vất vả mới tìm được cô ấy, mấy năm qua chắc chắn phụ nhân đã phải chịu rất nhiều cực khổ. Vì vậy, tổng giám đốc, anh nhất định phải thật cảm cho cô ấy.”

“Tôi biết rõ, chỉ là tình huống cũng không có đơn giản như cậu nghĩ.”

“Hả? Vậy rốt cuộc là ---”

“Cô ấy đã quên hết những chuyện trước kia.”

“Cái gì?! Chẳng lẽ phụ nhân cô ấy, cô ấy --”

“Cô ấy bị mất trí nhớ.”

Cúp điện thoại, phiền muộn trong lòng Nhậm Thiên Dã lại tăng thêm vài phần. Ông trời đã chiếu cố anh rất nhiều, trả lại một cô gái bị mất hết trí nhớ cho anh, cho nên anh phải bắt đầu một lần nữa, anh nhất định phải nắm chặt thời gian, bởi vì bên cạnh cô là một con sói.

Gần đến lúc nghỉ trưa, nhiều học sinh cùng nhau bước ra phòng học. Bên cạnh Lạc Nhi là Gian Viễn Viễn không ngừng liu riu như con chim non, mà Lạc Nhi chỉ ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại cô ấy mấy tiếng, tỏ vẻ cô vẫn đang nghe. Hình thức ở chung của các cô như vậy người ngoài nhìn vào thì thấy rất kỳ lạ, chỉ ít bọn họ không thể trở thành bạn của nhân tài. Nhưng trên thế giới có một số việc không thể dùng lẽ thường để xem xét, giống như tình bạn của bọn họ vậy.

Từ lần trước Nhậm Thiên Dã ôm Lạc Nhi ở căn tin, trường học của bọn họ liền bắt đầu truyền ra scandal, nào là Nhậm tổng vùng tiền như rác chỉ để băng sơn mỹ nhân cười một tiếng, băng sơn mỹ nhân quỳ gối dưới quần của CEO nhiều tiền, còn có người loan ảnh chụp hôn vũ hội, video, chứng minh người nhảy chung với Nhậm Thiên Dã đúng là băng sơn mỹ nhân – Lạc Nhi, thì ra từ ngày hai người khiêu vũ cùng nhau đã yêu nhau, chỉ là người ngoài không biết mà thôi.

Lạc Nhi cũng không đếm xỉa tới những lời đồn này. Cô vẫn ít nói như trước, nhưng cô không đếm xỉa không có nghĩa là người khác không đến gây sự với cô. Giống như hiện tại, cô đang bị mấy cô gái ăn mặc theo một Âu Mỹ chặn ngoài cửa căn tin. Cô gái tóc vàng mắt xanh đứng giữa dùng ánh mắt vô cùng oán hận nhìn cô, đáng vẻ kia giống như Lạc Nhi cướp món đồ chơi của ta yêu thích nhất vậy.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Cô gái nói bằng giọng điệu không có ý tốt, cô ta ý vào người đông thể mạnh, muốn hạ hết uy danh của Lạc Nhi.

Từ lúc Lạc Nhi bị bao vây, Gian Viễn Viễn đã đứng ở trước mặt bảo vệ Lạc Nhi. Cô trừng mắt với cô gái da trắng đang khiêu khích trước mặt, hai tay nắm thành quả đấm, sẵn sàng đánh nhau bất cứ lúc nào.

“Cục than đen, cô tránh ra cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô phải cút ra khỏi trường học!”

“Cô nói cái gì!” Giản Viễn Viễn tức giận, quả đấm kêu răng rắc, con mắt muốn phun ra lửa. Cô gái da trắng này là con gái của phó hiệu trưởng, bình thường rất ngang ngược, ức hiếp người khác, vì ngại thân phận của cô ta nên không ai dám làm gì cô ta, cho nên đây cũng là nguyên nhân Giản Viễn Viễn vẫn chậm chạp không dám xuống tay.

“Đám người thấp kém bọn bây mà cũng xứng vào Cambridge học? Đúng là làm mất mặt trường học! Còn cô nữa Lạc Nhi, tránh xa đàn anh một chút cho tôi, bởi vì anh ấy là của tôi!” (D: Mặc ấtttt)

“Đúng vậy, đúng vậy, tội bây mau cút đi, đừng ở chỗ này làm chướng mắt!” Một cô gái bên cạnh cô gái da trắng phụ họa theo, miệng lưỡi ác độc phun ra những từ ngữ dơ bẩn.

‘Vút—’, không ai thấy rõ chuyện gì đang xảy ra thì cô gái da trắng ở giữa đã té ngã xuống đất. Cô ta che gò má bị thương, ngồi dưới đất kêu rên, hình tượng quý tộc lúc này đã sớm biến mất không còn một mảnh.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Một cô gái bên cạnh cô gái da trắng nghi ngờ hỏi.

“Là cô ta! Cô ta đánh tao!”

Cái gì?! Một cô gái đưa mắt sững sờ nhìn nhau mấy giây, người cô gái da trắng chỉ chính là Lạc Nhi đứng sau lưng Giản Viễn Viễn! Bọn họ dùng ánh mắt khó tin nhìn Lạc Nhi, một lát sau bọn họ lại cười to: “Lão đại, đừng đùa bọn tôi, cô ta chỉ là một con nhỏ da vàng thiếu dinh dưỡng, bình thường yếu như sên, sao có thể có đủ sức để làm chuyện đó chứ?”

“Đúng vậy lão đại, tôi thấy cô bị cục than đen đánh ngu rồi.”

“Mày nói cái gì?!” Cô gái da trắng đang che mặt bị đánh sưng vù trợn mắt nhìn cô gái đang nói chuyện một cái.

“Xin lỗi lão đại.” Cô gái ý thức được mình nói sai, lập tức cúi đầu khom lưng xin lỗi cô gái da trắng.

“Mày dám đánh tao!” Cô gái da trắng đi lên trước trừng mắt với Lạc Nhi đứng sau lưng Giản Viễn Viễn, hận không thể lập tức xé nát Lạc Nhi.

“Miệng thôi, nên đánh.” Lạc Nhi bình tĩnh mở miệng, trên mặt không có một chút gợn sóng.

“Tao đúng là đã xem thường mày rồi nhỉ?! Tội bây còn chờ cái gì, đập bọn nó cho tao, có chuyện gì tao chịu trách nhiệm, đánh tốt có thưởng!”

Một cô gái nghe vậy thì tinh thần lập tức tỉnh táo, bọn họ năm người đấu với hai người, số lượng tuyệt đối chiếm ưu thế. Chỉ tiếc lần này bọn họ nghĩ sai rồi, chưa tới một phút, năm người bọn họ đã bị đánh ngã chổng vó lên trời. Cô gái da trắng tức giận mặt xanh mét, giờ nắm đấm phóng tới chỗ Lạc Nhi, ai ngờ lại bị trúng một quyền ngay ngực, té xuống đất không bò dậy nổi.

“Xin lỗi, anh tôi chậm.”

Nhậm Thiên Dã đứng bên cạnh Lạc Nhi, nắm lấy tay cô. Lạc Nhi chỉ thoáng ngần ra, biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi. Cô không bỏ tay của anh ra, chỉ lạnh lùng nhìn một đám người đang kêu rên trước mặt.

Giản Viễn Viễn đã sớm kinh hãi đến rớt cằm, thật ra lúc cô gái da trắng bị đánh cô không thấy rõ Lạc Nhi ra tay thế nào, nhưng lúc năm người kia bị đánh thì cô nhìn thấy rất rõ. Từ lúc nào mà Lạc Nhi có thể đánh nhau? Mà lại còn siêu cấp vô địch lợi hại, thật sự là muốn đốt cháy người xem! Đây là cô gái bình thường vẫn nhu hòa, lạnh lùng sao? Cô chưa kịp thấy cô ấy ra tay như thế nào thì mấy cô kia đã ngã xuống đất, ông trời ơi, thì ra từ trước đến giờ bên cạnh cô luôn có một cao thủ vô lâm, cô đúng là có phúc mà!

Đánh nhau trong trường học là phải bị xử phạt, rất nhanh, mấy người bọn họ bị mời đến phòng hiệu trưởng. Hiệu trưởng khó xử nhìn mấy người, mấy người này đúng là không để cho ông bót lo mà, chấm nước mắt....

“Rốt cuộc tại sao lại đánh nhau?” Hiệu trưởng vẫn hỏi thăm như cũ, ông nhanh chóng biết rõ đầu đuôi mọi chuyện, thì ra tất cả đều là do cựu học sinh ưu tú Nhậm Thiên Dã gây họa, đúng là họa thủy mà!

Nhưng sự việc cũng đã xảy ra, ông phải giải quyết. Đánh nhau ở trường học đúng là rất nghiêm trọng, trái với nội quy nhà trường. Chỉ là học sinh đánh người này không phải ai khác mà chính là người mà Nhậm Thiên Dã đã lựa chọn. Ôi trời, ông phải làm sao bây giờ? Nếu ghi lại thì trong hồ sơ sẽ lưu lại một vết đen, đuổi học thì lại càng không thể. Khi ông vẫn còn đang khó xử, Nhậm Thiên Dã đã từ trên ghế salon đứng lên, nhìn lướt qua hiệu trưởng: “Xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Qua năm phút đồng hồ, hiệu trưởng tìm thấy Nhậm Thiên Dã đang đứng ở ngoài hành lang: “Nhậm tổng, cậu nói chuyện này phải làm sao cho tốt đây?”

Nhậm Thiên Dã hít một hơi thuốc thật sâu, lạnh nhạt phun khói: “Không cần nỗ lực, cứ giải quyết như việc chung.”

“Việc này—.”

“Giữ lại học bạ, để cho cô ấy tốt nghiệp trước, người— lập tức đến công ty của tôi báo danh.”

“Được, cứ theo lời của cậu.”

Trở lại phòng làm việc, thái độ của hiệu trưởng là giải quyết việc chung. Vài phút sau, Nhậm Thiên Dã cũng trở lại, anh đã nghe cách xử lý của hiệu trưởng đối với Lạc Nhi, môi giương lên một độ cong không dễ phát giác.

— Hết chương 95 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 96: Ba người tình nhân hện hò

untitled-1

Trong phòng ngủ, Lạc Nhi đang nói lời tạm biệt với Giản Viễn Viễn. Giản Viễn Viễn ôm chặt lấy Lạc Nhi không nỡ để cô đi. Dù sao hôm nay từ biệt không biết bao giờ mới có thể gặp lại. Lạc Nhi an ủi cô ấy: “Viễn Viễn, không sao, đừng buồn.”

“Lạc Nhi, sao tớ có thể không buồn chứ, sau khi cậu đi, trong trường sẽ không có người nghe tớ dài dòng, tớ sẽ cô đơn lắm.”

Khỏe môi của Lạc Nhi run rẩy vài cái, được rồi, công dụng của mình chính là im lặng, bình tĩnh nghe cậu dong dài, ha ha, đáp án này thật sự là làm cho cô ngón ngang trước gió.

“Nhưng mà Lạc Nhi cậu biết không, cậu chính là người bạn tốt nhất trong cuộc đời tớ, bởi vì cậu đã giúp đỡ tớ rất nhiều, cho nên cả đời tớ cũng sẽ không quên cậu.”

Lần này Lạc Nhi lại càng thêm kinh sợ, cô, cô, cô vẫn còn sống rất tốt, vẫn chưa có chết, tại sao đã bắt đầu có người thương tiếc cô rồi? Rất nhiều năm sau, Lạc Nhi trở lại làm Tần Hiểu Hiểu, đây chính là khoảng thời gian làm cho cô vô cùng hoài niệm. Đương nhiên Giản Viễn Viễn thật sự đã trở thành bạn tốt suốt đời của cô, cho dù cô là Lạc Nhi hay là Tần Hiểu Hiểu.

Ngồi vào trong xe, Lạc Nhi vẫy tay với Giản Viễn Viễn. Đôi mắt Giản Viễn Viễn phấp phồng nhìn cô gái trong xe qua cửa kính trong suốt. Thật ra thì mình nên mừng thay cho cậu ấy không phải sao, bởi vì cậu ấy đã thực hiện được tâm nguyện của mình, đến nơi cậu ấy muốn đến. Nhưng tại sao nước mắt của mình vẫn không nghe lời mà chảy ra vậy chứ? Thật sự là quá xấu mã.

Trong xe, Lạc Nhi yên tĩnh ngồi bên cạnh Nhậm Thiên Dã, dây an toàn đã được Nhậm Thiên Dã thắt lúc vừa lên xe, giờ phút này cô chỉ yên lặng ngồi như vậy, cảm giác tồn tại rất thấp.

“Em rất buồn khi phải rời khỏi trường ư?”

“Không biết.”

“Hả, vậy là sao? Không lẽ em cảm thấy vui vẻ?”

“Cũng không.”

“Ừm, vậy bây giờ em muốn đi đâu, về nhà?”

“Tùy anh.”

“Được, anh biết rồi.”

Cơ hội hai người được ở riêng một chỗ tốt như vậy, tất nhiên là Nhậm Thiên Dã không thể bỏ lỡ. Tâm trạng của anh rất tốt, mở nhạc lên, một bài hát nhẹ nhàng vang lên. Tiếng nhạc du dương trầm bổng, làm cho người nghe cảm thấy vui vẻ. Anh lén nhìn Lạc Nhi mấy lần, thấy biểu cảm trên mặt cô vẫn không đổi, khỏe môi đang cong lên liền hạ xuống, chẳng lẽ cô ấy không thích?

Anh vừa định tắt đi, Lạc Nhi lại nói: “Cứ để nghe.”

“Được, được!” Lần này, giọng nói của anh tăng lên một đề-xi-ben, thì ra cô ấy thích, thích là tốt rồi, chỉ là tiếp theo không biết cô còn thích hay không đây?

Xe hơi dừng ở trước cửa một nhà hàng Tây. Nhậm Thiên Dã cởi dây an toàn của Lạc Nhi ra trước, tiếp theo mới đẩy cửa ra, đi vòng qua bên kia mở cửa cho Lạc Nhi. Lạc Nhi lạnh nhạt nhìn thoáng qua bảng hiệu của nhà hàng, không nói lời nào, trực tiếp đi vào bên trong. Phục vụ thấy hai người một trước một sau đi vào, lập tức nở nụ cười chuyên nghiệp chào đón: “Hoan nghênh quý khách! Xin hỏi hai vị đi cùng nhau đúng không ạ?”

Nhậm Thiên Dã đi sau lưng Lạc Nhi khẽ gạt đầu, phục vụ lập tức hiểu ý, dẫn bọn họ đến phòng bao dành cho tình nhân: “Hai vị mời vào, đây là phòng

bao tình nhân đặc biệt của nhà hàng chúng tôi, chúc hai vị dùng bữa ngon miệng!”

Sau khi phục vụ đi khỏi, hai người ngồi xuống đối diện nhau. Nhậm Thiên Dã kéo ghế cho Lạc Nhi, anh dịu dàng hỏi cô: “Cảm thấy ở đây như thế nào? Có thoải mái không?”

“Được, rất tốt.” Lạc Nhi nhìn quanh căn phòng, trên mặt không biểu hiện gì, giống như mọi thứ trong mắt cô đều rất tầm thường, không thú vị.

Thật ra căn phòng này được trang trí rất tỉ mỉ. Ghế ngồi tình nhân được thiết kế giống như một chiếc lồng chim, xung quanh được treo nhiều dây leo xanh biếc. Chiếc bàn được thiết kế theo hình dáng của cỏ bốn lá may mắn. Trên rèm cửa điểm xuyến những nụ hoa vàng, xanh, trắng đủ màu sắc. Trên mặt đất là những cây nấm có chiều cao khác nhau, hàng rào trang trí theo phong cách Châu Âu. Mặc dù căn phòng không lớn nhưng lại rất có cảm giác lạc vào xứ sở thần tiên của Alice, làm cho người ta cảm thấy mới mẻ.

“Hai vị, xin mời chọn món ăn.”

“Nghe theo cô ấy.” Nhậm Thiên Dã đáp rất tự nhiên, dùng cánh tay ra dấu mời.

Lạc Nhi nghe được câu này thì ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, đối diện với ánh mắt cưng chiều của anh, khóe môi anh cong lên nhẹ nhàng gật đầu với cô, ý bảo cô cứ thoải mái chọn món ăn.

Lạc Nhi khẽ vuốt đầu lông mày, ánh mắt này quá mức nóng bỏng, cô không thể tiếp nhận được. Cô nghiêng đầu sang một bên, sau đó cầm lấy thực đơn tiếp tục nhìn, không hề nhìn anh một lần nữa. Khi Nhậm Thiên Dã nhìn thấy Lạc Nhi quay đầu đi, trong nháy mắt đó, trong lòng vang lên tiếng vỡ vụn. Anh hi vọng được nhìn thấy nụ cười vui tươi động lòng người của cô, đó mới là Hiếu bảo bối của anh, mà cô gái trước mắt hiển nhiên không phải, ít nhất bây giờ cô không phải.

“Một phần bò bít tết, thêm một phần salad.” Lạc Nhi nói xong lập tức đưa thực đơn sang bên kia cho Nhậm Thiên Dã.

Nhậm Thiên Dã không nhìn thực đơn, nói: “Giống cô ấy.”

“Vâng, xin hai vị chờ một chút.”

Nhân viên phục vụ đi rồi, Nhậm Thiên Dã làm bộ như vô tình hỏi: “Hình như, em rất thích ăn thịt bò?”

“Ừ, thích.”

“Em rất giống cô ấy.” Nhậm Thiên Dã tự nhiên nói ra: “Cô ấy cũng rất thích ăn thịt bò, còn thích ăn – -.”

“Tôi không phải cô ấy.”

“Xin lỗi, anh lỡ lời.”

“Không sao.”

Bên ngoài phòng: “Anh ơi, anh không thể đi vào, không thể đi vào, đây là phòng bao tình nhân, hơn nữa bên trong đã có người.”

“Tôi đi cùng bọn họ.”

Nhân viên phục vụ nhất thời không kịp phản ứng. A Duy đã đẩy cửa bước vào: “Nhậm tổng, hẹn hò vui vẻ như thế tại sao lại không rủ tôi?”

— Hết chương 96 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Chương 97: Thức tỉnh sau giấc ngủ say

Diệp Gia Quán

untitled-1

Nhậm Thiên Dã hít mắt, lạnh lùng trào phúng nhìn A Duy: “Lỗ mũi của anh đúng là càng ngày càng nhạy bén, xem ra là đánh hơi tôi.”

“Anh——!” A Duy tức muốn hộc máu, xanh mặt trợn trắng mắt nhìn Nhậm Thiên Dã và Lạc Nhi ngồi đối diện. Nếu bây giờ hắn đáp trả, vậy chẳng khác nào tự nhận mình là chó, nếu không đáp trả, thì hắn tìm đến đây bằng cách nào, không thể giải thích được chuyện này, đầu thế nói mình gài thiết bị

theo dõi trong điện thoại của Lạc Nhi, nếu Lạc Nhi biết điều này nhất định sẽ hận chết hẳn.

Những lời này của Nhậm Thiên Dã đúng là cao minh, thật sự làm cho A Duy ngậm bồ hòn làm ngọt. A Duy ngoài cười nhưng trong không cười đi lên trước, không nói câu nào cảm thực đơn ngồi xuống: “Tôi xem một chút, gọi món gì đây?”

Hắn không quan tâm đôi mắt giết người của Nhậm Thiên Dã, tự mình cầm thực đơn lên nghiên cứu, mà phục vụ sau lưng hắn đang rất khó xử nhìn sắc mặt Nhậm Thiên Dã, áy náy nói: “Xin lỗi đã quấy rầy quý khách, nhưng chúng tôi không ngăn được, chúng tôi, chúng tôi cũng không có biện pháp.”

“Tôi biết rồi, cậu đi xuống trước đi.”

“Vâng, cảm ơn quý khách.” Phục vụ lễ phép lui ra, để lại tổ hợp tình nhân ba người kỳ quái.

“Ừm... Bò bít tết, hừm! Đây là phần ăn tình nhân của hai người, tại sao không gọi nhỉ?” A Duy nói hai người, nhưng mắt lại nhìn vào Nhậm Thiên Dã, còn vô lại gãi ống tay áo Nhậm Thiên Dã, trên mặt là nụ cười du côn, giống như đang nói thì ra anh cũng chẳng hơn gì ai, ngay cả một phần ăn tình nhân cũng không dám làm chủ.

Nhậm Thiên Dã sao có thể chịu đựng, anh dùng tay gạt cánh tay heo của tên kia ra, mặt đầy hiểm ác nhìn A Duy, tình rui lấy khăn giấy chùi ống tay áo và bàn tay, lau xong lại không chút lưu tình bỏ khăn giấy vào thùng rác, giống như chạm một giây sẽ bị nhiễm bệnh khuẩn đáng sợ gì đó.

Lạc Nhi đứng dưng nhìn hai người đầu đá, mặt không biểu cảm ngồi đó, giống như hai người không còn tồn tại. Lúc này điện thoại di động của Lạc Nhi vang lên, hai người đàn ông đối diện khăn trương nhìn nhất cử nhất động của cô, nhưng Lạc Nhi không quan tâm tới bọn họ, cô cầm điện thoại lên nghe.

Hai người đàn ông to lớn ngằm đầu đá, kết quả không ai chú ý Lạc Nhi đã đi khỏi phòng ăn từ lúc nào, đến khi bọn họ nhớ lại thì người đã đi mất.

“Ê, cũng tại anh, Lạc Nhi mới đi một mình.” Một tên đàn ông cao lớn nghiêm nghị chất vấn.

“Tại tôi? Anh có làm hay không! Anh không giải quyết được cô ấy rồi giờ đổ lên đầu tôi?” Một tên đàn ông cao lớn khác chăm bism lại.

“Cái gì? Tôi không giải quyết được cô ấy?!” Một tên đàn ông cao lớn bị tổn thương cực lớn, rống to.

“Ha ha, chẳng lẽ không phải à?” Một tên đàn ông cao lớn khác cười ra tiếng.

“ Dĩ nhiên không phải! Còn nữa, tôi cảnh cáo anh đừng đi theo chúng tôi! Nếu không——” Tên đàn ông cao lớn tròn mắt cảnh cáo nói.

“Con đường thênh thang rộng lớn, sao anh biết tôi không phải trùng hợp gặp hai người.” Một tên đàn ông cao lớn khác phúc hắc giải thích.

“Trùng hợp?! A——, lời này anh cứ dùng để dụ con nít đi, gạt tôi, anh còn non lắm!” Một tên đàn ông cao lớn không cam lòng yếu thế gầm thét. (hai ông mạnh quá, đáng yêu ghê ha ha ha.)

“Đẹp đi, con mắt nào của anh thấy tôi không phải trùng hợp gặp hai người?” Một tên đàn ông cao lớn khác cổ làm ra vẻ vô tội.

“Miếng dán hoa hồng trên điện thoại của Lạc Nhi chỉ sợ không phải đồ trang trí đơn giản như vậy!” Một tên đàn ông cao lớn phúc hắc nhử mày.

“Anh đã nhìn ra?!” Một tên đàn ông cao lớn khác khăn trương hỏi.

“Đẹp đi, chút tài mọn, anh cho là có thể qua mắt tôi à?” Một tên đàn ông cao lớn khinh thường liếc tên kia một cái, điện thoại đột nhiên vang lên, mở điện thoại ra thì thấy một tin nhắn: “Ha ha, Lạc Nhi nhắn tin cho tôi.” Một tên đàn ông cao lớn được nước làm tới đắc ý quơ quơ điện thoại.

Còn chưa chờ anh đọc xong, điện thoại của một tên đàn ông cao lớn khác cũng vang lên, hắn mở điện thoại đắc ý nói: “Tiếc quá, Lạc Nhi cũng nhắn tin cho tôi.”

Hai tên đàn ông đầu mắt kịch liệt, thuốc súng bay khắp nơi, lúc này tiếng gõ cửa vang lên, hai tên đàn ông đồng thanh nói: “Mời vào.” Sau đó bày ra dáng vẻ chán ghét lẫn nhau.

Người vào là phục vụ, cậu ta đẩy một chiếc xe đồ ăn vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại: “Quấy rầy hai vị, đây là phần ăn tình nhân của hai vị, chúc ngon miệng.”

“Phần ăn tình nhân?!” A Duy giật mình nói.

“Chúng tôi không có gọi cái này.” Nhậm Thiên Dã mặt không biểu cảm nói.

“À, là cô gái vừa rồi gọi, cô ấy nói hai người muốn gọi phần ăn tình nhân nhưng ngại, cho nên bảo tôi trực tiếp đưa lên.” Phục vụ kiên nhẫn giải thích.

Sắc mặt của Nhậm Thiên Dã và A Duy vô cùng khó coi, bọn họ đen mặt đuổi phục vụ ra ngoài, nhưng phục vụ lại mặt dày cười chum chim không chịu đi.

“Sao vậy? Còn có chuyện gì?” Nhậm Thiên Dã rất không kiên nhẫn nhử mày, nhìn nhân viên phục vụ.

“Không, chúc hai vị dùng cơm vui vẻ.”

Nhưng nói xong nhân viên phục vụ cũng chưa đi. Nhậm Thiên Dã vừa định hỏi, thì nhân viên phục vụ giải thích: “Cô gái kia nói, tôi giúp hai người một ơn lớn, nên quý khách nhất định sẽ báo đáp tôi.”

Nếu lần này hai người còn chưa hiểu thì thật sự nên đi làm heo, Nhậm Thiên Dã lấy một tờ tiền đưa cho nhân viên phục vụ: “Đủ chưa?”

“Đủ rồi, cảm ơn quý khách, vừa nhìn đã biết hai vị là trời sinh một đôi, lần sau hai vị có tới xin hãy tìm tôi, bảo đảm tôi sẽ cung cấp cho hai vị phần ăn tình nhân lãng mạn nhất.”

Câu này nghe sao mà kỳ cục vậy? Nhậm Thiên Dã càng nhìn càng cảm thấy ánh mắt của phục vụ khi nhìn bọn họ rất kỳ quái, chẳng lẽ, chẳng lẽ coi bọn họ thành GAY! Anh vừa muốn chất vấn, thì phục vụ đã thức thời đi mất.

Thấy phục vụ đi ra ngoài, anh không thể chờ đợi mở tin nhắn của Lạc Nhi ra: “Sao hả, phần ăn tình nhân có hợp khẩu vị không?”

Thấy mặt Nhậm Thiên Dã như bị táo bón, A Duy cũng nhanh chóng mở tin nhắn ra xem: “Một ngày đẹp trời, chúc anh và Nhậm tổng ăn vui vẻ.”

Lần này đến phiên A Duy mặt đầy khó chịu, hấn cắt điện thoại di động cùng Nhậm Thiên Dã liếc mắt nhìn nhau: Chúng ta đều bị cô ấy lừa gạt, hai người cho ra kết luận chung. Sau đó cùng nhau thở dài. (ha ha ha)

Đi khỏi phòng ăn, Lạc Nhi vẫn cúi đầu nhìn điện thoại di động, cô dự đoán biểu cảm của hai người lúc này, không kiềm chế được mà cười híp mắt.

“A——!” Có người đụng vào cô, cô đau kêu thành tiếng, ngược mắt nhìn lên thì thấy một người đàn ông xa lạ đang quan sát cô.

“Tiểu thư Lạc Nhi, lão gia nhà tôi mời cô.”

“Đi theo anh, tại sao? Anh là ai?!”

“Xin cô lên xe, tôi sẽ giải thích với cô trên đường đi!” Người đàn ông cung kính cúi người với Lạc Nhi, thái độ hết sức khiêm tốn.

“Xin lỗi, tôi không đi.”

“Tiểu thư Lạc Nhi, xin cô đừng làm khó chúng tôi.” Người đàn ông ngoài miệng nói câu khách sáo, nhưng cơ thể đã chặn trước người Lạc Nhi.

Lạc Nhi xoay người muốn đi về sau, nhưng phát hiện sau lưng cũng có hai người đàn ông xa lạ mặc áo đen, cô cau mày nắm chặt quả đấm, cảm thấy không ổn. Đúng lúc cô chuẩn bị ra tay, người đàn ông phía sau cung kính nói: “Tiểu thư Lạc Nhi, lão gia bảo tôi hỏi người có còn nhớ ngón tay màu bạc khi còn bé hay không?”

Ngón tay màu bạc? Lạc Nhi cau mày lộ vẻ mờ mịt, hiển nhiên cô không biết chuyện này có liên quan gì với cô, cô cũng không quan tâm, nhưng bây giờ trong lòng cô lại tò mò muốn tìm kết quả, thậm chí khi nghe ba chữ ngón tay màu bạc, trái tim của cô cứ đập nhanh, đây rốt cuộc là tại sao? Cô rất muốn tìm câu trả lời.

Cứ như vậy, Lạc Nhi ngồi lên chiếc xe Porsche thể thao màu bạc kia, người đàn ông bên cạnh cô chuyên chú lái xe, xe nhanh chóng chạy được một đoạn xa, người đàn ông cung kính nói: “Tiểu thư Lạc Nhi, tôi là quản gia Đường, tôi nhớ khi cô còn nhỏ tôi đã từng bế cô, đã nhiều năm trôi qua, cô cũng đã trưởng thành rồi, tin tưởng khi lão gia nhìn thấy cô chắc chắn sẽ vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.”

“Ông biết tôi?”

“Khi cô còn nhỏ thường xuyên quần lấy tôi đòi chơi, sao tôi có thể không nhận ra cô chứ.”

“Thật sao?”

“Xem ra cô đã quên hết rồi, thôi, dẫu sao cũng đã nhiều năm trôi qua, nhưng tôi tin khi cô gặp đến lão gia, cô sẽ nhớ lại tất cả.”

“Chỉ mong vậy.”

Xe dừng trước một pháo đài cổ kính, Lạc Nhi đi theo sau lưng quản gia Đường. Tòa pháo đài mang đậm phong cách quý tộc Châu Âu cổ kính, đi vào đây làm người ta có cảm giác như mình đã bước vào lâu đài Châu Âu thời cổ.

“Xin cô chờ một chút.” Quản gia Đường làm động tác mời Lạc Nhi ngồi xuống ghế salon, lại rót cà phê cho cô.

Không lâu sau đó, tiếng bước chân trầm ổn từ xa vang lên, một người đàn ông trung niên ngồi xuống đối diện Lạc Nhi: “Bảo bối, hoan nghênh con về nhà!”

Lạc Nhi mờ mịt nhìn người này, rất hiển nhiên, lời ông nói cô nghe không hiểu. Thấy Lạc Nhi có biểu cảm này, người đàn ông trung niên nhún mày, trên mặt thoáng qua sự đau đớn, xem ra tai nạn xe cộ sáu năm trước đã làm con bé quên đi tất cả, hơn nữa còn nghiêm trọng đến mức đến giờ vẫn không nhớ được gì, may mắn ông tìm được con bé, nếu không không biết con gái của ông còn phải chịu bao nhiêu cực khổ nữa. Mặc dù ông điều tra được A Duy đối xử với con bé rất tốt, nhưng tên nhóc kia có nói thế nào thì vẫn là kẻ thù của ông, ông tuyệt đối không thể để cho con gái mình và kẻ thù ở

chung một chỗ, tuyệt đối không!

“Thưa ông, chúng ta quen nhau sao?” Lạc Nhi nhìn người đàn ông trung niên đang trầm tư, thân nhiên nói.

“Tất nhiên, cha là cha của con.”

“Cái gì?”

“Không sai.”

“Nhưng, tôi không nhớ mình có một người cha.”

“Không sao cả, cha sẽ làm cho con nhớ lại.” Ông vẫy tay với người đàn ông phía sau, người đàn ông kia cung kính cúi người với Lạc Nhi. “Tiểu thư Lạc Nhi, hân hạnh được gặp cô, tôi là Tang, là một nhà thời miến chuyên nghiệp, xin để tôi phục vụ cho cô.”

“Đây?”

“Bảo bối, tin tưởng cậu ấy, cậu ấy sẽ giúp con.”

“Được, chỉ một lần.”

“Ok.” Tang mời Lạc Nhi nằm lên ghế salon đối diện, hân dộ dàng mỉm cười nhìn Lạc Nhi, nụ cười kia giống như có độc, làm cho Lạc Nhi không tự chủ được mà nhìn chăm chăm, muốn dời mắt một chút nào.

“Rất tốt, tiểu thư Lạc Nhi, xin cô nhìn vào mắt tôi, bây giờ cô rất muốn ngủ, xin cô từ từ nhắm mắt lại, đúng, cứ như vậy, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, nhắm lại.”

Tang làm động tác OK với người đàn ông trung niên phía sau, sau đó nói: “Trước mặt cô lúc này là biển rộng vô bờ, trên biển có một chiếc thuyền nhỏ, cô muốn lên bờ thì phải leo lên chiếc thuyền nhỏ, thuyền nhỏ cách cô càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cô phát hiện trên thuyền có một người đàn ông đang nhìn cô, cô nhìn kỹ xem người đó là ai vậy?”

“Ông ta có lông mày rậm, có màu da giống tôi.”

“Còn gì nữa không?” Tang tiếp tục cảm ứng.

“Ông ta nói với tôi, ông ta là cha tôi, đến đưa tôi về nhà.”

“Rất tốt, như vậy bây giờ cô có thể leo lên con thuyền nhỏ kia, theo ông ấy về nhà....”

Thôi miên vẫn còn tiếp tục, Lạc Nhi liên tục nhớ lại rất nhiều chuyện khi còn bé, sau đó là lớn lên, đi tới thành phố, đột nhiên cô gọi một tiếng ‘Dã’. Tần Thiên Minh cau mày, người đàn ông này ông đã điều tra, căn bản không xứng với bảo bối của ông, cậu ta chỉ là một thương nhân, không đáng giá để con gái bảo bối của ông nhớ mãi không quên.

“Tang.” Tần Thiên Minh trầm giọng nói: “Trí nhớ liên quan tới người đàn ông đó, tôi muốn cậu xóa sạch toàn bộ.”

“Dạ, ông chủ.”

Tang nhìn cô gái đang ngủ say, hân mấp máy môi tiếp tục thôi miên, cho đến khi hoàn thành yêu cầu của Tần Thiên Minh, xóa sạch trí nhớ của Tần Hiểu Hiểu về Nhậm Thiên Dã.

Hồi lâu sau, Tang vỗ tay một cái: “Tiểu thư, cô có thể tỉnh lại.”

Cô chậm rãi mở mắt, đó là một đôi mắt an tĩnh, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy thần thái trong đôi mắt ấy đã thay đổi rất lớn.

— Hết chương 97 —

Chương 98: Làm cậu ta sống không bằng chết

“Hiểu Hiểu, cảm thấy thế nào?” Trên khuôn mặt nghiêm túc của Tần Thiên Minh mang theo nụ cười châm biếm.

“Ông tìm tôi trở lại để làm gì?” Lạc Nhi ngồi dậy, đôi mắt hoa đào sáng lại.

“Ừ, xem ra con đã nhớ lại.” Tần Thiên Minh đứng dậy, xoay người đi về phía cầu thang: “Con lên thư phòng với ba!”

“Được.” Lạc Nhi bước theo Tần Thiên Minh, trên mặt từ đầu tới đuôi cười ngọt ngào, à không, nên nói từ lúc ông gọi cô là Tần Hiểu Hiểu mới đúng.

Trong thư phòng trên lầu hai, Tần Thiên Minh ngồi trên ghế salon, thản thục nói: “Qua nhiều năm rồi, cuối cùng con cũng trở lại.” Ông thất vọng, mắt mắt nhìn cô gái trước mặt, con bé đã trưởng thành, tính cách kiêu ngạo bất khuất và ngang ngược, nhưng tất cả đã bị con bé giấu sao nụ cười vui vẻ.

“Nếu không phải lần này tôi sợ ý, sợ rằng ông sẽ không gặp được tôi.” Tần Hiểu Hiểu nói, giọng điệu khinh thường.

“Chuyện năm đó, con hận ba như vậy sao?” Tần Thiên Minh nhìn chăm chăm Tần Hiểu Hiểu, như muốn tìm tòi gì đó, ông nói.

“Vây xin ông hãy cho tôi một lý do để tôi không hận ông!”

Nghe câu trả lời của Tần Hiểu Hiểu, hy vọng trong mắt Tần Thiên Minh lập tức bị dập tắt, cuối cùng con bé vẫn trách mình, hận mình: “Thôi được, không đề cập tới chuyện đó nữa, nhưng để A Duy trở thành vị hôn phu của con, đúng là ba làm sai.”

“Sao hả? Ông cũng có lúc làm sai à?”

“Hiểu Hiểu, đừng nói chuyện với ba như vậy!” Mặt ông đỏ rần, ho dữ dội.

Tần Hiểu Hiểu cười nhạt, không có ý muốn bước qua giúp. Cho đến khi ông ngừng ho, cô vẫn thờ ơ lạnh nhạt, giống như người ngồi trước mặt cô chỉ là một người xa lạ mà thôi.

“Hiểu Hiểu, lần này ba muốn con về chính là muốn giải trừ hôn ước của con và A Duy.”

“Chỉ vì giải trừ hôn ước thì ông sẽ không bỏ nhiều công sức như vậy, có thể làm ông huy động hơn một nửa lực lượng để tìm tôi, e rằng chuyện này rất khó giải quyết, tôi đoán không sai chứ?”

“Hiểu Hiểu, con rất thông minh, không hổ là con gái của Tần Thiên Minh ba! Chắc con cũng biết, ba nhất định phải loại bỏ A Duy, ba biết cậu ta luôn một lòng với con, cho nên lần này ba muốn——.”

“Ông muốn lợi dụng tôi để diệt trừ anh ta?”

“Hiểu Hiểu, con đừng nói khó nghe như vậy.”

“Chẳng lẽ ông không có ý này?”

“Đúng, đúng là——.”

“Được rồi, nói thử xem ông muốn tôi làm thế nào?”

“Con trở về đó và tiếp tục giả vờ mất trí nhớ, nhưng lần này ba muốn con đối tốt với cậu ta, làm cho cậu ta cảm thấy mình có hi vọng, đợi đến khi cậu ta hoàn toàn đắm chìm trong ảo giác, con dẫn cậu ta đến đây.” Ông nói địa chỉ cho Tần Hiểu Hiểu, ngừng đầu nói: “Chuyện còn lại ba sẽ giải quyết.”

“Ha ha, được, đến lúc đó tôi muốn nhìn thử xem ông sẽ xử lý đàn em thân tín lúc trước của mình như thế nào.”

“Xử lý? Dám hăm hại ba, ba sẽ làm cho cậu ta sống không bằng chết!”

“A, đúng rồi, đây là tác phong trước giờ của ông mà.”

Cửa thư phòng mở ra, hai người một trước một sau từ bên trong đi ra, Đường chờ dưới lầu đã lâu, thấy hai người đi xuống thì lập tức cung kính khom lưng, mà ngay cả Tang đang ngồi trên ghế sofa cũng đứng lên, cung kính cúi đầu.

“Được rồi, Đường, để Tang đưa tiểu thư về đi.”

“Dạ, lão gia.”

“Tiểu thư, mời.”

Tần Hiểu Hiểu đi theo Tang ra cửa, Tần Thiên Minh nhìn theo bóng lưng bọn họ, nói: “Có thời gian thì về nhà, dù sao, ở đây cũng còn người thân của con.”

Cơ thể Tần Hiểu Hiểu hơi run, mấy giây sau, cô đi tiếp, nói: “Người thân?! Tôi không có, nếu có, cũng đã chết nhiều năm rồi.”

Nhìn bóng lưng Tần Hiểu Hiểu, Tần Thiên Minh vuốt ngực há mồm thờ đóc: “Nó, nó, nó vẫn không chịu tha thứ cho tôi, chẳng lẽ chuyện năm đó, tôi thật sự đã sai rồi sao....”

“Lão gia, người không làm sai, bây giờ tiểu thư vẫn chưa hiểu người, nhưng tôi tin, một ngày nào đó, cô ấy sẽ hiểu.”

“Có thể sao?” Tần Thiên Minh ưỡn oải lảm bảm: “Chỉ mong ngày đó sẽ đến nhanh một chút, nếu không tôi chỉ sợ, sức khỏe của mình không chờ nổi.”

“Lão gia, người đừng nói như vậy, người vẫn rất khỏe mạnh! Mau ngồi xuống ghế nghỉ ngơi đi, chút nữa tôi sẽ bảo người hầu lấy thuốc ra, người uống vào thì sẽ không sao nữa.”

Ngồi trong xe, Tần Hiểu Hiểu vuốt tóc mình, cô phát hiện quần áo mình đang mặc trên người quá ngây thơ, chẳng lẽ sau khi mất trí nhớ cô lại trong trắng như vậy hả? Cô rất không thích dáng vẻ của mình bây giờ, không thích chút nào.

Tang ngồi ở ghế lại thấp giọng nói: “Tiểu thư, cô không thích quần áo mình đang mặc?”

“Anh nói sao?”

“Cô cảm thấy——.”

“Sao?” Tần Hiểu Hiểu cười tươi rói hỏi.

“Không, không có gì.” Tang vội vã giải thích, sợ nói chậm một giây sẽ bị lảng trí, hắn đã nghe nhiều về tiểu thư, nếu cô cười càng tươi, thì chứng tỏ cô đang rất tức giận, cho nên bây giờ cô hỏi hắn như vậy, đương nhiên hắn sẽ cố chạy khỏi hòng sủng rồi.

“Nhưng tôi thấy, anh đang nghĩ rằng bộ quần áo này rất tốt.”

“Ha ha, à, sao có thể, sao có thể chứ.” Tang chỉ có thể cười khan che dấu sự bối rối của mình, tiếp theo hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Tiểu thư, tôi nhìn ra được, thật ra lão gia rất yêu thương cô, nhưng tại sao cô lại không chịu mở lòng với ông ấy chứ, dù sao lão gia cũng là cha ruột của cô.”

“Tang, anh biết Linh chết thế nào không?”

“Tiểu thư, cô có ý gì?”

“Rất đơn giản, anh phải câm miệng, nếu không tôi không dám cam đoan anh có trở thành Linh thứ hai hay không.”

“Xin lỗi tiểu thư, là tôi nhiều lời, xin lỗi cô.”

“Được rồi, lái xe đi.”

“Vâng.”

Xe đậu cách nhà Lạc Nhi một khoảng, Tần Hiểu Hiểu đi về, bước vào nhà đã là lúc bảy giờ tối. Cô tắt điện thoại cho nên không ai có thể liên lạc được, cho dù thiết bị theo dõi mà A Duy cài vào cũng không tìm ra được, bây giờ thiết bị theo dõi kia đã trở thành đồ phế liệu bên vệ đường.

Nhậm Thiên Dã và A Duy đã tìm cả buổi chiều, nhưng không phát hiện bóng dáng Lạc Nhi, bọn họ kiểm tra dụng cụ theo dõi, nhưng phát hiện dụng cụ theo dõi đang nằm trong một bụi cỏ trên vệ đường, có thể thấy, người kia đã phát hiện, nhưng không biết là, người phát hiện có phải là chủ nhân của nó không.

Hai người một mình đi và nhà trọ, khi bọn họ mở cửa ra, lập tức sững sốt, không sai ‘Lạc Nhi’ đã trở lại, hơn nữa còn mỉm cười nhìn bọn họ.

— Hết chương 98 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 99: Nhà họ Tần – Chủ nhân tòa lâu đài

Edit: Mặc Doanh

untitled-1

•• ===== •••

“Lạc, Lạc Nhi, em đã về rồi!” A Duy kinh ngạc vui mừng nói năng đứt quãng.

“Ừ.” Cô khẽ gật đầu, đi tới trước mặt hai người đàn ông.

“Lạc Nhi, em đi đâu vậy, tại sao anh gọi điện thoại cho em không được?” Nhậm Thiên Dã hỏi tiếp.

“Đúng vậy, Lạc Nhi, em làm hai người bọn anh rất lo lắng.” A Duy bổ sung nói, không chú ý ánh mắt kỳ quái của Nhậm Thiên Dã.

“Không phải bây giờ em đã trở lại rồi sao.” Lạc Nhi mỉm cười đi tới trước mặt A Duy: “Anh rất quan tâm em ư?”

“Tất nhiên.” Đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên A Duy thấy Lạc Nhi cười với mình, trong nháy mắt, hắn bị hạnh phúc lấp đầy, tâm trí rơi vào trạng thái đờ đẫn.

“A Duy, tối nay em muốn ăn đồ ăn anh làm.” Lạc Nhi tiếp tục cười ngọt ngào, nũng nịu nói với A Duy.

“Được, được.” A Duy vừa vui mừng vừa kích động, hắn thậm chí đã quên bên cạnh còn có một con kỳ đà, xoay người muốn đi vào phòng bếp chuẩn bị.

“Anh là ai?”

‘Lạc Nhi’ chỉ vào Nhậm Thiên Dã hỏi, trong mắt đều là hồi hộp.

Không đợi Nhậm Thiên Dã trả lời, cô tiếp tục nói: “A Duy, em ghét ánh mắt của người đàn ông này, anh mau đuổi anh ta ra ngoài giúp em đi.”

Nhậm Thiên Dã cau mày nhìn cô gái trước mặt, anh luôn cảm thấy ‘Lạc Nhi’ là lạ, nhưng không thể nói ra được lạ ở chỗ nào, anh muốn hỏi A Duy có nhìn ra không, nhưng lại thấy tên đó đang vô cùng si mê nhìn ‘Lạc Nhi’, đoán chắc bây giờ anh hỏi cũng không hỏi được cái gì.

“Nhậm tổng có nghe chưa, Lạc Nhi của tôi nói ghét anh, cho nên, làm phiền anh, mau đi khỏi đây!” Nói xong A Duy vẫn không quên khiêu khích nghênh ngang đầu: “Cửa ở bên kia, không tiễn!”

Nhậm Thiên Dã nhìn Lạc Nhi coi anh như người xa lạ, rồi liếc nhìn A Duy đã rơi vào lưới tình, anh lạnh mặt bước đi, không phải anh không muốn hỏi Lạc Nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cảm thấy lần này Lạc Nhi đã thay đổi, hơn nữa nhìn vào mắt cô anh không thấy sự giả vờ xa lạ với anh, cho nên, anh cần phải điều tra, rốt cuộc sau khi Lạc Nhi đi khỏi phòng ăn, đã gặp ai.

Sau khi Nhậm Thiên Dã đi, A Duy lập tức đi vào phòng bếp chiến đấu, hắn vừa rửa rau vừa hát, tâm trạng hết sức vui thích, không ngờ Lạc Nhi luôn lạnh nhạt sẽ cười với hắn, còn nũng nịu với hắn, đây có coi là dấu hiệu cô chịu tiếp nhận hắn hay không? Ừ, nhất định là vậy, hắn nghĩ thế, không chú ý nụ cười quỷ dị của cô gái đứng trước cửa phòng bếp.

Nhậm Thiên Dã lái xe thẳng đến nhà hàng kiểu Pháp, đoạn đường này là khu vực sầm uất, tin tưởng nhất định sẽ có camera ghi lại hành tung của Lạc Nhi, vốn dĩ anh muốn gọi điện bảo Kim Thuần phái người đi điều tra, nhưng liên quan đến chuyện của Lạc Nhi, anh muốn tự mình xác nhận.

Rất nhanh, một đoạn băng ghi hình sau khi Lạc Nhi đi khỏi phòng ăn được đưa tới, Lạc Nhi cúi đầu nhìn điện thoại di động, kết quả đâm vào một người đàn ông, điện thoại cũng rơi xuống đất, hình như Lạc Nhi rất đau, tua lại gần hơn, cô cau mày nói gì đó với người đàn ông kia, người đàn ông này ăn mặc rất cầu kỳ, chắc chắn không phải người bình thường, Lạc Nhi xoay người muốn đi, nhưng sau lưng cô lại xuất hiện hai người đàn ông, mà người đàn ông phía trước vẫn còn cúi đầu cản đường cô, nhìn đến đây Nhậm Thiên Dã càng nghi ngờ lớn hơn, cho dù vô ý đụng phải cũng không cần lễ phép như vậy, hiển nhiên, người này biết Lạc Nhi, thậm chí còn có thể là người quen cũ.

Kết luận xong, Nhậm Thiên Dã cảm thấy vô cùng nghi ngờ, kế tiếp không biết người đó nói cái gì, cuối cùng Lạc Nhi cũng lên xe, có thể lái chiếc xe thể thao phong cách như vậy, người đó thật sự không phải nhân vật bình thường.

“Mở âm thanh trong đoạn băng lớn lên, nghe thử bọn họ nói gì.”

“Đoạn đường này rất sầm uất, luôn có xe đi lại, tiếng ồn lớn, cho dù mở âm thanh lớn hơn có lẽ sẽ không nghe được gì.” Phục vụ kiên nhẫn giải thích, sau đó chỉnh âm thanh lớn lên, kết quả như cậu ta vừa nói, đúng là chỉ nghe được tiếng xe cộ, ngoài ra không nghe được gì.

Chiếc xe lái đi, Nhậm Thiên Dã cau mày nhìn hướng chiếc xe chạy đi, anh lại đi tới mấy nơi khác trên con đường đó để điều tra, cuối cùng cũng tìm được một chỗ thu được hướng chiếc xe lái đi là ngoại ô, trên con đường này có một tòa lâu đài thần bí trên đỉnh núi.

.....

“Lạc Nhi, mau tới ăn cơm, anh làm xong rồi.” A Duy nhiệt tình gọi cô, nhưng phát hiện trong phòng ngủ không có động tĩnh gì, cô ấy đang làm gì? Không nghe thấy tiếng mình gọi ư, A Duy nghi hoặc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng của Lạc Nhi ra.

Có lẽ do buổi chiều quá mệt mỏi, nên bây giờ cô đang nằm ngủ trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay bị ánh nắng mặt trời chiếu vào, vô cùng động lòng người, lông mi dài cong quẹo rũ, cánh mũi thẳng xinh xắn, đôi môi hồng mềm mại.

A Duy nhìn cô gái trên giường, có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, không tự chủ được nuốt nước miếng mấy cái, cơ thể lại có phản ứng, cô gái mình yêu nhiều năm bây giờ đang nằm trước mặt mình, nói không nghĩ gì là nói dối, mặc dù biết cô đã từng làm vợ người khác, nhưng điều đó cũng không ngăn cản hắn tiếp tục yêu cô, huống chi bây giờ cô đã sớm quên Nhậm Thiên Dã, vậy hắn phải tranh thủ.

Hình như cô ngủ rất ngon, cô chép miệng mấy cái rồi lật người, A Duy như bị đầu độc đi về phía trước, hắn đi tới trước giường, nhìn cô chăm chú, đặt tay lên mặt cô, khi chạm vào da thịt non mềm của cô thì cơ thể hắn lập tức run rẩy, tim đập nhanh, kiềm chế sự kích động, hắn cúi người muốn hôn lên đôi môi mọng kia, chỉ một chút thôi là được rồi, A Duy tự nói với bản thân, hô hấp nóng bỏng phả lên mặt Lạc Nhi, chỉ còn một cm nữa thôi là môi hắn sẽ chạm vào môi cô, nhưng lúc này Lạc Nhi mở mắt ra, mỉm cười nhìn A Duy.

A Duy động tĩnh, trong mắt đầy tơ máu, Lạc Nhi không từ chối làm cho hắn có thêm động lực, cúi đầu muốn hôn lên đôi môi khao khát đã lâu thì bỗng nhiên bị cô dùng ngón tay cản lại.

“Không muốn.” Lạc Nhi khôi phục bộ dáng trong trẻo lạnh lùng trước sau như một, cô đẩy A Duy ra, xoay người đi xuống giường.

“À, xin lỗi, là anh, là anh không tốt.” A Duy vội vàng giải thích, hấn rất sợ mối quan hệ vừa mới tiến triển lại rơi vào bế tắc lần nữa.

Lạc Nhi thản nhiên gật đầu coi như đáp lại, nói: “Đi ra ngoài thôi.”

“Được.” A Duy nhanh chóng chạy đi mở cửa giúp Lạc Nhi, bản thân thì đi theo sau cô.

Vừa đi ra khỏi cửa, A Duy lập tức bày ra dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, hấn tích cực mời Lạc Nhi ngồi xuống bàn, nói cho cô biết hấn đã làm rất nhiều món cô thích. Lạc Nhi vừa ngồi xuống ghế, A Duy đã không kịp chờ mà liên tiếp gấp đồ ăn cho cô, trên mặt từ đầu tới cuối đều là nụ cười cứng chiu.

“Lạc Nhi, mau nếm thử súp thịt bò em thích nhất.” Hấn múc một chén súp đặt trước mặt cô: “Uống chậm một chút, cẩn thận nóng.”

Hấn dùng ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn cô: “Sao hả? Có ngon không em?”

Lạc Nhi lạnh nhạt nhìn A Duy, nhẹ gật đầu: “Anh cũng mau ăn đi.”

“Không cần đâu, anh nhìn em ăn là được rồi.”

Lạc Nhi không thèm để ý tới lời A Duy nói, cô cầm một chén nhỏ lên múc một vá súp để vào rồi đặt trước mặt A Duy: “Uống đi.”

“A, a, được, được, anh uống, anh uống.” A Duy kích động vô cùng, hấn không thể tin được rằng Lạc Nhi lại làm vậy, còn đặt trước (đặt trước mặt hấn?), thật sự làm hấn thụ sủng nhược kinh (nên giải thích).

A Duy uống sạch chén súp, thậm chí còn liếm chén, phải biết rằng đây chính là chén súp lần đầu tiên Lạc Nhi múc cho hấn, tất nhiên hấn sẽ quý trọng gấp đôi.

Lạc Nhi thu tất cả vào mắt, khóe môi nâng lên một nụ cười giễu cợt không dễ phát giác, nhạt tới nỗi không ai có thể nhìn ra, Lạc Nhi ngược mặt gấp một miếng thịt bò để vào chén A Duy: “Ăn nhiều một chút.”

“À, được!” A Duy hưng phấn đến mức cả người sôi trào, vui vẻ đến mức thiếu chút nhảy cõn lên.

Cùng lúc đó ở tòa lâu đài trên đỉnh núi, Nhậm Thiên Dã đang ngồi trong xe nghiễm túc suy tính, nghe nói lâu đài này được một người buôn bán súng ống đạn dược mua, bây giờ nhìn từ bên ngoài thì thấy rất yên tĩnh, nhưng thực chất bên trong được thiết lập canh phòng nhiều tầng, rất khó đi vào, người này là một trong những người buôn bán súng ống đạn dược cao cấp nhất, làm việc tàn nhẫn, âm ngoan xảo trá, hơn nữa, trùng hợp là, ông ta cũng họ Tần!

— Hết chương 99 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chương 100: Gọi tôi là Tần lão gia

Edit: Mặc Doanh

untitled-1

•• ===== •••

Nhậm Thiên Dã nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong đầu hiện ra một câu trả lời kinh thiên động địa, chẳng lẽ, chẳng lẽ Lạc Nhi cũng chính là Tần Hiểu Hiểu có quan hệ với người đàn ông kia.

Khiếp sợ, lúc này đây trong đầu Nhậm Thiên Dã chỉ có hai chữ này, giờ nghĩ lại thì thật sự có khả năng này, mấy năm trước Tần Hiểu Hiểu đã từng sử dụng kim đan để giết người, những chiêu thức đó chắc chắn phải trải qua huấn luyện mới có thể luyện ra, hơn nữa vết đạn trên thân có thể chứng minh phán đoán của anh, thử hỏi có ai vì giết một cô gái mà sử dụng súng giảm thanh loại mới nhất, loại súng đó trừ những người buôn bán súng ống đạn dược thì không ai có.

Đợi chút, Nhậm Thiên Dã đột nhiên nghĩ đến gì đó, nếu nói lần trước tên sát thủ kia là do Tần Thiên Minh phái tới, vậy bọn họ nhất định có thù oán, nhưng sao Lạc Nhi có thể bình yên vô sự trở về, xem ra trong này nhất định là có ẩn tình. Còn có người tự xưng là vị hôn phu của Tần Hiểu Hiểu – A Duy, người sáng suốt đều có thể nhìn ra hấn yêu Tần Hiểu Hiểu, nếu Tần Thiên Minh và Tần Hiểu Hiểu có thù oán, vậy thì tại sao lại để cánh tay đắc lực của mình lấy cô ấy?

Nhậm Thiên Dã đang suy tư, đèn từ lâu đài chiếu thẳng đến xe anh, anh lấy tay che mắt theo bản năng, không qua mấy giây, một bóng người từ lâu đài đi tới xe anh: “Nếu Nhậm tổng đã tới, vậy sao không vào trong ngồi một chút?”

Người đi tới chính là người đàn ông trung niên đón Lạc Nhi đi, trên mặt quần gia Đường là nụ cười chím chím, thái độ lễ phép hỏi họt: “Xin chào, tôi là quần gia của nhà họ Tần, cậu gọi tôi là Đường được rồi.”

Nhậm Thiên Dã tình bơ quan sát người đàn ông trung niên trước mặt, tuy đã trung niên nhưng vẫn khỏe khoắn vô cùng, không hổ là thủ hạ của Tần Thiên Minh, xem ra ông ta không chỉ là quần gia đơn giản như vậy, mà một thứ bên hông quần gia Đường đã xác nhận suy đoán của Nhậm Thiên Dã, lần này anh đã bị Tần Thiên Minh phát hiện, nếu không đi lên chắc rằng không thể toàn thân trở về.

Lời đồn, Tần Thiên Minh rất nham hiểm, trừ quần gia Đường trước mặt, chắc chắn trong tối vẫn còn không ít người mai phục, Nhậm Thiên Dã âm thầm suy xét, sau đó mở cửa xe bước ra: “Vậy xin quần gia Đường dẫn đường.”

“Được, Nhậm tổng, mời.”

Nhậm Thiên Dã nhịp bước vững vàng đi theo sau, đúng lúc trong lòng mình cũng có nhiều nghi vấn, chỉ bằng thừa cơ hội này hỏi rõ, tương lai cũng dễ dàng xử lý hơn.

“Nhậm tổng, mời ngồi ở đây, lão gia sẽ tới sau.”

Nhậm Thiên Dã hơi ngừng đầu, quần gia Đường lễ phép rời đi, không lâu sau có tiếng bước chân vang lên, Nhậm Thiên Dã không quay đầu lại, cho đến khi người kia vòng qua đi tới trước mặt anh, anh mới chậm rãi đứng dậy.

“Lão gia, đây là Nhậm tổng.” Đường đứng bên cạnh Tần Thiên Minh, cung kính giới thiệu: “Nhậm tổng, đây là Tần lão gia.”

“Ngồi đi.” Tần Thiên Minh lên tiếng, sắc mặt bình tĩnh như nước, rất có khí thế của bề trên.

Nhậm Thiên Dã nhìn thẳng vào mắt ông, trên mặt vẫn là thái độ lễ phép, vừa coi ông là một trưởng bối vừa coi ông là một cấp trên đáng sợ.

“Chắc hẳn lần này cậu tới cũng là vì đã đoán được một phần về mối quan hệ của tôi và Hiểu Hiểu, không sai, tôi là cha của Tần Hiểu Hiểu – Tần Thiên Minh.” Tần Thiên Minh quăng một quả bom nặng ký xuống mặt hồ yên tĩnh, làm cho Nhậm Thiên Dã không kịp tiêu hóa tin tức này,

Đợi khi anh kịp phản ứng thì lập tức cung kính gọi một tiếng: “Bác trai.”

Không ngờ Tần Thiên Minh lại lạnh mặt phát tay: “Gọi tôi là Tần lão gia.”

Trong lòng Nhậm Thiên Dã chấn động, tiếng gọi ‘Tần lão gia’ này và tiếng ‘bác trai’ vừa nghe đã có thể nhìn ra sự khác biệt, xem ra Tần Thiên Minh không chấp nhận thân phận của anh, thậm chí không có hảo cảm với anh, kết luận như vậy, mặt Nhậm Thiên Dã tối xuống, khỏe mỗi bất giác giương lên thành một đường thẳng.

“Tần lão gia, không biết lần này ông tới tìm tôi——?”

“Cách xa con bé ra!” Tần Thiên Minh nghiêm trang nói mấy chữ, nói xong không quên nâng chén trà lên nhẹ uống một miếng trà thơm.

Nhậm Thiên Dã đã sớm đoán được chắc chắn ông sẽ nói những yêu cầu bất lợi cho anh, quả nhiên khi anh còn chưa kịp hỏi, ông đã dứt khoát nói cho anh biết, đánh nát suy nghĩ của anh.

Nhưng dù là vậy, Nhậm Thiên Dã vẫn không chút hoang mang hỏi: “Tần lão gia, tôi có thể biết lý do được không?” Đối với anh mà nói, cho dù bị hủy, cũng phải có lý do, bằng không Nhậm Thiên Dã anh sẽ không bỏ qua!

“Lý do rất đơn giản, Hiểu Hiểu rất được người khác yêu thích, điều đó chúng ta đều biết, chỉ tiếc, tương lai con bé phải ngồi vào vị trí này của tôi, cho nên người bình thường không bảo vệ được con bé, và cũng không xứng với con bé!”

Tần Thiên Minh kiêu ngạo cụp mắt nói tiếp: “Vừa nhìn đã biết Nhậm tổng là người thông minh, chắc cũng hiểu lời tôi nói, cho nên mong cậu hãy yên phận, đừng xuất hiện trước mặt con bé nữa!”

“Tần lão gia, những gì ông nói, tôi đều hiểu, chỉ cần có một thân phận xứng với Hiểu Hiểu, ông sẽ không phản đối đúng không?”

“Tất nhiên.”

“Rất tốt, không biết thân phận bang chủ của Âm Dạ có thể lọt vào mắt của ông hay không?”

Mặt Tần Thiên Minh hơi biến sắc, nhưng vẫn giữ vững tư thái: “Ồ, Nhậm tổng nói nghe thử.”

“Tần lão gia, tôi lấy thân phận bang chủ của Âm Dạ thỉnh cầu ông để tôi và Hiểu Hiểu được ở cùng nhau.”

“Ha ha, người trẻ tuổi, quả nhiên quyết đoán.”

“Ý của ông là?”

“Muốn làm gì thì làm đi, nhưng không nên vượt quá giới hạn.”

Từ lâu đài của Tần Thiên Minh đi ra đã là rạng sáng, sắc mặt Nhậm Thiên Dã vẫn như trước, lái xe rời đi, nhưng không ai biết anh đã đổ mồ hôi lạnh hết cả người, tay cầm vô lăng cũng khẽ run, tình cảnh vừa rồi rất mạo hiểm, dù sao cũng là địa bàn của Tần Thiên Minh, nếu không cẩn thận, sợ rằng không thể toàn thân trở ra.

Vừa rồi anh nói ra thân phận bang chủ Âm Dạ vì hai nguyên nhân, thứ nhất là muốn nói mình không đơn giản chỉ là một thương nhân, thứ hai là vì có thể toàn thân trở ra, dấu sao ở Châu A, bang chủ Âm Dạ rất nổi tiếng, nhưng chưa ai thấy được diện mạo thật của anh, cho nên khi Tần Thiên Minh biết thân phận của anh, sẽ kiêng kỵ mấy phần, dù ông không tin, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tất cả, đợi đến khi điều tra rõ mới có thể hành động.

Đĩ nhiên, lần này Nhậm Thiên Dã đã cực đúng, lúc này Tần Thiên Minh ngồi trong phòng khách, đôi mắt u ám không rõ, không ai đoán ra ông đang nghĩ gì, yên tĩnh đến đáng sợ, nhưng cũng không ai dám quấy rầy.

Nhậm Thiên Dã đi tới trước cửa nhà Lạc Nhi, đêm rất yên tĩnh, một mình anh ngồi trong xe, đốt một điếu thuốc, anh đặt tay lên cửa xe, khói thuốc lượn lờ, anh đã biết nguyên nhân của chuyện Lạc Nhi thay đổi từ chỗ Tần Thiên Minh, bây giờ nghĩ lại không biết nên vui hay buồn, vui vì cô đã trở về thành Tần Hiểu Hiểu, buồn vì cô chỉ quên mỗi mình anh. (@@)

Ánh sáng hừng đông ảm áp mà chói mắt, Nhậm Thiên Dã cầm một cái bình giữ ấm gỗ cửa nhà Lạc Nhi, một lát sau có người đi ra mở cửa, thấy Nhậm Thiên Dã, A Duy lập tức không vui.

“Sao anh lại tới đây?”

“Ai quy định tôi không được phép tới?”

Nhậm Thiên Dã không thèm quan tâm về mặt bức bối của ai kia, nghênh ngang đi vào phòng khách, rồi xuống phòng bếp trong phòng bếp vẫn còn mùi súp thịt bò ăn tối qua, ngửi được mùi này, mặt Nhậm Thiên Dã trầm xuống.

Khẩu vị của bảo bối của anh vẫn không thay đổi, nhưng lại ăn đồ người đàn ông khác làm, điều này làm anh rất khó chịu.

“Anh bỏ đồ xuống rồi đi mau!” A Duy hạ lệnh đuổi khách.

Nhậm Thiên Dã không nhìn A Duy dù chỉ là một cái, anh đặt bình giữ ấm xuống bàn ăn, rồi xoay người đi lên phòng khác, ngồi xuống ghế salon, nhìn chăm chú vào cửa phòng ngủ của Lạc Nhi.

A Duy bức dọc kéo Nhậm Thiên Dã, lúc này cửa phòng của Lạc Nhi lại mở ra: “Chào buổi sáng, A Duy.” Lạc Nhi chủ động chào hỏi.

Tay A Duy ngừng giữa không trung, hần xoay người cười với Lạc Nhi: “Chào buổi sáng.”

Trong mắt hần tràn đầy vui sướng, Lạc Nhi đã bắt đầu tiếp nhận hần, nếu tên kỳ đà kia đi khỏi đây, vậy thì càng hoàn mỹ, nhưng hình như người này không cảm thấy mình đang cản trở người khác, ngược lại còn thư thả gác chân lên salon, đáng về quyết tâm.

“Lạc Nhi, anh làm cháo thịt bò, em mau ăn lúc nóng.” Trước một giây khi A Duy tóm lấy mình thì Nhậm Thiên Dã đã xoay người đi tới bàn ăn, anh nhẹ nhàng mở nắp bình giữ ấm, hương cháo thịt bò nồng nặc bay ra, tràn ngập phòng khách.

Khi mở cửa, Lạc Nhi đã chú ý tới Nhậm Thiên Dã, nhưng chỉ nhìn anh như người xa lạ, không có suy nghĩ gì khác, dấu sao người đàn ông này chỉ đẹp mắt một chút mà thôi, Tần Hiểu Hiểu cô cũng không phải dạng si mê nam sắc, đàn ông đối với cô chỉ là hư không, chỉ như vậy mà thôi, bởi vì từ bé cô đã nhận biết rõ một điều, trái tim cũng đã phủ đầy bụi bặm.

“A Duy, chúng ta ra ngoài ăn.”

“À, được.”

Lạc Nhi không thèm nhìn Nhậm Thiên Dã cái nào, tự ý sửa soạn, A Duy mặt đầy đắc ý nhìn Nhậm Thiên Dã, cười trên sự đau khổ của người khác. Mười phút sau, Lạc Nhi đã sửa soạn xong, cô cầm giày đi tới cửa: “A Duy, đi.”

“Lạc Nhi, còn anh ta thì sao?” A Duy cố ý làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Nhậm tổng phải không?” Lạc Nhi mang nụ cười logo của Tần Hiểu Hiểu, nói: “Nhờ anh trông nhà giúp chúng tôi nhé.”

A Duy không ngờ Lạc Nhi lại nói như vậy, hần còn tưởng rằng cô sẽ đuổi Nhậm Thiên Dã đi, bây giờ chẳng những không đuổi, mà còn để Nhậm Thiên Dã ở lại, đây có tính là tự lấy đá đập chân mình hay không.

Nhưng rất nhanh sau đó, câu nói của Lạc Nhi đã chứng minh suy nghĩ của A Duy là dư thừa: “Đĩ nhiên anh cũng có thể từ chối, lúc đi nhớ đóng cửa, không tiễn, gặp lại!”

— Hết chương 100 —

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Bá Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.